Dorothy

KOOMSON

Fetele de înghețată

POLIROM

Cuprins

Mulţumiri
Partea întâi
- Serena
- Serena
- Serena
- Poppy
- Poppy
- Serena
- Poppy
- Serena
- Serena
- Poppy
- Serena
- Serena
- Poppy
- Serena
- Poppy
- Serena
- Poppy

Partea a doua
- Poppy
- Serena
- Poppy
- Serena
- Poppy
- Serena
- Poppy

Partea a treia
- Serena
- Poppy
- Serena
- Poppy
- Poppy
- Poppy

Partea a patra
- Poppy
- Serena
- Poppy
- Poppy
- Poppy
- Serena

Partea a cincea
Poppy
Serena
Poppy
Poppy
Poppy
Serena
Serena
Partea a şasea
Serena
Poppy
Serena
Poppy
Serena
Poppy
Serena
Poppy
Partea a şaptea
Serena
Poppy
Serena
Poppy
Serena
Poppy
Partea a opta
Serena
Serena
Poppy
Serena
Poppy
Marcus
Marcus
Despre carte

DOROTHY KOOMSON

FETELE DE ÎNGHEŢATĂ

Traducere din limba engleză de Alina Popescu
Titlul original: *The Ice Cream Girls,* 2010

POLIROM 2011

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2018

Dorothy Koomson şi-a petrecut copilăria şi adolescenţa la Londra şi a studiat la Universitatea din Leeds. A scris primul roman, *There's a Thin Line Between Love and Hate,* la vârsta de treisprezece ani, pe fascicule pe care le dădea spre lectură colegelor de clasă. A colaborat la numeroase ziare şi reviste pentru femei, iar în 2001 a debutat ca scriitoare cu *The Cupid Effect,* urmat de *The Chocolate Run* (2004), *Marshmallows for Breakfast* (2007) şi *Goodnight, Beautiful* (2008).

Serena Gillmare şi Poppy Carlisle, două femei de 38 de ani, au vieţi cât se poate de diferite. Serena, căsătorită cu fermecătorul şi bonomul doctor Evan Gillmare şi mamă a doi copii minunaţi, trăieşte cel mai romantic şi multaşteptat moment al vieţii ei: Evan a cerut-o a doua oară în căsătorie şi plănuiesc nunta extravagantă pe care nu au putut-o avea prima dată, când o sarcină neprevăzută a condus la o căsătorie în pripă. Poppy, pe de altă parte, şi-a petrecut ultimii douăzeci de ani în închisoare pentru o crimă pe care nu a comis-o. Eliberată condiţionat, Poppy încearcă să îşi recâştige familia – mama, tatăl, un frate şi o soră – care a rupt orice legătură cu ea odată cu pronunţarea sentinţei, dar mai ales să îşi reabiliteze numele, silind-o pe cea pe care o consideră adevărata vinovată să îşi mărturisească fapta. În urmă cu douăzeci de ani, Serena şi Poppy au fost judecate în acelaşi proces, fiind acuzate de uciderea fostului lor profesor de istorie şi iubit, Marcus Halnsley. În timp ce Serena a fost găsită nevinovată, Poppy a mers la închisoare. Dar vieţile celor două femei se dau din nou peste cap, pe măsură ce trecutul le bântuie, iar amintirea primei relaţii cu perversul şi violentul Marcus le aruncă într-o nouă plasă a vinovaţilor fără vină, a remuşcărilor şi a nevoii de a face dreptate.

Îngeraşului meu
Tu faci ca totul să merite

Mulţumiri

Aş *dori să le mulţumesc tuturor celor care m-au ajutat la elaborarea acestui roman:*

Familiei mele, care sporeşte mereu şi este întotdeauna minunată, mulţumesc pentru dragostea şi sprijinul necondiţionat.

Agenţilor mei literari. Ant şi James, sunteţi cu adevărat nişte nestemate. Şi, Ant, te iert pentru articolul din ziar.

Editorilor mei. Jo, Jenny, Caroline, Emma, Nikola, Kirsteen şi tuturor celor care au contribuit în vreun fel la apariţia romanului Fetele de îngheţată, *vă mulţumesc, vă mulţumesc, vă mulţumesc.*

Prietenilor mei. Vă ştiţi voi care sunteţi şi ştiţi cât de mult vă iubesc.

MK2. Datorită ţie am putut scrie cartea asta.

Şi ţie, cititorule. Îţi mulţumesc pentru că ţi-ai făcut timp să îmi citeşti cartea. Sper să îţi placă.

Şi lui G.: mulţumesc pentru că eşti!

Partea întâi

Serena

Rece ca îngheţata?

Serena Gorringe, una dintre cele două aşa-zise „Fete de îngheţată”, acuzate de uciderea îndrăgitului profesor Marcus Halnsley, urmează să compară ca martor, astăzi, în cadrul procesului în care este acuzată de crimă.

Gorringe, de 19 ani, este cea mai în vârstă dintre cele două şi, potrivit majorităţii opiniilor, iniţiatoarea planului diabolic de a-l seduce, tortura şi ucide pe fostul său profesor de istorie.

Cu toate că Gorringe şi complicea sa, Poppy Carlisle, s-au dus la Poliţie imediat după comiterea crimei, pretinzând că se produsese un accident în urma căruia Halnsley fusese înjunghiat, probele de la faţa locului arată că victima a fost supusă la torturi, decedând ulterior din pricina unei plăgi prin înjunghiere, în zona inimii.

Atât Gorringe – fotografia din dreapta, în bikini şi mâncând îngheţată –, cât şi Carlisle neagă acuzaţiile de tortură şi crimă. De asemenea, ambele resping ideea că i-ar fi dat domnului Halnsley lovitura fatală.

Daily News Chronicle, octombrie 1989

Serena

— Serena Gorringe, te iubesc.

Vai, Doamne! E pe cale să se întâmple. Chiar e pe cale să se întâmple. După aproape 15 ani în care mi-am dorit asta, în care am sperat, în care m-am rugat pentru asta, acum chiar e pe cale să se întâmple. E pe cale să mă ceară de nevastă.

Sau poate că nu. Poate că trăiesc unul dintre acele „momente" ale mele, când mă cufund atât de adânc într-o fantezie, încât îmi pare a fi aievea.

Mă uit împrejur, căutând o dovadă palpabilă că nu e totul doar în imaginaţia mea. Stăm la o masă de două persoane, pe terasa restaurantului nostru preferat din Brighton, un local mexican mic, familial, situat chiar lângă plajă. E o seară senină şi caldă, iar cerul e plin de stele. Fâşâitul neîntrerupt al valurilor de cerneală se împleteşte cu muzica gălăgioasă ce se revarsă din interiorul restaurantului, iar aroma înţepătoare a mâncărurilor condimentate se amestecă delicios cu aerul sărat. În stânga mea văd cheiul oraşului Brighton, împodobit cu sute şi sute de lumini. La dreapta, luminile de pe cheiul din Worthing sunt mai palide decât cele ale mai celebrului său vecin, dar sunt totuşi drăguţe. Atmosfera e ideală pentru o cerere în căsătorie – prea frumos ca să fie şi adevărat. Deci, *e limpede* că visez.

Îmi îndrept din nou atenţia asupra lui Evan. S-a lăsat în genunchi, fixându-mă c-o mină serioasă. Nu-i vis. Nu poate să fie, deoarece în niciuna dintre reveriile mele nu l-am văzut pe Evan îngenunchiat. E ceva aşa de neobişnuit, că n-am reuşit niciodată să-mi imaginez cum ar arăta în ipostaza asta. La el, gesturile grandioase sunt atât de rare, încât acum îmi pare că zăresc un inorog plimbându-se pe plaja de la Brighton – o imagine pe care n-aş crede-o decât dacă aş vedea-o cu ochii mei. În consecinţă, trebuie să fie aievea, fiindcă văd cu ochii mei!

— Serena Gorringe, te iubesc, repetă el, iar eu mă conving că totul e real.

Numai Evan cel adevărat ar şti că m-aş topi într-una dintre lumile mele „nebune", cum le zice el, de îndată ce s-ar lăsa în genunchi şi-ar rosti primul cuvânt. Numai Evan cel adevărat ar şti că aş simţi nevoia să mă topesc într-una dintre lumile mele nebune, ca să mă asigur că ce se întâmplă nu e vis. Şi numai Evan cel adevărat ar şti că, la întoarcerea mea în realitate, va trebui să continue, luând-o de la capăt.

— Vreau să-mi petrec restul vieţii alături de tine.

Îmi ia mâna stângă în palmele lui mari şi mă ţine drăgăstos, dar strâns.

— Nu-mi stă în fire să spun lucruri din astea, aşa că, atunci când voi spune că mi-ai schimbat viaţa şi că vreau să rămânem pe veci împreună, vei şti că nu glumesc. Deci, îmi vei face onoarea de-a te căsători cu mine?

— Dar suntem deja căsătoriţi, răspund eu.

Chipul serios al soţului meu se îndulceşte într-un zâmbet larg şi cald.

— Din nou. Vrei să te căsătoreşti cu mine, din nou?

Mă cufund într-o tăcere dulce şi blândă, ca să savurez momentul. Momentul *cererii.* Prima dată, n-am avut parte de el. Şi e dovada că, în sfârşit, vrea să fie cu mine pentru totdeauna. Da, şi-a luat deja angajamentul, căsătorindu-se cu mine, dar acum *chiar vrea* s-o facă. Întâia oară, lucrurile au fost oarecum ambigue şi… necesare.

Mai 1996

Şedeam întinşi, îmbrăcaţi din cap până-n picioare, pe patul din micul lui apartament din Londra, şi ne uitam fix la tavan. Tocmai îl înştiinţasem că pilula-de-a-doua-zi, pe care-o luasem după ce se rupsese prezervativul, nu-şi făcuse efectul şi că eram însărcinată. O menstruaţie care nu mai venise şi trei teste mă încredinţaseră că aşa era. (Am aşteptat până am fost amândoi la orizontală, ca să-i dau vestea, de teamă să nu cadă din picioare.)

— Oh, OK, spuse el, apoi oftă, adânc şi cam trist, a resemnare şi înfrângere.

Am oftat şi eu, ştiind ce voise să spună, cum se simţea. Nu era o veste îngrozitoare, nici măcar una proastă. Era un fapt de viaţă, pur şi simplu. Viaţa, care aduce schimbări neaşteptate. Nu eram pregătită şi, sunt convinsă, nici el. Dar, pregătiţi sau nu, asta era situaţia – urma să avem un copil.

— Probabil c-ar trebui să ne căsătorim, am afirmat eu.

— Ca să-i împiedicăm pe-ai noştri să intre în panică, a replicat el.

— Pentru că sigur aşa va fi, am zis eu.

— Se vor panica. Da.

— Da.

Evan nu şi-a dat seama că, prin „probabil c-ar trebui”, intenţionasem de fapt să spun „trebuie neapărat”. Dac-ar fi fost vorba doar de mine, nu mi-ar fi păsat. Nu m-ar fi deranjat dacă nu ne-am fi căsătorit. Dar, după ce se petrecuse cu familia noastră, după toate prin câte trecuserăm cu câţiva ani mai înainte, nu-i mai puteam supune la încă o încercare. Nu mă lăsa inima să adaug „mamă necăsătorită” la lista păcatelor mele… Trebuia să le arăt că nu eram cum credea lumea, că eram o tânără respectabilă, capabilă de gesturi oneste. *Trebuia neapărat* să mă căsătoresc.

— Mă rog, oricum ne-am fi căsătorit cândva, zise Evan, străduindu-

se să se adune, să salveze situaţia printr-o atitudine pozitivă. Acum e un moment la fel de nimerit ca oricare altul.

— Da, bănuiesc că da.

Peste şase săptămâni, ne-am căsătorit şi gata. Fără strop de romantism, fără vreo poveste pe care să o repet la nesfârşit. N-am avut nici măcar un inel de logodnă cu care să mă laud.

De-atunci, m-a tot ros îndoiala în privinţa destinului pe care l-am fi avut dacă nu ne-am fi căsătorit cu pistolul la tâmplă, cum s-ar zice. Sunt convinsă că nu s-ar fi însurat cu mine dacă ar fi cunoscut-o pe Serena Gorringe, cea de la finele anilor ’80, dacă ar fi ştiut-o pe tânăra care a ţinut prima pagină a tuturor ziarelor, acuzată de lucruri înfiorătoare. Dar n-o cunoştea. Mă întâlnise pe mine, cea adevărată. Şi pe mine ajunsese să mă cunoască. Şi m-am întrebat întotdeauna dacă eram destul de bună pentru el. Dacă eu, cea adevărată, eram persoana cu care *a vrut* să se căsătorească, nu cu care *a fost obligat* să se căsătorească, doar ca să le facă pe plac unor părinţi extrem de conservatori.

— Data trecută n-am avut ocazia să facem lucrurile ca la carte, îmi spune Evan. Acum, vreau să facem asta pentru noi. În ziua aceea mi-am promis că o vom face din nou, aşa cum trebuie. De la prima noastră nuntă, am tot pus bani de-o parte, special pentru asta. Biserică mare, rochie de mireasă, o petrecere uriaşă, lună de miere – tot tacâmul. O să avem tot ce nu ne-am permis sau n-am avut vreme să facem atunci, inclusiv…

Bagă mâna în buzunarul interior al hainei lui preferate şi scoate o cutiuţă din catifea albastră.

O deschide ca să-mi arate ce-i înăuntru şi iată, odihnind pe un strat de mătase, văd un diamant mare, tăiat în faţete multiple şi montat într-un inel de argint.

Simt cum respiraţia mi se opreşte în gât.

— Un inel de logodnă. De data asta, un inel de logodnă, dar şi o cerere în căsătorie cum se cuvine.

— Ăla e un diamant veritabil?

Abia de-mi găsesc cuvintele dinaintea lui, darămite să-mi mai şi treacă prin cap să-l ating.

— Fireşte. Acum ni-l putem permite. Iar inelul e din platină, de la acelaşi magazin de unde ne-am luat verighetele.

Îmi acopăr fata cu palmele, în vreme ce lacrimile îmi umplu ochii şi mi se adună într-un nod în gât. S-a gândit la tot, a planificat şi-a făcut totul fiindcă vrea să fie cu mine şi crede că sunt destul de bună pentru el. Chiar vrea să se căsătorească cu mine, la fel de mult pe cât îmi doresc eu să mă căsătoresc cu el.

Niciodată nu mi-am dorit să fiu cu cineva aşa cum îmi doresc să fiu

cu Evan.

„Şi, cu ştii-tu-cine cum rămâne?" îmi şopteşte conştiinţa. E acea frântură a conştiinţei mele care trăieşte în trecut; venerează trecutul, se agaţă de el, încăpăţânându-se mereu să amestece trecutul cu prezentul.

„Nu era ştii-tu-cine iubirea vieţii tale?" Conştiinţa mea se înşală, desigur. Evan este iubirea vieţii mele. Singura mea iubire.

„Eşti sigură, Serena?" mă tachinează ea. „Eşti absolut sigură de asta?" Sunt sigură. Sută la sută sigură. În ce mă priveşte, nu există nimeni altcineva în afară de soţul meu. Între mine şi *ştii-tu-cine* n-a fost iubire, n-a fost ce simt pentru Evan. Nici măcar nu vorbim de aceeaşi persoană, deci cum ar fi putut să fie?

— *Scumpo?* îl aud pe Evan zicând, într-un fel care sugerează că mă mai strigase de câteva ori.

— Scuze, mi-e mintea în altă parte, în altă viaţă.

— Mi-a amorţit genunchiul şi încep să-mi fac griji, îmi spune el.

— Griji? De ce?

— Încă nu ai zis „da".

— Nu? mă mir eu.

— Nu, n-ai zis.

— O…

— Vrei să te mai cer o dată? mă întreabă cu rânjetul ăla al lui.

Încuviinţez din cap cu entuziasm. Da, încă o dată, mai ales că acum ştiu că-i şi-un inel la mijloc.

— OK, se învoieşte el, scuturând uşor din cap, chipurile exasperat. Serena Gorringe…

Se opreşte ca să-mi strecoare inelul până la jumătatea degetului, iar eu îmi ţin răsuflarea, străduindu-mă să înregistrez fiecare detaliu, ca să pot povesti scena copiilor, surorilor mele, părinţilor, oricui va dori să-mi asculte povestea.

— Vrei să mă faci omul cel mai fericit de pe pământ, căsătorindu-te cu mine şi acceptând să devii, încă o dată, doamna Gillmare?

Împinge inelul lângă verighetă şi, admirându-le, aproape că uit să mai respir. Se îmbină aproape fără cusur şi par făcute să stea alături. De parcă nimic nu le-ar putea despărţi vreodată.

— Sigur că vreau, răspund eu şi sar în picioare, în timp ce Evan se chinuie să se ridice. Sigur că vreau să mă mărit din nou cu tine.

Îmi arunc braţele în jurul gâtului lui, iar Evan îmi zâmbeşte larg, după care mă lasă pe spate, sărutându-mă adânc şi spectaculos, ca-n filme. Iată încă un gest la fel de rar ca un unicorn pe plaja de la Brighton. Mă copleşeşte cu ele în seara asta.

Mă cufund în atmosfera ţesută de sărut, de cererea în căsătorie, de Evan. Sunt numai vag conştientă că scena a avut şi spectatori, şi că, în jurul nostru, aerul vibrează de aplauze.

O să mă agăţ de clipa asta. Trebuie. Ştiu cât de uşor se poate spulbera totul. Pentru cineva ca mine, totul e fragil, puţine lucruri sunt permanente. Trăiesc pe marginea prăpastiei trecutului meu, cu teama că lumea ar putea să afle de ce-am fost acuzată, de oprobriul la care am fost supusă, şi că aş putea fi judecată din nou pentru asta. Trăiesc cu spaima constantă că cineva sau ceva îmi va da un brânci în această prăpastie.

Dar în seara asta nu e cazul, nu? Nu în clipa asta. În clipa asta sunt femeia alături de care dr. Evan Gillmare doreşte să-şi petreacă tot restul vieţii. În clipa asta sunt cea mai fericită fiinţă de pe pământ şi nimic rău nu mi se poate întâmpla.

Serena

Mă învârtesc prin bucătărie, deschizând uşile dulăpioarelor şi ale electrocasnicelor, în căutarea cuţitelor.

Cuţitele obişnuite sunt la locul lor, dar cele ascuţite, capabile să producă pagube serioase, par a fi dispărut fără urmă. Recunosc că e vina mea: le-am pitit aseară, dar unde anume, nu-mi mai amintesc nici în rupt capului. N-ar fi nicio problemă dacă întreaga casă n-ar sta să se transforme în haosul creat de micul dejun, planificarea zilei şi obişnuita harababură familială. N-ar fi o problemă nici dacă Evan nu m-ar fi silit să promit că nu mai fac asta niciodată.

Degetele mele se îndreaptă pentru a treia oară către uşa cuptorului, pe care-o smucesc scurt, sperând să descopăr acolo cuţitele, materializate ca prin farmec în ascunzătoarea principală, ascunzătoarea preferată.

În fiecare seară, înainte de culcare, obişnuiam să adun toate cuţitele ascuţite şi să le pun într-o tavă de copt, pe care-o strecuram în cuptor, în caz c-ar fi intrat cineva în casă peste noapte şi i-ar fi trecut prin cap să ne înjunghie cu ele. Apoi, am început să fac asta mai devreme, înainte să ne aşezăm la televizor, în caz c-ar fi intrat cineva pe uşa din spate, în timp ce noi ne relaxam în camera din faţă. Pe urmă, am mutat ritualul imediat după ce spălam vasele, fiindcă era mai uşor. De la o vreme, mi-am dat seama că ascunderea cuţitelor în acelaşi loc, în fiecare seară, seară de seară, ar putea să nu fie chiar cea mai fericită idee dacă eram spionaţi, aşa că am început să le pitesc în tot soiul de ascunzători ingenioase, unde un spărgător cu gânduri necurate nu s-ar gândi în veci să se uite. Se pare, însă, că nici măcar mie nu mi-ar da prin minte să le caut acolo, fiindcă mereu mă trezesc făcând acelaşi lucru: cotrobăi după cuţite.

La început, Evan, Verity şi Conrad s-au purtat foarte drăguţ, luând totul drept o altă ciudăţenie de-a mea, chiar dacă, în unele zile, au fost nevoiţi să ciopârţească brânza şi să rupă din pâine, pentru că mami nu găsea cuţitele. Apoi, Evan a dat peste ele în rucsacul lui de mers la sală – când era la sală – şi i s-a topit orice urmă de înţelegere. A intrat val-vârtej pe uşa bucătăriei şi-a pornit să strige la mine, în faţa copiilor:

— Aş *fi putut fi arestat pentru port multiplu de arme periculoase, Sez! Şi ce să le zic, că am o nevastă nebună, care ascunde cuţitele şi pe urmă uită unde le-a pus?*

Am fost teribil de ispitită să zic, „Da, fiindcă exact ăsta e adevărul”, dar m-am hotărât să nu întind coarda. Ca să-i treacă furia trebuia să-l las în pace, şi abia apoi să-mi cer scuze. Ulterior, m-a obligat să-i promit că, dacă tot insistam să ascund cuţitele, să-mi notez măcar

unde le-am pitit, ca să nu mai apară surprize.

Fireşte c-am promis, ştiind că nu mă voi ţine de cuvânt, fiindcă, *ce naiba,* asta ar fi însemnat să cedez, nu? De atunci, am devenit expertă în a ţine minte. Dar, după evenimentele din seara trecută, după şampanie şi sărbătorirea de acasă, am capul tulbure, simţurile îmi sunt anesteziate şi nu-mi amintesc aproape nimic, mai ales unde am dosit chestiile ascuţite. Aş fi putut să jur că sunt în cuptor; aş fi putut să pariez.

Smucesc uşa din oţel inoxidabil a cuptorului, a patra oară, aşa, pentru orice eventualitate. Nu. *Nada.* Nimic. *La naiba!*

Se aude cum cineva împinge ceva cu zgomot, în cutia de scrisori. Tresar.

— *Şşş,* sâsâi eu în direcţia uşii şi sar peste scândurile şubrezite din podea, a căror hartă o am întipărită în minte, ca să iau ziarul de dimineaţă. *Vrei să mă bagi în belele?*

Bănuiala mea e că Evan o să-şi ia vorba înapoi, o să se răzgândească şi n-o să mai vrea să se însoare cu mine, dacă află că iar nu mai ştiu unde sunt cuţitele. E una dintre numeroasele mele mici idiosincrazii de care se ia tot timpul.

Noiembrie 1990

La ora 11:05, în ziua de 7 noiembrie, un bărbat înalt şi musculos, c-o freză afro, ras pe ceafă şi pe părţi, mi-a aruncat în faţă un pahar cu suc de portocale.

Ca în toate zilele când nu aveam ore, mă ghemuisem în fotoliul încăpător şi moale din barul colegiului, aşezat în spate, în dreptul ferestrelor cât tot peretele, care dădeau spre terenurile de fotbal. Obişnuiam să mă aşez acolo şi să citesc, legănată de mirosul stătut de fum de ţigară, alcool vărsat şi covor muced.

Până în acel moment, crezusem că sunt în siguranţă, crezusem că nimeni nu ştia unde sunt sau cine sunt. Crezusem că pata ruşinii mele fusese ştearsă pentru totdeauna şi că puteam – cu grijă, plină de precauţie – s-o iau de capăt, la două sute de mile depărtare de scena presupusului meu delict.

Dar lichidul ce-mi curgea pe faţă, îmbibându-mi hainele şi cărţile, îmi dovedea că mă înşelasem. Şi mă avertiza s-o iau la goană înainte să se înrăutăţească lucrurile. În trecut, lumea mă scuipase pe stradă, primisem scrisori de ameninţare, oamenii trecuseră strada ca să mă evite, fusesem ameninţată cu bătaia… şi acum, o luam iarăşi de la capăt. Am sărit din fotoliu şi mi-am înşfăcat lucrurile – manualele, cheile de la cameră şi geanta – înşirate pe masă precum nişte cărţi de joc, şi-am fugit. Nu însă înainte să spun:

— Scuze. Mulţumesc. Îmi cer scuze.

Nu înainte să-i transmit că nu mă simţeam în largul meu, că nu

uitasem, că trecutul încă mă bântuia.

— Stai! l-am auzit strigând, chiar când treceam pragul.

Dar n-am stat. Nu voiam să-i ofer pe tavă ocazia de-a isprăvi ce începuse.

Am traversat în goană coridorul, am dat colţul şi-am ieşit afară.

— Vă rog! Domnişoară! Aşteptaţi! strigă el din nou, dar nu m-am oprit din alergat, îndreptându-mă glonţ către camera mea, unde eram în siguranţă.

Îi auzeam paşii în spatele meu, apropiindu-se continuu. M-am forţat să accelerez, disperată să ajung în cameră, disperată să trântesc şi să încui uşa, să mă caţăr în pat şi să mă ascund sub aşternuturi, până ce tipul se plictiseşte şi-mi dă pace.

La intrarea în cămin, m-am străduit să formez cât mai iute codul din cinci numere, dar, chiar când apăsam pe ultima tastă, i-am simţit mâna pe antebraţ, oprindu-mă să răsucesc clanţa.

Am încercat să ţip, dar urletul se umflase şi se dilatase din cauza goanei nebune, şi mi se oprise în gât; apoi se înţepeni definitiv acolo, din pricina fricii de ce-avea să urmeze.

— Doamne, da' ştiu că alergaţi! zise el, gâfâind. Sunteţi bine? Îmi pare rău pentru mai devreme, adăugă, indicând undeva peste umăr, apoi făcu încă o pauză, să-şi mai tragă sufletul. Mamă, ce cursă! Mă gândeam… Mă scuzaţi. Veneam la dumneavoastră să vă întreb dacă vreţi ceva de băut. Vă consider tovarăşa mea de lectură, fiindcă vă văd mereu la bar, citind ca şi mine. Mă gândeam să spargem gheaţa… Din păcate, a fost la propriu, dacă mă înţelegeţi.

— N-aţi făcut-o înadins?

— De ce-aş fi făcut-o înadins? Ce nebun ar face asta înadins?

— Nu ştiţi cine sunt? am întrebat, cercetându-i chipul în căutarea unui răspuns diferit de cel pe care stătea să-l rostească.

— Ar trebui să ştiu? replică el, ridicându-şi sprâncenele.

— Nu ştiţi cine sunt, am afirmat, relaxându-mă la auzul propoziţiei, bucurându-mă de semnificaţia ei imediată: siguranţă, anonimat.

— Atunci, dacă nu vă cunosc, spuneţi-mi dumneavoastră cine sunteţi.

— Sunt nimeni.

— A-haaa, zise el precaut. Deci, acuma suntem în regulă? Sunteţi OK?

— Da, sunt OK, am confirmat, dând din cap.

— Bine. Pot să mă întorc la lectură, fără să-mi fac griji că v-am traumatizat, nu?

— A, ăăă… păi, ăăă…

— Nu vă cunoaşteţi propriul nume?

— Tocmai încercam să mă hotărăsc dacă să vă spun numele meu adevărat sau nu.

— Mi se pare corect.
— E Serena.
— OK, Serena. Pe curând.
— Da, pe curând.
Se îndepărtase puţin, când se întoarse şi strigă peste umăr.
— Ah, apropo, pe mine mă cheamă Evan.
— Pa, Evan, am strigat la rândul meu, adăugând în şoaptă: Şi-ţi mulţumesc. Îţi mulţumesc foarte, foarte mult.

Trag de ziar şi reuşesc să-l extrag din fanta uşii, conştientă c-ar trebui să mulţumesc lui Dumnezeu că băiatul care le distribuie a reuşit, de data asta, să-l strecoare *prin* fantă, căci, de cele mai multe ori, se mulţumeşte să stea în poartă şi să-l azvârle în direcţia intrării.

Mă întorc în bucătărie şi frunzăresc jurnalul, deşi Evan nu poate să sufere asta. Îi place să-l deschidă proaspăt, nerăvăşit de mâinile mele. Într-o oarecare măsură, exact ăsta e motivul pentru care-o fac: îmi spune să nu fac ceva – *mă roagă,* de fapt – *mă roagă* să nu fac una sau alta, dar creierul meu îmi şopteşte că nu-şi doreşte nimic mai mult decât să facă lucrul respectiv. Nu mă pot abţine. Este acelaşi motiv pentru care n-am fost niciodată în stare să mă ţin de vreun regim – zi-mi că n-am voie să mănânc ceva şi n-o să mai vreau decât acel ceva.

Sunt pe la jumătatea ziarului, răsfoind rapid paginile, când ochii îmi zboară la titlul unei casetuţe fără fotografie, aflate în subsolul paginii: „DULCELE GUST AL LIBERTĂŢII PENTRU FATA DE ÎNGHEŢATĂ”. Apropii ziarul de nas, ca să fiu sigură, ca să-mi confirm că într-adevăr citesc acele cuvinte.

Înţepenesc, simţind cum nişte degete reci, cu unghii ascuţite, îmi strâng ca într-un cleşte inima, plămânii şi stomacul. Acesta e sentimentul care te cuprinde când trecutul reintră în scenă pe neaşteptate, când se încăpăţânează să nu moară, aşa cum s-ar cuveni.

Citesc cuvintele care însoţesc titlul, iar tortura asupra măruntaielor mele se intensifică. Asta e senzaţia când ai un atac de cord, când inima ţi-e copleşită de secretele pe care le poartă şi vrea să le elibereze, cu preţul răului ce ţi-l face.

Citesc cuvintele acelea iarăşi, şi iarăşi, şi iarăşi. În viaţă, totul se echilibrează, îmi spun eu uneori – de câte ori se întâmplă ceva bun, va apărea şi ceva rău ca să armonizeze raportul, ca să mă împiedice să fiu pe deplin fericită. În sfârşit, am căpătat mult râvnita cerere în căsătorie, aşa că s-a întors şi ea să mă bântuie.

Scârţ! – sunetul treptei de sus reverberează prin casă, semnalizând iminenta sosire a cuiva pe care-l iubesc şi care nu are habar de nimic.

Nu, nu trebuie să fiu surprinsă citind articolul. Chiar dacă n-are poză, conţine două cuvinte care mă implică şi pe mine, care m-ar da de gol şi ar dezlănţui iadul în vieţile noastre mărunte şi banale.

Mototolesc ziarul în mână şi alerg la coşul de gunoi, apăs pedala şi-l îndes înăuntru, adânc, ca să nu facă rău nimănui, adânc, adânc, să nu-l vadă nimeni. Va trebui să-i spun lui Evan că băiatul nu ne-a adus azi ziarul sau ceva în genul ăsta; va trebui să-mi încalc promisiunea că nu voi mai minţi niciodată – nici fată de alţii, nici faţă de mine. Dar, dacă am de ales între o minciunică nevinovată şi năruirea definitivă a vieţii mele, atunci *trebuie* să mint. Arată-mi pe cineva care n-ar proceda la fel şi poţi fi sigur că persoana n-a cunoscut niciodată iadul pe pământ.

Greutatea paşilor îmi spune că e Evan. Ridic ceainicul din oţel inoxidabil, mă reped la chiuvetă şi reuşesc să răsucesc robinetul, înainte să apuce să între.

— ’Neaţa, nevastă-cu-repetitie! mă salută el.

Sunt sigură că zâmbeşte, dar nu mă pot întoarce să verific, nu pot să dau ochii cu el până ce nu mă voi fi recules, până nu-mi voi fi rearanjat expresia de pe chip, astfel încât să nu-şi dea seama că ceva nu e-n regulă.

— ’Neaţa şi ţie! răspund, veselă şi nepăsătoare.

În voce mi se ghiceşte o notă de veselie forţată, dar dacă a observat, nu pomeneşte nimic de ea.

— Gata de-o nouă zi în mină?

— Ăăă, nu chiar, zice, inspirând adânc. Cafea, pâine prăjită, suc din piure de fructe şi iaurt. Pe urmă, mă mai gândesc.

Îl aud frecându-şi mica burtă care apare ori de câte ori se aşază sau stă cocârjat.

— De fapt, cred c-aş omorî pentru nişte brânză pe pâine prăjită.

Aş omorî. Cuvântul îmi stârneşte ecouri şi-mi pulsează în minte şi-n cele mai adânci colţişoare ale pieptului. *Aş omorî, aş omorî, aş omorî.*

— Feliuţe de brânză foarte, foarte subţiri. C-un strop de sos Worcester.

— Ştii unde-i prăjitorul de pâine, îi zic, trăgând de timp.

Cuţite. Unde sunt cuţitele? *Unde?*

— Sez?

— Da?

— Uită-te la mine, te rog.

Iau o porţie suplimentară de aer şi mă răsucesc să-mi înfrunt soţul. E c-un an mai mare decât mine, merge pe patruzeci, dar are puţine riduri care să-i trădeze vârsta, fiindcă, după cum îi spun adesea, a avut o viaţă uşoară. Ochii îi sunt tiviţi de gene lungi, iar pe buze poartă aproape veşnic un surâs. Pielea netedă are o nuanţă cafeniu închis, iar părul lui a văzut mai multe şedinţe la frizer decât al meu, înainte să se stabilizeze la o freză minimalistă. Odată, Conrad l-a convins să-şi radă un „E” în părul de pe ceafă. Fiului nostru, care la vremea aceea avea numai şapte ani, i se păruse mişto. Mie mi s-a părut uluitor c-a acceptat. Chiar avea de gând să rămână aşa, până ce i-am amintit că

majoritatea oamenilor nu şi-i închipuie pe medicii generalişti ca pe nişte reclame ambulante la substanţe halucinogene. S-au uitat amândoi la mine, de parcă adusesem vorba de Ecstasy numai şi numai ca să-l împiedic pe Evan să fie *cool* şi „de gaşcă".

— Da, cu ce-ţi pot fi de folos? întreb.

— Pardon?

— Trebuie să fac pâine prăjită cu brânză. Unde sunt cuţitele?

— Sunt în… ăăă…

Mă opresc, în speranţa că va apărea ceva care să vorbească în locul meu, că Dumnezeu va trimite un înger care să-mi pună în gură cuvintele potrivite.

— Nu ştii, aşa-i? zice, privindu-mă cercetător.

Îmi închipui că mai mulţi pacienţi, care au încercat să-l tragă pe sfoară, au cedat sub presiunea privirii ăsteia.

Oftez. Clatin din cap. Dar mă şi rog să-mi vină ceva în minte. Sau să se întâmple ceva care să mă salveze.

— Sunt în…

Scârţ! – se aude din capul scărilor şi mă întrerup.

— A, sunt cumva copiii? întreb eu veselă.

Evan ridică din sprânceana dreaptă în direcţia mea.

— Salvată de scârţâit, hai?

Con intră nepăsător în bucătărie, frecându-se la un ochi şi trăgându-se de bluza de pijama roşu cu albastru. De regulă, băiatul meu, acum de opt ani, e plin de energie şi trebuie să i se reamintească mereu s-o ia mai încet. Judecând însă după cum arată acum, nu te-ar ţine nimeni de rău dacă ai crede că doarme aproape tot timpul sau că stă cât e ziulica de lungă trântit la televizor.

— Vee m-a trezit din somn, se plânge el, lipindu-şi capul de mine. Cântă. Mereu cântă, mami. Zi-i să termine.

— O să-ncerc, puiule, îl liniştesc eu, trecându-mi palma peste părul lui moale, tuns periuţă.

E aşa de bine să-l ţin în braţe, să mă ancorez, prin el, în prezent. Fiul meu e adevărat, există. Silueta lui delicată – membrele zvelte şi trupul agil – îmi spun că asta e viaţa mea, asta sunt eu. Sunt aici, orice altceva e iluzie.

— Mama ta era pe punctul de a-mi spune unde a pus cuţitele, îl informează Evan.

Con îşi ridică fruntea şi-şi sprijină bărbia de sternul meu, ca să mă privească intens cu ochi aproape identici cu ai lui Evan. Când era micuţ, oamenii, oriunde mergeam, comentau că are ochii prea mari şi gene prea lungi. Sunt frumoşi, mari şi deschişi. Sinceri.

— Iar le-ai rătăcit, mami? Tati o să ţipe iarăşi la tine?

— Nuuu, tati n-o să ţipe la mine, fiindcă nu le-am rătăcit, răspund eu c-o privire sfidătoare către bărbatu-meu.

— Atunci, unde sunt? îmi dă Evan replica.

— Sunt în…

Se aude din nou un scârţâit în capul scărilor, de data asta urmat de sunetul paşilor săltaţi ai lui Verity, care coboară treptele, ca să ni se alăture.

Zilele astea a fost neobişnuit de vioaie. Ţopăie, cântă, îşi îndeplineşte voioasă îndatoririle în bucătărie – se oferă chiar să-l ajute pe Con. Bănuiesc că la mijloc e un băiat, ceea ce nu mă linişteşte. Nici nu mă bucură. Aştept momentul potrivit să abordez subiectul, fiindcă-i prea mică pentru băieţi. Nu are voie să se machieze, să stea afară până târziu, să plece din oraş cu prietenii, să aibă o adresă de e-mail la care noi să n-avem acces, să aibă un număr de mobil pe care să-l dea prietenilor. Totuşi, cum, necum…

Ne uităm tustrei la ea cum intră pe uşa bucătăriei, înaltă, zveltă, cu părul strâns în trei codiţe care pornesc de la frunte şi se termină la ceafă, purtând cămaşa de noapte roz şi fără nimic în picioare.

— Ce-i? întreabă, oprindu-se în prag. Acum ce-am mai făcut? se interesează înfuriată. Nimic, n-am făcut nimic. Atunci, de ce vă holbaţi la mine de parcă aş fi greşit cu ceva?

— N-ai făcut nimic, scumpo, zice Evan. Ne minunam doar de faptul că sosirea ta a întrerupt-o pe mama exact când voia să ne spună unde a pus cuţitele.

Ochii mari şi căprui ai lui Verity se îndreaptă teatral către mine.

— Vai, mami, *nu se poate!*

— Ce nu se poate?

— Să fi uitat unde-ai pus cuţitele, *din nou!*

— Nu, n-am uitat.

— Atunci, unde sunt? întrebă Evan.

— Sunt în… Sunt în…

— VAI, DOAMNE! ţipă Verity dintr-odată. CE E *AIA?*

Pe când ne străduim să ne revenim de pe urma primului ţipăt, Verity reia:

— PE DEGETUL TĂU, MAMI! CE-I AIA?

Ţipetele fiicei mele echivalează, ca intensitate, cu fluierele pentru câini şi sunt extrem de supărătoare pentru cineva extrem de obosit, mahmur sau aflat sub o presiune considerabilă.

— A, inelul de logodnă. Îţi place?

Întind mâna ca să vadă mai bine.

— Aseară, tatăl vostru mi-a cerut să-i devin încă o dată soţie, iar eu am acceptat.

— M-am gândit că 25 iunie ar fi o dată potrivită, zice Evan.

— Aha, ca să avem o singură aniversare de ţinut minte. Da, nu-i rău, spun eu. Dar tot o să vreau două felicitări şi două cadouri, zgârie-brânză ce eşti.

— Stai aşa, voi chiar aveţi de gând să vă căsătoriţi? Cu slujbă la biserică şi tot tacâmul? întreabă Verity.

— Desigur, răspundem eu şi Evan la unison.

— O să fie ceva de proporţii, continuă el. Cu rochie de mireasă, cu domnişoare de onoare îmbrăcate asortat, cu maşini mari… ce mai, tot tacâmul.

Verity dă ochii peste cap.

— De ce nu puteţi să fiţi şi voi ca alţi părinţi? Ei nu fac chestii din astea.

— Alţi părinţi e limpede că nu se iubesc la fel de mult ca noi, i-am explicat, sperând să lase baltă subiectul, să nu se aventureze în sfera întunecată a stângăciei adolescentine, fiindcă va da serios de belea.

— Din pricina voastră, o să fiu în centrul atenţiei. De ce nu poate şi familia asta să se poarte şi ea o dată normal?

Îl simt pe Evan zburlindu-se la o secundă, două după mine.

— Acesta este finalul spectacolului intitulat „Adolescenta bosumflată”, având-o în rolul principal pe Verity Gillmare, zic eu. Acum, Verity îşi va reveni la obişnuita politeţe şi amabilitate. Şi-şi va cere scuze pentru tot ce-a afirmat adineauri.

Îi zâmbesc. Ştie că tocmai am salvat-o de la a-şi vedea iPod-ul confiscat o săptămână sau de la a i se limita accesul la computer. Evan nu tolerează sub nicio formă răspunsurile obraznice şi mojicia, iar eu nu vreau ca ziua să înceapă c-un conflict între ei. Vreau, pur şi simplu, să fie ziua frumoasă de după seara în care-am fost cerută în căsătorie.

Verity se uită lung la picioare şi începe să-şi mişte degetele, atmosfera din bucătărie devenind tot mai încărcată şi mai tensionată. Conrad nu mai respiră, dar îi simt inimioara bătând puternic. Îi e teamă ca nu cumva, dacă Verity n-o să mai aibă voie la televizor, dacă i se va lua calculatorul sau dacă e trimisă la culcare de cum ajunge acasă de la şcoală, să nu păţească şi el la fel, să nu fie victima colaterală a scandalului provocat de soră-sa.

— Scuze, mormăie Verity.

— Poftim? A vorbit, cumva, şoricica? Dacă da, n-am auzit-o, glumesc eu. Haide, şoricico, chiţăie mai tare.

Nu se poate abţine să nu zâmbească, în vreme ce-şi ridică ochii şi zice:

— Scuze, mami. Scuze, tati.

— Bravo! o laud eu. Acum, haideţi, aşezaţi-vă cu toţii. Trebuie să mâncăm şi-apoi s-o luăm din loc.

— Cuţitele? mă întreabă Evan.

— Suportul de ziare şi reviste din camera de zi, răspund fără să mă gândesc.

Asta a fost problema, de fapt – mă gândisem prea mult.

Gura lui Evan şi sprânceana dreaptă se zbat aproape imperceptibil.

Se gândeşte că le-ar fi putut găsi Con, că s-ar fi putut răni, jucându-se cu ele.

— Desigur, spune şi clatină disperat din cap. Unde altundeva să fie? Să mă duc să le aduc?

— Da. Deci, ce vreţi să mâncaţi la micul dejun? mă interesez eu. Tatăl vostru probabil c-o să vă lase la şcoală azi, în drum spre serviciu.

Nu pot să ies să-mi fac treburile obişnuite, de teamă să nu mă vadă cineva şi să-şi amintească. Ştirile astea mărunte de prin ziare au darul de-a răscoli amintirile oamenilor; de a-i face să realizeze că figura ta nu e „una dintre alea care se pierd în mulţime", că te cunosc ei de undeva. Şi că acest „undeva" e un loc pe care ai prefera să-l uite.

— Şi puteţi să vă cumpăraţi singuri prânzul azi, dar fără dulciuri.

— Mami, e sâmbătă, îmi aminteşte Conrad.

Sâmbătă? Aflu lucruri noi.

— Oh…

— Nu ştiai, nu? întreabă Verity c-un glas ce trădează surpriză şi grijă, nu bosumflarea de adineauri.

— Sigur că ştiam, dar vreau să vă ţin mereu în priză. Haide, puiule, îl îndemn pe Con, îmbrăţişându-l rapid, şezi la masă, iar eu o să pregătesc micul dejun. Tati are consultaţii în dimineaţa asta.

Mă întorc la chiuvetă şi încerc să mă liniştesc. După băuta de aseară, e normal să uit în ce zi suntem. Doar ştie toată lumea că nu ţin la băutură. Deci, acest… acest lapsus nu înseamnă nimic. Nu e ca înainte. Trecutul e trecut, prezentul e prezent şi prezentul n-are nimic de-a face cu trecutul. Nu e om să nu uite câte ceva, din când în când. Nu-i om să nu i se întâmple.

Poppy

Zâmbet ucigător?

Poppy Carlisle, una dintre adolescentele cunoscute sub denumirea de „Fetele de îngheţată”, urmează să depună mărturie, azi, la propriul proces, despre implicarea ei în uciderea profesorului Marcus Halnsley.

Carlisle, în vârstă de 18 ani, care şi-a câştigat porecla după ce-a apărut într-o ţinută sumară, zâmbind şi mâncând îngheţată împreună cu Serena Gorringe, cealaltă acuzată, neagă că şi-ar fi ucis fostul iubit, pe domnul Halnsley. Ea şi Gorringe susţin că, după o ceartă, a avut loc un accident, în urma căruia domnul Halnsley s-a ales cu ceea ce lor le-a părut a fi o rană mortală. Totuşi, Poliţia a adus dovezi conform cărora domnul Halnsley prezenta tăieturi de cuţit în zona torsului, posibil ca rezultat al torturii, şi că a murit după ce-a fost înjunghiat în inimă.

Deşi amprentele ei au fost găsite pe cuţit, Carlisle neagă crima şi se pare că va susţine, în momentul depunerii mărturiei, că Gorringe s-a întors la casa domnului Halnsley şi l-a ucis, ca s-o incrimineze.

Daily News Chronicle, octombrie 1989

Poppy

Cerul nu-i un colţ de pătură făcută din petice. Când e brăzdat de doi-trei drugi negri, când e prins între ochiurile unei plase de sârmă. Cerul e necuprins şi adânc, şi în stare să mă sufoce.

Multă vreme am crezut că cerul e un colţ de pătură făcută din petice, fiindcă asta era tot ce vedeam din majoritatea celulelor în care-am fost închisă.

Chiar şi atunci când ieşeam să-mi fac plimbarea, să merg dintr-o parte a închisorii în cealaltă, să mă duc la tribunal pentru apeluri, obişnuiam să mă opresc doar ca să mă uit în sus, şi vedeam cât de mare e. În acelaşi timp, însă, ştiam că e doar o iluzie, o festă pe care mi-o juca mintea. Mi se dăduse voie să ies şi era *musai* ca totul să pară mai mare, fiindcă din cămăruţa mea îmi păruse atât de mic.

Acum, acum cerul e un baldachin care ţine la locul ei planeta şi nu-i dă voie să se ciocnească de soare şi de lună! Acum, azi, ştiu că cerul e uriaş şi nesfârşit, şi că m-aş putea îneca în el. Uitasem ce mare e lumea cea mare. Şi cât de albastru e cerul. Şi cât de luminoasă e ziua.

Fac primii paşi dincolo de pragul gării Portslade, la periferia oraşului Brighton, şi mă minunez de cât de animată e lumea. Un cer titanic, o lume gigantică, lumină orbitoare, străzi viermuind de oameni.

Nimeni altcineva nu mai observă lucrurile astea, desigur. Toate le par absolut fireşti.

— O să ţi se pară foarte ciudată lumea de afară, îmi spusese poliţistul care se ocupă de eliberarea mea condiţionată. N-ai fost la o închisoare de minimă securitate şi n-ai avut, ca majoritatea celor în situaţia ta, şansa de-a ieşi puţin, aşa că va… va fi foarte greu.

Poliţistul era un om neaşteptat de amabil – de 40–45 de ani şi blând din fire. Ce voia el să spună, de fapt, fără a rosti întocmai cuvintele, era: „Toţi sunt miraţi că tu, Poppy Carlisle, vei fi eliberată”. Nu voiam să-mi recunosc vina, pentru că nu eu comisesem crima, şi nici nu mai eram dispusă să cerşesc să fiu crezută. Dar, dintr-un motiv sau altul, mi se aprobase, în ultima clipă, eliberarea condiţionată, aşa încât penitenciarul nu avusese vreme să mă supună procedurilor standard. Urma să fiu eliberată aşa cum mă aflam – nepregătită şi neştiutoare.

— Uite, aici ai cartea mea de vizită. Sună-mă oricând, dacă ai nevoie de ajutor să găseşti de lucru sau dacă-ţi trebuie recomandări. Sau chiar dacă nu te mai descurci. Oricând, repetă el.

Credea în nevinovăţia mea, sunt sigură de asta, dar nu-şi putea exprima oficial părerile, astfel încât compensa încercând să mă ajute cum putea. Un gest frumos, dar, în ultimă instanţă, inutil.

De unde-au apărut toţi oamenii ăştia? mă întreb, lăsând în urmă trecerea de nivel de lângă gară şi îndreptându-mă către mare. Tare mi-ar plăcea să mă duc pe plajă, să-mi înmoi degetele picioarelor în apă, să simt pietricelele sub tălpi, dar, acum, trebuie neapărat să fac altceva. Dacă mai amân, dacă mai lungesc treaba, s-ar putea să-mi reprim pornirea.

Lumea crede că închisorile sunt supraaglomerate. Nu, aici, *afară,* e supraaglomerat. E ca şi cum ai fi prins într-un roi de insecte. Toţi sunt aşa de aproape, mari, în mişcare, în continuă mişcare. Când eşti băgat „la răcoare", anticipezi senzaţia că mult prea mulţi oameni ţi-au invadat spaţiul personal, şi accepţi că nu ai de ales. Aici, afară, oamenii aleg situaţia asta. Aleg o astfel de viaţă.

— Scuze, zice o femeie, ciocnindu-se de mine.

Mi se zburleşte imediat părul pe ceafă şi încleştez pumnul, în caz că…

— Mii se scuze, adaugă c-un aer absent, apoi îşi continuă grăbită drumul, fără să mă mai privească.

Casa pe care-o caut e foarte aproape de gară şi, chiar dacă n-am mai fost pe-acolo de aproape două decenii, aş găsi-o şi legată la ochi. Mă rog, aşa am crezut. Strada asta, Boundary Road, era aici, dar majoritatea magazinelor nu existau pe-atunci. Cu siguranţă nu exista un magazin de jocuri pe computer, şi nicio patiserie-cafenea bio. Şi nici *atâţia oameni.* La capătul străzii, mă întorc şi-o iau spre Brighton, către Howe. E straniu să fiu înconjurată de toate clădirile astea, de maşini şi trotuare. Le-am văzut la televizor, fireşte, dar „pe viu", sunt altfel. Mai mari, mai mici, mai concrete, mai puţin reale – toate astea şi toate deodată.

O femeie de vârsta mea sau pe-aproape se îndreaptă către mine. Are păr negru, ca şi mine, tuns la fel de scurt ca al meu; e de înălţimea mea şi cam de aceeaşi greutate. Până şi trăsăturile ei fine seamănă cu ale mele. E încarnarea imaginii pe care-o vedeam în fereastra trenului, de câte ori treceam printr-un tunel. O privesc cum se apropie, apoi cum trece pe lângă mine, fără să mă privească. Eu, în schimb, mă opresc pe trotuar ca să mă întorc s-o privesc.

Pun rămăşag c-a ales părul tuns periuţă, fiindcă-i place, nu fiindcă stilul de viaţă nu-i permite să îngrijească nişte bucle lungi până la umăr. Pun pariu că şi-a făcut machiajul într-un magazin unde vânzătoarea a ajutat-o să aleagă nuanţa de fard potrivită, care probabil că n-a fost extras dintr-o pungă de plastic transparent, gravată cu monograma închisorii Trembry Hall, în care se mai aflau ţigări, timbre şi cartele de telefon. Pariez că e slabă pentru că aşa a vrut ea, nu pentru că anii de închisoare şi mâncarea de acolo i-ar fi redus drastic greutatea. Bag mâna-n foc că jachetuţa aia subţire şi roz a fost aleasă fiindcă-i drăguţă şi-i vine bine, nu fiindcă trebuie s-o ţină

câţiva ani buni şi e unul dintre puţinele articole de vestimentaţie la care are dreptul. Sunt gata să pariez că pantofii ăia negri strălucitori cu tocuri cui o rod şi-i fac viaţa un iad, dar îi poartă pentru că-s superbi şi pentru că poate – nu i se interzice să-i încalţe pe motiv că nu sunt practici şi pot fi folosiţi ca armă.

Nu mai aparţin lumii ăsteia, realizez în vreme ce-mi iau privirea insistentă de la femeia care-aş fi putut să fiu, în altă viaţă, şi pornesc iarăşi la drum. Nu ştiu cum să mă comport în ea, cu toate lucrurile astea împrejur. Toate lucrurile ce-mi păreau un serial SF la televizor sunt acum aievea. Şi-mi dau fiori.

Îmi croiesc drum pe Strada Surry Hills şi, brusc, nervii mei intră iar în alertă. M-au hărţuit toată noaptea trecută, pe când aşteptam zorile, şi-au început să mă agreseze de-a dreptul, la ultimul mic dejun (pe care tradiţia închisorii cere să-l înghit pe nerăsuflate, ca să fiu sigură că nu mă mai întorc). În clipa în care-am păşit în lumea de afară, nervii mi-au explodat în piept şi stomac, făcând ravagii. A trebuit să stau nemişcată şi să aştept să se liniştească, privind la cărămizile cenuşiu-gălbui din spatele meu, la drumul cenuşiu dinaintea mea, şi întrebându-mă dacă n-ar fi mai bine să fac stânga-mprejur, să bat la poartă şi să-i rog să mă primească înapoi.

Odată ce m-am hotărât că nu mai exista cale de întoarcere, m-am luptat să-mi controlez nervii, după care m-am concentrat asupra misiunii de-a străbate Londra şi de-a ajunge pe coastă.

Acum, c-am ajuns şi mi-am îndeplinit astfel misiunea, nervii au revenit, bruscându-mi şi agresându-mi fiece colţişor al fiinţei.

Mă opresc în faţa clădirii de la numărul 35, mă uit lung la uşa verde crud, cu ciocănelul ei din alamă lustruită şi soneria dreptunghiulară negru cu alb.

Sunt îngrozită de ce-i dincolo de uşa verde. De ce se va întâmpla după ce bat şi ea se deschide. Sunt îngrozită, dar *trebuie* să fac asta.

De la trotuar până la uşă sunt treisprezece trepte.

Ridic ciocănelul şi-l izbesc.

Trec şaizeci şi şapte de secunde până răspunde cineva.

Şi doar o secundă până ce persoana îşi dă seama cine sunt.

— Poppy.

— Bună, mamă, răspund eu.

Serena

Trag perdeaua de catifea roz, păşesc în zona de prezentare şi toată lumea oftează adânc, plăcut surprinsă.

Toţi – vânzătoarea, asistenta ei şi alte vreo două viitoare mirese, – cu excepţia lui Verity, care n-ar îndrăzni să se exteriorizeze într-un mod atât de expresiv. Îşi pleacă doar privirile, după ce m-a studiat câteva secunde, dar am zărit mândrie şi încântare în ochii ei. Nu poate să ascundă lucrurile astea de mine – de alţii, poate, dar nu de mine.

— Arătaţi… şi glasul vânzătoarei se stinge. Nu am cuvinte, încheie ea, dar, cumva, tot găseşte o exprimare potrivită: Albul arată superb în contrast cu pielea închisă la culoare, nu credeţi?

Asistenta dă aprobator din cap. Deşi nu-i văd, ştiu că chipul proaspăt şi tineresc al lui Verity se strâmbă, în vreme ce rosteşte un „Ce?!" mental. E aşa de tânără, îmi zic în sinea mea. Nu ştie că oamenii spun mereu lucruri din astea. Îmi place că e inocentă, neblazată şi încă în stare să fie surprinsă de lumea dimprejur. Ca să fiu cinstită, mi-ar plăcea ca fiica mea de treisprezece ani să rămână aşa un timp cât mai îndelungat: cu ştiinţă de carte, nu cu şcoala vieţii. Dar, ca să fim corecţi, oamenii profită tocmai de cei care n-au şcoala vieţii.

A acceptat ideea că ne „căsătorim" din nou: după câteva zile în care-a stat îmbufnată, a tras concluzia că nu-i chiar aşa o pacoste, mai ales că-şi poate alege singură toaleta.

În oglinzile ce-mbracă peretele magazinului cu rochii de mireasă, îmi zăresc imaginea reflectată de zece ori – eu, în 360 de grade. Nu m-am văzut niciodată din atâtea unghiuri. Mă văd oriunde m-aş întoarce – silueta înaltă, destul de zveltă, părul negru, lung şi drept, prins într-o coadă la ceafă, faţa nemachiată. Iată-mă. E neliniştitor. Mai ales că văd şi mâinile pătate de sânge. Îmi picură de pe degete, căzând pe satinul de mătase. Acolo unde se opresc, picăturile formează o mică rozetă roşie, dând naştere la tot mai multe şi mai multe flori, până când rochia strâmtă, adunată la spate, ajunge să semene c-un câmp înzăpezit, punctat de maci. Fiecare dintre ei e de-un roşu pur şi neiertător; fiecare e o pată pe sufletul meu. Macii simbolizează aducerea aminte, nu? Iar sângele de pe mâinile mele asta spune: *nu mă uita.* E ca şi când *el* ar fi aici, lângă mine, picurându-şi sângele pe degetele mele, sânge ce se scurge apoi pe rochie, în timp ce vocea adâncă, uşor cavernoasă, îmi şopteşte prin zâmbetul de pe buze: „Să nu uiţi niciodată, Serena. Să nu mă uiţi niciodată".

Mă întreb dacă vânzătoarea s-ar supăra să mă vadă sfâşiind chestia asta de pe mine. Mă întreb dacă Evan s-ar supăra să afle că nu vreau să-mi mai atrag vreun blestem, măritându-mă din nou.

Iunie, 1992

Vreo doi ani după ce-a vărsat paharul pe mine, eu şi Evan ne-am mulţumit să ne salutăm de la distanţă. Ne vedeam la bar, vineri seara, pe coridoare, în puburile din oraş, uneori pur şi simplu pe stradă. Înclinam din cap şi mormăiam: „E-n regulă?" unul către celălalt, în trecere, nesimţind niciodată nevoia să ne oprim şi să vorbim. Apoi, într-o zi, n-a trecut mai departe când ne-am întâlnit pe stradă.

— Plec peste două zile, mi-a zis, ca să mă facă să mă opresc.

— Pleci? am răspuns, surprinsă că deschisese discuţia.

— Da, am absolvit colegiul. Plec la Facultatea de Medicină din Londra.

— Aha. Păi, baftă.

— Mersi.

Am rămas câteva secunde într-o tăcere stânjenitoare. Nu se gândise bine înainte să-mi vorbească, nu-şi făcuse un plan de scăpare înainte să deschidă gura, aşa că acum eram amândoi prizonieri, ca nişte muşte lipite de hârtie – disperaţi să evadăm, dar incapabili să ne eliberăm.

— Deci… zise el.

— Deci… am zis şi eu.

Mi-am prins mâinile şi-am început să-mi zgândăresc unghia degetului mare de la dreapta, cu unghia de la stânga.

„Hai, pleacă", aud o voce în minte.

„Nu pot", răspunde alta. „N-ar fi politicos."

„Nici crima nu e", îi dă replica prima voce.

Am ridicat brusc fruntea, privirile noastre s-au ciocnit şi între noi s-a născut o scânteie.

— Ştii, zise el, de-o grămadă de timp încerc să-mi dau seama dacă-mi place de tine sau nu.

— Aha.

— Nu cred că-mi place, adăugă el, clătinând din cap.

— OK, am răspuns tare, iar în gând: *Asta e bine, fiindcă eu sigur, sigur nu te plac deloc. Mai puţin acum un minut.*

— Mare păcat, reluă el. Fiindcă sunt convins că ne-am înţelege foarte bine, dacă ne-am cupla.

— OK. Dar de unde ştii asta?

— Am aşa, un presentiment, zise, ridicând din umeri. Pari genul de fată pe care-aş putea s-o duc acasă, la mama.

— Oare de ce asta-mi sună a insultă?

— Nu e. Pari de treabă, asta-i tot. Amuzantă, c-o personalitate agreabilă, fără nimic ieşit din comun. Părinţii mei te-ar adora.

— Aha, e bine de ştiut că părinţii unui băiat oarecare m-ar adora. Acum, c-am aflat, pot să dorm liniştită.

El îmi zâmbi şi ceva foarte asemănător dorinţei îmi tresaltă în stomac, apoi porni să dănţuiască uşurel în sus şi-n jos pe şira spinării.

— Vrei să încercăm? mă întrebă.

— Ce, să mergem la părinţii tăi? Nu, mulţumesc. N-am nicio îndoială că sunt nişte oameni foarte drăguţi, dar întâlnirile-pe-nevăzute cu părinţii nu-s de mine.

— Nu, să ieşim împreună, la asta mă referem. Vrei să încercăm să ieşim împreună?

— Nu, nu prea.

Evan păru neplăcut surprins şi chiar puţin ofensat.

— De ce?

— Nu sunt interesată să ies cu cineva.

— O despărţire urâtă?

— Probabil cea mai urâtă din toate timpurile.

— Oh…

— Iar acum încerc să mă ţin departe de chestii din astea, o vreme. O vreme cât mai îndelungată.

— Aha.

— Şi, aşa, ca să ştii data viitoare când mai inviţi vreo fată în oraş, n-ai s-o vrăjeşti dacă-i zici că nu eşti sigur c-o placi, şi-apoi îi spui că, probabil, părinţii tăi o vor adora. Unora e posibil să le placă, dar majoritatea se vor simţi insultate.

— Mda, cred că ai dreptate. Dar sigur nu te pot convinge să te răzgândeşti? Nici măcar de dragul sărmanilor mei părinţi, pe care cred că nu-i voi face niciodată bunici?

Am clătinat din cap, râzând.

— Mai ales nu de dragul lor.

— OK, păi, dacă-ţi schimbi părerea, poţi oricând să…

— Să bat la uşa tuturor Facultăţilor de Medicină din Londra şi să întreb de Evan?

El râse – un râs gutural, catifelat, care-mi trezi din nou înfiorarea aceea pe şira spinării.

— La bună vedere, Serena, îmi zise, tot cu zâmbetul pe buze.

— Ne vedem.

— De câte ori voi reflecta la ocaziile ratate, o să mă gândesc la tine.

— OK, am răspuns şi, de data asta, am plecat fără nicio problemă.

— De ce vă căsătoriţi încă o dată, mami? mă întreabă Verity, în maşină, în drum spre casă.

Stă pe scaunul din faţă şi-ar putea fi uşor confundată cu sora mea mai mică, aşa de matură pare. Deseori, încerc să-mi amintesc cum era la vârsta de treisprezece ani, să mă conectez la ce-ar putea simţi şi gândi ea, dar memoria mea – în cel mai fericit caz înceţoşată şi haotică – mă dezamăgeşte, aducându-mi în minte imagini în care fac cu mâna surorilor mele mai mari – Medina and Faye – care pleacă la universitate, mă uit la *Echipa de şoc* sau livrez ziarele de dimineaţă.

Nu-mi amintesc nimic despre ce simţeam, despre sentimentele faţă de părinţi, despre marile secrete pe care eram hotărâtă să le ascund. Dar îmi amintesc anii târzii ai adolescenţei, şi uneori trebuie să mă împiedic să nu-mi critic aspru fiica, prin prisma acelor experienţe.

Însă majoritatea adolescenţilor din zilele noastre arată mai în vârstă decât sunt, nu? Ar trebui oare să fiu ceva mai vigilentă, acum, c-ar putea să ajungă la fel ca mine, un pic mai devreme? Aceasta e bătălia pe care-o duc în sinea mea – mă zbat să echilibrez dorinţa de-a o proteja aşa cum ar trebui s-o facă o mamă, şi dorinţa de-a o proteja aşa cum *această* mamă ştie, din proprie experienţă, c-ar trebui s-o facă.

Nu mă grăbesc să-i răspund, reflectând în timp ce ies din sensul giratoriu pe A26, drumul care ne duce de la Uckfield înapoi la Brighton. *De ce ne căsătorim încă o dată?*

— Pentru că putem, bănuiesc.

— Dar majoritatea oamenilor îşi reînnoiesc doar jurămintele şi fac o petrecere, nu? Voi de ce aproape că vă prefaceţi că nu sunteţi soţ şi soţie?

— Fiindcă nu suntem, zic eu, în joacă.

O simt făcând ochii cât cepele, îi aud inima cum mai că-i sare din piept când tresare.

— Minţi! ţipă ascuţit, de-mi sparge timpanul. Spune-mi că minţi!

Undeva, în apropiere, se aud nişte câini care se tânguie.

— Nu mint, glumesc, mă grăbesc să răspund, ca să pun capăt asaltului fonic al lui Verity, înainte să-mi provoace o migrenă. Glumesc, glumesc.

Vreau s-o întreb ce mare brânză ar fi dacă, de fapt, n-am fi căsătoriţi, dar nu e bine să încep o conversaţie ca asta c-o adolescentă. *Mai ales c-o adolescentă.*

— Cred că acum ne căsătorim cu fast, fiindcă data trecută n-am putut să facem o nuntă mare. Nu ne permiteam. Eram foarte tineri, dar ne doream mult să ne căsătorim, aşa că n-am mai stat pe gânduri. Cred c-a existat între noi o înţelegere tacită, precum că aceea avea să fie prima nuntă, pentru ca undeva, în viitor, s-o organizăm pe cea fastuoasă.

Tare mi-ar plăcea să-i spun întreg adevărul, dar cum să-i mărturisesc că ne-am luat atunci numai pentru că aveam burta la gură, şi asta din pricina unei… defecţiuni contraceptive? Cum să-i zic asta şi să nu mă aştept ca peste, să zicem, doi ani să vină la mine să-mi ceară binecuvântarea să se mute cu prietenul ei mai în vârstă, pletos şi tatuat, care cântă la tobe într-o formaţie şi vrea ca ea să lase scoală şi să-şi ia o slujbă, ca să-i finanţeze „arta”, în vreme ce se înghesuie amândoi într-un apartament cât un coteţ, în Kempton? Şi cum să nu mă aştept ca, la auzul protestelor mele, ea să nu-mi azvârle în faţă ceva de genul: „Păi, şi tu ai rămas însărcinată înainte să te

măriţi, şi te-ai măritat doar pentru c-ai fost obligată!”.

Când vine vorba de fiica mea adolescentă, sunt o ipocrită şi nici nu pretind c-aş fi altceva.

— În plus, continuu eu, o să fii şi tu de faţă – *deşi ai fost şi data trecută* – la fel şi Con. Avem şansa de-a ne căsători, înconjuraţi de întreaga familie. Deci, într-un fel, acum ne căsătorim pentru prima oară. Înţelegi?

Din colţul ochiului o zăresc dând din cap.

Mă uit în oglinda retrovizoare şi la punctul mort, apoi semnalizez şi intru pe banda din dreapta. Calc acceleraţia ca să depăşesc o Micra albastră, care etalează cu mândrie semnul de începător şi păstrează o viteză constantă, cu zece kilometri sub cea maximă. Şoferii novici îmi dau o stare de nervozitate. Îi suspectez mereu că sunt pe cale să facă vreo nefăcută, pur şi simplu pentru că n-au experienţă, aşa că bag întotdeauna viteză, îi depăşesc şi mă îndepărtez cât pot de repede.

Mai arunc un ochi în oglinda retrovizoare, ca să mă asigur că nu-i nimeni prea aproape de mine când reintru pe banda din stânga, şi, brusc, văd girofarul albastru al maşinii de Poliţie. Ca de fiecare dată, chiar şi după atâta amar de ani, simt un junghi în inimă. Nu mă pot abţine – cum văd un poliţist, cum încep să mă agit. Inevitabil.

Îmi desprind cu greu privirea de la lumina pulsândă, ca să mă concentrez asupra şoselei.

— După tine vin, mami, zice Vee, imitând ce zice taică-său ori de câte ori vedem o maşină de Poliţie.

Dacă ar fi şi Con cu noi, ar spune şi el la fel. Niciunul n-a observat până acum că nu râd *niciodată*. Nici măcar nu zâmbesc. Mă strâmb uşor şi nu scot o vorbă, las gluma să treacă pe lângă mine şi mă prefac că nu ştiu că Poliţia ar putea foarte bine să nu mă urmărească pe mine.

Mă ţin de volan ca de frica morţii, mă concentrez asupra drumului şi să reintru în siguranţă pe banda din stânga. „E-n regulă, n-au nimic cu mine”, îmi spun ca să mă liniştesc, deşi sirena îmi înteţeşte spaima, care se aruncă de colo-colo prin coşul pieptului, ca o pasăre care a intrat din greşeală pe-o fereastră şi nu mai ştie să iasă. „Probabil că e vreun caz urgent; or avea vreun infractor de arestat.”

Maşina Poliţiei avansează, dar, în loc să treacă în viteză pe lângă noi, se menţine la acelaşi nivel. *O, Doamne.*

Risc o privire către ei şi-l văd pe cel din scaunul pasagerului indicându-mi marginea şoselei. „Trage pe dreapta”, îmi spune prin semne. „La primul refugiu sigur, trage pe dreapta”.

— Mami! şuieră Vee alarmată, cu ochii, probabil, cât nişte farfurioare.

— Ştiu, răspund aparent calmă şi stăpână pe situaţie, nu de parcă sunt pe punctul de-a călca pedala de acceleraţie, ca s-o întind.

Mă uit iarăşi în direcţia lor, sperând că-i vorba de-o greşeală. Degetul continuă să indice marginea şoselei, ordonându-mi să trag pe dreapta. Faţa poliţistului e ceva mai îndârjită acum, mai furioasă, linia gurii nu trădează vreo emoţie, ochii au o expresie dură, ca două pietre încrustate pe chip.

O, Doamne.

Aproape că simt iarăşi cătuşele închizându-se la încheieturile mâinilor; mirosul dintr-o celulă a Poliţiei îţi rămâne pe veci în minte.

Semnalizez şi încep să caut un loc sigur în care să opresc. După aia, după ce va fi venit cu paşi mari spre mine şi-mi va fi cerut permisul, după ce-mi va scrie numele în calculator sau mi-l va transmite prin staţie, întreg adevărul va ieşi la iveală. Va afla cine sunt. La fel şi Vee.

Poppy

Unde sunt?

M-am tot trezit din oră-n oră, toată noaptea, şi de fiecare dată m-am întrebat acelaşi lucru: *unde sunt?* Liniştea e cea care mă deştepta. Mă smulgea din somn, mă făcea să mă întreb ce s-a întâmplat, ce nu-i în regulă, ce s-a putut petrece de lumea zgomotoasă a amuţit.

Îmi aruncam ochii prin încăpere, căutând forme familiare – chiuveta din colţ, toaleta de metal, dulapul, panoul de anunţuri, fereastra cocoţată pe perete – şi, de fiecare dată când vedeam că nu sunt, inima îmi palpita şi intram în panică. Apoi, îmi aduceam aminte c-am ieşit, că sunt liberă, că nu trebuie să mă mai panichez. Asta am făcut toată noaptea. Poate nu chiar din oră-n oră, ci mult mai des. Când am ajuns în închisoare, nu credeam c-o să mă obişnuiesc vreodată, dar acum lumea-mi pare ciudată, aşa, lipsită de zarvă şi de scrâşnetul metalului, de frigul permanent care atârnă în aer. Aşternuturi de bumbac, saltea groasă, perdele la ferestre, covor sub tălpi – tot luxul de care se bucură oamenii obişnuiţi şi de care eu, practic, uitasem.

Octombrie 1989

Era aşa de zgomotos.

Totul era aşa de zgomotos. Chiar şi din patul de spital unde m-au dus prima dată – sub supraveghere pentru sinucigaşi, pare-se – zgomotul era insuportabil. Nici în celula mea individuală, care mi-a fost repartizată fiindcă, şi aici, eram la fel de celebră ca şi afară, nu mi se părea că zgomotul s-ar fi domolit. Fiece clipă exploda de atâta larmă; nici în creierii nopţii nu înceta.

Stăteam întinsă în pat, cu ochii închişi. Bezna celei de-a zecea stingeri, în camera aia, îmi apăsa pieptul, mi se zvârcolea în gât, îmi împungea ochii. Ridicam mâna să-i ating, doar ca să mă asigur că sunt deschişi, fiindcă nu eram întotdeauna sigură. Uneori aveam impresia că am adormit şi că bezna e parte din somn. Alteori, că dacă mi-aş ţine ochii închişi şi-ar fi beznă ca acum, aş putea să-i închid şi să-i deschid apoi la loc, şi totul ar reveni la normal. N-aş mai fi închisă în cuşca asta, nu m-aş mai îneca în beznă.

— Ooooooooh.

De data asta a fost un vaiet prelung şi sonor.

Ochii mi se închiseseră în cele din urmă, dar s-au deschis brusc, odată cu sunetul care reverbera prin coridoare şi se târa prin spaţiul îngust de pe sub uşi şi din jurul vizoarelor. Da, de data asta a fost un vaiet, altă dată e un suspin, uneori e strigătul prieteniilor despărţite de finalul brutal al zilei, în alte dăţi e zgomotul uşilor care se trântesc la dubele închisorii, uneori e larma certurilor, alteori, sunetul a două

trupuri care se ating sau al unor antidepresive înghiţite de cineva. Zgomotul era permanent şi de fiecare dată aveai senzaţia că trece prin tine, că-ţi calcă sufletul în picioare şi-ţi aminteşte unde te afli, în caz că, pentru o clipă, ai reuşit să uiţi.

— Ooooooooh.

Vaietul continuă. Am vrut să-i zic proastei ăleia să tacă odată. Că suntem toate în aceeaşi barcă. Doar pentru că avea copii, pe care urma să nu-i mai vadă o vreme sau poate, fiindcă era nevinovată, ori pentru că se dusese la judecată, fără să se aştepte că va fi trimisă direct aici, toate astea nu însemnau că soarta fusese mai crudă cu ea decât cu noi, celelalte. Sau că putea să plângă şi să se vaite în gura mare, ca s-o audă toată închisoarea.

— Ooooooooooooooh.

Nu se lasă. Vaietul e aşa de puternic şi de constant, că trebuie să-mi astup urechile cu palmele. Făceam deseori asta, când auzeam pe cineva povestind cum îl pedepsise pe cel care-i bătea copiii, sau o bătea pe ea, şi cum, în consecinţă, nu-şi va mai vedea copiii, în libertate, mulţi ani de acum încolo; sau când cineva zicea că nu plătise o amendă şi se trezise închisă aici şase luni, în vreme ce restul datoriilor urmau să se acumuleze. Refuzam să ascult, pentru că abia îmi începusem viaţa în închisoare şi nu voiam să aflu în ce fel fuseseră şi altele nedreptăţite. Şi nu voiam să aud vaietul ăsta de animal rănit. Probabil că era pe cale să se trezească la realitate. Era în pragul acelui moment oribil, în care realizează că, şi de-ar fi nevinovată, şi de va face recurs la sentinţă, tot va rămâne închisă aici vreme îndelungată. E o clipă pe care n-o uiţi niciodată. Şi care te face să plângi de durere. Sau să te gândeşti la cum să-ţi pricinuieşti durere, ca să transformi realitatea în irealitate.

— Ooooooooooooooooooooooooooooooohhhhhh. Oooohhhhh.

Zgomotul continuă şi eu îmi apăs şi mai tare palmele pe urechi, dar tot o aud pe femeia aceea, pe animalul rănit, oricine va fi fiind ea. Şi vaietul ei îmi inundă celula:

— Ooooooooooooooohhhhhhhhhhhh.

— HEI! FATĂ DE ÎNGHEŢATĂ! tună o voce de undeva. TACI! Unii se chinuie să adoarmă.

— Ooooooooooohhhhhhhhhhh.

Eu eram. De la mine să auzea vaietul. Eu eram animalul rănit. Eu eram cea care se trezise la cruda realitate. Eu arătam lumii dintre pereţii închisorii că mă zbăteam în agonie, că mi-era frică şi că eram închisă acolo pentru totdeauna.

Eu mă văităm aşa de tare.

Eu. Şi nu ştiam cum să mă opresc.

Stropii de apă îmi ating pielea precum mii de sărutări apăsate, calde

şi perfecte.

Îmi săpunesc iarăşi braţele – a treia oară – şi mă cufund din nou în extravaganţa duşului cu temperatură controlabilă şi presiune mai mare de-un ţârâit. Jetul mă izbeşte ca o ploaie care nu se mai opreşte, de genul celei care spăla geamurile de la Trembry Hall, iar eu nu mă mai satur de ea. Aş putea să nu mai ies toată ziua din cabina asta, oferindu-mi ocazia să mă reacomodez cu fineţurile spălatului. Uneori, se întâmpla să nu avem acces la duş câte trei-patru zile; trebuia să ne mulţumim cu apa de la chiuveta din colţ, folosind prosoapele drept burete şi terminând în timp record, ca să nu îngheţăm de frig.

Duşul ăsta, care-mi spală şi urmele celor douăzeci de ani petrecuţi în spatele gratiilor, mă ajută şi fiindcă habar n-am ce voi face după. Nu, nu, pe bune – după ce termin cu duşul, ce-o să fac? Fiecare zi din ultimii douăzeci de ani a fost organizată, planificată ca la armată, cu ore fixe pentru orice. Acum sunt liberă, pot să fac ce-mi place. Dar nu sunt sigură că ştiu cum. În mintea mea, în cele mai frumoase vise, mi-am imaginat că-mi voi petrece ziua cu mami şi tati – stăm de vorbă, mâncăm, bem, povestim ce s-a mai petrecut în anii ăştia. O vor suna şi pe Bella, sora mea, şi pe fratele meu, Logan, îi vor convinge să vină şi ne vom reuni, întreaga familie. În realitatea mea, în viaţa pe care o trăiam *de fapt*… Mă cutremur când îmi amintesc de ziua de ieri.

Când mama a deschis uşa, m-am aşteptat la o revărsare de emoţie din partea amândurora. M-am aşteptat să-mi doresc s-o îmbrăţişez şi s-o ţin strâns, în speranţa că şi ea va face la fel. M-am aşteptat să-mi doresc să-mi îngrop faţa în umărul ei moale şi să plâng. Să plâng cu adevărat. Să-mi plâng toate durerile. Să spăl anii cu lacrimi, să mi le şteargă ea cu duioşie, să mă înţeleagă şi să fie mami a mea.

În schimb, între noi s-a ridicat o barieră chiar în secunda în care a deschis uşa.

— Poppy, zisese ea.

— Mamă, am răspuns, cuvântul sunând neobişnuit în gura mea, căci nu-l mai rostisem de mult.

— Ce cauţi aici? mă întrebase, cercetând din ochi împrejurimile, şi mi-am dat seama că voia să se asigure că nu mă zărise cumva vreunul dintre vecinii din casele identice, construite în anii ’30, de pe strada noastră, că nu pândea cumva vreun poliţai prin apropiere, gata să mă înhaţe şi să mă ducă înapoi la „mititica”.

Bariera – lată, solidă şi invizibilă – prinse rădăcini şi mai zdravene, şi se întări. Nu numai că-şi închipuia că evadasem, dar mă credea şi proastă. Dacă aş fi evadat, casa părinţilor mei ar fi fost primul loc percheziţionat de „sticleţi”, deci, de ce m-aş fi întors aici?

— Mi-au dat drumul. Mai ţii minte? Doar ţi-am scris. Ţi-am zis c-o să ies. Te-am întrebat dacă e OK să stau aici o vreme, până mă pun pe picioare.

— Nu cred c-am primit scrisoarea, zise, dar expresia de pe chip i s-ar fi tradus prin: „Chiar mi-ai scris sau mă minţi, asta însemnând că voi fi arestată fiindcă te-am ajutat”.

— Nu mi s-a returnat, deci am bănuit că ai primit-o.

— Ar fi trebuit să suni, să verifici.

— Aşa aş fi procedat dacă, acum zece ani, când ţi-ai schimbat numărul de telefon, mi l-ai fi spus şi mie.

Pielea ridată de pe gât şi cea mai fină, de pe pomeţii înalţi s-a înroşit la auzul reproşului, iar privirea i s-a mutat din colţul stânga sus către picioarele mele. Şovăia, aştepta… Am realizat că aştepta să plec. Nu voia să mă roage să plec, dar spera c-o voi face din proprie iniţiativă. Nu aveam unde altundeva să mă duc, poate doar sub arcadele de pe faleza din Brighton.

— Haide, ar fi mai bine să intri, zise în cele din urmă.

Am păşit în casă şi m-a copleşit un val de amintiri despre cum mă năpusteam peste pragul ăsta, în copilărie, năvălind în camera de zi şi aproape dărâmând-o pe bunica Morag, aşa eram de fericită s-o văd. După tata, era fiinţa pe care-o iubeam cel mai mult pe lume, şi vizitele la ea erau, fără excepţie, un deliciu. Acum cincisprezece ani, a suferit un accident şi părinţii mei s-au mutat aici, s-o îngrijească, rămânând în casă şi după moartea ei, în urmă cu doi ani.

— Poţi să-ţi duci lucrurile sus, îmi zise mama, incapabilă să-şi mascheze dezgustul la vederea pungilor de plastic cu sigla închisorii Trembry Hall şi a genţii de voiaj primite de la o voluntară, în care-mi ţineam tot avutul. Poţi să stai în camera unde dormeai pe vremuri.

Tonul vocii ei nu mă pregătise pentru ce urma să găsesc în „camera unde dormeam pe vremuri”. Arăta *exact* ca dormitorul meu, la sfârşitul anilor ’80, pe când încă mai eram o adolescentă prostuţă, care voia să fie Madonna şi se gândea c-o să se mărite cu Don Johnson. Doar că fusese transportat de la Londra, aici. Totul era neschimbat: patul de-o singură persoană, cu aşternuturi din nailon cafeniu, cu model cer-albastru-nori-albi; şifonierul masiv, cu furnir de mahon, aşezat în stânga ferestrei; o măsuţă de toaletă uzată, albă cu margini aurii, sub oglindă zărindu-se un şir ordonat de inorogi cu coame viu colorate; crucifixul voluminos, din argint, ca cele din videoclipurile Madonnei, care atârna în colţul oglinzii, alături de-o fotografie a doamnei cu pricina, toată în negru, cu multe, multe lanţuri la gât şi-o fundă neagră strângându-i părul ciufulit. Până şi posterele – cu Madonna, *Miami Vice,* Michael Jackson, Prince, Adam Carrington din *Dinastia* – păreau a fi fost lipite în exact acelaşi loc.

„Asta ar fi făcut dacă aş fi murit”, mi-am zis în sinea mea, traversând încet camera şi aşezându-mă pe pat, privind în jur şi străduindu-mă să mă obişnuiesc. „Asta au şi făcut, pentru că, în mintea lor, eu chiar am murit.” Când s-a citit sentinţa, la tribunal, şi-

am fost găsită vinovată de crimă, pentru familia mea am fost ca şi moartă. Cât durase procesul mă îndepărtasem tot mai mult de ei, iar ei aflaseră tot mai multe lucruri despre mine – lucruri care-i convinseseră din ce în ce mai tare că nu mai eram fetiţa lor. La auzul cuvântului „vinovată", dispărusem definitiv. Murisem. Trecusem în lumea cealaltă, dar fetiţa care locuise în camera asta continuase să trăiască, iar ei au supravieţuit fără nicio problemă, înconjuraţi de lucrurile astea, fiindcă aparţinuseră fetiţei care nu era o stricată, o mincinoasă, o ucigaşă.

Pe măsură ce descopeream tot mai multe obiecte, aşezate întocmai cum fuseseră în urmă cu douăzeci de ani – radioul cu ceas cu ecran LED de pe noptiera albă cu margini aurii, şirul de casete de pe etajera din interiorul noptierei, ceasul digital din oţel inoxidabil, atârnând într-un colţ, pe tăblia patului – mi-am spus: aşa e când, în ochii celorlalţi, ai murit.

Prosoape albe, moi, care miros a flori. Trebuie neapărat trecute pe lista mea tot mai lungă de extravaganţe cotidiene. Înfăşor unul uriaş în jurul meu, inspirând mereu şi mereu, până mă îmbăt de mireasma lui.

Mă spălasem şi c-o zi în urmă, dar fusese doar un duş rapid, căci mă simţeam vinovată să mă aflu în casa lor, când nu se aşteptase nimeni să apar, şi intimidată să revin în camera aceea. În plus, voiam să cobor şi să încerc să vorbesc cu mama. Dacă întârziam prea mult, dacă nu încercam să străpung mai repede bariera ce se aşezase între noi, aceasta s-ar fi putut consolida şi-ar fi devenit, poate, imposibil de trecut. Până-mi găsisem ceva de îmbrăcat, care să nu fie în mod atât de evident din anii '80, încât să dea tuturor de înţeles c-am fost „plecată" o vreme, şi să se potrivească siluetei firave pe care-o căpătasem, mama dispăruse. Lăsase un bilet, în care mă anunţa că ea şi tati vor rămâne în oraş tot restul zilei şi seara, şi că ne vedem dimineaţă. Iar la P.S. – la prânz, puteam să mănânc din musacaua pe care tocmai o terminase de făcut, iar la cină, ce mai rămânea, dacă mi-era foame.

Cana cu ceai pe jumătate băută de pe masa din bucătărie, rufele pe jumătate împăturite din coşul de lângă maşina de spălat, şi uşa maşinii de spălat vase lăsată deschisă erau tot atâtea semne că plecase în grabă. Dorinţa disperată de-a fugi de mine, fiica ei moartă, pe care nu trebuia s-o mai vadă niciodată, o împinsese să-şi lase treburile casei neterminate.

În cele din urmă am găsit şi farfuriile, aşezate teanc peste musaca, şi mi-am luat să mănânc afară. Temperatura scăzuse foarte mult de la venirea mea, dar tot m-am instalat la masa din plastic alb acoperită cu mucegai, din fundul grădinii, şi-am mâncat din musacaua fierbinte.

Apoi, am fumat un pachet de ţigări, uitându-mă la cer, la plantele agăţătoare de pe ziduri, trăgând cu urechea la vecinii care-şi vedeau de-ale lor, cufundându-mă în ritmurile lumii înconjurătoare, până ce mi-au îngheţat mâinile şi picioarele atât de rău, că mă dureau şi abia le mai mişcam, şi singura sursă de lumină au rămas becurile din bucătărie, ce aruncau pete galben-oranj prin uşa deschisă şi pe geam.

Mi-am stins şi ultimul muc de ţigară, şi-am intrat în casă, să mă culc, hotărâtă să schimb aşternuturile cu unele din bumbac. Cu degete încă dureroase şi îngheţate, am spălat farfuria, şi tacâmurile, şi paharul de apă, apoi am urcat scările, c-o stare de spirit mai apropiată de a lui Poppy Carlisle şi tot mai îndepărtată de-a deţinutei EX396798.

Mă ciocnesc de el pe palierul din faţa băii, lângă imensa fereastră care lasă lumina să se reverse la etaj. Nu la propriu – el tocmai iese din dormitorul lor, eu, din baie – dar lumile noastre s-au întâlnit.

Arată îmbătrânit. Niciun alt cuvânt nu s-ar potrivi, nicio altă descriere. Mama arată mai în vârstă, dar el e îmbătrânit. Ca şi când timpul s-ar fi ocupat mai mult de el, abătându-se asupra lui în repetate rânduri şi făcându-l, la doar şaizeci de ani, să pară gârbovit.

Părul, mereu aranjat şi tuns scurt, i s-a rărit şi-a dispărut cu totul pe creştet, puţinele fire rămase fiind acum aproape albe, doar cu nişte petice mai închise la culoare, ici şi colo. Trăsăturile lui frumoase s-au acoperit de riduri; ochii de culoarea florilor de nu-mă-uita sunt obosiţi şi trişti. Incredibil, dureros de trişti. O tristeţe vizibilă în colţurile gurii, care-i sapă două adâncituri în obraji. Trupul lui, mereu drept şi puternic – era un ins musculos, pe care nimic şi nimeni nu părea să-l intimideze – se împuţinase parcă, umerii erau puţin aduşi în faţă. Iar braţele şi picioarele îşi pierduseră din vigoare. Pe dinafară s-a schimbat, nu mai e ce-a fost, dar e tot tata, îl recunosc. Mama îmi povestea că, pe când abia învăţasem să vorbesc, de câte ori tata ieşea din cameră, mă uitam lung la uşă, minute în şir, aşteptându-l să se întoarcă. Şi când auzeam un zgomot afară, strigam cu vocea mea de copil, „Taaaaa!”, rugându-l să vină înapoi, întrebându-l unde fusese şi ce făcea fără mine. Ăsta era unul dintre puţinele lucruri pe care şi le amintea cu precizie din vremea copilăriei mele, şi ştiu că nu greşea, fiindcă, din toată lumea, cel mai mult îl iubeam pe tata.

Nu l-am văzut de douăzeci de ani, din ziua sentinţei. În inima mea, în suflet, simt nevoia disperată să întind mâna şi să-l ating. Vreau să-i pot pipăi braţul, să mă conving că nu visez, că e chiar el, în carne şi oase, şi că n-o să-l pierd iarăşi, când realitatea va coborî din nou asupra mea. Îi zâmbesc ezitant, aşteptând să reacţioneze, să mă observe. Cât am fost închisă, s-a putut preface că nu existam, dar acum, că sunt în faţa lui, trebuie măcar să dea un semn că m-a văzut – să-mi spună, de pildă, să pun ceva pe mine. Un contact cât de firav –

atât am nevoie.

Dar parcă aş fi o fantomă. Sunt ireală, lipsită de substanţă. Se uită prin mine, ochii i se concentrează pe un punct în spatele meu, apoi îşi vede de drum, coborând scările şi dispărând.

Credeam c-am încercat senzaţia asta când mi-am revăzut dormitorul, transportat aici ca prin farmec, dar nu, nici pe departe. *Ăsta* e sentimentul pe care ni-l dă faptul că eşti mort în ochii celorlalţi, că eşti un spectru în propria viaţă.

Serena

— Sunteţi bună să coborâţi din maşină, doamnă?

Tonul lui e profesional, dar repezit. N-am tras pe dreapta destul de repede şi asta-l nemulţumeşte. Poate-şi închipuie c-am vrut să-l sfidez, nu că eram moartă de frică. Cât de des iau poliţiştii spaima extremă şi neliniştea drept comportament infracţional? mă întreb, întinzând mâna spre mânerul portierei.

Având în vedere circumstanţele, mâinile mele fac o treabă onorabilă. Îmi dau seama că Verity e pe punctul de-a izbucni în lacrimi. E speriată fiindcă şi mie mi-e frică, şi, în general, nu-i place să dea de necaz sau să-i vadă pe alţii în bucluc. Iar eu e clar că sunt în bucluc. Nu-mi tremură deloc picioarele în blugi, nu mi se înmoaie genunchii atunci când cobor şi mă proţăpesc hotărâtă în asfaltul de pe acostamentul Autostrăzii 26.

Sunt doar puţin mai scundă decât poliţistul de 1,82 m, şi asta-l surprinde o clipă.

— Permisul? întreabă pe un tot ceva mai repezit, zic eu, pentru că nu sunt scundă.

Când ni se întâlnesc privirile, zăresc o strălucire de recunoaştere în ochii lui. Îi par cunoscută de undeva, dar nu ştie de unde să mă ia. Îmi plec fruntea şi mă bag în maşină.

— Dă-mi, te rog, geanta, puiule, îi zic fiică-mii, care tremură ca un căţeluş nou-născut.

Face cum îi spun, iar eu scot din geantă permisul. E dintre cele noi, cu poză – ceea ce-i va oferi un prilej mai îndelungat să-mi studieze faţa, să-şi dea seama de unde mă cunoaşte, dacă nu sunt cumva vreo fugară – dar pe el e trecută adresa părinţilor mei. Iată singurul lucru pe care nu m-am îndurat să-l schimb în toţi anii ăştia. Proastă mai sunt.

Scoate permisul din apărătoarea de plastic şi-l deschide. Nu spune nimic, în timp ce examinează documentul verde; se aude doar şuieratul maşinilor care trec pe lângă noi, ducându-se încotro au treabă. Cred că aşteaptă să zic ceva, să întreb care-i problema, să mărturisesc vreo infracţiune.

După cum am descoperit, tăcerea e cea mai bună strategie. Nu sunt obligată să spun ceva – cel puţin aşa s-a întâmplat în ultimele câteva dăţi, când am fost arestată – şi intenţionez să-mi exersez acest drept. Chiar dacă astfel o să par cumplit de vinovată, prefer să nu spun cuvinte pe care să nu le mai pot retracta. Tăcerea poate fi oricând explicată, ştearsă aproape c-o vorbă; cuvintele greşite, într-o combinaţie nefericită, spuse într-un moment nefericit, te pot condamna la infern. Sau măcar la închisoare.

Maşinile continuă să gonească şuierând pe lângă noi, şi mă trezesc că sunetul mă liniştеşte, că-mi pot îngădui să plutesc pe undele lui.

— Ştiţi cu ce viteză conduceaţi, doamnă? mă întreabă, într-un sfârşit, ofiţerul de Poliţie, fiindcă nu m-am aruncat în genunchi, cerând îndurare, şi e limpede că nici n-am de gând s-o fac.

— A… nu. Am accelerat ca să depăşesc Micra albastră. Dar numai câteva secunde.

— Aţi rulat cu mult peste 130 km/h, timp de cel puţin zece minute.

Serios?

— O, răspund eu, nu mi-am dat seama. Credeam c-am accelerat doar ca să depăşesc. Nu merg niciodată cu viteză. Mă străduiesc întotdeauna să conduc prudent.

Încă-mi mai studiază permisul, îmi citeşte şi reciteşte numele, căznindu-se să facă asocieri mentale. Când reuşeşte, când completează puzzle-ul, chipul îl trădează. Lucrurile se leagă şi asta-i îngheaţă trăsăturile în expresia aceea cercetătoare. Face legătura între fostul meu nume, semnalmentele generale şi presupusa mea crimă, şi obţine portretul femeii pe care tocmai a tras-o pe dreapta.

Îşi revine rapid, îşi ascunde şocul în spatele măştii profesionale, dar, când îşi ridică ochii de pe document, simt că mă străpunge cu privirea. Ar vrea să-mi pună cătuşele şi să mă târască la puşcărie, unde crede – şi el, şi foarte mulţi alţii – că mi-e locul. Îl cunosc doar de câteva minute, dar îmi pare genul de om care nu s-ar mulţumi să ceară ca singura cheie a celulei să fie aruncată, ci ar pleda ca ea să fie topită, îngheţată în azot lichid şi zdrobită în miliarde de fărâmiţe, care apoi să fie împrăştiate în largul oceanelor planetei, pentru a elimina orice posibilitate ca, fie şi numai din greşeală, ele să fie recuperate, şi a se asigura că una ca mine nu va fi în veci eliberată.

— Acesta e permisul dumneavoastră, doamnă?

— Da. N-am reuşit să actualizez adresa, îl lămuresc eu.

Omul ridică uşor din sprânceana stângă. „Nici numele?” parcă vrea să întrebe. *„Nici”,* îi răspund eu mental, dar refuz să spun cu voce tare. Dacă vrea să ştie care-mi mai e numele de familie, va trebui să se străduiască puţin mai mult.

— Ar fi mai înţelept să actualizaţi datele, zice, întinzându-mi permisul. Conducerea fără un permis valid constituie o infracţiune.

— Da, domnule ofiţer, îl aprob eu.

— Aş putea să vă testez alcoolemia şi să vă duc la secţie pentru exces de viteză, adaugă, doar aşa, să vadă că mă agit, bănuiesc.

— Da, domnule ofiţer.

Îl amuză teribil situaţia asta. În definitiv, e şi el om. Dac-aş fi în locul lui, poate că aş proceda la fel. M-aş amuza şi eu „plătindu-i” cuiva care, după mine, a fentat sistemul.

— Dar n-o s-o fac. *De data asta.*

Ştie cum să-şi dozeze nuanţele de politeţe rece şi de ameninţare, din voce şi, dacă n-ar fi Verity aici, asta m-ar îngrijora. Grija faţă de ea e mai puternică decât teama. Probabil c-o îngrozeşte imitaţia subţire de Jekyll şi Hyde, pe care-o joacă individul. Care e, cu siguranţă, cu atât mai înfricoşătoare, cu cât ea nu ştie despre ce e vorba, de fapt.

— Ar fi bine să nu-mi mai daţi motive să vă opresc, reia el. Data viitoare, veţi avea mai puţin noroc.

— Da, domnule ofiţer. Mulţumesc.

Închid portiera şi mă simt din nou în siguranţă, protejată de lumea de-afară de o simplă carcasă de metal. Am avut baftă. Dacă ar fi fost cu adevărat genul agresiv, în clipa asta aş fi fost în drum spre o celulă. Pentru o probă de alcoolemie, pentru una de urină, pentru o întreagă pleiadă de mici umilinţe, doar ca să mi se dea, metaforic, peste mână şi să fiu apoi expediată de unde am venit, fără vreo acuzaţie, fără măcar câteva rânduri scrijelite pe-o filă ruptă dintr-un caiet. Fără cazier. Am mai trecut prin asta de vreo douăzeci de ori. Am fost trasă pe dreapta, recunoscută şi „pusă la sunet". După fiecare astfel de episod, îmi jur c-o să schimb datele din permis, ca să nu mai sară aşa de uşor în ochi, dar uit mereu. Mi se activează mecanismele de apărare şi încerc să nu mă mai gândesc. Nu pot să povestesc nimănui – şi cu atât mai puţin lui Evan – despre cele petrecute, aşa că sfârşesc prin a mă preface că nu s-a întâmplat nimic… până la proxima ocazie.

Asta e prima dată când nu sunt singură în maşină. E biata Verity încă mai tremură.

— E-n regulă, scumpo, îi zic, încercând să maschez felul în care tremur eu însămi, în vreme ce bag cheia în contact. O neînţelegere.

— Dar de ce a spus lucrurile alea? întreabă ea, necăjită.

Chiar arată de treisprezece ani; nu mai e matură, nu pare mai în vârstă decât e; acum e o fetiţă care are nevoie de-o îmbrăţişare şi de multe, multe încurajări din partea mamei ei.

— Îşi făcea doar meseria, zic.

— Dar a spus c-o să te aresteze! ţipă ea.

— Ba nu. A spus – foarte limpede – că ar putea să mă aresteze, dar că n-o s-o facă. Gata, acum e bine.

— Părea că te cunoaşte, mami. Părea că te ştie şi nu te place deloc. De ce?

Ridic din umeri şi scutur capul.

— Cum ar putea să nu mă placă cineva? zic, uitându-mă în oglinda retrovizoare şi spre punctul mort, apoi semnalizez ca să mă înscriu iar pe autostradă. Sunt adorabilă.

Aprilie 1995

Mă rătăcisem. De-a binelea. Parcasem maşina pe undeva, prin apropiere, cât m-am dus până-n casă, să iau materialul pentru cursul

de croitorie al Medinei – de ce nu s-a dus chiar ea rămâne un mister – şi acum, nu mai ştiam să ajung la ea. Materialul, care, odată transformat în rochie, era uşor şi vaporos, cântărea o tonă, fiind voluminos şi greu de manevrat, în cantităţile în care-l cumpărase ea. Vânzătorul care dăduse anunţul la ziar era vizibil înfuriat de tocmeala îndârjită pe care-o avusese, la telefon, cu soră-mea, aşa că nu se oferise să mă ajute să car materialul la maşină; nu-mi oferise nici măcar un sac de gunoi din plastic, dintre acelea negre. Asta nu m-a mirat – Medina rareori plătea preţul întreg. O văzusem încercând să se tocmească până şi-n supermarketuri! În viziunea ei, preţul de pe etichetă era doar un punct de pornire. Avea şi-un dar anume de-a face omul să se simtă vinovat că cerea un anume preţ.

Am intrat pe străduţele lăturalnice din Kensington. În lumina care se retrăgea treptat, toate arătau la fel – case şi blocuri masive, impunătoare, înşirate de-a lungul unor străduţe înguste, şerpuitoare.

Un bărbat înalt se apropie de mine cu paşi mari şi, ca întotdeauna în asemenea situaţii, inima mi-a tresărit uşor. A fost o reacţie de moment, un reflex pe care-l am de ani de zile. Probabil c-ar trebui să-l întreb pe unde s-o iau, dar pare a se grăbi, mergând cu paşi lungi, şi nu vreau să-i stau în drum. Mă salută scurt printr-o mişcare a capului şi-mi zâmbeşte; salutul întunecat, cum zice Faye, geamăna Medinei – cel pe care persoanele de culoare şi-l adresează când se află într-o zonă cu populaţie predominant albă. I-am zâmbit şi eu în treacăt şi-am înclinat din cap, apoi el se îndepărtă. După o secundă, m-am oprit şi m-am întors să-l privesc. Se oprise şi el.

Era… era el.

— Tu… tu eşti, zise.

— Eu… eu sunt, i-am răspuns.

Făcu câţiva paşi în direcţia mea şi, fără măcar să întrebe, îmi luă balotul de material din braţe.

— Mersi.

— Mersi? întrebă nedumerit.

— Că m-ai scutit de-o povară, îl lămuresc, arătând spre materialul cu care-şi încărcase braţele.

— A, pentru puţin. Arăţi neschimbată.

— Hei, dar nu ţi-a trebuit mult, nu? În mai puţin de trei minute, ai şi început cu insultele.

— Ce insulte?

— Ai zis că-s neschimbată.

— Dar aşa e.

— Şi. La ultima noastră întâlnire, ai spus că nu mă placi. Am presupus că-i din pricină că aspectul meu nu-ţi pare teribil de atrăgător. Deci, dacă sunt neschimbată, asta înseamnă că arăt la fel de neatrăgător.

— Deduci prea multe lucruri pornind de la prea puţine premise. Şi vorbeşti prea mult.

— Da, dar doar în preajma ta. În general, sunt o persoană tăcută.

— Nu te cred.

— OK, ai tot dreptul, cred.

— Oricum ar fi, greşeşti. Te găsesc foarte atrăgătoare.

— *Acum,* poate, dar pe-atunci, nu.

— Ai prefera să te fi considerat atrăgătoare atunci, iar acum, nu? Mai ales fiindcă, dacă-mi amintesc corect, pe vremea aia jurasei să nu mai ieşi cu nimeni.

— Păi…

— Răspunde cu băgare de seamă, micuţo, căci un răspuns greşit ar putea să pună capăt acestui frumos flirt. Şi să ne compromită şansele de-a fi vreodată împreună.

— Atunci, fără presiuni.

— Există presiuni foarte mari. N-ai înţeles asta din ce-am zis adineauri?

— Am vrut să fiu sarcastică.

— Neah, nu cred.

— Eşti incorigibil.

— De când mă ştiu am vrut să fiu incorigibil. Deci, vrei să mergem să bem ceva? Sau ai jurat să stai departe de toţi bărbaţii, în vecii vecilor, amin?

— Am jurat. Dar, pentru tine, aş putea să fac o excepţie, având în vedere că eşti incorigibil şi aşa de încântat de această trăsătură. Când te gândeai să mergem?

— Nimic nu se compară cu prezentul.

— A, acum nu pot, trebuie să-i duc materialul ăsta surorii mele.

— Unde stă? I-l lăsăm şi poate mergem după aceea să bem ceva. Ar fi drăguţ să-mi cunosc viitoarea familie.

— Nu începe iar cu „părinţii mei te-ar adora”. De fapt, soră-mea stă în Bethnal Green, nu departe de-aici.

— Bun. Deci, încotro te îndreptai? Staţia de metrou nu-i prin apropiere.

— A, da… M-am rătăcit. Rătăcesc pe-aici de-o grămadă de timp. Mi-am parcat maşina pe undeva, pe-aproape. Mă rog, aşa cred.

Zâmbeşte de parcă mi-ar lipsi o doagă, deşi asta pare să-i placă, apoi zice:

— Ce părere ai de planul meu: te ajut să-ţi găseşti maşina, mergem împreună la sora ta şi pe urmă, mergem să bem ceva?

— O să se facă târziu.

— Asta înseamnă „nu”?

— N-am rostit cuvântul „nu”. Nici n-am făcut vreo aluzie la el. Bănuiala mea e că, odată ajunşi acasă la soră-mea, o să începi cu:

„Vai, e cam târziu să bem ceva, ce-ar fi să mergem la tine acasă?”.

— Vrei să ştii care-i tragedia acestei situaţii?

— Da.

— Chestia asta nu mi-a trecut niciodată prin minte. *Chiar* aş vrea să-mi fi trecut, dar nu e cazul. Mi-am zis doar c-ar fi drăguţ să mergem undeva, împreună. Locuiesc şi muncesc un pic mai sus de Bethnal Green, aşa că mi-aş putea continua drumul, după ce terminăm, dar, la naiba, nu-mi vine să cred că nu mi-a trecut prin minte să încerc să-ţi intru în casă. Ai fi foarte bună de bărbat, ştiai?

— Vai, Ewan, spui lucruri aşa de frumoase.

— Mulţumesc, Serena. Deci, mergem?

Şi-a amintit cum mă cheamă. După toţi aceşti ani, şi-a amintit cum mă cheamă – un amănunt nu lipsit de şarm.

— Da, cred că da.

— Bine. Acum, pe ce stradă ţi-ai lăsat maşina?

— Nu mai ştiu.

— Nu mai ştii.

— Nu, memoria mea e cam înceţoşată, e greu să mă concentrez.

— Pe bune, e nemaipomenit! Ce baftă am. Majoritatea femeilor pe care le cunosc au memorie de elefant – nu uită niciodată, nici măcar micile indiscreţii. Dacă nu stai prea bine la capitolul ăsta, atunci sunt convins c-o să ne înţelegem de minune.

— Mda, nu paria pe asta, amice.

— Strada aia avea ceva mai deosebit? Orice.

— Nu-mi amintesc. Deşi, cred că s-ar putea să fi fost o casă albastră pe strada aia. Dar poate că doar am trecut pe lângă o casă albastră. Nu, nu, sigur era una.

— O casă albastră. Bine. Ştiu exact unde ţi-ai lăsat maşina. Haide, vino cu mine.

Se întoarse în direcţia de unde tocmai venisem şi o porni cu paşi mari. L-am ajuns cu uşurinţă din urmă, şi m-am ţinut după el.

— Dacă nici nu locuieşti, nici nu lucrezi prin împrejurimi, ce cauţi aici? întreb, în timp ce dăm colţul pe unde tocmai trecusem ca să ajung pe strada asta.

— A, păi m-a întâlnit cu cineva, să mergem la un pahar. O fată. Prietenă c-o asistentă de la spital. Asistenta încearcă de mult timp să ne cupleze. Era convinsă c-o să ne înţelegem.

— Şi, nu v-aţi înţeles?

— Mă rog, aveam impresia că totul e OK, până s-a scuzat să meargă la budă. Nici măcar n-a luat-o în direcţia toaletelor. S-a dus ţintă în foaier, la un telefon public. Am rămas pe scaun şi-am urmărit ce face: vorbeşte cu cineva vreo câteva minute, râzând şi glumind, apoi se întoarce şi se aşază la loc. Peste cinci minute, sună telefonul restaurantului şi directorul vine să-i spună c-o caută cineva. Se duce la

telefon, se întoarce şi, foarte serioasă, zice: „S-a ivit o problemă, trebuie să plec”. O întreb ce problemă şi se uită speriată la mine, pentru că, se vede treaba, nu se aştepta să mă interesez de asta. Se mulţumeşte să ridice din umeri şi zice, „Nu ştiu, o problemă”, după care dispare. Lăsându-mă cu două porţii pe jumătate mâncate, o sticlă de vin goală şi nota de plată. Şi, fireşte, lumea de la mesele din jur a auzit conversaţia şi se uita la mine.

Mă bufneşte râsul. A trebuit să mă opresc în mijlocul drumului şi să mă ţin de burtă, aşa de tare hohoteam.

— Rar am auzit o poveste mai haioasă, reuşesc să îngaim, printre râsete cu sughiţuri. Cam cât de plictisitor poţi fi?

— Da, la asta m-am tot gândit şi eu. Îi zisese amicei ei că sunt cel mai senzaţional bărbat pe care l-a cunoscut vreodată. Acum, are o poveste oribilă de spus, cu mine în rolul partenerului plictisitor. Eu! O să le spună oamenilor că-s chipeş, dar neinteresant. Găseşti că e corect?

Am început iar să mă zgudui de râs.

— La drept vorbind, nici ea nu era cine ştie ce amuzantă. Dar n-am lăsat-o cu ochii în soare, nu?

— Asta încă nu e partea cea mai nasoală, Ewan, îi zic râzând cu lacrimi, dar continuându-mi drumul.

— Nu? Ce poate fi mai nasol de atât?

— Cândva, o să-ţi auzi iarăşi povestea, dar o să fie de un milion de ori mai nasoală, fiindcă-ţi este povestită ţie. Poveştile despre întâlnirile tale ratate – spuse de alţii – se întorc întotdeauna să te bântuie.

— A, minunat. Mersi de veste!

— Cu plăcere.

— Dar trebuie să-mi promiţi c-o să-mi spui când devin plictisitor, OK? Nu mă lăsa baltă la masă. Spune-mi că te plictisesc.

— N-ai putea niciodată să mă plictiseşti.

— Mă bucur că gândeşti aşa, zise, chiar când intram pe o stradă unde km zărit-o pe MM (prescurtat de la Maşinuţa Mea), o Micra albă.

După ce-am lăsat materialul la Medina, am băut ceva rapid, fiindcă Evan se grăbea să prindă trenul de Essex, să ajungă acasă.

— Apropo, Evan mă cheamă, zise, sărutându-mă uşor pe obraz. Evan, nu Ewan.

— Dar ţi-am zis „Ewan” toată seara. De ce nu m-ai corectat?

— M-a mai părăsit o femeie în seara asta, doar nu era s-o dau în bară şi cu a doua.

— OK, *Evan,* îmi cer scuze că ţi-am reţinut greşit numele. Dar m-am simţit extraordinar şi nu eşti câtuşi de puţin plictisitor.

— Mulţumesc, zise şi-mi prinse bărbia în palmă, după care se aplecă spre mine şi-mi sărută vârful nasului. Ne vedem curând.

— Da.

În seara aceea, întinsă în pat, am ştiut că lucrurile or să meargă bine între mine şi Evan. Soarta ne readusese împreună. Şi era un om blând. Arătos, simpatic, amuzant, dar şi blând. Îl tachinasem, dar nu mă împunsese şi el, ca să fim chit. Nu strigase la mine, nu se îmbufnase, nu mă intimidase. Cunoscuţii îmi spuneau deseori că aşa sunt bărbaţii – şi surorile mele îmi spuseseră acelaşi lucru, dar nu mă convinseseră niciodată. Cum să mă convingă, când singurul bărbat pe care-l cunoşteam în felul ăsta nu era deloc aşa? Nu era tolerant, nu era blând şi avea un simţ al umorului extrem de limitat.

Evan nu semăna cu *el.* Chiar şi atunci când i-am greşit numele, n-a părut să se supere. Făcea glume pe propria socoteală, pe socoteala mea – îmi părea cel mai blând bărbat dintre câţi întâlnisem. De asta conştiinţa mea era neliniştită. Ştia că aş putea fi fericită c-un bărbat atât de bun, pe care Soarta mi-l scosese iarăşi în cale.

Alături de el, puteam să încep să-mi croiesc drumul spre lumină, ieşind din închisoarea în care stătusem până atunci.

Cât tine drumul spre casă, Verity rămâne tăcută şi uşor agitată. Nu-şi dezlipeşte ochii de pe oglinda retrovizoare, se uită când la oglinda de la portieră, când pe geamul din spate, să fie sigură că nu mai e nici urmă de Poliţie prin preajmă. Ăsta-i necazul cu vârsta: începi să vezi tot mai multe lucruri pentru care să te îngrijorezi. Dacă ar fi Conrad în maşină, în locul ei, ar fi zis că e mişto să te oprească Poliţia, şi nici prin cap nu i-ar fi trecut că aş putea sfârşi în închisoare, până n-ar fi fost pus în faţa faptului împlinit. Şi chiar şi atunci, n-ar lua situaţia prea în serios, până nu i s-ar spune că n-o să mai dau pe acasă multă vreme. Verity, din nefericire, ştie ce înseamnă Poliţia şi e capabilă să descifreze nuanţele dintr-o conversaţie. De asta Evan şi cu mine ne certăm – de cele mai multe ori – în maşină, după ce copii s-au dus la culcare. Şi sarcasmul o afectează, fiindcă-şi dă seama că se întâmplă ceva rău.

De îndată ce ajungem acasă, îşi azvârle adidaşii din picioare şi-i lasă care încotro, sub cuier, îşi smulge jacheta de blugi vişinie şi-o aruncă peste încălţări, după care-o ia la fugă pe scări. Se grăbeşte, probabil, să scrie în jurnal sau să plângă, în orice caz să găsească un mod de-a se descărca de emoţiile negative. M-aş duce la ea, dacă n-aş avea senzaţia că i-aş face mai mult rău decât bine. Nu ştiu ce să-i spun ca s-o consolez după cele petrecute.

Con şi Evan sunt în bucătărie şi mănâncă îngheţată, aşezaţi la masa din mijloc.

— Nu-mi vine să cred că mănânci aşa ceva, îi zic, simţind cum mi se întoarce stomacul la vederea bulgărilor albi care se topesc încet, în cornete. E practic zahăr cu nişte untură.

— A, da, ştiu.

— Şi nu-mi vine să cred că le dai voie copiilor să mănânce aşa ceva.

Priveliştea, mai ales după evenimentele de mai devreme, îmi provoacă o senzaţie violentă de vomă.

— E cel mai bun lucru din lume, zice Evan, cu gura plină de mizerie din aia albă.

Tare aş vrea să-i dau peste mână, să înhaţ şi cornetul din mâna băiatului nostru şi să le arunc pe amândouă la coş. Aşa, să uite de îngheţată.

— Mă duc să mă spăl pe mâini, spun şi dau să ies din bucătărie.

— Stai aşa. Unde e Verity?

— Sus.

Sperasem să-i dau vestea cu blândeţe, dar…

— V-aţi certat? mă întreabă Evan, cu multă îngrijorare în glas, deşi n-are ochi decât pentru cornetul de îngheţată.

Când văd cum musteşte şi se topeşte, curgându-le pe mâini, îmi vine să vărs.

— Nu, dar e puţin supărată.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Rochia pentru nuntă e oribilă?

— Nu… Pe drum spre casă, am… ştii… am fost oprite de Poliţie.

— *Ce*? tresare, desprinzându-şi, în sfârşit, atenţia de la îngheţată.

— Frateee… zice şi Con, cu ochii mari de uimire.

— Se pare că depăşisem limita de viteză. Am depăşit, dar n-am încetinit destul de repede. Maşina de Poliţie a apărut ca din senin şi ne-a tras pe dreapta. Iar Vee s-a supărat pentru că, zicea ea, ofiţerul putea să mă ducă la secţie sau să mă oblige să suflu în fiolă.

— *Tu,* care abia de ajungi la 50 km/h într-o zonă de 80km/h, tu ai mers cu viteză? Ei bine, e demn de Cartea Recordurilor. Sărăcuţa, probabil că e înspăimântată. Mă duc să văd ce face.

Se ridică şi vine spre mine, ţinând încă în mână *chestia* aia.

— Uite, ţine asta, zise, dându-mi-o cu forţa.

Mă holbez la cornet: senzaţia pe care mi-o pricinuieşte, mirosul dulce de vanilie din nări îmi întorc stomacul pe dos.

— Nu m-am spălat pe mâini. Va trebui s-o arunc la gunoi.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte, femeie! strigă el de lângă scară. Con, preiei comanda – dacă încearcă s-o arunce, vii şi mă chemi.

— OK, tati! îi strigă Con.

Stau să vomit din clipă-n clipă. O să acopăr îngheţata cu fiere şi omleta mâncată la prânz, şi-apoi chiar că n-o să mai protesteze dacă o arunc.

— Ţine! zic, întinzându-i-o copilului. Ai tu grijă de ea; eu trebuie neapărat să mă spăl pe mâini.

Mă reped la chiuvetă, dau drumul la apă caldă, la maximum, sperând c-a mai rămas suficientă ca să-mi curăţ palmele de chestia aia

lipicioasă care s-a prelins pe ele, ca şi de pata aproape invizibilă ce care mi-a lăsat-o pe piele.

— Cum e să ai cătuşe la mâini, mami? se interesează Conrad, cu gura plină de îngheţată.

Mă opresc o clipă, vrând să-l întreb ce ştie şi cine i-a zis că, odinioară, am avut cătuşe la mâini, dar realizez ce vrea să spună, de fapt.

— Nu mi-a pus cătuşe, puiule, îi răspund, frecându-mi zdravăn mâinile.

— Aha. Cum e într-o maşină de Poliţie?

E ca şi cum ai fi îngropat de viu, şi eşti conştient că te duc într-un loc unde vei mai fi îngropat o dată.

— Nu m-am urcat în maşină.

— Aha. Măcar a vorbit prin staţia aia a lui?

Cât timp am fost acolo, nu. Dar sunt gata să pun pariu că a mai povestit şi altora. Sunt gata să pariez că, după episodul ăsta, vor fi toţi cu ochii-n patru după maşina mea.

— Nu, scumpule. Dar staţia a bâzâit puţin.

— Aha.

Fiul meu de opt ani e dezamăgit, dezumflat de-a binelea. O clipă, a crezut că sunt o persoană fascinantă, c-o să le poată spune prietenilor povestea plictisitoarei lui mame, devenite brusc o eroină. Ei bine, nu sunt. Sunt o fiinţă banală şi mă mândresc cu asta.

Încă mă mai lupt să-mi spăl îngheţata de pe mâini. Fizic, a dispărut, dar persistă în alte moduri, murdărindu-mi pielea aşa cum face sângele, ascunzându-se în micile cute de la suprafaţă.

Deseori mă gândesc că mâinile mele nu vor fi niciodată curate, că nu contează cât le spăl, vor arăta întotdeauna ca-n imaginea pe care-am surprins-o în magazinul cu rochii de mireasă: murdare şi pic-pic-picurând de sângele *lui*.

Serena

Octombrie 1985

Istoria e cea mai plictisitoare materie din lume. *Din toată lumea.*

N-are nicio legătură cu mine şi tare mi-aş dori să nu trebuiască să stau la ora asta.

— *Srrenna, Srrenna!* mă tot strigă, în şoaptă, Veronica Bell, care stă lângă mine la ora de istorie.

Nici măcar nu-mi pronunţă corect numele. Voia să iau biletul pe care-l scrisese şi să i-l dau lui Liam Ruthers, care stătea în faţa mea. Eu nu voiam. N-aveam de gând să mă implic în schemele prin care încerca să-i atragă atenţia lui Liam. Ştiam c-o să fiu prinsă şi-o să fiu pedepsită să rămân după ore sau ceva. Văzusem cum o păţiseră şi alte fete, care încercaseră s-o ajute pe Veronica. Profu intercepta întotdeauna biletul, îl citea cu voce tare, să audă toată clasa, Veronica se prefăcea că nu ştie nimic şi binevoitoarea se alegea cu pedeapsa. Nu, n-o să păţesc şi eu la fel. Mai ales la ora asta. Veronicăi nici măcar nu-i plăcea de mine. Mă ignora aproape tot timpul sau mă insulta pe la spate, numindu-mă, de pildă, „nugoi", de la „gunoi", fiindcă, în opinia ei, aveam o frunte mare şi lucioasă, care cerea pur şi simplu să fie plesnită, în timp ce mi se striga în faţă „GUNOI". Dar nu avea curaj să încerce. Nu era sigură cum voi riposta. Turuia ca o moară stricată când nu eram de faţă, dar în prezenţa mea tăcea. Totuşi, voia s-o ajut să-l convingă pe Liam să iasă cu ea.

M-am uitat cu insistenţă la pagina de carte, surdă la şuierăturile Veronicăi. Îmi venea să casc de plictiseală. Uram şi sala de clasă. Era mai mică decât celelalte, ferestrele nu erau la fel de largi, iar Domnul nu le deschidea niciodată, aşa că eram toţi înghesuiţi, iar băieţii puţeau. Se dăduseră cu aftershave-ul taţilor lor, chiar dacă majoritatea nu se rădeau. În plus, ţineau în vestiare câte-un tub de parfum, ca să se mai dea între două cursuri. „Fetelor le place ca băieţii să miroasă plăcut", îmi explicase Medina, când o întrebasem de ce. Nici fetele nu erau mai breze, trăsnind a Yardley sau Charlie, dar băieţii turnau pe ei tone de parfum şi mi se făcea mereu rău după ore.

— Domnişoară Gorringe, aţi fi bună să le explicaţi colegilor de ce oamenii îi numesc, uneori, pe poliţişti „Bobby"? mă întreabă noul prof de istorie, aşa, din senin.

Nu era ca ceilalţi profesori. Doar puţin mai în vârstă decât noi, toate fetele susţineau că ar trebui să fie vedetă de film, pentru că era aşa de chipeş. La ora lui, duhoarea atingea cote maxime: fetele alergau la dulapuri să-şi mai dea cu spray, cele mai curajoase se machiau şi purtau bijuterii, deşi era interzis. O văzusem până şi pe Veronica trăgându-şi fusta mai sus, ca să-şi arate picioarele.

Nu-mi prea plăcea de el. Una-două, se lua de mine. Una-două mă întreba câte ceva, de parcă n-ar mai fi putut reţine şi alte nume. Când avea vreo întrebare, mă numea pe mine.

— Pentru că Poliţia a fost înfiinţată de Sir Robert Peel. Iar „Bobby" e prescurtarea de la Robert.

— În ce an a înfiinţat Poliţia? întrebă Domnul.

— 1829, Domnule.

— Pentru ce mai este cunoscut Sir Robert Peel?

— A abolit Legea Cerealelor.

— Anul?

— 1846.

— *Te dai mare,* şuieră Veronica sonor şi câţiva colegi, aflaţi mai aproape, râseră.

Nu înţelegea. Eram obligată să citesc în plus, fiindcă Domnul se lua mereu de mine şi numai aşa mă puteam apăra de-o eventuală pedeapsă.

— Domnişoară Gorringe, aş dori să vă vorbesc după oră, zise Domnul.

Mi s-au înecat corăbiile. Dacă intram în bucluc, părinţii mei urmau să fie informaţi şi abia atunci ar fi început adevăratele necazuri.

— Dar, D…

— După oră, domnişoară Gorringe, insistă el.

— Norocul proastei, şuieră Veronica, stârnind alte râsete în jurul meu.

— Ce aţi spus, domnişoară Bell? Vreţi să mai primiţi o pedeapsă? Da? zise Domnul, cu mâna pâlnie la ureche. Vreţi asta cu disperare? Da? OK, dacă insistaţi atât, domnişoară Bell. Încă o vorbă dacă mai aud, o să mă asigur că veţi fi pedepsită o lună.

Toată lumea a râs, iar când Domnul se întoarse la tablă, Veronica îmi trase un şut în scaun, sâsâind:

— Te aranjez eu.

— Mor de frică, i-am răspuns.

Nu crescuse cu două surori mai mari, ca mine, şi nu ştia să se apere. Eram tăcută, ruşinoasă, nu aveam mulţi prieteni, dar astea nu mă făceau o ţintă uşoară. Medina şi Faye mă „antrenaseră".

— Aşa şi trebuie, zise ea.

M-am întors, fără să-mi pese dacă mă vede Domnul, fiindcă oricum trebuia să rămân după oră, şi i-am spus:

— Nu, Veronica, *tu* ar trebui să mori de frică.

Din iuţeala cu care şi-a plecat fruntea, cufundându-se în lectura paginii din faţa ei, mi-am dat seama că recepţionase mesajul.

Colegii mei au ieşit unul câte unul, numai eu în rămas la locul meu, cu stomacul răsucindu-se precum cuva unei maşini de spălat. Nu era corect. Nu greşisem cu nimic.

— O să trec direct la subiect, zise Domnul, aşezându-se pe marginea pupitrului din faţă. Eşti o fată deşteaptă, Serena. Dar te laşi uşor distrasă, şi nu-mi plac tinerii pe care-i frecventezi. Veronica Bell asta nu-i soi bun.

M-am hotărât să nu pomenesc de faptul că nu eram prietenă cu ea. N-avea niciun rost, profii văd numai ce le convine lor. De asta Veronica nu fusese niciodată prinsă trimiţând biletele. Niciunul nu văzuse că, deşi elevul care pasa bileţelul era de fiecare dată altul, toţi şedeau, fără excepţie, în spatele Veronicăi, în faţa ei sau alături.

— Iei numai 7 şi 6 la ora mea, când e limpede că ai cunoştinţele necesare ca să te descurci mult mai bine. Ai putea să fii o elevă de nota 10, Serena. Te-am tot testat în ultimele câteva săptămâni. De asta-ţi pun mereu întrebări. Am vrut să verific dacă o să faci ce-am sperat că vei face, adică să te apuci să citeşti în plus, şi aşteptările nu mi-au fost înşelate. Nu-s mulţi elevii care ar proceda la fel. Eşti talentată şi vreau să ai rezultate mai bune.

— Cum, Domnule?

— Vreau să începi să iei istoria un pic mai în serios. E o materie minunată, dacă te străduieşti.

— OK, Domnule.

— Uite, ce-ar fi să facem nişte lecţii suplimentare, după ore, ca să-ţi dau ocazia să vezi singură cum e istoria? Şi-apoi, vedem ce se mai întâmplă. O să vorbesc cu directorul, îl anunţ că o să-ţi dau lecţii particulare, şi dacă te hotărăşti că-ţi place istoria, aş putea să te pregătesc până la examenele de anul viitor. Să te ajut să iei 10. Ce zici?

— OK, Domnule.

Oare aveam de ales? După ce va vorbi cu directorul, cel mai probabil că-i va suna pe-ai mei. Şi, odată ce-or să audă c-aş putea să iau zece la examenele parţiale, voi fi obligată să iau lecţii particulare, fie că-mi place sau nu istoria.

— Ei, haide, Serena! Cu ceva mai mult entuziasm! O să fie distractiv. Crede-mă.

Ianuarie 1986

— Vreau să am grijă de tine pentru totdeauna, zise *el,* mângâindu-mi obrazul cu degetul mare.

Nu prea ştiam ce să răspund. Niciun băiat nu-mi mai spusese asta vreodată, şi în niciun caz un bărbat, un profesor. Cel mai aproape fusesem când Tommy Marison mă înşfăcase în braţe şi-şi lipise buzele de ale mele, spunându-mi că trebuie să fiu prietena lui. (Medina şi Faye au avut ceea ce ele numeau „o mică discuţie amicală” cu el, în urma căreia nu m-a mai deranjat niciodată.) Domnul nu semăna deloc cu Tommy Marison, şi-mi plăcea să fiu în preajma lui. În cele trei luni

care trecuseră, începuse să-mi placă ceva mai mult istoria, mulţumită lecţiilor particulare. Îmi plăcea să stau la orele lui şi să ascult cum explica istoria pe înţelesul meu. Când vorbea despre istorie, departe de ceilalţi elevi, nu-mi mai părea cea mai plictisitoare materie din lume, despre nişte oameni care muriseră de mult şi nu aveau nicio legătură cu viaţa mea. Eram doldora de poveşti extraordinare, pline de pericole şi speranţe, presărate cu intrigi şi trădări. Şi pline de dragoste. Exista întotdeauna factorul iubire. Ajunsese să-mi placă ora de istorie, dar *adoram* lecţiile particulare.

— E mai matur aşa, nu crezi? mă întrebase el.

Dar era prima dată când îmi spunea asemenea cuvinte sau mă atingea.

— O, Doamne, iartă-mă! zise şi sări în picioare. *Nu* ar fi trebuit să vorbesc aşa, şi nici să fac ce-am făcut. Nu ştiu ce m-a apucat.

Roşu la faţă şi tremurând – de emoţie, cred – trecu în cealaltă parte a clasei.

— Îmi pare rău, zise. Îmi pare foarte, foarte rău. Nu ştiu ce mi-a venit.

Se împiedică de câteva scaune, în drum spre tablă, luă buretele plin de cretă şi se apucă să şteargă ce scrisese mai devreme.

— O să, o să… ăăă, vorbesc cu directorul. O să-ţi găsesc alt profesor. O să explic că lucrurile nu merg bine.

Îşi drese glasul, mişcând buretele de colo-colo, în acelaşi loc, deşi literele subţiri şi ascuţite se şterseseră de mult.

— Mă… ăăă, mă gândeam oricum să plec la finalul semestrului, dar, după ce-o să le spui părinţilor şi-o să afle şcoala, voi fi probabil solicitat să plec mai repede.

Se opri şi se întoarse către mine.

— Vreau să ştii că n-a fost vina ta. Eu sunt adultul şi n-ar fi trebuit să încalc limitele în felul ăsta. Învinovăţeşte-mă pe mine pentru greşeala asta, OK? Nu pe tine. Tu n-ai greşit cu nimic, OK?

Am dat din cap că da.

— Bravo, zise zâmbind. Acum, ar fi mai înţelept să pleci. Spune-le părinţilor tăi că-i voi înţelege perfect dacă vor cere să fiu demis.

Zâmbi încă o dată şi se întoarse spre tablă.

— La revedere, Serena.

— La revedere, Domnule, am răspuns, hotărând că trebuie să adopt din nou un ton politicos.

M-am ridicat lent, am început să-mi adun cărţile. Nu m-am grăbit, închizând manualele pe rând şi aşezându-le apoi în săculeţul cafeniu. După ce-am terminat, mi-am pus rucsacul pe umăr. Nu se întorsese deloc. Stătea la tablă, ştergând-o insistent cu buretele.

Când am ajuns la uşă, zise:

— O seară frumoasă, Serena.

— Mulţumesc, Domnule.

M-am dus pe jos până acasă, în loc să iau autobuzul şi, pe drum, îmi tot pipăiam obrazul. Atingerea lui fusese atât de blândă şi de uşoară. Şi felul în care-mi spusese că vrea să aibă grijă de mine îmi făcea stomacul să tresară, de câte ori îmi repetam cuvintele în minte. Voia să aibă grijă de mine. Asta înseamnă că sunt deosebită. Cineva credea că sunt altfel decât ceilalţi. Cineva inteligent şi matur, ca el, mă considera deosebită.

— Bună, Serena! îmi strigă mami, din bucătărie, în vreme ce deschideam uşa de la intrare şi-mi lăsam de pe umăr geanta.

Mi-am scos puloverul de şcoală şi l-am atârnat pe globul de la capătul balustradei, apoi am salutat-o şi eu, intrând agale în bucătărie:

— Bună, mami.

Mama amesteca ceva pe aragaz, întreaga casă mirosind a roşii, a coada-boului, a ceapă şi-a vinete. Mi-am dat seama că nu-mi era foame. Îmi ghiorăise stomacul după ore, dar îmi pierise foamea când mă atinsese – acea unică atingere îmi făcuse foamea să dispară şi, în locul ei, lăsase… Nu puteam să descriu prea bine ce simţeam.

— Eşti bine? mă întreabă mama, în timp ce-mi trag un scaun la masă şi mă aşez.

Am dat din cap că da. Eram mai mult decât bine.

— Cum a fost lecţia de istorie?

— OK.

— Adică, o să iei 10 la examenele parţiale?

Aud întrebarea asta după fiecare lecţie.

— Sper, zic, mângâind tacâmurile şi farfuria din faţa mea. Dar trebui să continuu să studiez serios.

— Bine. Acum, du-te şi te schimbă, apoi apucă-te de teme până pregătesc cina.

— OK.

Am urcat scările, simţind c-aş putea să plutesc până sus şi, pe când mă schimbam, m-am întrebat dacă Domnului i-ar plăcea blugii mei prespălaţi şi tricoul meu alb, larg? Dacă îi place să-mi strâng părul în coadă sau ar prefera să-l las liber? Dacă i-ar plăcea să-mi dau cu rimel şi cu ruj, ca celelalte fete de la şcoală? Nu m-am putut concentra să-mi fac temele, aşa că am dat drumul la radioul pe care-l „împrumutasem” din camera Medinei şi-a lui Faye, acum doi ani, când plecaseră la universitate. Se auzi vocea lui Sade, explicându-ne despre cel mai dulce tabu.

M-am întins în pat şi-am ascultat-o cântând, am ascultat versurile şi după ce s-a terminat cântecul, mi-am petrecut restul serii scriindu-i numele de familie alături de al meu. Voiam cu disperare să fiu parte din viaţa lui pentru totdeauna.

Poppy

— Astea sunt pentru tine, zice mama, împingând ce ţinuse, de câteva minute bune, în mână, pe suprafaţa mesei de bucătărie din lemn.

A izbutit să stea la aceeaşi masă cu mine, mai mult de trei secunde. Nu şi-a făcut o cană de ceai, aşa c-am ştiut că n-o să stea, dar era un început. Chiar intrase în bucătărie, fără să iasă imediat. Putem folosi asta ca punct de plecare. Nu pot face nimic în privinţa tatei, care s-a închis în birou, aşa că, deocamdată, n-o să mă gândesc la asta. Acum, mă uit lung la ce mi-a dat mama.

Chei.

Mi-a dat cinci chei, pe-un inel de metal. Chei. Vreme de douăzeci de ani, n-am auzit zgomot de chei decât întoarse în broaşte, şi nu le-am văzut decât atârnând de curele sau în mâinile gardienelor.

Le-am auzit, le-am văzut, dar nu le-am atins. Şi cu siguranţă n-au fost *ale mele*.

Cu grijă, de parc-ar fi vorba de un posibil animal turbat, gata să se repeadă la mine în orice secundă, întind mâna şi-mi trec degetele peste ele. Când văd că nu muşcă le ridic, le ţin în palmă, reobişnuindu-mă cu răceala metalului şi delicioasele margini zimţate.

— Două sunt de la uşa din faţă, zice mama. Cele trei, mai mici, sunt de la lacătele gheretei de pe plajă a bunicii Morag. Ţi le-a lăsat ţie.

— Şi… chiar mi le dai?

— Desigur, Poppy. Asta a fost dorinţa ei. Ar fi *ilegal* să nu ţi le dau.

Ce-ar fi să zici, „Nu toţi suntem criminali, ca tine şi să isprăvim odată?” îi zic în gând. Mă uit fix la chei. Doamne, nu numai că am chei, dar am şi-o proprietate.

Bunica Morag crezuse întotdeauna că „sistemului” îi va veni mintea la cap şi va vedea adevărul, va înţelege că sunt nevinovată şi-mi va da drumul. Astfel, îmi lăsase prin testament ghereta numărul 492.

Ochii mamei mă urmăresc cu mare atenţie, deşi nu ştiu ce reacţie se aşteaptă să am.

— Taică-tău a vopsit-o de două ori pe an, a schimbat încuietorile şi se mai duce pe-acolo să verifice, zice, în vreme ce eu continuu să mângâi cheile. A păstrat-o în stare bună, pentru tine.

— Binecuvântată fie bunica Morag. Dumnezeu s-o binecuvânteze.

Mami zâmbeşte. E limpede că mintea-i e umbrită de un gând trist, melancolic şi, brusc, realizez ce greu şi chinuitor trebuie să-i fi fost să trăiască fără mama ei în toţi aceşti ani.

— Ţi-e dor de ea? o întreb.

— În fiece zi. Cred că iei de bun faptul că oamenii sunt lângă tine, la fel şi timpul pe care-l aveţi, fiindcă uiţi să spui lucrurile pe care vrei

să le spui, până când devine prea târziu. Mi-e dor de inteligenţa ei, de ochiul ei ager. Îmi lipseşte faptul că era întotdeauna morocănoasă când era frig şi umezeală, îmi lipseşte proteza din paharul de lângă pat. Îmi lipseşte…

Mama se trezeşte din reverie şi, clipind rapid, realizează că vorbeşte cu mine.

— Dar te obişnuieşti să trăieşti fără ei, nu? Dacă nu reuşeşti, eşti terminat. Trebuie să găseşti o cale de-a ţi-i scoate din minte şi de-a continua.

— Cum zici tu, răspund şi-mi trec degetele de-a lungul marginii zimţate a cheilor – mai că-mi vine să le bag în gură, să simt gustul libertăţii.

— Ei bine, ghereta e de-acum responsabilitatea ta, îmi spune pe-un ton rău prevestitor

— N-ai putea să spui asta într-un mod mai puţin ameninţător? Vorbeşti ca Marele Amor, la o săpuneală zdravănă.

La auzul limbajului pe care-l folosesc buzele i se subţiază şi o roşeaţă i se urcă dinspre gât spre obraji.

— Ce este Marele Amor? întreabă ea tăios.

— Directorul, directorul principal. Rimează „Amor” cu „Director”.

Strânge şi mai tare buzele, culoarea din obraji, de regulă un rozaliu-închis bate spre roşu aprins. E limpede că nu-i place să fie comparată cu cineva de la închisoare.

— Tot ce vreau e să nu trădezi amintirea bunicii tale, lăsând căbănuţa de pe plajă să cadă în ruină. Şi să nu iroseşti munca tatălui tău. Buni a crezut în tine până-n ultima clipă. Nu-i necinsti amintirea.

— Şi tu gândeşti c-a fost o fraieră să creadă în mine, nu? spun, în ciuda hotărârii de acum trei secunde c-o să tac din gură.

— Doar nechibzuită.

Mama mea mă crede capabilă de crimă. E incredibil. Sunt nevinovată. Aş vrea din suflet să creadă şi ei asta. Că n-am comis eu crima. Cum aş fi putut face aşa ceva?

L-am iubit. Până-n ultima clipă. L-am iubit chiar şi atunci când mi-a fost frică de el, când s-a purtat de parcă mă ura.

— Mulţumesc pentru chei. O să dau pe-acolo în următoarele săptămâni. Bunica Morag o să fie mândră de mine.

Tăcerea ei spune totul.

— N-ai reuşi asta nici dacă ţi-ai propune, zice, în drum spre uşă.

— O să-ţi dovedesc că sunt nevinovată, îi promit, chiar dacă a fugit să se ascundă la etaj. Ştii cum? O s-o găsesc pe Serena Gorringe şi-o s-o oblig să-şi mărturisească vina. O s-o oblig să recunoască deschis că, după accident, s-a întors şi l-a ucis.

Serena

— Pot să le zic copiilor că poliţistul ţi-a pus cătuşe la mâini? mă întreabă Conrad luni dimineaţă, în drum spre scoală.

Tot weekendul mi-a pus întrebări despre incident, a întrebat-o şi pe Vee, doar ca să se asigure şi să se răs-asigure că nu uitasem că poliţaiul chiar mi-a pus cătuşe. Pentru mine, elementul de noutate a dispărut curând, ca şi pentru Vee, dar pentru cei doi care nu fuseseră de faţă a devenit o sursă de infinit amuzament.

— Nu, dragule, fiindcă nu-i adevărat.

— Dar n-o să ştie nimeni! protestează el. Te rog, mami! O să le spun adevărul mai târziu, dar pot să zic povestea asta măcar puţin?

— Con, ştii care-i diferenţa între minciună şi adevăr, şi ştii ce e bine să alegi, nu?

„Da' tu ştii, ipocrito?" mă întreabă conştiinţa.

— Daaa! răspunde Con.

— Ei, pe care?

„Ipocrito, ipocrito, ipocrito."

Ştiu că-şi scoate buza de jos în afară, în semn de indignare.

— Adevărul.

— Să spui întotdeauna adevărul. Fiindcă eşti un băieţel cuminte.

Asta înseamnă că tu eşti o fetiţă rea?

— OK, mami.

— Oricum, e mai bine să spui adevărul, intervine Vee, care se presupune că e pierdută într-o altă lume, ascultând la iPod şi citind o carte de Judy Blume. Poţi să povesteşti la toată lumea că mama ta a condus cu viteză, apoi că totul s-a transformat într-o cursă de urmărire cu Poliţia. Pentru că, de fapt, asta s-a şi întâmplat.

— O! Mersi, Vee! zice Conrad.

— Mda, mersi, Vee, zic şi eu, printre dinţi. Mulţumesc foarte mult.

Lui Conrad i se face, ca de-obicei, o primire triumfală când îl conduc către porţile şcolii. Îl conduc în fiecare dimineaţă. Indiferent cât de mult am întârziat sau cât de hărţuită sunt, îl conduc până la poartă, mă las pe un genunchi, îl îmbrăţişez şi-l sărut şi-i spun că-l iubesc, apoi îi mai dau un pupic, pe frunte. Sunt conştientă că se apropie ziua în care nu-şi va mai arunca braţele de gâtul meu, zicând „Te iubesc, mami", înainte s-o ia la goană să li se alăture prietenilor, care şi-au părăsit joaca şi stau pe lângă porţi, aşteptându-l. S-a declanşat numărătoarea inversă până la ziua în care simplul gest de a-l conduce la poartă o să-l facă să intre în pământ de ruşine, aşa că profit acum, cât încă mai pot, cât încă nu-i pasă că prietenii îl privesc când îmi spune mă iubeşte, în fiecare dimineaţă. Mă agăţ de copilaşul meu, îi port cuvintele şi atingerea ca pe nişte talismane fermecate, aşa cum

şi sunt.

Ca de fiecare dată, mă îndepărtez de Con, simţindu-mă ca în prima lui zi la grădiniţă – adică, pe punctul de-a reintra val-vârtej pe poartă, de a-l înşfăca şi-a o lua la goană, strigând peste umăr:

— Scuze, e o greşeală, n-ar trebui să fie încă la grădiniţă. Nu sunt pregătită.

Când mă întorc la maşină, Vee e tot conectată la lumea ei muzicală. Şi-a pus picioarele pe bord, a abandonat cartea cu faţa-n jos pe scaunul meu si-acum cântă cu ochii închişi şi capul dat pe spate. Stau lângă portiera din dreptul locului şoferului şi-o urmăresc, îi urmăresc linia gâtului, care se contractă şi se relaxează în timp ce fredonează, îi privesc buzele, care fac minuni cu sunetele pe care le scoate. Deşi e imaginea mea fidelă la aceeaşi vârstă, are ceva frapant, ceva ce mie-mi lipsea. Iar acum, pierdută în universul ei, în siguranţă, la adăpost de lumea din afară, e şi mai radioasă. De-a dreptul frumoasă. Dar e de aşteptat să cred asta, doar sunt mama ei.

De îndată ce deschid portiera, îşi iese din starea asta – îşi coboară picioarele, înşfacă romanul şi-şi fixează centura de siguranţă, parcă episodul nici nu s-ar fi întâmplat.

— Ştii, ar trebui să-l laşi la poartă şi atât, îmi spune când pornesc maşina. Nu-i ca şi când n-ar avea prieteni care să stea cu el până sună de intrare.

— Ştiu, zic eu veselă.

— Prea îl cocoloşeşti tot timpul.

— Ştiu.

Parcurgând străzile care duc spre şcoala ei, sunt pe punctul s-o întreb dacă buna dispoziţie semi-permanentă şi de dată recentă, ca şi cântatul din zori şi până-n seară au ceva de-a face cu băieţii. Ochii îmi alunecă într-o parte şi mă întreb dacă e sau nu o idee bună.

Ridică mâna să-şi scarpine lobul urechii, concentrându-se intens asupra cărţii. Nu, chiar nu e momentul. Chestia asta trebuie făcută acasă – acolo n-are unde să fugă şi nici vreo scuză să dispară fără să răspundă la întrebare.

Nu opresc motorul, cât îi ia lui Verity să coboare.

— O zi bună! îi urez.

— La fel şi ţie!

Spre deosebire de Conrad, pe ea n-o aşteaptă un grup masiv. Verity, ca şi mine la vârsta ei, are un număr limitat de prieteni şi asta nu pare s-o deranjeze. Chiar dacă n-am voie s-o conduc până la poartă, aştept întotdeauna şi o urmăresc cu privirea până trece dincolo de ea, ţinându-mi respiraţia şi rugându-mă să fie cineva acolo care să stea cu ea, cu care să vorbească până sună de intrare. Zephie, una dintre prietenele ei, se apropie şi respir uşurată. E OK, e în siguranţă, n-o să fie singură, n-o să fie o ţintă uşoară pentru bătăuşi şi alţi din ăştia. N-o

să conduc până la muncă şi n-o să-mi petrec restul dimineţii făcându-mi griji în legătură cu ce s-a întâmplat după ce-am plecat. Şi-a lăsat iPod-ul şi cartea pe scaun, iar eu mă întind să le iau şi să le aşez, cantotdeauna, în torpedou.

Când eram de doisprezece ani, devoram orice carte de Judy Blume pe care izbuteam să pun mâna. Lui Vee nici prin cap nu i-a trecut să mă întrebe dacă le-am citit – în mintea ei, nu-s chiar aşa de *cool*. Întorc volumul ca să văd prima copertă, să văd pe care, dintre multele, îl citeşte. *Forever*. Mă uit lung la carte, interzicându-mi să mă panichez. N-o să mă panichez până n-o să apară un motiv serios. Pun cartea în torpedou, alături de iPod-ul argintiu, îmi potrivesc centura de siguranţă, îmi aranjez ochelarii de condus şi pornesc spre serviciu.

Şi ce dacă fiică-mea citeşte o carte despre iubirea adolescentină şi sex? Practic, asta nu înseamnă nimic. Am citit şi eu cartea, am citit multe alte cărţi.

„Da, şi uite ce bine ai ajuns”, mă admonestează conştiinţa.

O să fie totul bine. O să discutăm despre „relaţii” şi o să fie totul bine.

„Sigur c-o să fie. Fiindcă istoria nu se repetă niciodată, nu?”

Conduc cu inima în gât, străduindu-mă să-mi alung din minte gândul că, atunci când răul îţi bate la uşă, rareori îşi arată adevărata hidoşenie.

Serena

Februarie 1986

Nu înţelegeam de ce *el* nu mă mai place.

De la acea primă atingere, din clasă, nu s-a mai apropiat de mine. Îmi mai dădea lecţii particulare de două ori pe săptămână, după terminarea cursurilor, dar rămânea întotdeauna de cealaltă parte a biroului şi nici măcar nu se uita la mine prea mult, necum altceva.

Credeam că-i place de mine. Credeam că însemn mai mult pentru el. Felul în care-mi vorbea, felul în care mă privea, de parcă aş fi fost o femeie în toată firea, egala lui, mă făceau *să mă simt* deosebită. În ultima vreme, însă, se purtase ca şi când eram o elevă oarecare. Trebuia să-l strig, din nou, pe numele de familie, să ascult sau să mă prefac că ascult, şi trebuia să stau lângă el, cu amintirea mâinii care-mi atinsese obrazul, ştiind că asta nu se va mai întâmpla niciodată. Pentru că nu-i mai plăcea de mine. Nu înţelegeam unde greşisem, ce se schimbase.

Fiece zi de şcoală începea c-o senzaţie de rău, căci mă întrebam dacă avea să-mi arate, sau nu, că mă place. Acasă, stăteam întinsă în pat, uitându-mă fix la scrisul lui pe caietul de exerciţii, întrebându-mă dacă-mi scrisese vreodată numele de nenumărate ori, aşa cum i-l scrisesem eu. Era şi mai sever la notare. Înainte, luam numai 9 şi minus 10. Acum, cea mai mare notă era un minus 9. Scria „Se poate şi mai bine” sub fiecare notă şi-n timpul meditaţiilor îmi citea eseurile şi-mi explica unde greşisem. Nimic altceva în afară de lecţii.

— Cum poţi să-i atragi atenţia unui băiat? am întrebat-o pe Medina la telefon, în a treia săptămână în care nu fusesem „decât” eleva lui.

Stăteam ghemuită pe a patra treaptă a scării acoperite c-un covor cu model, ochii fiindu-mi aţintiţi spre uşa de la camera de zi. Şopteam în receptor, pentru că nu voiam ca mami şi tati să mă audă – n-ar fi fost prea încântaţi să ştie că mă gândesc la băieţi, necum la…

— Asta depinde de ce anume vrei să observe la tine, îmi răspunse ea sfioasă.

Acum era la universitate, la Oxford, şi eram sigură că se ţineau după ea tot soiul de bărbaţi. Avusese de unde alege şi când era la şcoală – băieţii se întreceau să-i atragă privirea, îi aduceau cadouri, îi scriau poezii *oribile,* se ofereau s-o ducă acasă cu maşina. Era un adevărat magnet, spre deosebire de Faye, chiar dacă erau practic identice. Dacă mă interesa modul în care operează catalizatorii, Faye era persoana potrivită să-mi explice; dacă voiam să ştiu cum gândesc băieţii, la Medina trebuia să merg.

— Vreau să-l fac să mă placă, i-am şoptit.

— Nu cred că-mi place perspectiva asta. Ai de dat nişte examene

curând, şi eşti surioara mea – ar trebui să te joci cu păpuşile şi să vorbeşti peltic. Eşti mai tocilară decât Fez, n-ar trebui să te intereseze băieţii.

— Te rog, Mez. Vreau neapărat să ştiu cum să-l fac să mă placă.

— Cine e?

— Cineva de la scoală.

— Hmm, cineva de la scoală…

— Deci? Cum să-l fac să mă bage în seamă?

— Esenţial este, Sez – şi asta e de ţinut minte – nu să-l faci să te placă, ci dacă ţie-ţi place de el.

— Dar ştiu sigur că-mi place de el! am strigat cât puteam de discret.

— Nu, adică… Uite, o să cunoşti o mulţime de băieţi care or să-ţi placă şi cărora n-o să le placă de tine. E firesc. Nu că mi s-ar fi întâmplat mie vreodată, dar să trecem peste. Trebuie să fii extrem de atentă să nu încerci să te schimbi ca să placi cuiva. Dacă persoana merită atenţia ta, atunci va observa cu siguranţă că eşti o fată minunată, fără să te faci luntre şi punte s-o demonstrezi.

— Dar credeam că mă place. Era aşa de afectuos cu mine, iar acum e doar drăguţ.

— Păi, dacă încă se mai poartă drăguţ cu tine, care-i problema?

— Înainte, era drăguţ *drăguţ,* acum e doar drăguţ.

— Mă apucă durerea de cap cu tine. Sunt fată şi-ar trebui să fiu în stare să urmăresc raţionamente complexe, inclusiv raţionamentele *tale,* dar pur şi simplu nu pot.

— Uite, spune-mi cum să procedez şi n-o să-ţi mai dau dureri de cap. Să mă machiez?

— Mda, dar nu exagerat. De fapt, doar foarte puţin. Nu, nu te machia deloc. Eşti foarte frumoasă aşa cum eşti. În plus, tare mi-ar plăcea să văd cum o să ascunzi fardurile de mami şi tati.

— O să mă machiez la şcoală, la toaletă, şi-o să mă spăl înainte să mă întorc acasă.

— Bleah! Tare mi-e nesuferit c-ai învăţat chestiile astea de la mine.

— Dar o fustă scurtă?

— Nu! aproape că zbieră ea. Ţine-te departe de ele! Şi de-un decolteu prea generos. O să-i sugerezi că vrei ceva mai mult decât… mă rog, ceva mai mult de atât. Eşti încă tânără, nu eşti pregătită pentru mai mult. Şi nici prin minte să nu-ţi treacă să-ţi personalizezi uniforma. Mami şi tati or să se caţere pe pereţi. Nici măcar eu n-am îndrăznit.

— Nu mi-ai zis nimic! m-am plâns eu.

— Asta fiindcă eşti deja perfectă. Nu te mai grăbi, toate la vremea lor. Sez, pe bune, eşti perfectă. Iar dacă el nu vede asta, atunci nu merită osteneala. Îţi promit c-o să apară cineva mult mai bun, în viitor.

Se întâmpla foarte rar să nu iau în seamă sfatul surorilor mele mai mari. Ne-om mai certa noi uneori, le mai „împrumut” hainele fără să cer voie, dar nu le-am ieşit niciodată din cuvânt. În cazul ăsta, Mez greşea fundamental: tipul chiar merita, iar pentru mine nu exista nimeni altcineva. Şi nici n-avea să existe.

Februarie 1986

Am început să mă dau cu luciu de buze. Mai mult de atât nu-mi permiteam. Nu primeam bani de buzunar, şi-ar fi trebuit să economisesc drastic din banii de prânz şi de bilete de autobuz, ca să-mi cumpăr farduri, aşa c-am scormonit prin camera gemenelor, unde-am descoperit nişte *gloss* şi rimel. Rimelul se uscase, iar periuţa era înţepenită într-o mâzgă neagră tare ca betonul, aşa c-am fost nevoită să-l arunc, dar luciul de buze era nou-nouţ şi doar puţin colorat, aşa că mami şi tati nici n-au observat. Nici *el,* de altfel.

Mi s-a părut că privirea lui a zăbovit o clipă asupra gurii mele, dar, nu, a fost doar o închipuire. Totul era o iluzie, o prostie, de vreme ce el era profesor, iar eu, o elevă. N-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Mai ales cu cineva ca mine. Poate cu Mary Lachmere, fiindcă era frumoasă şi foarte îndrăgită, şi fusese certată de atâtea ori că-şi scurtase uniforma, încât nu-i mai păsa. Purta chiar şi bijuterii – cercei şi inele – pe care le afişa de îndată ce se isprăveau orele de pedeapsă primite fiindcă fusese prinsă cu ele. Pur şi simplu nu dădea doi bani pe nimic. Era genul de fată care i-ar fi plăcut, dacă s-ar fi decis vreodată să se încurce c-o elevă. Eu, nu. Chiar eram mai tocilară decât Faye. De asta mami şi tati ţineau aşa de mult la orele de pregătire suplimentară – la orice mi-ar fi adus note maxime la examenele parţiale, pe materii. I-ar fi putut plăcea şi de De-De O’Brien. Era foarte frumoasă, dar şi foarte grijulie cu nurii ei, iar familia era plină de bani, aşa că, dacă s-ar fi căsătorit, s-ar fi mutat, probabil, într-o casă cumpărată de părinţii ei.

— Cine? întrebă Domnul.

M-am holbat la el, întrebându-mă la ce se referea.

— Cine, dacă s-ar căsători, s-ar muta într-o casă cumpărată de părinţii ei?

O, nu. Iar am comis-o. Mi-am rostit gândurile cu voce tare. *În faţa* persoanei care făcea obiectul acestor gânduri. *În faţa lui.* Speriată, m-am holbat la el cu ochii mari. Habar n-aveam ce să răspund. Nu intenţionam să spun adevărul, dar nici nu-mi place să mint. Nici măcar ca să mă salvez dintr-o situaţie extraordinar de jenantă.

— Nu te concentrezi deloc asupra materiei, corect? mă întrebă cu blândeţe.

M-am uitat fix la manualul deschis dinaintea mea, ruşinată că fusesem prinsă.

— O, Doamne, uite cât s-a făcut ceasul! exclamă el dintr-odată. Nici

nu mă mir că nu te mai concentrezi. A trecut de mult de ora la care trebuia să fii acasă. Părinţii tăi o să-mi pună pielea pe băţ! Hai, strânge-ţi cărţile şi te duc eu acasă. Să nu spui nimănui, fiindcă nu e voie, dar, dacă nu mă asigur c-ai ajuns repede şi-n siguranţă, o să dau de belele şi mai mari.

Inima începu să-mi bată cu putere în piept, cu forţa unui ciocan care încearcă să bată cuie într-o suprafaţă de metal. O să merg cu maşina lui. *Singură.* O să mă poată săruta, fără să ne vadă nimeni. Ştiam că n-o s-o facă, dar ar fi putut. Dacă voia.

Am traversat împreună parcarea întunecată, păşind unul lângă celălalt, el ducându-mi cărţile şi geanta. Mi-a deschis chiar şi portiera. În maşină, pe drum spre casă, m-am prefăcut… M-am tot prefăcut că eram un cuplu, că el mă ducea acasă după ce văzusem un film, că mergeam la el acasă, unde urma să mă sărute şi *tot restul.* Uram să recunosc asta, dar nu prea ştiam ce înseamnă „tot restul”. Ni se predaseră nişte ore de educaţie sexuală, când aveam vreo treisprezece ani, dar nu mai ştiam pe unde vin elementele din schemele alea. Imaginea în secţiune a chestiei bărbatului arăta ciudat, nu mi-o puteam închipui ca pe un întreg. Iar pozele cu părţile femeieşti erau la fel de bizare, cu sau fără chestia bărbatului în ele. Nu-mi dădeam seama cum se leagă lucrurile.

Trebuie mai întâi să-ţi ceară voie? E obligatoriu să stai întinsă de fiecare dată? Ce se întâmplă cu restul corpului, când sunteţi uniţi acolo jos? Lucrurile astea se discută cu prietenele, dar, de când începusem orele particulare, nu-mi mai rămăseseră prea multe. Ele se duceau acasă împreună, făceau diverse chestii pe drum şi le discutau a doua zi, în pauze sau la prânz, şi, fiindcă nu fusesem cu ele seara, habar n-aveam despre ce vorbeau. Mă mai suna Elouise, dar nu puteam să vorbesc la telefon până nu-mi terminam tema şi după cină, moment în care se făcea deja ora la care lua ea cina, iar părinţii noştri decretau că-i prea târziu pentru telefoane. Astfel, încet-încet, mi-am pierdut toate prietenele. Stăteam împreună în pauze şi la masă, dar nu mai eram de-a lor. Cu siguranţă nu într-atât încât să pun întrebări despre *asta!*

— Ţine minte, rămâne secretul nostru, zise Domnul, lăsându-mă la capătul străzii. O să stau aici până mă asigur c-ai intrat cu bine în casă, dar să nu spui nimănui c-ai fost singură cu mine în maşină.

— OK, Domnule.

Se întinse şi-mi mângâie obrazul.

— Eşti o fată cuminte. Foarte cuminte.

Cât a durat masa, mi-am tot atins obrazul, amintindu-mi delicateţea atingerii lui, felul în care nu-şi dezlipise privirea de pe buzele mele date cu *gloss,* felul în care ochii lui păreau a scânteia când se uita la mine. Aveam numai cincisprezece ani, dar ştiam, fără umbră de

îndoială, că era vorba de dragoste.

Martie 1986

Domnul îşi ridică picioarele pe birou, uitându-se lung pe fereastra clasei. Arăta îngrijorat şi concentrat. Mi se strânse stomacul – aflase oare cineva? Mă văzuse cineva în maşina lui? Dădusem de belea?

— Bună, Serena, mă salută el cu voce scăzută, când mă auzi trăgând un scaun.

— Bună ziua, Domnule.

Nu voiam să aud că eram obligaţi să întrerupem lecţiile sau că trebuia să părăsească şcoală, fiindcă fuseserăm descoperiţi.

— Scuze, zise, coborându-şi picioarele de pe masă şi ridicându-se încet. Nu mă simt prea bine azi. Am primit o veste proastă.

Părea să sufere cumplit şi mă durea sufletul pentru el. Sufeream odată cu el.

— Fosta mea soţie, Marlene, trebuia să-i permită fiului nostru să vină să mă viziteze, în weekend. L-a luat cu ea, în zona Midlands, ca să nu-l mai pot vedea regulat. A minţit, a minţit şi la tribunal, a spus nişte lucruri oribile despre mine şi judecătorul a crezut-o, aşa că nu-l mai pot vedea decât când vrea ea. Acum, băiatul trebuia să vină şi să stea tot weekendul, dar ea m-a sunat la şcoală, mai devreme, să-mi spună că s-a răzgândit. Am planificat o grămadă de chestii şi ea… zise, copleşit fizic de situaţie. Iartă-mă, nu vreau să te împovărez cu asta. E OK dacă amânăm lecţia?

Am dat din cap că da. Fosta lui nevastă părea o scorpie. O femeie oribilă. Cum de-o lăsa inima să-i facă una ca asta? Nu merita aşa ceva. Vorbea mereu de fiul lui, despre ce mai făcuse, despre cât îi lipsea. Nu mi-am dat seama că femeia asta îi pricinuia atâta suferinţă.

— Haide, ia-ţi cărţile. Te duc cu maşina până acasă.

În parcare, nu porni motorul imediat. După o vreme, zise pe un ton scăzut:

— Nu vreau să fiu singur acum. După ce te duc acasă, o să fiu singur până luni.

Luni. Două zile încheiate. Chiar mai mult, dacă puneam la socoteală şi după-amiaza asta. Iar el nu voia să stea singur. Nici eu nu voiam să stau fără el atâtea ore, care-mi vor părea săptămâni.

— Pot să vin la dumneavoastră acasă, Domnule, dacă vreţi. Putem să ţinem ora acolo, nu? Aşa, n-o să mai fiţi singur.

El scutură din cap cu tristeţe.

— Nu ti-aş cere asta, Serena. Părinţii tăi n-ar fi prea încântaţi să afle. Iar şcoala m-ar concedia.

— N-o să le spunem. N-o să spun nimănui. Nici măcar surorii mele, Medina. Şi ei îi spun totul. Despre asta, însă, n-o să-i suflu o vorbă.

Vorbeam precipitat, încercând să-l fac să înţeleagă că ştiam care

erau riscurile.

— Nu i-am spus că mă duceţi cu maşina acasă, în fiecare zi. N-am spus nimănui. Şi n-o să spun nimănui nici despre asta.

Se gândi îndelung, se uită afară prin geamul parbrizului, încruntându-se şi cu buzele strânse.

— Doar dacă eşti sigură, Serena. Doar dacă eşti absolut sigură. Şi dacă eşti convinsă că poţi să ţii un secret.

— Da, pot. Vă promit.

— OK, ar fi minunat să vii pe la mine. Să-mi ţii de urât o vreme. O să mai studiem puţin la istorie, desigur, dar o să fie frumos să te ştiu acolo.

Se întinse şi-mi mângâie obrazul. Am simţit cum mi se înfioară şira spinării. „Sper c-o să mă mai mângâie", mi-am zis în gând, în timp ce pornea motorul. „Sper să-mi mângâie obrazul iarăşi şi iarăşi…"

Martie 1986

Miercuri, m-a sărutat.

Se aplecă spre mine, care şedeam în partea dreaptă a mesei de bucătărie, şi-şi lipi uşor buzele de ale mele. Ca să mă felicite că izbutisem să înţeleg şi să explic o teorie complicată. A fost un sărut scurt, dar mi-a tăiat respiraţia. M-am tot gândit la el cât a durat lecţia, deşi el se purta ca şi când n-ar fi făcut nimic extraordinar. Am continuat să mă gândesc şi pe drumul spre casă, şi în pat, în seara aceea, şi pe drum spre şcoală, dimineaţă.

Marţea următoare, m-a sărutat mai lung ca niciodată. Pe zi ce trecea, sărutările de „felicitare" erau tot mai lungi, dar el se purta în continuare de parcă nu s-ar fi schimbat nimic. Însă marţi, de îndată ce-am intrat în casă, închise uşa, îmi luă geanta de pe umăr şi-o lăsă să cadă pe podea. Apoi, mă cuprinse în braţe, se uită lung în ochii mei câteva secunde, după care se aplecă şi mă sărută. Limba i se mişcă încet prin gura mea, dar cum nu mă aşteptasem la asta, m-am încordat. Se trase înapoi.

— Linişteşte-te, OK? N-o să-ţi fac niciun rău. Linişteşte-te, o să-ţi arăt ce să faci.

A doua oară a fost chiar bine.

În vinerea următoare, mă duse la etaj, după ce mă sărutase la intrare, şi-am aflat răspunsul la întrebările despre „tot restul". La final, mă sărută uşor pe buze şi-mi mărturisi cât îşi dorise să se întâmple asta.

— Sper că-ţi dai seama cât de mult ţin la tine. Ce-am făcut adineauri înseamnă foarte mult.

Adormi, iar eu rămăsei întinsă lângă el, complet nemişcată. „Oare aşa se simte o femeie adevărată?" m-am întrebat. Nu avusesem sentimentul ăsta când îmi crescuseră sânii şi-mi venise ciclul; atunci,

m-am simţit doar altfel, mă durea. Şi acum mă simţeam oarecum similar: mă duruse cam în acelaşi locuri şi mă simţeam iarăşi altfel. „Poate că asta înseamnă să fii femeie: să te simţi altfel.” Cum însă nu puteam să povestesc nimănui ce se întâmplase, nu mă puteam asigura că într-adevăr aşa e. Devenisem femeie fiindcă o *făcusem*? Pentru că atinsesem organul unui bărbat? Sau asta era cu totul altceva? Aşa trebuie să fi fost, fiindcă, deşi o *făcusem,* dacă ar fi trebuit să duc viaţa mamei mele, viaţa unei femei adulte, n-as fi ştiu cum.

Am rămas în continuare nemişcată, străduindu-mă să nu-l deranjez. Nu eram prea sigură că-mi plăcuse. Nici că voiam să mai fac asta vreodată.

Deschise ochii, se uită la ceas şi gemu.

— E şase. Ar fi mai bine să te duc acasă, înainte să se îngrijoreze părinţii tăi.

Mi s-a părut ciudat şi nu m-am simţit în largul meu îmbrăcând fusta verde a uniformei, cămaşa galbenă, puloverul verde, cravata galben cu verde şi jacheta verde. Tocmai făcusem ceva cu bărbatul pe care-l iubeam, ceva ce fac femeile cu bărbaţii pe care-i iubesc. Dar nu mă simţeam femeie. Femeile nu poartă uniforme şcolare şi nici nu umblă în geantă cu temele la mate şi la religie. Nu poartă pantofi cafenii, cumpăraţi de părinţi de la Clarks, în ziua de reduceri. Nu au numele scris pe lenjeria intimă, lenjerie cumpărată tot de mama. Nu poartă panglici în păr.

Îl iubeam, dar ce făcusem împreună nu-mi dăduse deloc sentimentul că eram femeie, mai demnă să fiu cu el decât fusesem înainte. Îmi dăduse senzaţia că…

Şirul gândurilor mi-a fost întrerupt când Domnul trase maşina la capătul străzii mele. Se întoarse către mine, apoi se uită repede în jur, înainte să se aplece şi să mă sărute. Era prima dată când se întâmpla asta, în afara casei.

— Ne vedem luni, OK?

— OK.

— M-am simţit foarte bine.

— Şi eu.

— Bine.

Am coborât din maşină şi tocmai dădeam să mă îndepărtez, când îmi făcu semn cu mâna să mă întorc. M-am aplecat spre geamul pe care-l coborâse. Voia să-mi spună că mă iubeşte. Aşa voi şti cu siguranţă că sunt femeie, fiindcă bărbaţii nu spun „te iubesc” fetelor. Ştiam că aşa simte – altfel, n-ar fi făcut asta cu mine – şi, în sfârşit, voia s-o spună cu voce tare.

— Nu uita să mergi cât mai repede la doctor şi să începi să iei pilula. Doar nu vrem să rămâi gravidă, nu? Ne vedem luni.

Şi cu asta, ridică geamul maşinii şi demară.

Nu m-am supărat. Nu prea tare. În adâncul inimii, ştiam că mă iubea. Şi eu pe el. Asta conta cu adevărat. Că ne iubeam.

Aprilie 1987

— Eu sunt, zise vocea de femeie din robotul telefonic negru, pătrat, aflat lângă telefonul *lui*.

Telefonul începuse să sune cât era el la baie, iar eu aşteptasem răbdătoare pe canapea, să răspundă robotul. Vocea părea a unei femei mature, puţin enervate.

— Am sunat doar ca să te rog frumos să-ţi găseşti o altă virgină de cincisprezece ani şi să ne laşi, pe mine şi pe Jack, în pace. M-am săturat să-ţi arăţi interesul şi să-ţi bagi nasul în vieţile noastre doar când îţi convine ţie, şi să ne ignori atunci când îţi găseşti vreo elevă naivă, pe care s-o dezvirginezi. Nu mă obliga să vin până acolo şi să-ţi mai spun o dată, în faţă, OK? LASĂ-MĂ ÎN PACE, ODATĂ PENTRU TOTDEAUNA! O, şi în caz că nu ţi-ai găsit pe nimeni încă, ziua fiului tău e sâmbătă. O felicitare ar fi un gest drăguţ. Dar o să-i cumpăr eu una şi un cadou din partea ta, ca de-obicei, ca să nu creadă copilul că eşti un ticălos care ţine legătura cu noi doar ca să-mi facă viaţa un iad. Şi, apropo…

El se întoarse alergând în încăpere, înşfăcă receptorul şi-l duse la ureche. M-am hotărât să ies din camera de zi şi să aştept pe hol până termina de vorbit cu ea. Cu fosta soţie.

Un ghimpe îmi înţepa inima. De ce zisese lucrurile alea? Erau adevărate? Avusese relaţii şi cu alte eleve? Am rămas încremenită, ghimpele pătrunzând tot mai adânc. Nu putea fi adevărat. Sau poate că da? Nu părea deloc genul lui. Însă notele de furie din vocea femeii îmi păruseră fundamentate, pline de certitudine, *de siguranţă*. Foarte puţini oameni ar reuşi să vorbească pe tonul ăsta, dacă ar minţi.

— Îmi pare rău c-a trebuit să auzi ce-a zis, spuse el, ieşind pe hol. Acum înţelegi prin ce trec? E un adevărat coşmar. Ai crede că-i ajunge custodia exclusivă a fiului nostru, nu? Ei bine, nu, ţine morţiş să mă tortureze şi să mă insulte.

Am dat din cap că înţeleg. Avea dreptate, fireşte, femeia era un coşmar. De când îl cunoşteam, deplânsese întotdeauna faptul că nu-şi mai vedea băiatul şi modul în care ea se folosise de copil, ca să se răzbune. Sentimentele astea nu se pot mima.

— O, scumpo, zise, luându-mă în braţe, şi, ca de-obicei, grijile lumii începură să se topească. Îmi închipui ce gândeşti acum. Aşa aş gândi şi eu în locul tău.

Mă ţinu la distanţă de el, ca să mă privească în ochi.

— Nu e nimic adevărat. Niciun cuvânt. A spus lucrurile alea numai pentru că, fiind profesor, n-am fost scutit de ocaziile în care elevele se îndrăgosteau de mine. Dar n-am profitat de ele. *Niciodată*. Ce avem

noi e ceva deosebit. E prima dată când mi se întâmplă. Şi ultima.

Am dat iarăşi din cap.

— Ea… Cred că avea o relaţie. Nu pot dovedi, fireşte, dar o bănuiesc că mă înşela şi, ca să se simtă mai puţin în culpă, a încercat să inventeze şi pentru mine o aventură. Te rog să mă crezi. Altfel, nu ştiu ce m-aş face. Am riscat totul ca să fim împreună, nu vreau să ai vreo îndoială. Dacă ai vreuna, punem punct aici.

Nu! Nu puteam să las una ca asta să se întâmple. Trecuseră şase săptămâni de când o *făcusem* prima dată, şi nu puteam să mă despart de el. Aveam nevoie de el ca de aer. Fără el m-aş fi sufocat, m-aş fi întors la viaţa plictisitoare de fetiţă cuminte, care preferă cărţile şi învăţătura ieşirilor în parc ori filmelor străine. Fără el, nu ştiam cine sunt şi n-aş fi supravieţuit.

— Mă crezi, nu?

Am înclinat din cap că da. Sigur că-l credeam. Pe cine să cred, dacă nu pe bărbatul pe care-l iubeam? În niciun caz pe fosta lui soţie, o femeie geloasă şi prefăcută.

— Eşti o fată cuminte, zise, trăgându-mă într-o nouă îmbrăţişare, strângându-mă lângă el, făcându-mă să mă simt iarăşi a lui.

În braţele lui, mă simţeam întotdeauna în siguranţă şi iubită. Simţeam că nimic şi nimeni nu mă putea atinge.

— O fată foarte, foarte cuminte.

L-am îmbrăţişat şi eu, ştiind că în curând, foarte curând, aveam să mă simt femeie, nu o şcolăriţă care se joacă de-a adulţii.

Poppy

E poate unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-am văzut vreodată. Şi e al meu.

Am avut puţine lucruri numai ale mele, în viaţă. Până pleacă de acasă, cred că majoritatea copiilor posedă puţine lucruri care n-au legătură cu părinţii lor. Înainte să-mi părăsesc căminul, ca să aibă grijă de mine Regina şi serviciul său de detenţie, ocaziile de-a achiziţiona *lucruri,* obiecte care să-mi definească statutul, au fost practic inexistente. Nu avusesem prea multe obiecte personale.

Acum, însă, sunt proprietara unei gherete de pe plajă. Am un mic şopron din lemn, vopsit în roşu şi verde, cu uşi portocaliu închis, situat pe aleea de zgură ce tiveşte faleza Hove. Am o proprietate, deţin ceva. Şi asta mulţumită bunicii Morag.

Bunica a fost singura persoană căreia i-a păsat de mine, trimiţându-mi lucrurile de care aveam nevoie în închisoare: un radio cu baterii, un walkman, casete, timbre şi hârtie de scris. Mi-a mai trimis, în mod regulat, haine şi pantofi, în limitele impuse de regulile penitenciarului, dar şi bani pentru cartele telefonice etc. De nimic n-am dus lipsă cât a trăit ea, în afară de vizite, pe care cu greu le putea aranja singură, mai ales în ce privea transportul. Odată, când m-au trimis la Cheshire pentru, din păcate, doar un an, venea cu taxiul, aducând cutii cu biscuiţi de casă, cafea şi prăjitură cu nucă. Asta s-a întâmplat înainte ca toţi vizitatorii să fie consideraţi potenţiali traficanţi de droguri, orice nu era sigilat ermetic, şi apoi deschis şi controlat la sânge, fiind interzis.

Petreceam ora vorbind şi vorbind, de parcă eram în livingul ei din Brighton, mâncând prăjitură şi bând ceai. Numai la plecare spunea:

— Te scot eu de-aici, Poppy, fetiţo. N-o să am linişte până nu fac asta. Ştiu că n-ai omorî pe nimeni, niciodată, şi-o să mă asigur că va afla şi lumea.

A fost şi ultima oară când am văzut-o – peste trei ani, a murit din pricina unei congestii puternice.

Uneori, aveam impresia că-mi era mai degrabă prietenă apropiată decât bunică. Când eram mică, venea la Londra, din Brighton, să-l ajute pe tati să aibă grijă de mine şi se întâmpla să mai rămân la ea, peste weekend. Îmi pare rău că nu i-am spus de Marcus. Despre cum era el, de fapt, şi despre ce se întâmpla cu adevărat în viaţa mea. Ştia că am un iubit, că nu eram întotdeauna fericită, dar nu ştia toate detaliile, adâncimile până la care plonjase „relaţia" mea cu el. Nu ştia de Serena. Dacă ar fi ştiut, poate m-ar fi convins să plec, să i-l las Serenei şi să renunţ. S-o iau la sănătoasa chiar, ştiind cât de pe şleau vorbea bunica. Poate ar fi fost vocea raţiunii în nebunia care-l

înconjura pe Marcus. Dar poate că n-aş fi ascultat-o. Fiindcă ăsta e motivul pentru care nu le spui celor apropiaţi astfel de lucruri, nu? Nu vrei să facă ce se presupune că trebuie să facă prietenii buni şi familia – adică, să-ţi spună adevăruri pe care nu vrei să le auzi, adevăruri care-ţi vor demola motivele pentru care te bagi în chestii nebuneşti.

Îmi tremură mâinile în timp ce încerc să bag cheia în prima broască a gheretei. E ruginită. Nu ştiu sigur când a trecut tata pe-aici ultima dată, dar încuietoarea a ruginit şi trebuie să folosesc vârful cheii ca să răzuiesc bucăţelele distruse, până ce dau de suprafaţa de metal argintiu. Apoi, mai încerc o dată. Cheia străpunge stratul de rugină şi alte obstacole, oprindu-se în lăcaşul ei firesc. O scutur puţin şi-o răsucesc. Se aude un scârţâit, dar se roteşte, şi laţul care-o fixa lunecă înapoi. Îl privesc intens, cufundându-mă în experienţa de-a desface o încuietoare, de a-i frânge legăturile trainice. Deschiderea fiecărei încuietori e un moment dulce, ceva ce trebuie savurat, păstrat în memorie. Eliberez ceva, deschizându-i larg porţile către lume.

Ah, de m-ar vedea acum judecătorul care m-a trimis la închisoare.

— Niciodată nu am fost martorul unei mai grave desconsiderări faţă de viaţa omenească. Torturarea şi apoi măcelărirea unui om cu o reputaţie ireproşabilă, devotat fiului său şi meseriei de profesor, sunt lucruri ce nu pot fi iertate. Încercările dumneavoastră de a reprezenta victima drept un monstru – deşi, în ultimă instanţă, lipsite de succes – nu au trecut neobservate de către Curte şi vor fi luate în considerare la pronunţarea pedepsei, tunase el din celălalt capăt al sălii de tribunal.

Năuceala provocată de şocul verdictului, de plecarea tatei, de însuşi faptul că eram acolo nu trecuse încă, aşa că puteam doar vag să pricep ce spunea.

— Prin această sentinţă, consider că-ţi voi acorda timpul necesar să înţelegi gravitatea crimei pe care-i comis-o. Te condamn la închisoare pe viaţă, cu ispăşirea a minimum douăzeci şi cinci de ani. Dacă aş putea să revoc eliberarea condiţionată, aş face-o. Ai răpit lumii acesteia un om talentat, blând şi gentil, şi-ţi vei plăti datoria faţă de societate cu viaţa.

După zile sau poate săptămâni, când realizasem pe deplin semnificaţia cuvintelor lui, când mirosurile şi sunetele închisorii deveniseră copleşitoare şi-mi dădusem seama că voi fi înconjurată de ele pentru totdeauna, cuvintele s-au întors să mă bântuie. Le păstrasem undeva, într-un colţişor de creier, până am fost în stare să le pricep. Omul nu numai că-şi făcuse meseria, dar chiar mă judecase. Îşi imaginase c-a văzut adevărul în ciuda tuturor lucrurilor ce-i fuseseră prezentate la proces, îşi închipuise că-mi cunoştea „hramul” şi că, astfel, trimitea un mesaj tuturor adolescentelor din lume care credeau că e o idee excelentă să seduci şi să ucizi bărbaţi mai în vârstă. Credea că el deţine adevărul absolut, astfel că n-a judecat

crima, ci pe mine. Probabil că i-a stat în gât faptul că Serena a scăpat basma curată. Că n-a putut face nimic s-o arunce şi pe ea după gratii, împreună cu restul gunoaielor societăţii. Pun pariu că-şi pregătise un discurs şi pentru ea.

Ei bine, poate că nu-i timpul pierdut, dacă lucrurile merg cum ar trebui. Cum trebuie, de fapt – fiindcă am găsit-o. Am găsit-o pe Serena.

Balamalele scârţâie când trag zăvorul primei uşi şi apoi împing în lături ambele uşi portocalii, lăsând lumina să intre, aducând strălucire, frumuseţe şi veselie în locul acela întunecat.

Du-te-n mă-ta, dom' judecător, ia te uită ce am eu aici! Micul lui discurs – damnarea mea – a fost într-adevăr mult prea personal şi rostit cu prea mare uşurinţă, la numai câteva minute după anunţarea verdictului, astfel încât sentinţa mi-a fost redusă la minimum optsprezece ani. O veste bună, pare-se. Se luase în considerare faptul că eram la prima infracţiune, că nu mai avusesem niciodată de-a face cu Poliţia şi că, datorită firii mele bune, stătusem în arest la domiciliu până la proces, în loc să fiu trimisă la închisoare. Când avocatul mi-a dat vestea, iar eu i-am răspuns înclinând din cap, mi-am dat seama că mă considera nerecunoscătoare, că şapte ani reduşi dintr-o condamnare pe viaţă ar fi trebuit să mă bucure. Aşa ar fi stat lucrurile, dacă n-aş fi fost nevinovată, am vrut să-i spun, dar m-am abţinut, fiindcă am ştiut că nu ar înţelege.

Palatul meu e prăfuit. Mirosul de rugină, golul şi marea s-au insinuat în textura lemnului din interior, împrăştiindu-se apoi lent în aerul din jurul meu. Locul nu-i mai strâmt decât majoritatea încăperilor în care-am locuit din 1989 până acum. Dar e infinit mai primitor. Îmi plimb degetele pe suprafaţa necizelată a lemnului tratat împotriva aerului sărat, cu straturi de vopsea albă simplă, şi las mirosul, istoria locului să-mi pătrundă în suflet. Închid ochii şi zâmbesc la amintirea fotografiei înfăţişându-i pe bunica Morag şi bunicul Adam, şezând în faţa gheretei întinşi pe şezlongurile din material vărgat şi zâmbind aparatului, cu câte o cană de metal în mână.

În cârligele din spatele uşii se află două şezlonguri. Unul roşu, altul albastru. Dacă veneau mai mult de două persoane, în afară de bunica Morag, a doua trebuia să stea pe o pătură. E nevoie de ceva manevre, căci lucrez din memorie şi împotriva instinctelor naturale, ca să-l asamblez pe cel roşu. Apoi, îl pun şi pe cel albastru alături, pe suprafaţa de zgură, şi mă aşez. Cel roşu era al bunicii. Când rămâneam la ea peste weekend, veneam aici. Eu mă aşezam pe şezlongul albastru, ea pe cel roşu, şi ne uitam lung la mare, făceam cu mâna trecătorilor şi mâncam din coşul de picnic pe care-l adusese. Pe-atunci, îmi închipuiam că mai bine de atât nici că se putea. Să stau

aici, cu ea, era cel mai frumos lucru din lume.

Privesc la şezlongul ei, mi-o amintesc aşa cum era: părul cărunt ce-i încadra chipul în bucle mari; trăsăturile dulci, înseninate şi mai mult de zâmbetul ei; ochii mari, blânzi; gura mică, perfectă. Purta întotdeauna cercei micuţi, cu perlă, şi pe deget, verigheta şi inelul de logodnă. Deşi bunicul Adam murise la un an de la naşterea mea, bunica nu se recăsătorise niciodată. Era foarte iubită în rândurile vechii gărzi din Portsdale, dar n-a mers niciodată mai departe de simplă camaraderie.

— De ce-aş vrea să mă mai încurc cu d-astea, fetiţo? îmi zisese. Când îl cunoşti pe cel cu care ţi-e scris să fii, ştii asta. Nu văd de ce-aş lua-o iarăşi de la capăt.

Închid o clipă ochii, îmi închipui că încă mai simt pe obraz razele soarelui, chiar dacă e înnorat şi-n aer se simte o briză rece. Când e vremea aşa, prefer să fiu afară. Cerul nu mai arată la fel de înfricoşător, ameninţător şi uriaş; poate fi ignorat cât stau afară, la aer proaspăt. Nu-mi mai pune probleme; e doar ceva mai mare decât peticele pe care le zăream odinioară.

O să vopsesc interiorul în alb-gălbui. Poate chiar crem. O să cos o nouă cuvertură pentru taburet – acum ştiu cum se face. O să-mi iau un ceainic şi-un aragaz portabil. Un termos. Poate şi-un coş de picnic. O să revopsesc uşile, o să păstrez nuanţa preferată de bunica – un oranj închis, intens – dar o s-o împrospătez puţin. Şi va trebui să-mi iau o pătură mare de lână, să mă înfofolesc în ea, să beau ceai şi să mă uit cum apune soarele.

Bag mâna-n buzunar şi-mi scot ţigările şi bricheta. Va trebui, fireşte, să-mi găsesc o slujbă, ca să-mi pot permite chestiile astea. N-o să găsesc imediat, dar, cumva, trebuie să fac rost de bani. Bunica mi-a lăsat locul ăsta şi vreau să-l transform în ceva numai al meu, ceva de care ar fi fost şi ea mândră.

Inspir, aducând ţigara la viaţă, trăgând cât mai mult aer în piept ca să fac vârful să se aprindă şi să strălucească, şi mă uit la scaunul bunicii.

— Îţi mulţumesc. O să fii mândră de mine, promit. O să am grijă de locul ăsta. Şi o să-mi reabilitez numele. O să te fac să te mândreşti iarăşi cu mine, o să vezi.

Am găsit-o pe Serena. Trei zile am petrecut în bibliotecă, parcurgând microfişe vechi din publicaţiile vremii, ca să descopăr unde s-a dus după aceea, apoi pe internetul bibliotecii, căutând orice Serena din zona Leeds, care se potrivea cu descrierea ei. Am tot căutat, până ce-am dat de-o fotografie pe un site de socializare dedicat reuniunii unei grupe de facultate. Se străduia să nu apară în poză, dar au prins-o pe jumătate – destul ca s-o recunosc şi ca ei s-o „insereze” cu noul nume.

Suflu un nor lung de fum de ţigară, simţindu-mă o clipă precum ticălosul dintr-un film alb-negru, c-un portţigaret lung şi-un chicotit malefic.

Soarta e de partea mea. Soarta ştie că sunt nevinovată, deoarece am găsit-o pe Serena şi locuieşte la mai puţin de doi kilometri de-aici. Fiind aşa de aproape, practic la o azvârlitură de băţ de mine, e doar o chestiune de timp până voi redeveni stăpână pe viaţa mea.

Serena

— Sunt nemaipomenit de mândră de tine, Verity, îi zic fiicei mele. Eşti cea mai inteligentă fată din lume şi o persoană adorabilă.

Evan şi cu mine tocmai am schimbat copiii, pentru episodul de urat „Noapte bună”.

— Mulţumesc, mami, mormăie ea, jenată.

Astăzi, la trei zile după ce-am descoperit cartea aceea, am primit o înştiinţare de la diriginte, în care se spunea că, până în prezent, Verity a obţinut rezultate excepţionale la toate materiile şi că, dacă se vor mai ţine examenele de la finalul clasei a VIII-a, se speră că ea să primească „Excepţional” la toate probele. La toate! Cu alte cuvinte, fiică-mea e o tocilară excepţională!

— Păi, ea a avut mereu aptitudini din astea, îmi zisese Evan, citind şi răscitind înştiinţarea, şi umflându-se în pene. Noi am muncit din greu s-o încurajăm să studieze.

E limpede c-a uitat că eu am fost aceea care a învăţat-o să citească, înainte să meargă la grădiniţă, şi că eu îi verific temele în fiecare seară. De fapt, Evan pare a fi uitat şi că, în perioada întrebărilor cu „De ce?”, tot eu, cel mai adesea, sfârşeam prin a scoate din bibliotecă enciclopediile şi dicţionarele, ca să aflu răspunsurile şi s-o fac să tacă. El îşi astupa urechile şi o lua la goană, urlând „Lalalalala, nu te aud”, până ce Verity punea capăt avalanşei de întrebări.

— *Noi,* da, am zis apăsat, dar fără niciun efect asupra lui.

Împăturise înştiinţarea şi-o strecurase delicat în buzunarul interior al hainei, bătând uşurel locul de parcă ar fi fost un lucru preţios şi-l ştia în siguranţă acolo, lângă inimă, la căldură.

Verity îşi scoate iPod-ul din jurul gâtului şi răsuceşte cu grijă cablul căştilor în jurul obiectului argintiu şi subţire, apoi îl pune binişor pe noptieră.

— Eu am ştiut întotdeauna că eşti o fată deşteaptă, dar e bine să observe şi cei de la scoală.

— Tati zice că pe tine te moştenesc. Spune că tu erai bună la citit cărţi, iar el se pricepea la citit străzi.

Mă uit către taică-său, dând ochii peste cap. Odată, într-un episod din *Starsky şi Hutch,* unul dintre ei zice că, în munca de poliţist, trebuie să ştii să „citeşti străzile” ca să lupţi împotriva răufăcătorilor. Starsky sau Hutch voia să spună că, într-o zi toridă, văzuse un ins în trenci, îndreptându-se către un magazin de spirtoase, cum îi zic americanii. Şi, după cum se aşteptase, s-a dovedit că bărbatul intenţiona să jefuiască magazinul, folosind o armă ascunsă sub trenci. De când a văzut episodul ăla, Evan nu s-a mai dezbărat de expresia „a citi străzile”; dacă vrea să găsească drumul cel mai scurt între două

puncte, „citeşte străzile”. L-am avertizat de mai multe ori că, dacă nu e atent, o să le citească de-o să dea de bucluc.

— Zice că, dat fiind c-am moştenit de la tine talentul la învăţătură, el o să ne înveţe, pe mine şi pe Con, cum să citim străzile, adaugă ea.

— O să mă prefac că n-am auzit asta. O să pretind că taică-tău n-are tot soiul de ticuri verbale ciudate.

Mă aplec şi-o sărut pe frunte. Pielea îi e moale şi caldă. Îmi amintesc cât de moale şi de caldă era când era bebeluş. Adoram s-o ţin în braţe şi-o lăsam să doarmă ore întregi pe pernuţa de alăptat, la mine în poală, doar ca să fiu lângă ea, doar că să-mi ţin copiliţa în braţe. Mai vreau şi acum s-o ţin în braţe, uneori, dar s-ar isca mare tărăboi dac-aş face asta. Nu mai e bebeluş de ceva vreme, pare-se. Parcă ieri şedea întinsă, nemişcată, urmărindu-mă din priviri oriunde mă duceam, ocupată să aranjez puţin casa înainte să vină Evan; pe urmă a învăţat să meargă, să vorbească; acum e o adolescentă, care a murit de un milion de ori când ne-am aşezat să vorbim despre sex şi menstruaţie. Au trecut toate aşa de repede, încât îmi pare că le-am ratat. Vreau să mă întorc şi s-o iau de la capăt. N-aş schimba nimic, doar c-aş fi mai atentă. Mi-a aminti cum era pe vremea când era aşa de uşoară c-o ridicam într-o mână. Mi-aş aminti cum m-am simţit când am văzut-o rostogolindu-se în pătuţ, pentru prima dată, şi uitându-se la mine. Mi-aş aminti expresia de pe chipul ei atunci când şi-a dat seama că se poate duce dintr-un loc în altul, mişcându-şi picioarele.

— Vee, ai un prieten?

Trăsăturile i se contorsionează din pricina şocului şi-a îngrijorării, exprimând totodată şi foarte mult dezgust. Emoţiile s-au succedat prea repede ca să ghicesc care e răspunsul real.

— Nu.

— Fii sinceră: dacă ai avea un prieten, mi-ai spune?

Nu zice nimic. N-o învinuiesc – nu e proastă, după cum ni s-a confirmat de curând. La întrebarea asta nu există un răspuns corect. Dac-aş fi în locul ei, aş ţine secretul. De fapt, chiar am ţinut secretul.

— Nu pot să răspund fără să dau de necaz, mami.

— Ba poţi, zic, netezind păturile adunate în falduri boţite peste braţele şi pieptul ei. N-o să mă supăr. Promit.

— N-am niciun prieten, mami.

— OK, te cred. Dar te întreb fiindcă vreau să vorbeşti cu mine. Vreau să ştii că-mi poţi vorbi despre orice.

Vee dă ochii peste cap şi se strecoară mai adânc sub pături.

— E din pricina cărţii ăleia, nu? Crezi că dacă citesc *Forever,* am un prieten.

Din pricina cărţii, a cântatului, a bunei dispoziţii cvasi-permanente.

— Da, în parte.

— Doar pentru că citesc o carte despre *chestia aia* nu înseamnă că

fac ce scrie acolo. Deunăzi citeam o carte despre un cal zburător, dar asta nu înseamnă c-o să încerc să ataşez o pereche de aripi unui cal, ştii?

— Da, ştiu.

— Îmi place să citesc, atâta tot, ştii?

— Da, ştiu. Dar nu-i numai din pricina cărţii. E… ei bine, ai ajuns la o anumită vârstă. Băieţii ar putea începe să se intereseze de tine, tu, de ei, şi ţin să ştii că putem sta de vorbă. Nu vreau să ai secrete. Vreau să-mi spui, chiar dacă crezi că n-o să-mi placă. Nu-i bine să ai secrete de genul ăsta.

— Tu i-ai spus bunicii de prietenii tăi?

— Nu. Nu, n-aş fi putut în veci să-i spun lucruri din astea. Dar le-am spus mătuşilor tale. Tu n-ai o soră mai mare, deci aş dori să-mi spui mie. Şi dacă nu poţi vorbi cu mine, atunci vorbeşte cu una dintre ele. În definitiv, îţi sunt naşe. Aş vrea să ai mereu pe cineva pe care să te poţi baza. Aş fi încântată să-ţi fiu confidentă, dar, dacă asta nu e posibil, sfătuieşte-te cu una dintre mătuşi. OK?

— OK, mormăie ea.

— Promiţi?

— Promit.

— Minunat. Noapte bună, fată frumoasă şi deşteaptă.

— Noapte bună, mami.

O mai sărut o dată pe frunte, împotrivindu-mă tentaţiei de a-i da câte un pupic şi pe fiecare obraz, aşa cum făceam când era micuţă.

După ce sting lumina, îmi însemn în minte locurile la care s-a uitat – valiza de pe şifonier, spaţiul de sub bufet, colţul unde stă coşul cu rufe murdare – când vorbeam cu ea. Acolo are lucruri ascunse, acolo trebuie să caut ca să aflu răspunsurile la întrebările mele. E adolescentă, nu se poate abţine să nu aibă secrete faţă de mine. Aşa eram şi eu. Ştiu ce se întâmplă când un adolescent ascunde prea multe de cei care-l iubesc. Am permis să mi se întâmple mie, dar n-o să permit să i se întâmple şi lui Verity. O să fie furioasă pe mine, o vreme, dacă e într-adevăr vreun secret la mijloc, o să-mi spună, nu foarte explicit, că mă urăşte, dar prefer asta alternativei. Orice e de preferat alternativei.

Iunie 1986

— Dar nu vreau să le port, i-am spus.

Îmi cumpărase o pereche de dresuri plasă şi un portjartier, ca să le port c-o fustă alb-negru pe care mi-o cumpărase. Dar eu nu voiam să le îmbrac. Păreau complicate şi caraghioase, ceva ce te-ai aştepta să vezi la o femeie în vârstă. În definitiv, n-aveam decât cincisprezece ani. Chiar nu voiam să le port. În cele trei luni de când eram împreună, îmi adusese foarte multe lucruri – în general lenjerie

intimă, pe care trebuia s-o ţin la el acasă, să n-o găsească mama – care nu-mi plăceau, dar n-am protestat niciodată, fiindcă nu voisem să-i jignesc sentimentele. Acum, însă, era prea de tot şi chiar nu voiam să le port.

Ar fi fost dificil de îmbrăcat şi nici nu-mi plac dresurile sau fustele.

Obişnuiam să port jambiere pe sub fustele de *lycra,* dar mi-a zis că mă fac să arăt ca un bărbat şi că n-ar trebui să le port în preajma lui. Apoi, a zis că n-ar trebui să le mai port deloc, chiar dacă nu eram cu el, în caz că ne-am fi întâlnit brusc, ceea ce-ar fi însemnat că le port în preajma lui. Pe urmă, mi-a interzis să mai port vreodată jambiere, pentru că sunt urâte şi mă urâţesc şi pe mine.

— Mda, cred că ai dreptate, am spus, apropo de jambiere.

Dar nu credeam că dresurile sunt soluţia – am rămas la colanţi.

— Ce-ai zis? mă întrebă el degajat, în vreme ce ţineam portjartierul acela în aer, străduindu-mă să-mi dau seama unde vine fiecare bucăţică de dantelă roz pal.

Nu-mi venea să cred că femeile chiar poartă aşa ceva. Arătau ca un hibrid între o plasă împletită între degete şi-o praştie. Dresurile plasă roz erau la fel de hidoase.

— Nu vreau să le port.

— Asta mi s-a părut şi mie c-ai spus.

Lăsă din mână ziarul şi-şi coborî picioarele de pe scăunelul din piele pătrat, turtit. Se ridică, se duse la fereastră şi se uită afară, la grădina din faţa casei.

— Fă-mi o ceaşcă de ceai. Ce fată de treabă, îmi zise, întors cu spatele.

În timp ce pregăteam ceaiul, am început să mă îngrijorez că poate-l supărasem. Plecase de la şcoală cu o lună în urmă, fiindcă relaţia noastră devenise una serioasă, şi se chinuia să găsească un post de suplinitor, aşa că, uneori, nu era în toane prea bune. Probabil că dăduse bani buni pe lucrurile astea. În mod normal, n-aş fi zis nimic, dar erau de-a dreptul oribile şi nu mă vedeam purtându-le. Şi în niciun caz pe roz!

— Mersi, îmi zise cu un zâmbet, luând cana de ceai.

Ştersesem picăturile de pe laturi, aşa cum îi plăcea. Sorbi o dată şi-mi zâmbi.

— Ooo, spuse, continuând să zâmbească, ce ceai bun. O, da.

Aşeză cu grijă cana pe pervazul larg şi se întoarse către mine.

I-am zărit străfulgerarea din ochi c-o secundă înainte ca durerea să-mi explodeze în obrazul drept, dezechilibrându-mă şi trimiţându-mă la podea. Am rămas acolo nemişcată, întrebându-mă, pentru o fracţiune de secundă, ce se întâmplase şi dacă simţise şi el zguduitura aceea, când lumea i se cutremurase sub tălpi. Dar tălpile lui erau încă înfipte zdravăn în podea, nu părea să se fi mişcat din loc. Înseamnă că numai

eu am simţit, numai mie mi s-a întâmplat.

Mâna mi-a zburat spre obraz, dar ochii nu s-au ridicat imediat să-l privească. M-am aşezat pe jos, cuprinzându-mi faţa în palme şi încercând să respir, să-mi amintesc cum să respir.

— Pune-ţi portjartierul şi dresurile, fii fată de treabă. Şi să nu-mi mai spui niciodată că nu vrei să faci una sau alta, OK?

Nu m-am clintit, uitându-mă fix la podea; frica ce-mi împresura inima mă paraliza, împiedicându-mă să-mi ridic fruntea şi să-l privesc.

— *OK?* repetă el.

— OK, am replicat, dând din cap.

M-am pus cu greu pe picioare, cu urma loviturii încă arzându-mi obrazul, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. M-am dus spre portjartier, mi-am ridicat fusta şi-am încercat să-mi dau seama cum să-l pun.

L-am auzit sorbind încă o dată din ceai, deşi urăsc oamenii care beau cu zgomot, ca şi pe cei care mănâncă şi respiră cu zgomot.

— E un ceai cu adevărat excelent, mulţumesc.

— Ce-ai face dacă Vee ar avea un prieten? îl întreb pe bărbatu-meu, care e limpede c-a terminat de zis „Noapte bună!" mult mai repede.

Şi-a desfăcut o sticlă de bere, şi-a pus picioarele desculţe pe măsuţa de cafea şi stă cu ochii aţintiţi la un episod din *Match of The Day,* pe care l-a mai văzut.

Mâna i se opreşte la jumătatea gestului de-a duce sticla la gură, iar ochii îi lunecă într-o parte, spre fotoliul pe care m-am trântit. Trebuie să mă duc la bucătărie, să spăl vasele şi să ascund cuţitele, dar, mai întâi, vreau să-l trag de limbă pe Evan. Vreau să-i atrag atenţia asupra problemelor care mă frământă. Contrar aşteptărilor mele, ia telecomanda şi opreşte înregistrarea, închizând totodată şi televizorul.

— Ce-aş face sau ce-aş spune?

— Ambele.

— Ce mi-ar plăcea să cred c-aş face sau ce probabil aş face?

— Ambele.

Umerii şi pieptul lui masiv se mişcă în sus şi-n jos, într-un oftat. Se uită lung la şemineul de marmură, gol şi inofensiv, dar protejat, totuşi, de un grilaj de bronz.

— OK. Doctorul Evan Gillmare ar ruga-o să se aşeze, i-ar cere să-i spună mai multe despre băiat. Ar întreba-o dacă e ceva serios, dacă se poartă frumos cu ea şi când crede c-ar putea să-i permită să-l cunoască personal, ca să-şi facă o părere. Ar mai întreba-o o dată dacă e serios şi ce măsuri de precauţie şi-a luat. Tatăl lui Verity probabil c-ar urla din toţi rărunchii că n-o să permită unui nespălat să se apropie de ea, ar afla cine e junele, ar încuia-o în camera ei şi-ar porni apoi să-l vâneze, ca să-i explice că, pentru Verity, vârsta consensuală era

dincolo de treizeci şi cinci de ani şi că nici atunci nu va avea voie să se apropie de ea. Pe urmă, n-ar mai scăpa-o din ochi. Realitatea s-ar încadra undeva între cele două extreme, dar mai aproape de cea a tatălui.

— Mda, cam aşa aş reacţiona şi eu.

— Deci, are? Are un prieten?

Îşi tine respiraţia, corpul îi e încordat. Mă-ntreb ce-ar face dacă aş zice „da”.

— Ea spune că nu.

— O crezi?

— Nu mi-a dat niciodată motive să n-o cred. Şi ştii că-şi petrece majoritatea timpului aici, punându-şi creierul la treabă. Mă îngrijorează, totuşi, că dacă ar avea un prieten, nu ne-ar spune. Aş prefera să ştiu, decât să nu ştiu.

— Nu cred că sunt persoana cea mai nimerită să te liniştească, Sez, regret. Văd în fiecare zi fete care fac lucruri de care părinţii lor n-au habar, zise Evan. Vin la mine să le dau Pilula sau pilula de a doua zi, sau cer prezervative de la asistentă. Unele dintre ele nu-s cu mult mai în vârstă decât Vee. Le întreb mereu dacă au discutat cu părinţii. Ceea ce majoritatea n-au făcut, fireşte, dar aş minţi dacă aş spune că nu mă gândesc la Vee atunci când sunt tentat să le trimit la plimbare şi să le zic să revină după ce-au vorbit cu ai lor. Ştiu însă că n-or să sufle o vorbă părinţilor, c-or să găsească, numai, pe altcineva care să le dea ce vor, sau chiar c-or s-o facă fără vreo măsură de precauţie ori protecţie. Le sfătuiesc întotdeauna să mai aştepte sau să revină cu prietenii lor, ca să discutăm împreună ce opţiuni au.

Agitat şi puţin trist, Evan îşi trece uşor mâna peste freza periuţă, apoi îşi freacă, energic şi rapid, capul. Ia două înghiţituri zdravene de bere, înainte să vorbească iar.

— Nu se mai întorc niciodată, evident, dar eu tot mai încerc. Sper să priceapă că, dacă un tip nu-i suficient de bărbat să vină cu ele şi să discute despre contracepţie şi protecţia împotriva bolilor cu transmitere sexuală, atunci probabil că nu-i potrivit pentru ele. Dar, ca să fim cinstiţi, până vine vreuna la mine să ceară prezervative sau sfaturi în privinţa bolilor ăstora, e prea târziu; nimic din ce spun n-o va opri.

— N-ai de unde să ştii. Poate or să se gândească de două ori.

— Da, or să gândească de două ori, dar tot or s-o facă. Îşi închipuie că ştiu, că sunt pregătite. Tu câţi ani aveai când ai făcut prima dată sex?

— Cincisprezece, mormăi eu, ruşinea însemnându-mi cu fierul roşu sufletul şi aşa pun de cicatrici.

— Te-ar fi putut opri cineva?

— Nu, bănuiesc că nu.

— A mers cu tine la…?

— Nu.

— Ei, vezi?! zice şi mai ia o gură de bere. Mă confrunt cu asta tot timpul.

Da, aşa e. Se confruntă cu astfel de cazuri tot timpul, şi e înţelegător, destupat la minte. Ăsta e momentul. Momentul potrivit să-i povestesc lui Evan despre *el* şi despre ce s-a întâmplat. Atunci va înţelege de ce sunt îngrijorată şi de ce vreau să mă ajute s-o supraveghez pe Vee.

Ani de zile m-am tot muncit dacă să-i spun de *el* sau nu. De fapt, de când l-am cunoscut. Mi-e mai uşor, fizic şi psihic, dacă îndepărtez orice gând legat de asta. De câte ori îmi zboară gândul la ce s-a întâmplat, simt cum lumea se strânge în jurul meu şi nu mai pot să respir, contururile obiectelor se înceţoşează şi încep să uit lucruri banale. De pildă, c-o săptămână şi ceva în urmă uitasem că e sâmbătă. Când mă gândesc la trecut, pierd noţiunea timpului, mă pierd pe mine însămi. Cine ştie ce s-ar întâmpla dacă aş vorbi despre asta. Din păcate, acum timpul nu-i de partea mea. Articolul acela din ziar… Nu mai e nevoie decât de încă o frântură de text şi ca el s-o vadă, pentru ca apoi să trebuiască să înfrunt nu numai dezastrul aflării veştii, ci şi explicaţia tăcerii mele de până acum.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— E a doua oară când aud asta pe ziua de azi, zice Evan, care dusese la buze sticla de bere, dar o îndepărtase iarăşi. E un secret, aşa că nu-i spune c-ai aflat de la mine. Când îl vezi, fă-te că nu ştii nimic, OK?

— OK.

— Dar n-are cum să nu ştie că o să-ţi spun, nu?

— Da, probabil.

Tare mi-aş dori să ştiu despre ce vorbeşte, de ce asta m-a oprit de la a-i destăinui uriaşul secret, a cărui povară o port încă din prima zi a relaţiei noastre.

— Îmi zice mereu că sunt o muiere, fiindcă-ţi spun tot.

A, Max. Aşa le spune tuturor tipilor care nu beau zece beri pe seară şi nu flirtează cu femei care nu sunt soţiile lor. Mai bine să fii muiere decât un contabil scund şi trist, din Portslade, dar asta e altă poveste. Evan joacă fotbal cu el şi se înţeleg bine, aşa că nu iau în seamă.

— Dar de ce nu ţi-aş spune tot? N-am nimic de ascuns. Şi trebuie să-mi rămâi alături la bine şi la rău, nu?

— Nu. Trebuie să rămân măritată cu tine, pentru că te iubesc. Mă rog, ce-i secretul ăsta nemaipomenit?

Care-i problema, ca să ajung odată la ce-ar trebui să fac?

— Azi, Max a venit la prânz cu mine şi Teggie. Ne-a spus că nevastă-sa a mai fost măritată.

— Ce? June?

— Mda. Pare-se că şi-a pus pirostriile în Vegas, mai demult. Şi cicatricea aia pe care zice c-o are de când a căzut de pe motocicletă? De fapt, s-a pricopsit cu ea după ce şi-a şters tatuajul cu numele fostului soţ. Iar motocicleta de pe care n-a căzut e o Harley.

— Vorbeşti despre June? Cea micuţă şi timidă? Femeia despre care am crezut întotdeauna că merită o medalie fiindcă-l suportă pe Max?

— Mi-e teamă că da. Max e terminat. Îşi imaginase că motivul pentru care ea n-a protestat că nunta se va face la Starea Civilă, şi doar c-o mică petrecere după, era fermitatea cu care insistase că nu vrea tărăboi, faptul că ea-şi ştia locul, fiindcă el e bărbat şi ea, femeie. Când, de fapt, toate astea îi uşurau misiunea de a-şi ascunde cealaltă nuntă.

Secretul meu nu-i chiar aşa de rău. Mă rog. N-am făcut nimic ca să-mi ascund secretul, am evitat doar să-l spun. La fel ca restul membrilor familiei mele.

— I-am zis că vina e numai a lui, mormăie Evan.

— Foarte amabil din partea ta.

— Păi, ce, nu-i adevărat? Când te porţi cu cineva de parcă ţi-ar fi inferior şi-i zici lucruri de genul: „Eu sunt bărbatul în casă, aşa că trebuie să faci cum îţi spun eu”, la ce te poţi aştepta? Am susţinut întotdeauna c-ar trebui s-o trateze mai frumos. Faptul că ea s-a purtat de parcă viaţa alături de Max e o binecuvântare l-a adus în punctul ăsta. De ce i-ar spune adevărul despre viaţa ei, dacă omul n-o respectă?

— Poate că n-are nicio legătură cu felul în care-o tratează.

Nu-mi vine *să cred* că secretul meu mă împinge să-i iau apărarea unui idiot ca Max.

— Poate că se temea să nu-l piardă, de asta nu i-a zis. Adică, ştim amândoi că ţine la el, altfel de ce l-ar suporta? În condiţiile astea, e conştientă că situaţia s-ar înrăutăţi dacă i-ar povesti despre trecutul ei. S-o fi gândit că tăcerea e cea mai bună cale de a-şi păstra căsnicia.

— Poate. Dar omul e oricum dărâmat. Crede că i-a spus fiindcă plănuieşte să-l părăsească. Ceea ce-l face să se simtă şi mai rău, pentru că ei evident n-o să-i pese de argumentele lui, fiind deja hotărâtă să plece. N-a vorbit, efectiv, cu ea. N-a aflat de ce l-a minţit şi nici de ce s-a trezit tocmai acum să-i mărturisească. Pur şi simplu n-a discutat cu ea. Idiotul. Mai ales că nu vrea s-o vadă plecând. E mort.

— Cred şi eu.

Evan ia o duşcă de bere, iar eu mă minunez de conturul profilului lui, între frunte şi bărbie, de cât de frumos e, şi cum, uneori, am senzaţia că-i prea bun pentru mine. Nu-l merit. Nici pe el, nici viaţa asta.

— Ştii ce mi-a zis după ce i-am spus că-i numai vina lui?

— Ce?

— De fapt, ne-a zis mie şi lui Teggie. Ne-a spus c-ar trebui să fim cu ochii pe neveste. Că femeile sunt necinstite şi niciodată nu ştii ce-ţi ascund.

„Aşa te mai cheamă pe tine, Serena, nu? Necinstita."

— Aici Teggie mi-a dat dreptate, că e numai vina lui şi că e un cretin. I-am zis că poate să doarmă în camera de oaspeţi, până mai trece furtuna.

— *Ce* i-ai zis?

— E-n regulă, m-a refuzat. Nu-i place să lipsească prea mult de acasă, fiindcă, la întoarcere, s-ar putea să n-o mai găsească. Tot ce s-a întâmplat n-a făcut decât să-i arate cât de mult o iubeşte.

— Da, aşa e când ai revelaţii.

— Prea mult teatru, spune Evan. Fii cinstit şi n-or să mai existe revelaţii sau scene de teatru.

— Nu e uşor să fii mereu sută la sută cinstit.

— Mda, poate. Stai aşa, de unde-a început discuţia asta? Vorbeam despre faptul că s-ar putea ca Vee să aibă un prieten, şi-am ajuns la chestiunea onestităţii. Am bătut ceva cale în cinci minute. Vrei o bere? zice, ridicându-se să iasă.

Clatin din cap, nu vreau bere. Vreau să revenim la începutul discuţiei noastre şi să caut, pentru prima oară de luni şi luni de zile, un prilej favorabil unei mărturisiri şi să mă folosesc de el, nu să mă uit cum trece pe lângă mine şi dispare în zare.

— Ei haide, recunoaşte că vrei o bere. Nu? Haide, spune adevărul.

Scutur iarăşi din cap, zâmbindu-i înainte să plece.

— OK, şoptesc. O să spun. Odată, demult, am fost arestată şi judecată pentru crimă. Am fost judecată pentru crimă, şi aproape c-am sfârşit în închisoare.

Poppy

Încă mai am probleme cu somnul. Mi-e încă imposibil să petrec o noapte fără să mă trezesc, întrebându-mă unde-a dispărut zgomotul.

Stau întinsă în semiîntuneric şi sunt bombardată constant de imagini din trecut, de amintiri cu Marcus şi cu ce mi-a făcut. Se cern de niciunde peste mintea mea, şi se destramă ori de cât ori se ciocnesc.

Mai 1986

— Mamă!

Ăsta a fost primul lucru pe care mi l-a spus vreodată.

M-a cântărit atent din ochii aceia mari cât nişte farfurioare, limpezi, albaştri şi adânci ca marea după furtună, şi-a rostit acest unic cuvânt.

Aşezată pe banca din parc şi mâncându-mi îngheţata – o 99, preferata mea – nu mi-am imaginat că mă va observa cineva. Darămite cineva ca el. Mi s-a uscat gura, iar inima începu să-mi bubuie în piept şi-n urechi. Era exact cum citisem în *Jackie,* în *Blue Jeans,* în *My Guy* sau în *Photo Love.* La fel, la fel. Mi s-a accelerat pulsul, capul îmi vâjâia, genunchii se înmuiaseră cu siguranţă, iar gura mi-era ca iasca. El, cel mai chipeş bărbat din lume, tocmai îmi vorbise şi credeam c-o să mă topesc toată.

Fetele din poveştile pe care le citeam ar fi ştiut ce să facă, ce să spună, dar nu-mi mai aminteam niciun cuvinţel din ce le ziceau băieţilor pe care-i plăceau. Nimic din ce făceau ca să-i determine să nu le ignore. Aşa că doar m-am uitat fix la el

— E prima dată când văd pe cineva mâncând îngheţată cu atâta senzualitate.

Înclină capul într-o parte şi-mi zâmbi. Era mai chipeş decât Don Johnson sau Michael J. Fox şi cu mult, mult mai mişto decât băieţii din revistele mele. Care e cuvântul ăla de se foloseşte uneori? Sexy. Ei, exact aşa era: sexy.

— Arăţi de parcă într-adevăr îţi place.

Surâsul i se lăţi pe toată faţa, presărându-mi mici gâdilituri, ca milioane şi miliarde de steluţe pe tot corpul.

Îmi dădeam, fireşte, seama că-mi atârna limba din gură; când mi se adresase, eram pe punctul de a începe să mănânc îngheţata, aşa că încremenisem cu limba scoasă.

— Ce faci tu cu limba, zise, nu cred c-am mai văzut la nimeni altcineva.

Alte zâmbete, alte gâdilituri.

— E clar că eşti deosebită.

Ridică mâna şi-şi trecu degetele prin părul şaten apoi surâse iarăşi.

Zâmbetul îi era luminos, blând şi prietenos, şi… tot ce era mai frumos pe lume. Era perfect. El însuşi era perfect. Ca niciun altul pe care-l cunoscusem vreodată.

— Ne mai vedem? mă întrebă.

Am înclinat încet din cap, în semn că da, imediat ce am realizat că era o întrebare, nu doar o formulă obişnuită de despărţire. Încă-mi mai atârna limba din gură, când îmi surâse, după care se îndepărtă.

Stau întinsă în întunericul camerei din anii ‘80, iar în minte-mi mai explodează o grenadă cu amintiri.

Mai 1986

Vreme de două săptămâni, m-am tot învârtit pe lângă parc, în fiecare zi la aceeaşi oră până când l-am întâlnit din nou. Se întâmpla să fie în trecere pe acolo, şi chipul i se încreţi în zâmbetul acela frumos când mă zări stând pe aceeaşi bancă dar de data asta, c-o îngheţată şi o carte. După prima dată, în care aşteptasem în locul ăsta vreo două ore, începusem să mă plictisesc.

Ne-am mai întâlnit în parc de vreo câteva ori vorbind despre toate şi nimic: mi-a spus că e profesor, m-a întrebat la ce scoală sunt, iar când i-am zis, mi-a răspuns c-a predat acolo, ca suplinitor în câteva rânduri şi că-şi amintea vag de mine. Am vorbit şi-am tot vorbit, până când, într-o zi după vreo trei săptămâni, mi-a întins o bucată de hârtie M-am uitat şi-am văzut că pe ea era scrijelit un număr de telefon.

— Sună-mă, îmi zise. Oricând. Dacă ai nevoie de ajutor la teme sau chiar dacă nu vrei decât să stai de vorbă cu cineva.

Se ridică, privi în jur, apoi îmi mângâie blând obrazul, zâmbindu-mi.

— Mi-ar plăcea tare mult să păstrăm legătura.

Şi iarăşi plecă, tot fără să se uite în urmă. Am privit lung numărul, ştiind c-aveam să-l sun chiar a doua zi. Deşi îmi pomenise de fosta lui prietenă o anume Serena, ştiam că-l voi suna. Am mângâiat cifrele de pe hârtie, pe fiecare în parte, închipuindu-mi că, într-un fel, mă legau de el. Am ridicat uşor biletul şi l-am sărutat, imaginându-mi că erau buzele lui. Trebuia neapărat să-l sun. Neapărat. Eram îndrăgostită moartă de el, aşa că n-aveam încotro, trebuia să sun.

Şi încă una.

Iunie 1986

— Nu-i nimic serios între noi.

Marcus îmi povestea despre Serena. Spunea asta des – de câte ori mergeam la el acasă, o pomenea şi pe ea, într-un fel sau altul. O văzusem o dată – ajunsesem c-o jumătate de oră mai devreme, şi-o

zărisem plecând. Era strălucitoare, superbă, total diferită de mine. Înaltă, bine îmbrăcată şi foarte încrezătoare în sine. Mă surprindea că n-o observasem în ziua aceea, în parc, şi mă mira şi mai tare că el se mai uitase la mine, având-o pe ea. Nu se întâmplase nimic între noi. Eram doar amici şi atât. Sfâşietor, dar adevărat.

— Suntem împreună pentru că e o fiinţă extrem de vulnerabilă.

Când o văzusem eu, nu-mi păruse câtuşi de puţin fragilă, dar n-am zis asta cu voce tare. Nu ştia că fusesem aşa de nerăbdătoare să-l întâlnesc, că ajunsesem mai devreme, atunci, şi apucasem s-o zăresc. Aveam senzaţia că nu i-ar fi plăcut – era ca şi cum l-aş fi spionat – aşa că nu i-am pomenit nimic. Asta însemna şi că în ruptul capului nu-i puteam spune că, mie una, nu-mi păruse deloc o fiinţă fragilă.

— Nu ştiu ce-ar fi în stare să facă, dacă ne-am despărţi. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ar înghiţi un pumn de pastile. Asta zice c-ar face dacă mi-ar trece vreodată prin cap s-o părăsesc. Mă ţine prizonier.

„Săracul de el”, mi-am spus în gând. Am întins mâna şi i-am atins braţul, doar ca să-i arăt că sunt alături de el. Dădea dovadă de mare curaj, având grijă de cineva atât de instabil psihic. Îmi cuprinse obrazul în mâna lui mare şi puternică. Mă simţeam întotdeauna bine în compania lui. În siguranţă şi dorită – cum nu mă simţisem niciodată, cu nimeni. Alături de tata mă simţeam în siguranţă, dar cu el era altceva. Era dragoste. Genul de dragoste după care tânjisem de mult, despre care citisem în cărţi şi la care visasem cu ochii deschişi. Era iubire, iubire adevărată.

— Eşti o prietenă exemplară, îmi zise, privindu-mă ţintă în ochi, ceea ce-mi făcu interiorul să clocotească – aşa se întâmpla mereu când se uita la mine astfel. Nu ştiu cum aş putea să înfrunt toate astea fără tine.

Am izbutit să trag de colturile gurii, schiţând un zâmbet, dar unul firav. Simţeam că mă înec. Nu reuşeam să respir bine, capul îmi vuia şi se învârtea, trupul îmi tremura. Sub atingerea mâinii, simţea, probabil, şi el că tremur. Probabil că simţea de fiecare dată când mă atingea, fiindcă se întâmpla mereu.

— Datorită ţie, viaţa merită trăită, îmi şopti, iar eu am încetat să mai respir. Când sunt lângă tine, nimic nu-mi pare imposibil.

Îmi descrisese întocmai sentimentele – alături de el, eram frumoasă, amuzantă şi inteligentă. Faptul că nu aveam prea mulţi prieteni la şcoală nu mai conta. Faptul că nu prea mă înţelegeam cu mama nu era important. Lângă el, aveam tot ce-mi doream. Şi-mi spunea că şi el simţea la fel. Că eram totul pentru el. Îmi spunea că şi el era îndrăgostit de mine.

Se aplecă înainte, cu mâna încă pe obrazul meu, şi mi se strânse pieptul. Voia să mă… Buzele lui le atinseră pe ale mele şi, simultan, ceva îmi explodă în cap, şi-n piept, şi-n stomac, şi acolo jos. Se retrase

puţin, dar rămase destul de aproape ca să-i simt respiraţia pe piele.

— Linişteşte-te, îmi şopti c-un surâs blând. N-ai mai fost sărutată niciodată?

Am dat din cap că da, deşi nu era adevărat. Nu voiam să mă creadă o şcolăriţă prostuţă. Colţurile gurii trandafirii i se ridicară din nou, într-un alt zâmbet gentil.

— Nu e nevoie să mă minţi, spuse tot în şoaptă. Poppy, scumpo, trebuie să-mi spui adevărul. Mi s-ar părea foarte drăguţ ca acesta să fi fost primul tău sărut. Totul ar căpăta mai mult farmec. În ultima vreme, nu mai am parte de multe „premiere".

M-am uitat lung la el. Îmi zâmbi din nou şi se trase mai aproape.

— A fost primul tău sărut?

Am dat din cap că da.

— Eşti fetiţa mea cea specială, zise şi mă sărută iar, de data asta mai prelung.

Nu ştiam cum se sărută – văzusem la televizor, dar realitatea era cu totul diferită. Nu era la fel de uşor precum lăsau actorii să se ghicească. Cum să respir? Unde să-mi pun mâinile? Cum să-mi dau seama dacă procedez corect?

— Relaxează-te, îmi spuse, cu buzele atingându-le pe ale mele. N-o să-ţi fac niciun rău. Relaxează-te, OK?

Am înclinat uşor din cap.

— Bravo.

Mă întinse pe spate, în pat, şi-şi strecură mâna pe sub bluza mea. Eram în camera de oaspeţi, unde mă condusese să-mi arate priveliştea către grădina din spate. Aici dormea băieţelul lui, când fosta nevastă îi dădea voie să vină în vizită, ceea ce, din câte-mi spunea, nu se întâmpla prea des. În încăpere era un pat de-o persoană, ca acela pe care-l aveam acasă, nişte postere cu Paul Gascoigne şi Gary Lineker, plus o cuvertură cu Gary Lineker, pe pat. Ne aşezaserăm să stăm de vorbă, iar acum iată-ne întinşi, el deasupra mea, cu mâna strecurată pe sub bluză. Începu să-mi sărute gâtul, mâna fiindu-i tot sub bluză, pe sutien, dar eu habar n-aveam ce să fac cu mâinile. Să le pun pe spatele lui, cum văzusem la televizor, sau pe ceafă? Sau să le las pe pat?

— Eşti aşa de dulce, îmi zise, oprindu-se din sărutat. Chiar nu ştii ce să faci, nu-i aşa?

Se uita la mine de parcă eram o persoană extraordinar de importantă. Am clătinat din cap, cuprinsă de-o uşoară panică la gândul că lipsa mea de experienţă îl va îndepărta.

Mă sărută pe frunte şi-mi zâmbi.

— Nu te îngrijora, o să mă ocup eu de tine. N-o să fac nimic din ce n-o să-ţi placă. Nu vei păţi nimic rău.

Îmi scoase bluza încreţită şi-o aruncă jos. În clipa aceea, mi s-a făcut

frică. Nimeni, cu excepţia fetelor de la ora de educaţie fizică, a Bellei (sora mea) şi-a mamei, nu mă văzuse niciodată în sutien. M-am strâns, încrucişându-mi braţele pe piept.

— E-n regulă, zise Marcus liniştitor. Nu trebuie să te ascunzi de mine.

Îmi desfăcu braţele şi-un zâmbet uşor îi joacă pe buze când dădu cu ochii de sutienul meu alb simplu. Brusc, mi-am dorit ca mama să-mi fi cumpărat ceva mai drăguţ, mai matur – poate ceva cu dantelă. C-un gest îndemânatic îmi desfăcu sutienul şi-l aruncă, apoi îşi plimbă degetele peste moviliţele de pe pieptul meu, cercetându-le în acelaşi timp atent, din priviri.

Apoi, mâinile îi alunecară către marginea dresurilor, coborându-le până dincolo de coapse. În vreme ce zâmbetul lui abia schiţat se lărgea, am scăpat un geamăt interior. Pe chiloţii mei, în partea din faţă, scria în ce zi a săptămânii eram. Mai rău, eram într-o marţi, dar eu purtam lenjeria de vineri, albă cu litere roşii.

— Nici c-ai putea fi mai dulce, îmi spuse, scoţându-mi ciorapii şi chiloţii, deodată.

Stomacul îmi tresări de spaimă şi nesiguranţă. Tocmai fusesem sărutată pentru prima dată. Alte două sărutări şi gata, ne dezbrăcaserăm. De fapt, numai eu. Marcus, nu. Eram goală şi vulnerabilă, el, nu. Se aşeză la capul patului şi se uită la trupul meu, ochii lui urmărind fiece rotunjime, fiece contur, fiece strat de grăsime adolescentină.

Am început să mă simt stânjenită. Speriată de intensitatea şi durata privirii. Vrea cumva să…? Îşi dezbrăcă haina pastel cu mânecile suflecate şi-o aruncă într-o parte, trecând apoi la tricoul alb.

Cureaua zdrăngăni când desfăcu catarama, după care îşi descheie blugii şi trase fermoarul, neslăbindu-mă nicio clipă din ochi.

Nu eram prea convinsă că voiam să fac asta. Totul se petrecea prea repede, iar eu nu eram deloc pregătită.

— Marcus, am zis c-o voce tremurătoare, plină de teamă. Nu vreau… Putem să mai aşteptăm?

Se opri din gestul de a-şi scoate pantalonii şi, privindu-mă în faţă pentru prima oară de când mă împinsese pe pat, întrebă:

— Poftim?

Ochii nu-i erau concentraţi asupra momentului, păreau că rătăcesc undeva departe; parcă nici nu mă recunoştea.

— Vreau… vreau să mai aştept, am răspuns pe un ton încă tremurat şi vulnerabil. Te rog…

— Să aştepţi, spuse răspicat, încruntându-se la mine. Vrei să mai aştepţi.

Am izbutit să dau uşor din cap, sperând să înţeleagă. Sperând că încă mă plăcea. Mi-am strecurat braţul peste pieptul gol, cutremurată

de un val neaşteptat de frig venit din ochii lui. Coborî din pat şi, furios, înşfacă tricoul şi haina din grămada de haine de pe jos.

— Îmbracă-te, zise şi ieşi cu paşi apăsaţi din cameră, fără să se mai uite la mine.

Era aşa de furios că, pe drum spre casă, n-a vrut să-mi vorbească sau să mă privească. Pe măsură ce ne-am apropiat de locul din colţul străzii unde mă lăsa întotdeauna, ca să nu ne vadă părinţii mei, am tot sperat c-o să spună măcar un cuvânt. Orice ar fi sugerat că încă mai doreşte să mă vadă şi că nu l-am îndepărtat, refuzând să merg până la capăt. A încetinit Fordul alb, apoi trase lângă trotuar, rămânând tăcut, menţinând zidul de gheaţă dintre noi.

Atunci m-am speriat. M-am speriat că nu mă va ierta niciodată, că nu-mi va mai vorbi în veci. Nu puteam suporta una ca asta. Nu puteam să trăiesc fără să vorbesc cu el. Se uita drept înainte, trupul îi era încordat, iar mâinile încleştate pe volan. Aştepta să plec şi intenţiona să mă lase să plec, fără măcar o vorbă. Intenţiona să se întoarcă la viaţa lui cu Serena, în care era lipsit de orice sprijin atunci când ea îl ameninţa că se sinucide. Avea să uite de mine.

— O să te mai văd săptămâna asta? am întrebat.

Râse scurt, înăbuşit, continuând să privească lung dincolo de parbriz, scutură uşor din cap şi mormăi în barbă ceva ce semăna cu „incredibil”.

— Marcus? am întrebat, disperată.

— Coboară din maşină.

— Îmi pare rău, eram speri…

— Dă-te jos din maşină, mi-o reteză el pe un ton rece şi tăios ca oţelul, pe care nu-l mai auzisem până atunci. Dă-te jos din maşină şi lasă-mă în pace.

— Iartă-mă, am şoptit, la un pas de-a izbucni în lacrimi.

Chinuindu-mă să deschid portiera, mâinile-mi erau ca două hălci de carne pe care nu reuşeam să le folosesc. Iritarea lui creştea cu fiecare secundă în plus. Am izbutit în sfârşit s-o urnesc; portiera sări în lături, eliberând o parte din presiunea dinăuntru.

De-abia păşisem pe trotuar, când el se întinse şi trase portiera la loc. Apoi demară în viteză şi se îndepărtă de mine, cu cauciucurile scrâşnind. Am rămas în stradă, privindu-l cum dispare, îngrozită că aceasta era ultima dacă când îl mai vedeam, îngrozită că nu voi mai simţi niciodată la fel pentru altcineva. Îngrozită de ce-ar trebui să fac dacă ne-am fi revăzut.

Gata, m-am săturat de rememorări. Ajunge, ajunge, *ajunge!* Arunc păturile de pe mine – unele noi, pe care le-am găsit în dulapul de uscat rufe – şi mă aplec să-mi trag nişte şosete în picioare, înainte să mă întind după vechiul meu halat de casă. Nu-i chiar soluţia ideală să

port chestia asta antică, în dungi roş-albastre, dar e mai bună decât nimic şi mult mai bună decât ce aveam la închisoare. Pe astea încă mai trebuie să le îmbrac, fiindcă aproape toate hainele din şifonier sunt de-acum douăzeci de ani şi prea largi pentru silueta dobândită după gratii. În plus, sunt hidoase. Să nu uităm acest amănunt. Printre ele se găsesc şi nişte comori, dar majoritatea sunt efectiv hidoase.

Mă strecor până la parter, străduindu-mă să evit scârţâitul scândurilor, a căror dispunere am învăţat-o deja pe dinafară. Un pahar cu apă şi poate câţiva biscuiţi mă vor ajuta să mă liniştesc. În aceste trei nopţi de libertate, şi-au făcut efectul de fiecare dată.

Nu aprind lumina, ci-mi iau apa şi biscuiţii şi mă aşez să mănânc. În mod normal, le-aş fi dus sus, în camera mea, dar locul ăla… îmi trezeşte fiori. Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la Marcus, când obiectele din vremea aceea mă asaltează la fiecare pas. Dar nici n-o pot desfiinţa. Mami şi tati s-au ostenit s-o aranjeze; n-o pot distruge, de parcă m-ar durea în cot de efortul pe care l-au depus.

Scârţ! – se aude pe scări şi inima îmi tresare uşor, iar părul de pe ceafă mi se zburleşte. Peste câteva secunde, îl văd pe tata intrând în bucătărie şi îndreptându-se către dulapul cu pahare. E în halat de casă şi-n papuci, şi e limpede că nici el n-a fost în stare să adoarmă. La început nu mă vede. Mă observă doar după ce-şi toarnă apă şi se răsuceşte cu paharul la buze. Are o mică tresărire şi se opreşte din băut, în vreme ce ochii îmi desluşesc conturul, aşezată la masa lor, în întuneric.

— Nici eu n-am reuşit să adorm, zic, arătând spre paharul cu apă şi biscuiţi.

În replică, tata pune paharul neatins pe marginea chiuvetei, părând să nu-i pese c-ar putea să alunece şi să se spargă, după care iese din încăpere fără să mă mai privească.

— Taaaaa, zic eu în şoaptă. Taaaaaa.

Iulie 1989

Trei săptămâni.

Trecuseră trei săptămâni şi nicio veste de la el. Nu mă aştepta în faţa porţilor şcolii. Nu mă aştepta nici în locul nostru obişnuit din parc. N-a venit să mă aştepte lângă magazinul de haine, unde, în vacanţă, lucram cu normă întreagă, sâmbăta, marţea şi joia. Nu m-a sunat acasă, închizând dacă răspundea altcineva. Nimic. Vreme de trei săptămâni. Peste încă şase, ultimele raze aurii aveau să pălească la apropierea toamnei, când urma să merg iarăşi la şcoală şi nu ne-am mai fi putut vedea la fel de des cum plănuisem. Mi-era prea frică să mă înfiinţez, pur şi simplu, la el acasă, ca să nu strige la mine – sau, mai rău, să mă ignore.

Eram extrem de agitată. Simţeam c-o iau razna. Adormeam

plângând în fiecare seară. Refuzam mâncarea – mi se făcea rău de la ea. Nu voiam să mănânc, să mă uit la televizor, să citesc, nu-l voiam decât pe Marcus înapoi. Mă iubea, practic îmi spusese că mă iubea, iar eu îl dezamăgisem. Îl dezamăgisem fiindcă nu mersesem până la capăt, îl supărasem. Îl rănisem atunci când avusese nevoie de mine, iar acum îl pierdusem pentru totdeauna.

— Ce-i cu tine, drăguţo? mă întrebase tati, în cele din urmă, venind în camera mea, unde şedeam ghemuită în pat.

Sufeream. Aveam un gol în stomac, care însă părea umplut cu plumb; în loc de cap parcă aş fi avut un balon cu heliu – uşor şi gata să-şi ia zborul – care însă pulsa de-o durere surdă; pe piept mi se aşezase un elefant, iar ochii îmi lăcrimau neîncetat. Voiam să-i strig numele din toate puterile, ca să se ştie că fusese al meu, că-l iubeam şi că-l pierdusem.

— Eşti în starea asta de mai bine de două săptămâni. Suntem cu toţii îngrijoraţi, spuse tata. Nu-mi place să te văd aşa, Pepper, drăguţo.

Tati îmi zice „Pepper” de când eram mititică. („Asta-i Pepper a mea”, spunea el întotdeauna cu mândrie, indiferent ce făceam. „Cea mai deşteaptă fată de pe strada noastră.”)

— Nu mă mai iubeşte, tati, am răspuns cu fata în pernă.

— Cine?

Nu-i puteam spune, fiindcă n-ar fi înţeles NICIODATĂ, aşa c-am ridicat din umeri.

— Ai un prieten?

Era limpede că spera să-l contrazic. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să am un prieten.

— Nu mă mai iubeşte.

— Pepper, drăguţo, spuse el, mângâindu-mi părul ca atunci când eram bolnavă, nu merită.

Tata nu-l cunoştea. Marcus merita. Merita totul. Era totul.

— Niciun băiat care te face să suferi aşa nu merită osteneala. N-ar trebui să suferi pentru nimeni în felul ăsta.

— Dar dacă a fost vina mea? Dacă am greşit şi acuma nu mai vorbeşte cu mine?

— Cu ce-ai fi putut să-i greşeşti, de nu mai vorbeşte cu tine?

— Nu ştiu, dar a fost numai vina mea! am zis pe un ton aproape isteric.

Tata mă luă în braţe şi mă legănă înainte şi-napoi.

— Nu te necăji, Pepper. O să fie totul OK, îţi promit. O să-l uiţi curând pe flăcăul ăsta, şi-o să apară altcineva. Cineva care o să se poarte mai frumos cu tine şi care n-o să te facă să suferi. Îţi promit.

Nu înţelegea: nu voiam pe altcineva, îl voiam pe Marcus.

— Să încerc să-mi repar greşeala? am întrebat, cu obrazul lipit de pieptul tatei, care scutură din cap atât de violent, că mă zgudui şi pe

mine.

— Nu, Pepper. Nu. Ai putea să faci mai mult rău. Uneori, e mai cuminte să laşi lucrurile aşa cum sunt. De regulă, ele se rezolvă spre binele tuturor celor implicaţi.

Ştiam ce era bine pentru toţi cei implicaţi. Ştiam ce trebuie să fac.

— Sunt gata, i-am zis lui Marcus, peste două zile, stând în pragul casei lui, iar el deschise uşa, aproape rânjind când dădu cu ochii de mine. Nu vreau să mai aştept.

— Sigur? mă întrebă, rânjetul pândind să-şi reia locul, la cea mai mică ezitare a mea.

Am dat repede din cap şi-am zis „da" la fel de iute, ca să nu creadă că sunt pe cale să mă răzgândesc, şi ca să nu mă răzgândesc.

Pe chip i se întinse un zâmbet larg, păşi în lături şi mă trase şi pe mine înăuntru.

M-a durut. Mi-a pricinuit durere. Nu ştiu dacă intenţionat, dar uneori părea că-i place. După, însă, n-a mai contat, fiindcă m-a luat în braţe, m-a sărutat pe frunte şi mi-a spus c-a meritat să aştepte. Că eu am meritat aşteptarea.

— Nu te bucuri că te-ai răzgândit?

Am înclinat din cap şi-am zis repede că da, ca să nu se îndoiască de sinceritatea mea.

— Meriţi o medalie de aur, spuse Marcus şi mă împinse iarăşi pe pat.

Nici nu m-am ostenit să mă întreb dacă voiam s-o mai fac o dată, mai ales că mă durea acolo jos şi nici nu-mi prea plăcuse prima oară. Lui îi plăcuse şi asta conta cu adevărat. „Oare nu aşa trebuie să fie prima dată?" mi-am zis în sinea mea. „Dacă exersez, o să fie perfect, nu?"

— Eşti o fată tare cuminte, nu? Eşti fetiţa mea cuminte.

Mă scufund încetişor. Pleoapele mi se îngreunează şi trupul se scufundă în spaţiile nefamiliare ale saltelei, pregătindu-se de somn. O să adorm. Acum, că nu mă mai opun, acum, c-am permis amintirilor să-şi epuizeze energia, mă pot relaxa şi-mi pot permite să mă cufund în somn.

O socoteală greşită, fireşte, căci mai e una. Încă o grenadă cu amintiri rămasă neexplodată şi gata să detoneze. Pe măsură ce contactul meu cu realitatea se pierde, grenada explodează, azvârlindu-mă pe tărâmul somnolenţei.

Septembrie 1986

— Poppy, ea e Serena. Serena, ea e Poppy, ne prezentă Marcus, stând între noi.

Era înaltă şi zveltă, iar de aproape îmi părea şi mai strălucitoare.

Oficial, eram cu Marcus de trei luni, iar el sugerase să facem cunoştinţă, ca să ne relaxăm când eram împreună, să nu stăm ca pe ace de teamă c-o să ne descopere.

Am vrut să-l întreb de ce se mai osteneşte, de vreme ce nu mai erau împreună, dar m-am abţinut. Am decis s-o las pe altă dată şi s-o cunosc pe Serena. Să-mi fac o părere personală.

Se forţă să zâmbească şi întinse mâna. Paralizată şi emoţionată, am întins mâna şi i-am scuturat-o. „Nu pare vulnerabilă", mi-am zis. „Nu-mi pare genul care s-ar sinucide, dacă el ar părăsi-o definitiv." Dar nu exista niciun motiv pentru care Marcus m-ar fi minţit în privinţa asta, nu? Probabil că se pricepea de minune să-şi ascundă nebunia.

— Mă bucur să te cunosc, îmi spuse, deşi chipul ei sugera altceva.

— Şi eu pe tine.

— O să ne înţelegem toţi trei de minune, zise Marcus. Vă promit că ne vom simţi foarte bine împreună.

Serena

Bănuiesc că pe băiatul cu ziarele îl distrează să facă chestii din astea. Să mă oblige să ies din casă în halat, ca să culeg ziarul din celălalt capăt al grădinii din faţă, sau să-l lase unde se va uda în caz că plouă, ori – aşa cum procedează de-o săptămână încoace – să strecoare prin uşa noastră ziarul celor de la numărul 39 şi pe-al nostru, de la numărul 93, să-l lase la uşa lor.

Din fericire, locatarii de la 39 sunt oameni OK: Ange, mama, e drăguţă, iar Ryan, fiul ei cel mai mare, e de vârsta lui Con, aşa că joacă împreună fotbal, în parc, dacă se nimeresc acolo în acelaşi timp. Ryan e la o şcoală de fiţe, deci nu sunt colegi, dar îmi face plăcere să ştiu că băiatul meu are pe cineva de vârsta lui cu care să se joace. Îmi sunt simpatici, dar nu suficient cât să le citesc ziarul.

În hol, încalţ la repezeală adidaşii prea mici ai lui Verity – încălţămintea mea e aranjată ordonat în pantofarul din celălalt capăt – apoi îmi pun paltonul cel mare al lui Evan, peste halat. Nu mă duc decât până în stradă şi e devreme, n-o să mă vadă nimeni.

Cu senzaţia că sunt un spion, dau fuga la Ange să fac rocada. De regulă, reuşesc să-l înhaţ de lângă poartă şi să-l las pe al lor în loc, dar azi, mizerabilul ăla mic le-a împins pe jumătate ziarul pe sub uşă.

— Roagă-te să nu-mi ieşi niciodată în cale, băiete, îmi zic, în vreme ce deschid poarta şi mă furişez pe alee să-l iau.

În clipa în care-l ating, cineva smuceşte ziarul prin fanta cutiei de scrisori, iar uşa se deschise brusc. Dinaintea mea stă Ange, în halatul roz pufos, cu părul blond în dezordine şi c-un cerc vineţiu în jurul ochiului stâng.

Mă trag, în sinea mea, un pas îndărăt, puţin şocată, dar probabil nu atât cât ar trebui. Machiajul îi e întotdeauna perfect, chiar dacă îşi dă cu prea mult fond de ten, indiferent de oră; poartă mereu cămăşi cu mânecă lungă, indiferent de vreme; e întotdeauna nervoasă când pomeneşte de bărbatu-său. Iată unele dintre indicii; unele dintre multele, multele indicii.

Ne uităm fix una la cealaltă preţ de-o clipă, apoi, fără o vorbă, facem schimb de ziare, iar ea se întoarce în casă, la viaţa ei, închizând ferm uşa.

Poppy

Am primit o scrisoare cu ştampila închisorii Colfrane.

E de la Tina. I-am scris de la adresa asta, dar nu m-am gândit c-o s-o folosească. Mă aşez pe a treia treaptă şi-o deschid nerăbdătoare. Mă aştept să fie plină de dungile negre ale cenzurii. Pe vremuri, umplea scrisorile către mine de lucruri nepermise, doar ca să fie cenzurate, să-i mai enerveze puţin. Şi ca să mă facă pe mine să râd, desigur; întotdeauna ca să mă facă să râd.

Octombrie 1989

— Ei, ce fătucă frumoasă ca o rază de soare eşti tu, zice femeia aşezată în faţa mea, la masă.

M-am uitat la ea, fără să înţeleg prea bine ce spunea, prin ceaţa în care pluteam şi din pricina puternicului accent din Indiile de Vest – nu eram sigură dacă e din Jamaica sau din altă parte. Nu înţelegeam multe lucruri. Era prima mea vizită la sala de mese. De regulă, mâncam în celulă, dar acum mă aventurasem încoace şi mă trezisem şezând la masă de una singură. Asta până a apărut femeia.

— Haide, drăguţo, zâmbeşte, că nu-i dracu' chiar aşa de negru.

„Dar unde te crezi, la cafenea?" am întrebat-o în gând. „La petrecerea în aer liber a Reginei? Cum să nu fie *«chiar aşa de negru»?"*

— Nu credeam s-apuc ziulica aia, ştii? Fata neagră scapă, fata albă – la zdup.

Ştia cine sunt, majoritatea persoanelor de-aici probabil că ştiau.

— Toate ne aşteptam s-o vedem pe amica ta, nu pe tine.

M-am uitat ţintă în farfurie şi-am împuns terciul cenuşiu cu furculiţa de plastic. Nu mi-era foame, dar o parte din mine mă îndemna să mănânc. Să mănânc, să dorm, să încerc să-mi continuu viaţa cât mai firesc posibil, fiindcă urma recursul. Exista o şansă să nu rămân prea mult timp acolo. Adevărul avea să iasă la iveală şi voi fi eliberată. Acea parte îmi vorbea cu vocea tatei. Deşi nu mai primisem veşti de la el de la pronunţarea verdictului – şi mama fusese singura care venise să-mi aducă o valiză făcută în grabă, cu haine şi alte obiecte, după care plecase – glasul acela interior, care-mi spunea că totul se va rezolva şi că voi fi liberă în curând, era al tatei.

— Nu-i chiar aşa de rău, să ştii.

M-am strâmbat la ea, mental; pe faţă, n-aş fi îndrăznit. Era înfricoşătoare. Toată lumea de-acolo era. N-ar fi trebuit să fiu închisă cu toate infractoarele astea, şi ştiam, în adâncul sufletului, că urma să păţesc ceva.

— Io-s Tina. Zi că sunt comitetul de primire, spuse femeia şi zâmbi, arătându-mi un şirag de dinţi îngălbeniţi, care păreau a fi fost odată

albi şi puternici. Lasă-mă să-ţi dau câteva poveţe.

Am continuat să împung terciul din farfurie. Nici măcar nu încercasem să tai chifla şi s-o ung cu untul care arăta precum o bucată de marmură cafenie, producând un zgomot asemănător când îmi fusese trântit pe tavă.

— O să-ţi meargă bine, să ştii, dacă-ţi ţii capul plecat. Nu călca lumea pe bătături şi nimenea n-o să te supere, ’nţelegi?

Am dat din cap, fără s-o ascult.

— Şi, Poppy, Fată de îngheţată, ai grijă cu cin’ te însoţeşti, auzi? Io vorbesc cu toţi care vorbesc cu mine, dar prieteni, prieteni n-am, ’ntelegi?

„Nu, nu înţeleg”, mi-am spus în sinea mea. „Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti.” Dar am făcut, totuşi, semn din cap că „da”. Poate mă lăsa în pace mai repede.

— Stai deoparte, e mai sănătos aşa, crede-mă.

Asta înţelegeam şi aprobam. Nu intenţionam să mă împrietenesc cu cineva. Eram total diferită de ele, nu erau genul de persoane cu care m-aş fi împrietenit. Oricum, mulţi purici n-aveam să fac p-acolo. La ce-mi trebuiau prieteni? Mai ales că erau toate infractoare.

— Te crezi mai brează decât noi, nu? mă întrebă Tina.

Mi s-au înroşit obrajii că-mi citise gândurile.

— Da’ nu eşti, ştii? Nu în ochii judelui. Nenorociţii, au ei grijă să nu uiţi. Şi astelalte, nu le place să te uiţi la ele de sus. Crezi că eşti mai brează, treaba ta, da’ ascunde-ţi faţa, fetico. Ascunde-ţi gândurile, spre binele tău.

Avea dreptate, trebuia să fiu mai atentă, trebuia să fiu foarte atentă ce aflau oamenii ăştia de-aici despre mine.

— Şi-acum, ciuleşte urechile că-i important: ţine-te departe de droguri.

„Droguri? Îşi bate joc de mine? Chiar dacă m-aş droga, de unde să fac rost de droguri, aici?” Mi-am ridicat privirea către ea, încurcată şi neîncrezătoare. Credeam că are nişte sfaturi utile, dar era, în mod clar, puţin cam dusă.

— Fato, gândurile! zise, aplecându-se înainte şi coborând tonul. Îs mai multe droguri aci decât afară, să ştii. Fii cu băgare de seamă. Dacă-ţi dă cineva, zi nu. E greu. Aci ajungi aşa de singură, speriată şi tristă, c-ai da orice să ai ceva care să te înveselească, să-ţi fie bine. Şi ticăloasele, întâi îţi dau droguri gratis. Să te ajute, zic ele. Da’ tot ce vor e să le rămâi datoare. P-ormă or să-ţi ceară să pui oamenii să le strecoare încoace. Şi-o să te apuci şi tu. Odată prins năravu’, o să te dai şi peste cap să faci rost. Crede-mă. Am văzut fete de treabă, ştii? Aşa, ca tine. Drăguţe şi finuţe, n-ar fi speriat un şoarece în ziua când au ajuns aci. P-ormă, au pus drogurile gheara pe ele. S-apoi, le crăcănau p-altele să scoată drogurile şi-şi ciomăgeau prietenele, le

puneau pe mame să aducă pe ascuns bani, şi bijuterii, şi chestii, ca să-ai ia droguri.

— Cum adică, le crăcănau?

— Mai bine să nu ştii, crede-mă. Atâta numai, nu te apropia de droguri. Sunt o pacoste, auzi? Pacoste.

— O să încerc să nu uit asta.

— Vorbesc serios. Şi să nu faci hatâruri la nimeni. Or să te linguşească, or să-ţi zică vreo poveste siropoasă, or să-ţi ceară cartela de telefon cu împrumut, să le aduci ceva de la sala de mese. Să nu faci asta. Toate avem poveste tristă. Or să profite de tine. Sau o să te pregătească să aduci droguri încoace. Zi „nu" la toţi şi la toate. Auzi?

Am dat din cap că da. Dacă nu trebuia să am încredere în nimeni, atunci ea de ce mă ajuta? I-am pus şi ei întrebarea asta.

Zâmbi iarăşi larg, arătându-mi dinţii murdari.

— Eu le zic la toate fetele noi, care arată speriate, aşa ca tine. Asta am vrut de când am venit aci. Dar, fato, una n-ascultă! Uită, nu mă cred, zic că ştiu ele mai bine. Şi pică de proaste. Eşti şi tu proastă, Poppy, Fată de îngheţată? Asta-i întrebarea de tre' să ţi-o pui singură. Ia-ţi o slujbă, capu' la cutie şi-o' să fie bine.

— Tu de ce-ai fost închisă?

Părea aşa de amabilă, blândă, de treabă. Ca şi mine, era probabil nevinovată şi n-avea ce căuta în închisoare.

— Uite înc-o chestie de voiam să ţi-o zic – să nu mai întrebi pe nimeni asta. Dacă-ţi zice careva, bine de bine. Nu-i toată lumea faimoasă ca tine, ştii? Dar auzi chestii, mereu auzi câte ceva şi, până la urmă, îţi dai singură seama. Da' să nu întrebi.

— Scuze.

— Nu-i bai. Io? Am crescut cu părinţi severi, tata a murit, io şi mama am început să ne dondănim. Şi ne-am dondănit, ne-am tot dondănit, pân-am fugit. Am crezut că-s femeie în toată firea, că pot să mă descurc singură. P-ormă am început o viaţă frumoasă, am găsit casă, ceva de lucru. M-am încurcat cu unul, un băiat alb de treabă, care m-a deprins cu drogurile, m-a dus pe stradă. Băiat bun, părinţi bogaţi. Când m-au arestat prima dată, ai lui au avut grijă să-l scoată pe cauţiune. I-au zis judelui c-a fost stricat de negresa aia împuţită. A scăpat. Io? Doi ani. P-ormă, când înăuntru, când afară. Da', de data asta… Am luat cinci, c-am încercat să bag droguri în ţară. Şi pe viaţă, că l-am omorât pe nenorocitu' care m-a violat să scoată drogurile din mine.

Mă cuprinse un imens val de greaţă, care ameninţa să-mi ţâşnească pe gură şi să se reverse pe masă. Stăteam faţă-n faţă c-o criminală. O ucigaşă adevărată. Omorâse pe cineva, îl expediase din lumea asta şi nu părea ruşinată de gest. Vorbise fără să se sinchisească. Îmi lăsase impresia unei persoane drăguţe, inocente. Dar nu era decât o drogată,

o prostituată şi-o criminală. Şi eu, care crezusem că era ca mine.

— Ei, nu fi aşa de şocată, Fată de îngheţată. Ştiu eu ce fac. Bărbatul ăla m-a bătut şi m-a violat. Şi după ce şi-a luat droguri, tot m-a violat întruna. Şi mai ştiu că poliţaii nimica n-au făcut. Sunt prostituată, nu? Dacă fac ce fac, nu merit să pot zice „nu". Ştiu pericolele, da? Ştiu. Nu mă tem. M-a violat şi m-a violat, şi io am răbdat. P-ormă a plecat şi s-a-ntors, şi-a zis c-o să mă aranjeze de n-o să se mai uite nimeni la mine şi n-o să mai pot să am copii. A încercat să-mi facă rău, da' am zis ajunge. Nu mai rabd. L-am pocnit, l-am prins în ofsaid, i-am luat cuţitul şi l-am înjunghiat, să mă scap. Legitimă apărare.

— Legitimă apărare? am repetat ca un ecou.

— Legitimă apărare, dacă eşti o albă drăguţă şi bogată, nu o fostă prostituată din colonii. Nu ştiu decât de contrabanda cu droguri, că le-am zis. Am vrut să fiu cinstită.

„Ce caut eu aici?" m-am întrebat. O clipă am fost tentată să mă urc pe masă şi să urlu din toţi rărunchii: „CE CAUT EU AICI?".

— Poppy, Fată de îngheţată, nu fi aşa speriată. O să fie bine, dacă nu eşti fraieră. Şi nu arăta aşa speriată. Cele puternice se hrănesc din spaima ta. Chiar dacă eşti puternică, la început arăţi frică, se iau de tine. Ascunde frica, ascunde-o bine. Ai o celulă numai a ta, o să-ţi fie mai uşor.

Se ridică şi-şi luă tava.

— Nu fi fraieră, Poppy, Fată de îngheţată, aşa merg treburile aici. Nu fi proastă, nu te băga în belele. Ne vedem.

Se îndreptă către o masă unde şedeau alte femei de culoare, care-o salutară cu un zâmbet şi se porniră să sporovăiască, sunetul vocilor lor pierzându-se în zgomotul de fond. Ceaţa în care trăisem în ultimele câteva zile, de când plecasem de la spital, coborî din nou. Eram iarăşi calmă. Însă cuvintele Tinei mi se întipăriseră în minte. „Nu fi fraieră." Era dependentă de droguri, prostituată şi criminală. Ea ştia cel mai bine cum merg lucrurile în locul ăla. Ar fi mai înţelept s-o ascult.

Dragă Poppy, Fată de îngheţată, (îmi scrie ea) *Deci, zi odată, cum e viaţa afară? E aşa de NAŞPA cum zice lumea?* (haha!)

Aici, e totul absolut minunat. Exact cum era când ai plecat. Şi, e clar, nici nu mi-aş dori să fie altfel!

Mai 1990

— Dar de ce trebuie să mă mut, doamnă? am întrebat-o pe gardiană care trântise doi saci de gunoi din plastic pe podeaua camerei mele şi-mi spusese să-mi strâng lucrurile, pentru că urma să fiu mutată.

Nu din închisoare, ci din celula mea, de la nivelul ăsta, către cine ştie unde.

Îmi plăcea palierul ăsta – mă rog, în limita rezonabilului. Aici era

mai multă linişte, alături de celelalte, deşi eram de departe cea mai tânără dintre toate. Tehnic vorbind, ar fi trebuit să stau cu deţinute de aceeaşi vârstă, dar în aripa respectivă nu existau celule individuale, aşa că, fiind celebră şi închisă pe viaţă, mă bucuram de-o cameră personală. Celula – mică, înghesuită şi oribilă, plină de gândaci şi igrasie – era spaţiul meu privat. În ciuda neajunsurilor, aici mă puteam îmbrăca singură, după duş, puteam să-mi las lucrurile unde voiam. Puteam să fac orice pofteam. Toate încăperile de la palierul de dedesubt găzduiau mai multe deţinute, iar la cel mai de jos nivel existau câteva dormitoare comune. Mi-am zis că statutul de vedetă avea măcar un avantaj. De ce mi-l luau şi pe ăsta? Îmi luaseră deja libertatea, de ce nu se mulţumeau cu atât?

— Nu pune întrebări, EX396798, doar fă ce ţi s-a spus, îmi răspunse ea cu vocea aceea cavernoasă, de fumător.

La auzul folosirii numărului de deţinut, mi s-au ridicat perii de pe ceafă. Pentru ea era un adevărat deliciu să-ţi amintească faptul că, oficial, nu mai aveai nume, că, din clipa în care intrai aici, deveneai un număr. Numărul acesta trebuia trecut pe fiece petic de hârtie care te privea. Dacă doreau, puteau să nu-ţi mai folosească numele deloc, înlocuindu-l pur şi simplu cu numărul. Gardienei ăsteia, mai ales, îi făcea o deosebită plăcere să-ţi spună numărul, ca să nu uiţi în veci că are o memorie prodigioasă. Ah, şi că era o ticăloasă împuţită.

Uneori, mă şoca viteza cu care ajunsesem să vorbesc şi să gândesc precum celelalte deţinute; uşurinţa în a deprinde ura faţă de personalul închisorii; iuţeala cu care începusem să înjur şi să învăţ jargonul. Eram închisă de şase luni, îmi fusese alocată celula asta şi, uneori, aveam aceleaşi senzaţii ca fetele care erau aici de ani de zile.

— N-am făcut nimic rău, doamnă, i-am spus. Nu văd de ce ar trebui să mă mut.

— Mă întorc peste zece minute; orice nu-i împachetat va fi trimis la incinerator. Ai înţeles? spuse c-o voce încă şi mai cavernoasă decât înainte.

Aşa avea să ajungă şi vocea mea, dacă nu mă lăsam de fumat. Mă apucasem după ce venisem aici. Ţigările îmi ofereau ceva de făcut, erau tovarăşe tăcute, dar credincioase, încă o metodă de-a omorî timpul. Acum înţelegeam tentaţia drogurilor de care-mi vorbise Tina. După câteva luni, când realizezi că până şi recursurile vor dura ani întregi, începi să cauţi alte ocupaţii care să-ţi umple timpul, mintea, trupul. Cauţi pretutindeni o cale de-a evada, orice te ajută să omori timpul.

— Da, doamnă.

Am înşfăcat pungile şi-am început să dau jos toate pozele şi paginile de revistă, pe care le lipisem, cu biluţe de pastă de dinţi, de panoul de afişaj şi pe pereţii camerei. Nenorocita de gardiană nici măcar nu

voise să-mi spună unde mă transferau.

Am descoperit curând.

— Bun venit, bun venit în camera de petreceri! mă întâmpină Tina, azvârlindu-mi zâmbetul ei imperfect şi deschizând larg braţele să-mi prezinte noua mea celulă. Sunt aşa de bucuroasă că împărţim camera!

Toată, toată mişcarea asta era opera ei. În general, deţinuţii nu pot dicta decizii de-o asemenea greutate, dar ceva-mi spunea că la mijloc era mâna ei. Părea, într-adevăr, să aibă o oarecare autoritate printre celelalte deţinute, dar era limpede că aceasta se extindea şi asupra Marelui Amor, fiindcă uite unde eram – din binevenita mea solitudine, ajunsesem aici. Nu împărţisem camera nici măcar cu soră-mea, pe când eram acasă, iar acum se presupunea că trebuia s-o împart cu ea, o străină. O fostă curvă, fostă drogată, şi criminală pe deasupra. Nu mă înţelegeţi greşit, o respectam pe Tina şi-mi plăcea de ea, dar asta nu înseamnă că-mi plăcea şi ideea. Mai ales că se apropia termenul recursului şi trebuia să mă pregătesc mental să-l înfrunt. Avea să fie prima dată când îl revedeam pe tata, de când intrasem aici. Mama venea în vizită din când în când, aşa că pe ea o mai văzusem, dar pe bunica Morag, nu. Iar ea probabil că nu va veni la recurs, fiindcă, în ultima vreme, se îngrijise de Bella şi Logan, care sigur nu veneau. Dar îl voi vedea pe tati.

Îmi trebuiau timp şi spaţiu să mă pregătesc, nu coşmarul ăsta cu împărţitul camerei.

Tina îşi alesese deja patul, lângă care se afla o noptieră. Pe noptieră se găseau câteva produse cosmetice ordonat aranjate, şi o *Biblie* neoprotestantă, aşezată cu mândrie pe marginea dinspre pat. La chiuveta din colţ, într-o căniţă, erau periuţa ei de dinţi şi un tub de pastă Crest. Panoul era plin cu ilustrate din Jamaica şi poze de-ale familiei. Eu n-aveam decât câteva. Puţinele pe care reuşisem să le împachetez în grabă, în noaptea de dinaintea ultimei zile de proces, când o voce interioară îmi şoptise să-mi fac valiza, pentru orice eventualitate. Am împachetat, dar am lăsat-o acasă. Se pare că familia Serenei adusese o valiză, în eventualitatea că va fi trimisă la închisoare. Cred că aici am greşit. Ca o proastă, am crezut că era destul să fiu nevinovată ca să fiu expediată acasă, cu scuzele Curţii.

Patul cu cadru metalic de vizavi era aranjat cu meticulozitate, cu marginile lenjeriei strecurate sub saltea şi cu cearşaful alb îndoit peste pătura de închisoare, cenuşie, subţire şi scorţoasă. Eram foarte mişcată: era evident că Tina se îngrijise de tot, fiindcă o gardiană n-ar fi făcut asta în vecii vecilor.

— Nu înţeleg ce caut aici, am zis, aşezându-mă pe noul meu pat, cu cele două pungi pline cu lucruri trântite la picioare.

— Poppy, Fată de îngheţată, uneori e mai bine să nu te îndoieşti de lucruri d-astea. Uneori, e mai bine să le accepţi.

— Cum să accept ceva care, practic, înseamnă pierderea unor privilegii?

— Ţi-au zis ei că-ţi pierzi privilegiile?

— Nu, dar nu-i tocmai bine, nu?

— Lumea ar da în cap să stea aici, cu mine. Chiar şi atunci când suntem prea multe, ei nu aduc aici pe oricine, fiindcă ştiu că-i o onoare să stai cu mine. Nu te mai plânge ori o să încep să cred că nu-mi eşti prietenă adevărată.

— Dar tu m-ai avertizat să nu mă împrietenesc cu cei de pe-aici. Acum zici că suntem prietene?

— Fiecare tânără care intră aici trebuie să fie avertizată să se ţină departe de „prieteni”. Asta le împiedică să facă greşeli prosteşti şi le dă timp să cântărească omul, înainte să-l cunoască mai bine. Altfel, v-aţi împrieteni cu prima persoană care vă zâmbeşte. Şi zâmbetul de şarpe e tare dulce. Da, da, foarte dulce.

M-am trântit pe salteaua ca de carton şi m-am uitat fix în tavanul cenuşiu-crem, pe care vopseaua se crăpase şi se cojise.

Recursul trebuia neapărat să meargă bine. Sentinţa trebuia neapărat anulată, iar eu, trimisă acasă. Nu mai suportam să stau mult aici.

— Hai să-ţi zic regulile din celula asta. Reguli, fireşte că existau reguli. Acolo existau reguli pentru orice.

— Nu dormim prea târziu, continuă Tina. Ne trezim, măturăm podeaua, o ştergem cu clor o dată la două zile – asta ne ajută să scăpăm de gândaci. Îţi aranjezi patul, lucrurile ţi le ţii mereu în ordine. Speli imediat orice ai folosit. Putem face cu rândul să luăm săpun Sunlight de la bucătărie, ca să spălăm lenjeria. Încercăm să petrecem cât mai mult timp afară – aerul curat lăsat de Dumnezeu e bun pentru minte şi suflet. Nu dăm radioul prea tare. Şi ne distrăm cât încape.

— Asta nu-i tabără de vară, nu suntem aici să ne distrăm.

Am auzit-o foşnind prin dulap şi-apoi, scurt, clic-clicul plasticului pe plastic. Probabil că tricota, multe dintre deţinute tricotau ca să n-o ia razna şi să nu se apuce de fumat. N-am izbutit să-mi adun energia sau voinţa necesare să-mi ridic capul, să văd ce face.

— Ştii care-i problema ta, Poppy? Vrei să fii salvată. Tânjeşti după asta, dar nu eşti dispusă să te salvezi singură. Şi nici nu vezi salvarea, când te loveşte drept în frunte.

— M-ai salvat? Cum? Fiindcă tot ce văd sunt patru pereţi şi-o fereastră zăbrelită, plus o uşă de la care n-am cheia.

— Eşti aşa de patetică uneori, că mă mir, zău, de ce te plac, zise ea.

Era limpede că evita să-mi răspundă la întrebare, pentru că ştiam amândouă că nu mă salvase. Reuşise numai să tragă nişte sfori, ca să-şi găsească o colegă de celulă.

— Spune-mi care e culoarea ta preferată, să-ţi fac o cuvertură de

pat.

— Verde.

— Bleu pal, am înţeles, replică ea şi clincănitul se acceleră.

— Stai aşa, am zis, săltând capul s-o văd şezând picior peste picior şi tricotând, ce s-a întâmplat cu accentul tău? Nu mai vorbeşti ca-n Indiile de Vest, parcă ai fi din Africa de Sud. Sau din Yorkshire.

— Chiar sunt, zise ea c-un zâmbet larg, cercetând atent liniile pe care le tricota. Ai fi ascultat oare vreun cuvânt din ce ţi-ar fi spus cineva cu accentul meu adevărat? Ai fi ascultat, pe naiba! Cineva ca tine se sperie de accentul jamaican, dar sigur nu-l uită. Şi, înainte să întrebi, da, tot ce ţi-am spus despre mine, povestea mea şi motivul pentru care sunt aici, e adevărat. Fiecare cuvinţel. Fiece nenorocită de silabă.

Mi-am aşezat la loc capul pe saltea. Mi-era jenă să recunosc, dar avea dreptate – accentul ei adevărat s-ar fi pierdut în vuietul din mintea mea; cel jamaican, fiindu-mi atât de străin, mi s-a întipărit în memorie, revenind în clipa în care dădeam de-o situaţie asupra căreia mă prevenise.

— Şi, apropo, se zice „Caraibe”, nu „Indiile de Vest”.

— OK, am zis, iar după câteva secunde am ridicat iarăşi capul. Nu mă prea omor după albastru.

— Nu-i decât un fular, mi-o întoarse ea. Sunt convinsă c-o să-ţi placă.

— Un fular? Acum un minut era o cuvertură.

— Fato, chiar crezi c-o să-mi cheltuiesc toate economiile pe lână, ca să tricotez o cuvertură? Ai înnebunit?

Am reuşit să-mi fac rost de-o colegă nouă. E mai tăcută şi mai ordonată decât tine, dar nu pare să priceapă când îi zic să-mi spele şi mărunţişurile. Aşa că, din punctul ăsta de vedere, era mai bine cu tine. Nu c-aş vrea să te întorci.

Aprilie 1990

— E adevărat, îi zise o femeie celeilalte.

— Serios? întrebă a doua.

— Da! Alicia făcea curat în birou la Marele Amor şi-a auzit-o pe Negresa Tina zicându-i c-o să aibă mâinile pătate de sânge dacă n-o mută pe Fata de îngheţată într-o cameră comună, înainte de recurs. După recurs, va fi prea târziu.

— Alicia n-ar trebui să mai tragă cu urechea.

— I-am zis şi eu, dar n-ascultă. Însă a avut dreptate, fiin’că Fata de îngheţată e acuma colega de cameră a Negresei.

— Tina are mereu dreptate. De la o poştă-i miroase p-ăia care-or să-şi dea în petic.

— Da.

— Da.

Femeile, mai în vârstă decât mine sau decât Tina, stăteau pe coridorul care ducea spre duşuri şi nu ştiau că eram chiar după colţ, ascultând. Tocmai voiam să mai fac un duş după ce-mi petrecusem ziua umplându-mă de praf la bibliotecă, unde dădeam o mână de ajutor, când ceva din felul în care vorbeau m-a determinat să mă opresc într-un loc ferit şi să trag cu urechea. Aici, deprindeai repede cum să deosebeşti conversaţiile pe care merita să le asculţi de restul. Aflai cele mai bune bârfe, ştirile adevărate şi, desigur, cât de afurisiţi pot fi oamenii cu semenii lor. Acum ştiam de ce Tina şi cu mine împărţeam celula. Credea că sunt destul de slabă ca s-o fac. Credea că sunt şi eu ca celelalte femei care făcuseră asta. Ei bine, se înşela. Nu eram deloc. De vreo trei luni nici măcar nu mă mai tăiasem, iar cicatricile de pe braţe începuseră să se vindece. Nu mai era nevoie. Nu mai aveam nevoie de eliberarea pe care descoperisem c-o reprezintă. Ştiam că recursul meu va fi ascultat şi sentinţa, anulată, în cel mai rău caz urmând să mi se rejudece cazul. Tina chiar nu avea motiv de îngrijorare. Nu mă deranja că mă „lucrase", fiindcă o făcuse din grijă faţă de mine. Dar nu, chiar n-avea de ce.

În ultima scrisoare, ai zis c-o să vii să mă vezi după ce ieşi. Fato, părerea mea e asta: ai ieşit, stai acolo. Nimic nu-i mai rău decât să intri iarăşi pe porţile astea, după cum sunt convinsă că n-ai uitat.

Noiembrie 1990

„Lumea e un loc mârşav, mârşav.

Nu există dreptate. Nimic nu-i corect.

Nimic nu-i corect şi nu mai vreau să fiu aici."

M-am uitat lung la fereastra celulei: zăbrelele păreau mai groase, mai palpabile, acum că urma să rămân aici mai multă vreme. Acum că aveam să rămân aici pentru totdeauna. Se întăriseră fiindcă, în dorinţa mea disperată de-a evada, le-aş fi îndoit cu mâinile goale. Aş fi fost în stare să le smulg din perete, ca Femeia Fantastică. Aş fi fost capabilă să rup uşa de oţel şi să împing cât colo pe oricine mi-ar fi stat în cale. De asta barele păreau mai solide, de asta uşa părea mai solidă – se pregăteau de-o luptă.

— Ai face bine, domnişoară, să te concentrezi asupra datoriei faţă de societate pe care o ai de plătit, să încetezi să mai iroseşti timpul acestui Tribunal cu recursuri şi să-ţi recunoşti fapta. Recunoaşterea greşelilor are nobleţea sa, iar în viitor, când va veni vorba să fii eliberată, va prinde bine să mărturiseşti şi să te confrunţi cu fapta ta.

De data asta, n-am avut nevoie de câteva zile să interiorizez cuvintele judecătorului, să asimilez informaţia că nimeni nu mă crede,

că n-aveau de gând să-mi anuleze sentinţa sau să-mi reia procesul în baza faptului că primul verdict fusese nesigur. De data asta, am auzit tot ce s-a spus, când s-a spus. Şi-am ştiut că era ultimul cui din coşciug. Lipsa oricăror probe noi însemna anularea oricărei şanse de-a fi ascultată. Tot ce trebuiau să facă era să mă asculte. Nu sunt mincinoasă. Da, am mai minţit de câteva ori, dar numai despre lucrurile legate de Marcus şi ca să mă asigur că nu afla nimeni de noi. Şi ascunsesem hainele pe care le purtasem în acea noapte, fiindcă eram speriată. Dar nu sunt o mincinoasă. Şi n-aş minţi niciodată în legătură cu ceva aşa de serios.

Dar nimeni nu mă credea. Nici măcar oamenii care se presupunea că mă iubesc mai presus de orice; bunica Morag venise la tribunal zilnic, în cele trei zile cât durase recursul, fiindcă mama şi tata n-aveau nevoie de dădacă. N-au venit la recurs. După câte se părea, şi ei mă credeau o mincinoasă. Credeau c-am primit ce meritam. Numai bunica mă credea.

Imaginea cu ea plângând, în vreme ce judecătorul dădea sentinţa, mi s-a întipărit adânc în minte, pe retină, ca însemnată cu fierul roşu. Dintre toţi cei prezenţi, numai noi două ştiam adevărul. Restul erau acolo numai ca să vadă cum sunt retrimisă după gratii, ori să relateze episodul pentru vreo publicaţie sau vreo emisiune. Adevărul nu interesa pe nimeni.

Nici măcar consilierul meu juridic şi avocatul n-au putut să mă privească în ochi, după verdict. Iar când le-am pomenit de un nou recurs, au schimbat o privire şi m-au sfătuit să-mi acord timp şi să mă gândesc bine la ceea ce voiam să fac. Cu alte cuvinte, n-ai decât să faci alt recurs, dacă doreşti, dar fără noi.

„Sunt aici pentru totdeauna.

Sunt aici pentru totdeauna.

Sunt aici pentru totdeauna.”

Gândul acesta mi se tot repeta în minte.

Tina se întorsese în cameră, după ce fusese nu ştiu unde. Încercase să mă consoleze după ce venisem de la tribunal, dar, când am refuzat s-o las să mă atingă şi n-am vrut să vorbesc cu ea, hotărâse, foarte înţelept, să-mi dea pace. Ceea ce aş fi avut, dacă nu s-ar fi băgat ea.

— Ei haide, drăguţo, trebuie să te ridici, îmi zise. Schimbă-te de costum şi pune-ţi nişte haine obişnuite. Când te văd aşa gătită, mă ia cu frig pe şira spinării.

— E vina ta, i-am spus în şoaptă, dar apăsat.

Voiam să ştie că eram la curent cu ce făcuse. Că participase la conspiraţia împotriva mea.

— M-ai deocheat. Când m-ai mutat aici, m-ai deocheat.

— Aş vrea să am puterea asta, răspunse ea calm. Pops, sunt p-aci de multă vreme, am văzut chestia asta de nenumărate ori. Foarte puţini

oameni, în special cei condamnaţi pentru crimă, ies după primul recurs. Mai ales dacă persoana n-a mărturisit. N-am vrut să fii singură, în caz că ţi se întâmpla şi ţie.

— Cine-a murit de-ai rămas tu mama mea? am întrebat cu obrăznicie.

— Zici că eşti nevinovată, aşa că nu lăsa lucrurile cum sunt. Trebuie să te ridici şi să încerci iarăşi să dovedeşti că eşti nevinovată. Scrie-le celor care te pot ajuta, găseşte un alt avocat – pentru că majoritatea părăsesc nava după eşecul primului recurs – şi întoarce-te la tribunal, să lupţi. Nu accepta ce ţi se întâmpla, fără să ripostezi.

— Pe tine nu te văd făcând chestiile astea, i-am zis. Nu te văd „la tribunal", luptându-te. Te văd stând şi încasând.

— Dar eu sunt vinovată. Chiar am comis o crimă şi-mi ispăşesc pedeapsa. În legitimă apărare sau nu, am încălcat Prima Poruncă şi merit să fiu pedepsită. Dacă aş prefera ca sentinţa să fie mai scurtă? Da. Dacă aş putea îndura să mi se repete la nesfârşit c-am primit ce meritam, nu numai de la ăla, dar şi de la judecători? Nu. Dar, dacă nu l-aş fi omorât, nici chiar în legitimă apărare, aşa cum tu spui că n-ai făcut, atunci nimic nu m-ar opri să mă lupt.

Din colţul meu, am simţit-o ridicând din umeri.

— Dar asta-i diferenţa dintre tine şi mine, nu, Fată de îngheţată? Tu încă mai aştepţi să fii salvată. Eu, însă, ştiu că nimeni nu te va putea salva până ce nu te vei fi salvat singură.

— Du-te-n mă-ta! i-am răspuns sec.

— Asemenea! replică ea veselă.

Am auzit-o coborând din pat, apoi cum traversa camera. Trase deoparte păturile şi-mi luă mâinile într-ale ei. Abia acum băgam de seamă că dosul palmelor Tinei erau pline de cicatrici, tăieturi adânci şi urme de arsuri de ţigară. Păreau vechi, încrustate în piele de parcă acolo fuseseră din totdeauna. Mă trase în sus cu blândeţe, dar nu-mi dădu drumul până ce n-am fost în picioare.

— Acum, n-ai voie să fii deprimată din pricina asta. Ieşi cu fruntea sus şi gândeşte-te cum vei lupta în continuare. Când va veni vremea, şi vei ştii când, o să te las în pace să fii deprimată. Şi, după ce-o să se termine şi asta, poţi face o cerere să stai iarăşi singură în celulă. Fiindcă atunci o să fii pregătită pentru asta, iar eu n-o să-mi mai fac griji.

— Şi dacă n-am chef să mă conformez planului tău?

— Ah, ba o să ai, pentru că nu eşti încă pregătită să te salvezi singură, nu?

Am ridicat din umeri. Avea dreptate. Nu eram pregătită să mă salvez – dar numai fiindcă nu ştiam cum. Desfid pe oricine a dus o viaţă ca a mea, până la optsprezece ani, să arate că e în stare să se salveze dintr-o închisoare de maximă siguranţă.

Desfid pe oricine, indiferent de viaţa pe care a dus-o, să arate că e în stare să se salveze dintr-o închisoare de maximă siguranţă.

Deci, ţi-ai pus-o cu cineva? Ce-ai făcut mai întâi, ai găsit vreun flăcău care să n-arate precum negul de pe fundul meu, şi i-ai tras-o de-a văzut stele verzi? Eu asta plănuiesc. Nu ţi-am zis, nu? Mi se apropie termenul reevaluării la comisia de eliberare condiţionată. S-ar putea să te trezeşti cu mine curând, şi-o să mergem să bem ceva, cum ne-am tot vorbit.

Mai 1991

— Cred c-a sosit momentul, i-am spus Tinei, după şase luni.

Era miezul nopţii. Stătusem nemişcate şi tăcute în paturile noastre, în vreme ce, în lumea din afară, se dezlănţuiau muzica, ţipetele, şi urletele, şi râsetele. Astea erau sunetele de după orele de relaxare: sunetele oamenilor care comunicau şi evadau cum puteau, proiectându-şi sufletele, cu zgomot, în atmosfera din încăperile respective. Dacă ascultai cu atenţie, auzeai şi murmurul tristeţii şi al tragediei – suspinele în pernă sau prosoape, liniştea asurzitoare a inimilor care se frâng, larma tăcută a minţilor în destrămare.

Învăţasem să mă deconectez de la toate astea – hărmălaia zgomotoasă şi haosul calm; le blocam ca să pot dormi, ca să pot supravieţui.

— Ştiu, scumpo, zise ea.

— O să-mi fie dor de tine.

— Mai mult decât îţi închipui.

— Cum adică?

— Voi fi mutată, ca să-mi încep următoarea fază a sentinţei. Nu ştiu unde mă duc, dar probabil că mă voi întoarce în nord. Sper. În ultima vreme, m-am înţeles mai bine cu mama. Dacă sunt prin apropiere, atunci poate-şi va permite să vină să mă vadă.

— Doamne, sper şi eu. Nu vreau să pleci, dar dacă vă ajută, pe tine şi mama ta, să vă împăcaţi… Sper.

Fiindcă, dacă ele pot să-şi depăşească problemele, atunci aş putea şi eu. Mi-aş putea convinge părinţii să fie iarăşi parte din viaţa mea.

— Probabil că n-o să ne mai revedem, Fată de îngheţată.

Urăsc când lumea-mi zice aşa, dar la ea nu mă deranjează. Tina, cea mai bună prietenă a mea, singura prietenă adevărată pe care-am avut-o, ar putea să-mi zică oricum, că nu m-aş supăra. Marcus avusese grijă să n-am prieteni, deoarece – zicea el – exista pericolul să ne pârască. În realitate, însă, voise să se asigure că depindeam numai de el şi că nu aveam pe nimeni care să-mi spună: „Renunţă la relaţia cu el, renunţă acum!”.

A fost nevoie să ajung aici ca să întâlnesc pe cineva cu care să mă înţeleg, cineva în care să mă pot încrede.

Gândul că n-o voi mai vedea niciodată… mi-a sfâşiat inima.

— Nu vorbi aşa, am implorat-o. Te rog, nu vorbi aşa.

— Ăsta e adevărul. E mai înţelept să te pregăteşti pentru asta, că pe urmă orice îţi va părea un dar divin.

— Mulţumesc, i-am zis, după ce-am aşteptat să se aşeze informaţia, pentru că m-ai salvat.

— De ni'ca, zise cu accentul jamaican". De ni'ca, ni'ca, ni'ca.

— Mda, deşi amândouă ştim c-a însemnat totul.

— Ţinem legătura, OK?

— OK.

Ştiam amândouă c-o să încercăm, dar dacă aveam să şi reuşim era altă poveste. Odată ce locul ăsta punea stăpânire pe tine, odată ce acceptai că urma să-ţi petreci aici o vreme îndelungată era foarte dificil să-ţi formezi legături cu lumea exterioară fiindcă orice mică atingere îţi amintea de ce ai pierdut definitiv. De ce ţi-e mai drag De ce s-ar putea să nu mai ai parte vreodată.

Uite, aproape că nu mai am ce să zic Sper că-ţi merge bine afară. Spune-mi cum e pe-acolo Spune-mi dac-o să-mi placă.

Mi-e dor de tine.

(Dar nu cât să-mi doresc să te întorci OK?)

Cu drag,

Tina

Am împăturit scrisoarea la loc, după ce-o citisem de mai multe ori. Abia aştept să-i povestesc c-am găsit-o pe Serena, primul pas hotărât pe calea spre reabilitare.

Partea a doua

Poppy

La 7 dimineaţa, uşa de la intrare, vopsită în albastru intens, se deschide larg şi, înfăşurată în chimonoul de mătase ros-albastră, lung până la genunchi, şi cu o eşarfă roşie din acelaşi material strângându-i părul, ea se apleacă şi se întinde să ia ziarul făcut sul, aflat pe covoraşul pe care stă scris: „Sunteţi fooarte bineveniţi!”. Buzele-i rostesc un blestem pe capul băiatului cu ziarele, în vreme ce degetele lungi i se strâng în jurul cotidianului – *The Chronicle,* am verificat – şi-l trag înspre ea.

Se uită, ca de fiecare dată, în spaţiul de lângă uşă unde lasă lăptarii sticlele pline şi, tot ca de obicei, pare surprinsă de faptul că nu-i nimic acolo. Cum nu comandă lapte, bănuiesc că-i vreun reflex rămas din copilărie.

La 7:55, se deschide uşa şi apare el. Ca-n fiecare zi, e îmbrăcat în costum şi duce o geantă neagră, care arată ca un săculeţ, dar probabil conţine un calculator. Îşi bate uşor buzunarul stâng cu mâna dreaptă, apoi se întoarce în casă, după care închide iar uşa, folosind mânerul de alamă din centrul acesteia. Parcurge câţiva metri în josul străzii şi descuie portiera maşinii cu cheia pe care-o ţine în mână. Trânteşte geanta în portbagaj, apoi se urcă în eleganta minunăţie argintie, îşi pune ochelarii de soare – chiar dacă afară toarnă cu găleata – şi demarează.

La 8:05, uşa se deschide iarăşi. Ea scoate copiii din casă, c-un triunghi de pâine prăjită în gură şi braţele pline de haine, ghiozdane şi cutii de gustări, apoi îl roagă pe fiu să închidă uşa. Fata, care-i seamănă bucăţică ruptă, o ia înainte cu paşi mari, în urechi având îndesate nişte căşti, dar fiul rămâne lângă mamă, cei doi sporovăind neîntrerupt, în vreme ce merg un pic mai departe, către locul unde e parcată maşina ei. Aceasta, model de familie, e limpede c-a văzut şi zile mai bune, mai curate pe dinăuntru. Fiul ia cheile şi descuie, iar fiica se cocoaţă pe scaunul din faţă. Băiatul sare fericit pe bancheta din spate, în timp ce ea trânteşte tot acolo, lângă el, lucrurile care-i împovăraseră braţele. Femeia îşi scoate ochelarii din torpedou şi-i pune la ochi. Îi verifică pe copii, să aibă centurile de siguranţă fixate, apoi se uită – de două ori – în oglinda retrovizoare şi la semnalizatoare, apoi părăseşte locul de parcare şi dispare în aceeaşi direcţie ca şi soţul.

Toate dimineţile par trase la indigo; uneori, băiatul lasă ziarul în uşă, alteori unul dintre copii fuge înapoi în casă, fiindcă a uitat ceva, alteori soţul pleacă la cinci minute după restul familiei, dar, în general, ăsta e parcursul obişnuit. Aşa îşi trăieşte Serena Gorringe, acum Serena Gillmare, viaţa. Aşa trăieşte Serena o viaţă care ar fi

trebuit să fie a mea.

Serena

— Au! schelălăi eu, înţepată a ’nşpe mia oară. N-ai de gând să încetezi? Doare ca dracu’!

— Păi, dacă vrei să pui pe tine chestiile alea simandicoase, ce-ai vrea? Tre’ să doară, răspunde soră-mea, Medina.

Cealaltă soră a noastră, Faye, rânjeşte satisfăcută de după revista din care citea. Soră-mea, care bănuiesc că mă înţeapă înadins, o să-mi coasă o rochie de mireasă, la un sfert din preţul celor pe care le probasem săptămâna trecută. Evan zicea că, în felul ăsta, n-o să mai fie nicio nuntă „pe picior mare”, dar n-aş mai fi suportat încă o excursie la vreun magazin pentru mirese, unde să fiu obligată să mă uit iarăşi în oglinzi uriaşe şi, poate, să am din nou viziunea cu petele de sânge. Şi aşa încă nu mi-a trecut greaţa provocată de îngheţata din ajun. *El* ar râde să se prăpădească, dacă ar mai putea: „Ce, Fetei de îngheţată nu-i mai place îngheţata? Ce amuzant!”. În plus, e şi ceva mai deosebit – n-am mai purtat o Medina Bryse originală de ani de zile.

De ore întregi, Medina – Mez – care stă în genunchi, tot prinde în ace bucăţi de material alb, acoperindu-mi corpul şi, în acelaşi timp, tratându-i ca pe păpuşa ei *voodoo* personală. E cu treizeci şi două de secunde mai tânără decât Faye, sau aşa ceva – probabil c-ar trebui să ştiu, având eu însămi doi copii şi fiind măritată c-un doctor, dar chestii de genul ăsta nu-s importante decât pentru Faye. Aceasta, după ce epuizează toate argumentele evidente, emite omniprezentul*, „Eu* sunt cea mai mare”, de fiecare dată când încearcă să ne pună la punct. (Ar fi distrusă dacă ar afla că, odată, mama mi-a zis că nu-i sută la sută sigură că Faye este, *într-adevăr,* cea mai mare. A presupus, pur şi simplu, fiindcă Faye, când şedeau amândouă în pătuţuri, lăsa mereu impresia că vrea să fie prima.)

Dacă n-ar fi faptul că Faye poartă ochelari (ca să arate mai inteligentă, mai aproape de imaginea cercetătoarei în chimie, care este – lentilele au cele mai mici dioptrii posibile) şi că Mez are obiceiul să-şi schimbe radical coafura, de fiecare dată când ne vedem, nu le-ai putea deosebi fizic.

— Sunt aşa de fericită că Evan s-a hotărât, în sfârşit. Să te facă femeie cinstită, zice Mez. Să se însoare cu tine, fiindcă, mă-nţelegi, chiar vrea asta.

(Sunt convinsă că Verity s-ar cruci – o femeie de patruzeci şi ceva de ani n-are voie, legal, să folosească „mă-nţelegi” în felul ăsta, într-o propoziţie.)

— Pardon! protestez eu. Ai fi uimită să constaţi c-a vrut şi prima dată. De asta suntem împreună de atâta timp. *De asta* suntem azi, aici,

iar tu faci ce faci.

— Dar prima dată a fost obligat, nu?

Clatin din cap, încercând – şi eşuând – să par convingătoare.

— Nu!

(Caut un ton gen „însăşi ideea mă îngrozeşte!”, dar nu-mi iese decât ceva cam artificial şi ineficient.)

— Nu?! exclamă Faye, de după revistă. Ei haide, Sez, nimeni – nici măcar mami şi tati – n-a crezut în povestea asta cu „bebeluşul din luna de miere”.

— Poftim?

— Vai, te rog! zice Mez şi se lasă pe călcâie ca să mă vadă mai bine, bretonul ei şocant de roz căzând într-o parte când ridică fruntea. Suntem mai mari decât tine, am trecut deja prin toate astea. Chiar ţi-ai închipuit c-o să credem prostiile alea? Pe nunta aia scria mare „CU PISTOLUL LA TÂMPLĂ”!

— Dacă aţi tăia-o în două, ar scrie şi-n secţiune! se bagă şi Faye.

— Dacă aţi ţine-o în lumină, s-ar vedea scris cu cerneală simpatică!

— De fapt, nu scria acelaşi lucru şi pe certificatul de căsătorie, tot cu cerneală simpatică?

Amândouă încep să râdă. Odată ce se pornesc, în nouă cazuri din zece, mă nimeresc ciuca glumelor lor. Mă strâmb ca să-mi exprim întreaga indignare, şi încerc să mă ridic deasupra ei, aşa cum îmi spunea mama să procedez.

— A lui a fost ideea să ne căsătorim, ca să ştiţi şi voi.

— Vai, *dar te rog*! o ia Mez de la capăt. Unicul motiv al acestei iniţiative e c-a preferat omul să ţină pistolul, în loc să fie luat drept ţintă. Cred c-a presupus, în mod corect, că arma are mai multe şanse să se descarce, dac-o ţine vreuna dintre noi.

— După care o să pledăm „descărcare accidentală, domn’ judecător”, zice Faye.

— Fiindcă prima a lăsat-o pe sora noastră cu burta la gură, a doua salvă a fost mortală, adaugă Mez.

— Iertare, domn’ judecător, n-am vrut să-l omorâm, a fost un accident!

Timpul se opreşte în loc şi ne ţinem toate trei respiraţia, luptând să dăm impresia că n-am auzit ultima propoziţie rostită de Faye. De-a lungul anilor, s-a întâmplat de multe, multe ori ca o glumă nevinovată să ne amintească de…

Faye îşi drege glasul şi deschide gura să-şi ceară scuze, bănuiesc, dar se răzgândeşte şi-o închide la loc. Îşi trage picioarele lungi şi zvelte sub ea, pe scaun, şi-şi aranjează ochelarii, întorcându-se apoi la lectura articolului din revistă. Din timp în timp, ridică mâna şi dă deoparte o buclă din bretonul lung şi bogat, aşa cum face când e pierdută în gânduri sau emoţionată.

Mez şi-a îndreptat atenţia către o parte a „rochiei”. Fixează şi refixează tivul lat, fără să-şi ridice ochii şi fără să mă împungă „din greşeală”. Boldurile au capete multicolore, care ies în evidenţă pe fundalul strălucitor al ojei ei sidefate.

Una dintre noi respiră zgomotos. De parcă ar alerga la maraton. Ca şi când ar putea rămâne fără oxigen, în orice clipă. Încerc să mă concentrez asupra rochiei. Rochia mea. Rochia mea de mireasă. La prima nuntă, am purtat o fustă crem şi-o jachetă peste o bluză albă. Versiunea asta e lungă până-n pământ, nu foarte amplă, curgând discret din talie, c-un „V” adânc la piept şi mâneci lungi. O să facă senzaţie – e cea mai reuşită creaţie a lui Mez de pân-acum.

Persoana care gâfâie încă se mai căzneşte să respire, să tragă aer în plămâni şi să nu se panicheze.

— O să iasă curând, le spun, fără a pomeni vreun nume; ştiu ele de cine vorbesc. De fapt, e posibil să fi ieşit deja.

Faye şi Mez oftează amândouă în acelaşi timp, cu aceeaşi inflexiune în oftat – un amestec de uşurare, exasperare şi neîncredere. Neîncredere, chiar şi după atâta vreme.

— Ştiu, zice Faye, încă îmbufnată.

— Am citit în ziar, spune şi Mez.

Îmi muşc buza pe dinăuntru; respiraţia nu-mi mai e la fel de zgomotoasă, dar nici calmă nu e.

— Crezi c-o să încerce să ia legătura cu tine? mă întreabă Faye.

Dau din umeri, mai mult din disperare decât din ignoranţă.

— Nu ştiu, sper că nu. Doamne, sper că nu, dar nu ştiu.

— N-ai mai primit nicio veste de la ea?

— Nu. M-am tot mutat şi, în definitiv, n-am fost niciodată prietene.

— Sunt sigură că n-o să facă asta, mă liniştеşte Mez, pe un ton care sugerează că nu-i convinsă de ce spune.

Temerile mele în ce priveşte eliberarea ei nu sunt tocmai bine ascunse. Nu pot dormi, mănânc cu noduri şi fiece lucruşor mă teleportează în vremurile acelea: rochia din magazinul pentru mirese, faptul c-am fost oprită de Poliţie, discuţia cu Verity. Evan crede că emoţiile dinaintea nunţii m-au împiedicat să dorm; că ele m-au trezit la prima oră şi m-au expediat în bucătărie, unde-am privit cum creşte lumina după întunericul nopţii; că ele m-au îmboldit să ascund şi cuţitele de întins, nu numai pe cele ascuţite.

— Să înţeleg că lui încă nu i-ai zis? mă întreabă Faye.

— N-am găsit niciodată momentul oportun.

— Da, desigur! pufneşte ea.

— Nu mai fi a dracului, Fez! sare Mez. Nu e o chestie despre care să deschizi discuţia uşor, nu? „Ah, apropo, iubitule, pe vremuri am fost judecată pentru crimă. Nu m-am dus la închisoare, dar cealaltă fată a fost condamnată pe viaţă. Şi s-au scris o tonă de mizerii despre mine,

prin ziare, săptămâni întregi. Ah, eşti bun să cumperi nişte lapte când te întorci?" Să fim *serioşi!*

— Nu spun c-ar fi uşor, dar omul o să fie extrem de furios când o să afle. Tu n-ai fi? Să afli, după atâta timp, ceva de genul ăsta despre el? (Niciuna dintre noi n-o poate contrazice.) Nu-i chiar cel mai nimerit mod în care să începi o căsnicie. Nici pe prima, dar mai ales nu pe a doua, încheie Fez.

— Ce ştii tu despre căsnicii? întreabă Mez, înfigându-i surorii noastre un cuţit în spate.

Faye vrea să se mărite, dar Harry, cu care este cam de tot atâta timp de când sunt eu cu Evan, nu vede utilitatea gestului. Sunt împreună de-un car de ani, zice el, ar fi un exerciţiu inutil şi-o risipă de bani. Numai Bunul Dumnezeu ştie ce-o fi zis de mine şi de Evan, care ne căsătorim a doua oară; numai Bunul Dumnezeu ştie cât suferă Faye din pricina asta.

— Destul cât să-mi dau seama că mariajul tău nu-i chiar aşa de solid, dacă nu-i poţi spune bărbatului un lucru de-o asemenea importanţă, sau dacă el preferă să meargă în vacanţă fără tine şi copii, măcar o dată pe an.

Tresar în numele lui Mez, căci Faye i-a împlântat şi ea un cuţit în spinare.

De asta nu-i bine să vorbim despre vremurile alea. Sfârşim inevitabil prin a ne certa, într-un duel de reproşuri şi insulte care ne readuce în memorie durerea de atunci şi faptul că purtăm încă cicatricile. N-am uitat, nu ne-am vindecat, ne-am văzut doar de viaţa noastră de zi cu zi.

— Doar pentru că nu stăm toată ziua bună-ziua lipiţi unul de celălalt nu înseamnă că e ceva în neregulă cu relaţia noastră! izbucneşte Mez. Dar tu n-ai de unde să ştii chestii din astea, nu? Harry ce mai face, mă rog? Mă mir că n-a sunat să întrebe când te întorci să-i faci ceaiul.

— Ha! Uite cum te dai de gol că nu ştii nimic! îi scuipă Faye. Numai Harry face de mâncare.

— Pentru că n-are nevastă să-i gătească.

— Sunt convinsă că exact asta le spune Adrian femeilor pe care le întâlneşte, când o şterge în paradis fără tine.

— Gata, ajunge! strig eu. Încetaţi. Nu vreau să vă găsească Evan sau copii certându-vă.

— Ea a început! ţipă Mez.

Eu şi Faye ne holbăm la ea cu gurile deschise.

— *Tu,* femeie de patruzeci şi doi de ani, mamă a patru copii, tu *chiar* ai zis ce-ai zis adineauri? întreb eu.

— Nu! răspunse ea, vizibil jenată. A fost geamăna mea malefică.

— Nebuno, spune Faye.

Oftează şi aruncă revista, vrând să nimerească pe măsuţa de cafea. Nu pare a observa că publicaţia a nimerit pe podea.

— Of, îmi pare rău, dar…

— „Dar" nu înseamnă că-ţi ceri scuze, ci doar că-ţi cauţi o scuză, îi tai eu avântul, repetând ce ne spunea mama când ne certam, în copilărie.

Faye zâmbeşte.

— OK, îmi pare rău. Punct. Îmi pare rău pentru ce-am spus.

— Şi mie, zice Medina.

— Şi cu mine, trei, adaug, deşi, tehnic vorbind, eu nu scosesem niciun sunet, dar îmi părea rău pentru restul, pentru că am declanşat toate astea.

— Scuze, spune Medina şi se ridică grăbită.

Înşfacă geanta şi, după ce-şi frecţionează genunchii, iese şchiopătând din cameră. Faye se întinde şi-şi culege revista de pe jos, părând a se cufunda din nou imediat în lectură. Eu rămân nemişcată precum un manechin, aşteptând să se întoarcă Mez.

La o primă impresie, episodul de adineauri n-a fost decât o ciondăneală între surori, care trece la fel de iute cum a început; în realitate, e un nou prilej de-a ne reaminti că nu ne-am certat niciodată în halul ăsta, înainte de tărăşenia cu tribunalele, Presa şi crima.

Nimeni din afara familiei – nimeni dintre cei care se uitau la noi, în sala de judecată, ori citeau despre noi în ziare – nu bănuia că, departe de ochii curioşilor, ne sfâşiam sistematic. Departe de lumea exterioară, toţi membrii familiei începuseră să aibă căderi nervoase şi nu şi-au mai revenit niciodată pe deplin. Deşi clipele petrecute împreună sunt mereu plin de veselie şi râsete, apropierea dintre noi a dispărut. În loc s-au strecurat culpa, regretul capacitatea de-a spune cele mai răutăcioase lucruri şi, vreme de cel mai lung minut de pe Pământ, de-a crede fiece cuvânt.

August 1986

— Serena, mă jur că dacă mai umbli îmbufnată prin supermarketul ăsta, o să încep să urlu!

Era numai vina ei. Trebuia să fiu la *el* acasă, să-mi petrec aproape toată vacanţa şcolară împreună cu el înainte să încep studiile precolegiale, dar Faye se întorsese mai repede din vacanţa în care fusese cu prietenele ei de la Universitatea Loughborough şi venise acasă. Ceea ce era minunat, fiindcă Medina era în Franţa şi-mi fusese dor de ele. Dacă se întorsese una, era ca şi cum le-aş fi avut pe amândouă cu mine. Tocmai mă pregăteam să ies când Faye se oferise să meargă la cumpărăturile săptămânale, zicându-i mamei:

— Vine şi Serena să mă ajute.

Abia după aceea se întorsese şi spre mine.

— Vii, nu?

— Eu… păi, eu trebuie să mă întâlnesc cu cineva, am zis bâlbâindu-mă.

— Dar poţi să suni şi să contramandezi, nu?

Am răspuns ridicând dintr-un umăr. *Puteam* să contramandez dacă voiam. Dar nu voiam. Voiam să-l văd. Felul în care mă privea în ultimul timp, modul în care se uita la mine… eram convinsă c-o să-mi spună că mă iubeşte. Trecuseră aproape opt luni şi încă nu rostise cuvintele, dar momentul se apropia. Şi după ce le auzeam, toate celelalte griji – măruntele griji ale vieţii – aveau să se topească. N-avea să mai strige la mine, cum făcea uneori, n-avea să mă mai întrebe obsesiv despre colegii mei de şcoală pe care-i zăream pe stradă sau în parc. Relaţia noastră va fi mult mai bună. Nu că n-ar fi fost deja minunată, super. Dar ar fi devenit şi mai minunată, un stropşor mai super.

— Haide, sună, mă încuraja soră-mea, luând-o către coridor. Şi dacă e vreo problemă, vorbesc eu cu persoana şi-i explic că de-abia mai apuc să-mi văd surioara, aşa că am pretenţia să petrec puţin timp cu ea.

Nu, în ruptul capului nu trebuia să vorbească cu el. Încă mai păstram secretul – şi pe bună dreptate. El îmi explicase că, deşi nu mai era profesorul meu, lumea ar avea totuşi o problemă. Oamenii s-ar apuca să dezgroape mizeriile despre el, iar Marlene, fosta nevastă, ar fi foarte bucuroasă să le furnizeze informaţiile. Toate ar fi inventii, fireşte, dar, după cum zicea el, proasta reputaţie se tine scai de om. I-ar fi distrus şi şansele de-a primi un post de suplinitor, la începutul semestrului.

— E-n regulă, sun eu şi contramandez, am zis, fără tragere de inimă.

N-o să-i placă. Abia aştepta să mă vadă, după cum şi eu abia aşteptam să-l văd, şi vestea sigur avea să-l supere, iar mie nu-mi plăcea să-l supăr. Pentru că ce urma era numai vina mea. A cui altcuiva? Doar nu se purta aşa în mod normal, nu? Deci, eu eram de vină.

A ascultat în tăcere explicaţia mea. Era genul de tăcere care mă neliniştea, deoarece ştiam că e nemulţumit şi, în consecinţă… După ce-am terminat, după ce repetasem de mii de ori că nu am încotro şi că, dacă nu mergeam cu ea, i-aş fi trezit bănuielile, el închise fără o vorbă. Mă străbătu un fior de groază, care sfârşi în stomac, într-o băltoacă de frică. Făcea aşa numai atunci când era extrem de enervat. Înainte să las receptorul în furcă, am închis o clipă ochii. Nu m-am gândit la ce avea să se întâmple la următoarea noastră întâlnire. Nu *puteam* să mă gândesc la ce avea să se întâmple…

La cumpărături, n-am fost în stare să mă gândesc la asta, dar băltoaca de vomă, de frică şi teroare căpăta proporţii, anxietatea pic-

pic-picura fără a putea fi oprită. Faye greşea, nu eram îmbufnată. Voiam doar să nu se fi petrecut nimic, să pot fi cu el şi lucrurile să meargă OK între noi. Mă simţeam oribil, dorindu-mi să nu fiu cu sora mea, cu una dintre cele mai bune prietene ale mele.

— A, m-am prins! îmi strigă, aruncând o conservă cu roşii în căruţ. N-a fost un simplu prieten, ci *prietenul.*

N-am zis nimic. M-am mulţumit să examinez lista scrisă de mama.

— Să înţeleg că mami şi tati nu ştiu de el? întrebă, fără să se clintească.

Încrucişase braţele pe piept, îşi lăsase greutatea pe şoldul stâng şi ridica din sprâncene pe deasupra ochelarilor. Când văzu că nu răspund, continuă:

— Sigur că nu ştiu. Doar n-ai fost expediată înapoi în Ghana, nu? Deci, cine e?

— Un băiat pe care-l cunosc, am mormăit în piept.

— De aici luciul de buze, extensiile de păr şi ţinuta o idee mai elegantă. Mez ştie că-i „împrumuţi" hainele?

— Nu! Şi nici să nu-i spui.

— Poate că n-o să-i spun, dacă-mi povesteşti de el.

— E doar un băiat pe care-l cunosc.

Mez s-ar fi răzbunat crunt dacă ar fi aflat că i-am scotocit prin garderobă, ca să arăt bine pentru el.

— E mai în vârstă decât tine?

Am dat din cap că „da". Nu-i puteam spune cu cât, că, tehnic vorbind, era destul de în vârstă să-mi fie tată, dar numai pe hârtie. În realitate, în clipele în care eram împreună, nu semăna deloc cu tata. N-avea nimic patern în atitudine sau comportament.

— Cu cât?

— Doar cu vreo doi ani, optsprezece luni.

— *Serena!* exclamă, de parcă ar fi durut-o.

— Ce-i? Nu-i arată. Pare a fi de vârstă mea.

— E la colegiu sau pe cale să-l înceapă?

— Nu, lucrează.

— O, Sez, – zise cu ochii cât cepele – îmi pare cam prea matur pentru tine.

— Nu e. Crede-mă pe cuvânt.

— Uite, aş vrea să-l cunosc.

— Nu, nu se poate.

— Serena, cum n-ai de gând să-l prezinţi mamei şi tatei, vreau să-l cunosc eu în locul lor. Vreau să mă asigur că-i OK.

— Este. Crede-mă. Dacă vă întâlniţi acum, s-ar putea să se sperie şi să mă părăsească. *Te rog.* Vreau… nu vreau să se întâmple ceva rău. Se poartă frumos cu mine. Îl… îl iubesc. Pe bune. Dacă va înceta vreodată să se poarte frumos cu mine, pun capăt relaţiei. Promit. Te

rog, nu mă obliga să ţi-l prezint. *Te rog.*

— OK, zise ea în cele din urmă. Dar o să fiu cu ochii pe tine şi la cea mai mică bănuială că nu eşti fericită, o să le spun părinţilor sau te oblig să mă prezinţi băiatului.

— Mulţumesc, mulţumesc!

Mă copleşi o senzaţie de uşurare ca un val, care aproape că îndepărtă frica. După ce trecu, în loc se instală… un sentiment greu, ca o piatră care-mi împovăra inima.

Mă schimbasem. Devenisem cu totul altă persoană. Oare *asta* însemna că sunt femeie adultă? Faptul că-i minţeam pe cei pe care-i iubeam? Faptul că-i minţeam spre binele altcuiva? Tocmai o minţisem pe Faye. Nu-mi minţisem niciodată surorile, iar prima minciună fusese de dragul lui. Renunţasem la acea parte din mine, pentru el. Iar el nu va afla niciodată. Dar eu voi şti. Voi şti că, de acum, nu mai există cale de întoarcere. Nu voi putea niciodată să le spun adevărul despre relaţia noastră, nu pe de-a întregul. Cumva, ştiusem asta de la bun început, dar acum, minciuna pe care-o spusesem însemna că nu mai era loc de întors. Eram destul de matură ca să înţeleg asta.

— Eşti OK, Fez? o întreb eu.

Stă de ceva vreme cu picioarele strânse sub ea, scanând acelaşi articol. De fapt, nu-mi amintesc s-o fi văzut, măcar o dată, întorcând vreo pagină de când s-a instalat acolo. Dintre noi trei, ea a fost dintotdeauna cea mai raţională, cu capul pe umeri, dar nu reacţionează niciodată aşa la certurile noastre. Chiar şi atunci când se rostesc lucruri numai pe jumătate de neiertat, în vreme ce Mez îşi va păstra o aparenţă de indignare, iar eu voi încerca cu disperare să caut noi căi de-a mă scuza în numele *lui,* Faye va merge înainte, străduindu-se să readucă situaţia la normal cât mai repede. Acum, însă, nu e cazul. O înfăşoară un văl de tristeţe, care-o ţine despărţită de noi. Nu-i vorba numai de ciondăneală; a venit cu el înfăşurat în jurul umerilor, precum un strat de zăpadă proaspăt căzută.

Sora mea cea mare oftează, apoi îşi ridică ochii din revistă.

— Nu, nu chiar.

La asta nu mă aşteptam. Mă aşteptam să aud obişnuitul „Da, sunt bine”, răspunsul universal la o astfel de întrebare, sau măcar o parte din el, rostit după o oarecare ezitare. În niciun caz nu mă aşteptasem la un „nu” hotărât.

— Ce s-a întâmplat? o întreb, adunând braţe de material alb şi aşezându-mă la picioarele ei, ca să mă simt mai mult ca o soră şi mai puţin ca Majestatea Sa Regina.

Vreau să ştie că se poate bizui pe mine şi poate avea încredere să-mi destăinuie problemele ei.

— Vreau un copil, Sez, îmi răspunde, privindu-mă în ochi. Ştiu că

nu-i tocmai în regulă să spun asta şi c-ar trebui să mă mulţumesc cu ce am, dar chiar vreau un copil.

Fiecare dintre cei patruzeci şi doi de ani pe care-i numără e încrustat în pielea netedă de culoarea mahonului, iar din spatele lentilelor, ochii mă privesc înceţoşaţi şi înrouraţi de tristeţe.

— La evenimentele de familie importante sau la zile de naştere, e chiar mai rău, iar în cazul meu, ambele se vor produce în următoarele patru luni, spune, iar colţurile gurii i se lasă în jos. Nu m-am gândit niciodată c-o să am copii. Nu am sperat niciodată la asta, dar am presupus că o să întâmple şi asta, la timpul potrivit. Însă n-o să se întâmple. Timpul a expirat. La vârsta mea, e acum ori niciodată, iar în cazul meu, va fi niciodată. Şi…

Îşi apasă pieptul cu mâna, ca şi când ar vrea să suprime durerea care stă să iasă.

— …doare.

— Ai vorbit şi cu Harry despre asta? Ştie că asta vrei?

În ciuda faptului că facem mişto de Harry, fiindcă ne-a botezat „vrăjitoarele din Ipswich”, deşi niciuna dintre noi n-a călcat pe-acolo, e totuşi un om de treabă. Pe care te poţi baza. Serios. Genul de bărbat cu care ai vrea să se mărite fiică-ta. Sunt convinsă că, dacă ar şti cât îşi doreşte Faye un copil, ar medita serios la asta. Nu va avea încotro, căci altfel o va pierde.

— Da, am vorbit şi niciunul dintre noi nu şi-a schimbat dorinţele. El nu vede rostul în a risca totul pentru o căsătorie şi copii. Nu înţelege care-i rostul în a te aşeza la casa ta.

Adică, în afară de a fi un director de marketing între două vârste, cu cea mai superbă femeie din lume drept soţie şi potenţială mamă a copiilor tăi? Nu, în afară de asta, prea multe alte motive nu mai există – dacă or mai fi vreunele – să te aşezi la casa ta.

— Din punctul lui de vedere, e totul bine aşa cum e.

Îşi scoate ochelarii şi-şi apasă colţurile ochilor cu degetele.

— E ca-n zicala aia cu vaca, ştii? De ce să cumperi vaca, dacă ai laptele gratis.

Râsul ei e amar, un sunet care-mi cade pe timpan ca nişte picături de plumb şi-mi face inima să se răsucească în piept. Nu vreau ca cineva la care ţin să „râdă” aşa, nici să se simtă aşa.

— O, Fez, zic şi mă trag lângă ea s-o îmbrăţişez.

E aşa de caldă şi delicată în braţele mele, că-mi vine greu să cred c-a putut râde în felul acela.

— Mă alint şi eu. Am o viaţă frumoasă. O viaţă minunată. Am alături un bărbat care mă iubeşte, şi-o carieră extraordinară. Şi-a fost alegerea mea să rămân. Totuşi, nu mă pot împiedica să simt astfel. Îl iubesc. Uneori e nesuferit, dar îl iubesc. Eu am ales asta.

Se retrage din îmbrăţişare şi-mi adresează un surâs aproape

veritabil.

— E totul bine, serios. E bine.

Nu prea convinsă şi încă îngrijorată, mă las pe spate şi-o privesc cum evită să se uite la mine.

— Chestia e, Sez, că, indiferent ce se întâmplă, omul ăsta ştie totul despre mine. Şi de asta nu plec. Ar dura o veşnicie să obţin acelaşi lucru cu altcineva. Mă scoate din sărite că ai o căsnicie fericită, dar care nu e totuşi sută la sută onestă.

Scrâşnesc din dinţi, căci mi s-au activat mecanismele de apărare, şi-mi reamintesc că nu trebuie să reacţionez, fiindcă e supărată.

— Uneori, am impresia că te-ai măritat cu el pe baza unor neadevăruri. Şi că ai rămas măritată cu el, tocmai din pricina acestor neadevăruri. Şi nu-i corect.

„M-am măritat cu el pentru că-l iubesc, şi-am rămas măritată cu el pentru că am muncit din greu la asta. Amândoi am vrut, la un moment dat, să lăsăm totul baltă şi să plecăm fiecare în drumul lui, dar n-am făcut-o. De asta sunt încă măritată, deoarece amândoi am depus eforturi."

Astfel îi vorbeşte eul din mintea mea, cel liber să facă tot ce pofteşte. Eul din cameră, cel care, de douăzeci de ani încoace, s-a simţit vinovat în fiecare zi, tace din gură. Şi suportă. Suport aproape toate comentariile venite din partea cuiva care ştie despre *el.* Pentru că, ştiind, sunt în poziţia de-a putea judeca. Nu în cea mai favorabilă poziţie, deoarece acolo n-am fost decât eu, *el* şi ea, dar e oricum o poziţie de putere. Şi când deţii o asemenea putere, puterea de a-mi distruge viaţa printr-un singur cuvânt greşit, nu mă pun cu tine. Când deţii o astfel de putere asupra vieţii mele, te las să faci orice, fără să ripostez – inclusiv să ucizi.

— Trebuie să fii cinstită cu el. Nu ştiu cum poţi să te suporţi când nu eşti cinstită cu el.

Dau vag din cap. Sunt multe, multe lucruri care-mi fac imposibilă viaţa cu mine însămi, iar ăsta nu-i un caz special.

Tocurile lui Mez urcă scările cu zgomot.

— Ar fi bine să nu te fi mişcat din loc, Serena Gillmare, sau dai de bucluc, strigă ea.

Faye îmi zâmbeşte că e totul bine şi, printr-un gest, mă expediază la loc, lângă fereastra sufrageriei. Mă ridic, apoi mă reped să mă aşez cum eram, în vreme ce Faye revine la articolul din revistă.

Mez îşi trânteşte geanta pe scaunul de lângă uşă, precedată de unda de parfum şi miros de machiaj proaspăt. Se apropie de mine cu fruntea uşor plecată. Culege de pe jos metrul de croitorie, pe care-l abandonase, şi-l înfăşoară iar în jurul gâtului, apoi se înarmează cu pernuţa de ace din catifea roşie, petrecându-şi elasticul acesteia pe încheietura mâinii. Uitându-mă la ea, zăresc vinişoarele roşii care-i

brăzdează albul ca de sidef al ochilor. De asta a dispărut atât de mult – s-a dus să plângă.

— Te-ai mişcat, nu-i aşa, Gillmare? mă acuză ea, glumind, într-un tril excesiv de vesel. Te-ai mişcat, aşa că va trebui să refac betelia şi să repotrivesc fusta.

— E OK, zic eu, potrivindu-mă la tonul ei, dar cu ceva mai multă moderaţie. Oricum mă cam strângea în talie. M-aş chinui să stau jos, aşa că, de data asta, poate o mai laşi niţel.

— Vai, Doamne! exclamă ea cu un fals accent american. Vrei o rochie *de vis,* dar ai pretenţia să te poţi aşeza? Dacă tot te-ai pornit, de ce nu ceri şi naşteri fără dureri? De fapt, poţi să mai adaugi şi ciocolata care nu se topeşte la lista asta de lucruri imposibile. Aud că Moş Crăciun primeşte cereri.

Faye, încă pitită în dosul revistei şi practic neimplicată în tărăşenia cu rochia, râde. E un râs cald, dulce, care nu are nimic de-a face cu cel de acum câteva minute, până într-atât încât mi-ar fi iertat de-aş crede că n-a fost decât o închipuire. La fel ca tirada neiertătoare, dar calmă pe care-a aţintit-o asupra mea.

Mez începe să scoată şi să înlocuiască boldurile cu o viteză îngrijorătoare.

— Au! schelălăi eu în clipa în care înfige încă un ac în mine.

— Iar începi. Ce-ar fi să pui pe lista asta pentru Moş Crăciun şi „mai puţine terminaţii nervoase”?

Faye râde, iar tensiunea dintre ele scade simţitor, de parcă deschisese cineva o supapă. Pe de altă parte, nou-apăruta tensiune dintre mine şi Faye nu va fi la fel de uşor de spulberat. În plus, e ceva ce-o frământă pe Mez şi-o face să se poarte aşa. În mod normal, nu s-ar duce undeva să plângă, nu s-ar folosi de dorinţa lui Faye de a se mărita ca de-o armă împotriva ei, şi nici nu m-ar înţepa cu boldurile, ca să se răzbune. Ceva o împinge să se poarte astfel, şi bănuiesc că are legătură cu nunta.

Sau, ca să fiu mai precisă, cu faptul că merg înainte cu pregătirile pentru nuntă, deşi nu i-am spus lui Evan despre *el.*

De la explozia de acum douăzeci de ani, totul pare a gravita în jurul *lui.* În jurul deciziilor pe care le-am luat pe când aveam cincisprezece ani. Dacă aş fi bănuit că aproape-mi voi distruge familia, îndrăgostindu-mă de cine nu trebuie, aş fi făcut alte alegeri.

Dar la vremea respectivă eram prea tânără. Nu ştiam că, în clipa în care scapi piatra unei hotărâri greşite în iazul vieţii, asta poate duce la un *tsunami* care va distruge totul în calea sa. Nu realizam că dragostea mea va nenoroci vieţile tuturor celor din jur.

Poppy

— Poţi să-ţi fac cinste cu ceva de băut? mă întreabă el.

Îmi ridic ochii de la sticla de oranjadă cu sifon, aflată dinaintea mea, şi-l privesc în ochi.

— Nu.

Am descoperit că, aici, să priveşti pe cineva în ochi când zici „nu” e cea mai bună strategie. Aşa, persoana îşi dă seama că nu glumeşti. Realizează că nu eşti o fetiţă chicotitoare, care-o să fie dată pe spate de faptul că ai catadicsit să-i vorbeşti. Îşi dă seama că ştii că, doar pentru că s-a uitat la tine, zicându-şi c-ar merge una mică, şi vrea să-şi pună ideea în aplicare, nu înseamnă că tu ai să fii de acord.

În fiecare seară din săptămâna asta, am venit la barul „Plugarul singuratic”, din apropiere de casa părinţilor mei, după ce muncisem toată ziua la ghereta de pe plajă, ca să mănânc şi să beau ceva. Mama şi tata încă mai găsesc prezenţa mea „neliniştitoare”. De câte ori intru în încăpere, unul dintre ei – de regulă, tata – pleacă, iar celălalt – de obicei, mama – stă cât rezistă, după care-şi găseşte o scuză şi pleacă. Mesele, care, pe vremuri, erau un eveniment de familie, sunt acum dijmuite şi fiecare e responsabil să-şi găsească un colţişor liniştit unde să mănânce.

Dacă mă aşez la masă, ei mănâncă în camera de zi. Dacă-mi iau farfuria în camera de zi, ei se duc sus – în ciuda numeroaselor certuri din trecut, referitoare la mâncatul în dormitor. Per ansamblu, e mai bine dacă nu-s în zonă, dacă stau departe cât mai mult timp posibil, până ce-mi voi fi rezolvat problemele cu Serena şi vor vedea şi ei că nu sunt monstrul pe care şi-l închipuie.

Barul, în care n-am pus niciodată piciorul în copilărie, e drăguţ şi liniştit. Din câte am observat săptămâna asta, majoritatea clienţilor sunt bărbaţi, şi mai ales genul care n-are nicio problemă în a aborda o femeie care stă singură. Sunt convinsă că nu mă consideră vreo prostituată, nu în condiţiile în care port blugii vechi ai tatei, cămăşile şi puloverele lui găsite în sacii din garaj. (Îmi sunt mari şi arată cam demodate, mă fac să par băieţoasă, dar nu datează din anii ’80, nu le am de la închisoare, aşa că trebuie să mă mulţumesc cu ele, până-mi găsesc o slujbă.) Deci, probabil că mă cred o singuratică, disperată şi-n căutare de companie, fiindcă, seară de seară, cel puţin doi bărbaţi s-au oferit să-mi ia ceva de băut.

Ca ăsta din faţa mea, de pildă. Adevărat, e mai chipeş decât majoritatea celor care mă abordează, convinşi de faptul că-s „disponibilă”. Părul negru e pieptănat pe spate, are maxilarul pătrăţos, o frunte netedă, nas drept şi buze frumoase. Pe scurt, arată bine. Dacă aş fi interesată.

— Te rog? zice el.

— Nu, îi dau eu replica scurt, simplu şi fără echivoc.

— Ei haide, lasă-mă să-ţi fac cinste. În definitiv, ce se poate întâmpla?

Nu răspund, ca să nu aibă de ce să se „agaţe”. Ar însemna să-i intru în joc şi, odată ce încep să-i răspund la întrebări, nu mai e decât un pas până să-l văd aşezându-se la masă. Scenariul ăsta s-a repetat aproape în fiecare zi, săptămâna asta. Dacă mă angajez în conversaţia începută de celălalt, sfârşesc prin a-l avea pe cap mai mult decât e necesar. Dacă mă feresc să le dau apă la moară, lucrurile evoluează mai rapid.

— Nu vreau să-mi faci cinste. Vreau să stau aici şi să-mi beau sucul. Singură.

Insul se aşază neinvitat şi zice:

— Eu sunt Alain.

A sunat de parcă îl cheamă „A Lon”, dar n-am de gând să cer lămuriri, fiindcă i-aş da apă la moară, întinde mâna, aşteptându-se să-l imit, bănuiesc. Mă uit fix la ea preţ câteva secunde, apoi revin asupra feţei lui.

— Nu mă interesează cum te cheamă şi nici cine eşti.

— Mamă, punct ochit, punct lovit!

Nu-mi dezlipesc ochii de pe sticla dinaintea mea. Tot nu vreau să-i dau apă la moară, continuând conversaţia asta.

— Oricine ar fi, probabil că ţi-a făcut mult rău, de-ai ajuns aşa de…

— Nu mi-a făcut nimeni nimic. Nu mă interesezi şi gata. Te rog să mă laşi în pace.

— Cred c-am fost pus la punct.

— Da, aşa e.

Se ridică. *În sfârşit!* A recepţionat mesajul. Nu e foarte insistent, şi asta-mi place. Spre deosebire de ceilalţi. Când rosteam cuvintele astea, parcă mă uitam la nişte gândaci împrăştiindu-se care încotro, la aprinderea luminii, căci majoritatea se îndepărtau fără să mai zică nimic. Mă mir că nu mi s-a dus buhul.

— Eşti frumoasă, ştii? zice A Lon. În ciuda cuvintelor aspre, eşti chiar foarte frumoasă.

— Mersi, mormăi eu.

E insistent, dar în alt fel. Foloseşte complimentele şi linguşirile, ca şi conversaţia normală, ca să te dea pe brazdă.

— Dar tot nu mă interesează.

— Asta nu înseamnă decât că voi avea mai mult de lucru ca să-ţi schimb părerea, spune el.

— Nu te osteni. Nu poţi să faci nimic ca să-mi schimbi părerea.

— Vom vedea.

— Tocmai am ieşit din închisoare.

Asta e replica pe care trebuie s-o rostesc ca să scap de insistenţi, cei care nu pleacă îmbufnaţi, mormăind „ticăloasă frigidă” sau „lesbi”, când le spun să mă lase în pace. Replica asta e echivalentul personal al unui spray anti-bărbaţi.

— O? zice, înscriindu-şi numele în contingentul celor extrem de insistenţi, cei care fie cred că vreau să-i enervez, fie că încerc să-i excit.

Aud „închisoare” şi-n minte începe să le dănţuiască imaginea unor femei în nişte pijamale sumare, legate cu lanţuri una de alta, care şi-o pun de câte ori au prilejul. Apoi fantazează despre mine şi el, plus încă o persoană – încă o femeie care, ca şi mine, e disperată.

— Da, tocmai am ieşit din închisoare şi-aş vrea tare mult să fiu lăsată în pace.

— De ce-ai fost închisă? întreabă A Lon, conform scenariului.

Degetele îi sunt încovrigate pe spătarul scaunul pe care numai ce-l eliberase, dar pe care e gata să-l tragă ca să se aşeze la loc. Speră şi la o confesiune, nu doar la o partidă.

Mă uit fix în ochii lui, ca să-i fie clar că nu glumesc.

— Pentru că mi-am ucis iubitul.

La punctul ăsta, toţi o iau la sănătoasa. Unii imediat, grăbind ca nişte gândaci dezgustători către crăpăturile din care au ieşit când s-au trezit scăldaţi în lumină. Alţii mai zăbovesc. Cântăresc posibilitatea unei partide de sex c-o puşcăriaşă disperată, adică eu, dar şi probabilitatea ca respectiva să fie dementă şi să le facă şi lor ce i-a făcut iubitului, dacă le trece măcar prin cap să-şi bată joc de ea. *Abia apoi* o întind, fără să mai zică ceva.

A Lon trage scaunul şi-şi instalează dosul îmbrăcat în blugi, aşază halba de bere neagră rece pe masa instabilă, după care îşi pune coatele dezgolite de-o parte şi de alta a halbei, proptindu-şi bărbia în palme.

— Povesteşte-mi *tot*.

— De ce-aş face asta?

— Pentru că e prima dată când întâlnesc o ucigaşă în carne şi oase. Sunt fascinat.

Mereu se găseşte câte unul. Un gândac mai mare şi mai viteaz decât restul. Unul care se decide să reziste eroic atunci când se aprinde lumina şi, greoi, îşi face apariţia omul; să n-o ia la picior către siguranţa colţişoarelor umede şi pline de mucegai, din celulă; se hotărăşte că e la înălţimea oricărei provocări pe care le-ar putea-o azvârli omul. În definitiv, doar gândacii vor supravieţui unui război nuclear.

Am fost întotdeauna de părere că gândacii de tipul ăsta sunt şi cei mai nătângi. Nu curajoşi, nătângi. Ce-i cel mai probabil să se întâmple – o explozie nucleară sau o talpă măsura 38 a unei deţinute? *Exact!*

Fiecărui astfel de gândac pe care l-am strivit i-am zis: „Totul se reduce la calculul probabilităţilor – şi probabilitatea ca tu să mori în felul ăsta e mai mare decât cea de a-ţi găsi sfârşitul într-o conflagraţie nucleară”.

Bărbatul din faţa mea e un gândac nătâng. Habar n-are că, în închisoare, dezgustul pentru astfel de creaturi mi-a trecut foarte repede. A devenit o simplă chestiune de „ei sau eu”, şi eu am câştigat *întotdeauna*.

— Având în vedere faptul că nu pari a înţelege că vreau să fiu lăsată în pace, voi proceda onorabil – adică, o să te las eu pe tine.

Mă ridic, îmbrac puloverul tatei şi o iau către uşă.

Picioarele îmi tremură ca ale unui animal proaspăt fătat, când mă îndepărtez de el cu paşi mari, ieşind din întunericul barului în noaptea limpede de afară. Trebuie să mă opresc imediat, fiindcă tremur îngrozitor.

De ce? mă întreb. Nu mi-e frică de el, iar atitudinea lui n-a fost deloc ameninţătoare. Am cunoscut atât teama, cât şi spaima teribilă, dar ce simt acum nu-i nici una, nici alta. Niciunul dintre bărbaţii care m-au abordat săptămâna asta n-a avut un asemenea efect asupra mea.

„Poate că-ţi place de el”, zice Marcus.

Chiar mă întrebam când o să apară. Mă răsucesc spre stânga, şi iată-l. E deseori lângă mine, nu mă scapă din ochi. Îmi ascultă gândurile, îmi urmăreşte viaţa, îmi face zile amare. Cu toate că nu-i desluşesc silueta înaltă şi zveltă, lumina care se reflectă din părul şaten şi strălucirea ochilor, pot să-l aud. Teoretic, ar trebui s-o bântuie pe cea care l-a omorât, dar nu, onoarea asta îmi revine mie. Poate că mă învinuieşte pe mine – dacă n-ar fi survenit incidentul, că n-ar fi putut să facă ce-a făcut.

Nu-l bag în seamă, întorcându-mi faţa către cerul întunecat. E negru ca cerneala şi limpede, şi-acolo aş vrea să fiu şi eu acum. Frica mea de cer a dispărut, fiind înlocuită de dorinţa de-a fi parte din el. De-a dansa şi-a sări din nor în nor, de-a aduna astrele în şirag, de-a înota în oceanul ca smoala al unei nopţi fără lună. Vreau să fiu acolo sus.

„Aşa e, nu? îţi place de el”, insistă Marcus, chiar când o iau spre casă.

„Taci!” îi spun în minte.

„Îţi place foarte mult de el. Nu pricep de ce, e un idiot. Ochii prea apropiaţi, dinţii prea drepţi. E mult prea drăgălaş.”

„Arată mai bine decât tine.”

„Imposibil, draga mea.”

„Pleacă, Marcus.”

„Nu.”

„Bine, nu pleca. O să te ignor, pur şi simplu.”

„Poţi să încerci asta, dar n-o să reuşeşti.”

Nu mai tremur. Străduindu-mă să-l ignor pe Marcus, m-am calmat.

„Poppy, vorbeşte cu mine!” mă imploră el.

Da, obişnuia să folosească vocea asta. Era catifelată şi netedă ca pielea unui bebeluş, perfect croită să atingă acea parte din mine care ar fi căutat să scape.

„Te rog să vorbeşti cu mine, Poppy, te rog.”

Mergea întotdeauna la ţintă, de fiecare dată îl iertam, nu mă mai gândeam să plec, fiindcă *ştiam* că n-o să se mai întâmple, *ştiam* că îi părea extrem de rău, *ştiam* că lucrurile aveau să fie OK, dacă mă străduiam şi eu mai mult.

O iau către casa părinţilor, fără Marcus care să mă bântuie. Nu ştiu cine-şi închipuie că este, dar nu mai are nicio putere asupra mea.

Serena

August 1986

De câte ori ieşeam şi părăseam casa, mă uitam către capătul străzii, la locul „nostru”. Dacă treceam pe-acolo, mă uitam întotdeauna la el, imaginându-mi că-i văd maşina, încercând să-mi închipui ce-aş gândi dacă aş fi un străin care trece prin zonă şi vede parcat un Escort alb, în care, pe scaunele din faţa, stau două persoane. Îmi imaginam ce-aş crede despre ei, dacă aş presupune că sunt un cuplu, ori dacă mi s-ar părea ciudat că sunt împreună şi m-aş întreba dacă sunt doar prieteni, sau un profesor cu o elevă.

Mergând pe trotuarul de vizavi, apropiindu-mă de „locul nostru”, am aruncat o privire într-acolo, ca de obicei, şi i-am zărit maşina. Dar n-avea cum să fie el. Trebuia să ne vedem a doua zi, nu acum. În plus, nu risca niciodată să vină să mă ia; doar mă aducea cu maşina, când se făcea târziu. Probabil că era o maşină care semăna cu a lui. Mi-am continuat drumul, fără a-mi dezlipi privirile dintr-acolo şi, odată ajunsă în dreptul maşinii, am constatat că era chiar a lui. Iar el era la volan.

Şi nu era singur.

Alături, era fata din parc. Cea care mânca îngheţată şi cu care se dusese să vorbească, acum vreo trei luni.

Degetele îi erau strecurate în şuviţele părului ei lung şi negru, şi zâmbea, în vreme ce o asculta vorbind.

Se aplecă înainte şi-o sărută. Un sărut scurt, dar plin de semnificaţii. Apoi, se lăsă în scaun şi se uită drept către mine. Ca şi cum ar fi aşteptat să mă întorc acasă, ca să poată face asta sub ochii mei.

De asta nu scosese nicio vorbă cu două zile înainte, când fusesem nevoită să anulez întâlnirea cu el ca să merg cu Faye la cumpărături. Tăcuse, nu reacţionase în niciun fel, pentru că nu-i păsa dacă veneam sau nu. Avea întotdeauna pe cineva care să mă înlocuiască. Fata de îngheţată.

August 1986

— Ce-ai vrea, Serena? Nu poţi să mă amâni o veşnicie şi să te aştepţi să stau aici de unul singur, nu?

Nu îl amânasem decât atunci. O singură dată. Dar n-am spus nimic. Nu merita să dau de necaz, subliniind asta cu voce tare.

— De ce o sărutai? am întrebat în şoaptă, atentă ca tonul meu să n-aibă vreo urmă de furie sau gelozie, căci nu i-ar fi plăcut deloc.

— Mă iei la întrebări? Îmi spui ce să fac şi ce nu? întrebă la rândul lui, defensiv.

— Nu, nu! m-am grăbit să răspund, încercând să-l liniştesc, să-l

opresc… Voiam să ştiu dacă… E iubita ta?

— Nu am o iubită, Serena. Ştii că nu pot avea o iubită, câtă vreme exişti tu.

Nu înţelegeam ce însemna asta, dacă mă considera sau nu iubita lui, dar nu puteam să cer lămuriri.

— OK, am zis, tot în şoaptă. OK.

Şedeam faţă în faţă în livingul lui, el pe canapeaua lui de piele, eu pe scaunul din lemn tare, pe care-l ţinea lângă măsuţa de telefon. Se ridică. Inima îmi tresări violent, iar trupul mi se încorda. Cu fiecare pas al lui, corpul îmi devenea tot mai rigid. Mi-am făcut singură curaj pentru ce avea să se întâmple. Pentru acel moment. Se întinse, îmi apucă mâinile şi mă ridică blând.

Încet, cu aceeaşi blândeţe, mă învălui într-o îmbrăţişare.

— Doar ştii că te iubesc, nu?

Mi-a luat ceva timp să realizez că n-o să se întâmple. Apoi, după încă o secundă, am realizat ce spusese: „Te iubesc". Aşteptasem să aud cuvintele astea încă din clipa în care-mi mângâiase obrazul, în sala de clasă, iar acum, când, în sfârşit, le rostise, aproape că nu băgasem de seamă.

M-am grăbit să încuviinţez, de teamă să nu creadă că nu ştiam că mă iubeşte.

— Nu mi-ar plăcea să ştiu că nu ţi-ai dat seama cât de mult însemni pentru mine. Cât de mult te iubesc.

M-am relaxat puţin. Mă iubea cu adevărat. Eforturile îmi fuseseră răsplătite.

— Am ieşit cu Poppy numai fiindcă e virgină, iar tu n-ai fost.

Corpul mi se încordă iarăşi, iar el mă strânse şi mai tare, parcă încercând să-mi topească anxietatea într-o îmbrăţişare.

— Am fost, am zis în şoaptă.

Chiar fusesem. Pe cuvânt. N-o mai făcusem cu nimeni altcineva. N-aş fi avut cum. Nu mai iubisem pe nimeni cum îl iubeam pe el.

— Complet virgină? Nimeni nu te mai sărutase, ori ceva de genul ăsta?

Pe la vârsta de treisprezece ani, când rămăsesem singură în clasă cu Tommy Marison, el mă înşfăcase şi-şi lipise buzele de ale mele. N-a durat decât trei secunde, iar eu nici măcar n-am vrut să mă sărute, aşa că nu consideram asta un sărut adevărat.

Îi povestisem şi *lui,* desigur – îi povestisem totul despre mine – şi, la vremea respectivă, fusese de acord că nu era un sărut veritabil. De ce-şi schimbase părerea?

— Tommy Marison şi-a lipit gura de a mea. Ăsta nu e un sărut adevărat, i-am zis.

— Adevărat sau nu, un sărut e un sărut, scumpo, iar Poppy n-a mai fost sărutată niciodată. Nu e marfă stricată. Aveam nevoie de asta. Să

fiu cu cineva pur. Înţelegi, nu?

„Te rog frumos să-ţi găseşti o altă virgină de cincisprezece ani.” Nu aşa suna mesajul lăsat de Marlene? Cuvintele ei, convingerea din voce, toate mi se învârteau în minte ca un titirez.

— Te rog, iubito, spune-mi că înţelegi. Vreau să mă înţelegi. N-am făcut-o ca să te rănesc; aveam pur şi simplu nevoie de aşa ceva. Spune-mi că înţelegi.

— Înţeleg.

Înţeleg foarte multe lucruri. Înţeleg că nu e vina mea. Înţeleg că n-am greşit cu nimic. Înţeleg că nu-ţi pot spune că n-am greşit cu nimic.

Înţeleg că mă tem de tine.

Gata, am gândit-o: uneori mi-e teamă de tine, şi n-ar trebui să-ţi fie teamă de cel pe care-l iubeşti.

— Mulţumesc, iubito, înseamnă foarte mult pentru mine. Tu însemni foarte mult pentru mine. Poppy – ea nu e nimic. Dar n-o pot trimite la plimbare chiar acum – fiind primul bărbat din viaţa ei, e foarte ataşată de mine. I-aş frânge inima. Nu ştiu de ce-ar fi în stare, dacă aş pune capăt relaţiei imediat. O s-o mai ţin puţin prin preajmă, apoi o s-o părăsesc cu frumosul, OK?

— Da.

— E aşa de uşor să te iubească omul.

„Trebuie să plec de lângă tine”, mi-am zis în gând. „Dacă rămân, o să continui să mă răneşti.”

În ziua în care mi-am primit rezultatele examenelor parţiale pe materii, după ce-am deschis plicul ca să le arăt părinţilor, m-am dus la el acasă şi i l-am înmânat. Despături bucata de hârtie şi strigă de bucurie.

— Doamne, Serena, ai reuşit! exclamă, luându-mă în braţe şi învârtindu-mă. Ai reuşit, ai reuşit! Eşti extraordinară! Şapte de 10 şi patru de 9. Nici c-aş fi putut spera la mai mult.

Continuă să mă învârtească, până ameţirăm amândoi de fericire.

— Acum, poţi să faci orice doreşti, ştii asta, nu? Lumea e la picioarele tale.

Mă lăsă jos, zicându-mi să aştept acolo. Ieşi în grabă din încăpere şi urcă scările, revenind cu o cutie învelită în hârtie aurie.

— Ţi-am luat un cadou, dar acum, după cât de bine te-ai descurcat, nu-mi mai pare destul.

Am desfăcut cu grijă ambalajul. Înăuntru era un walkman. Un walkman numai al meu. Economisisem ca să-mi cumpăr unul, dar acum nu mai era nevoie – îmi luase el. Derula casetele pe ambele părţi, aşa că nu mai trebuia să scot caseta ca s-o întorc. Şi avea o frumoasă nuanţă de albastru.

Mă sărută brusc şi zise pe un ton scăzut, serios:

— Sunt foarte mândru de tine.

Vocea i se înecă şi ochii i se umplură de lacrimi. O clipă îşi feri privirea, încercând să-şi revină.

— Nu cred c-aş putea fi vreodată mai mândru de tine decât sunt acum.

A trebuit să mă întorc acasă, pentru un prânz în familie, dar, din prag, el îmi zâmbi şi-mi spuse:

— Nimeni nu merită asemenea rezultate mai mult decât tine.

Am plutit până acasă.

De atunci, au trecut trei săptămâni. Vreme de trei săptămâni, m-a considerat cea mai minunată fiinţă de pe Pământ. Lucrurile au început să se strice între noi numai după ce-a cunoscut-o pe fata asta. Nu fuseseră perfecte nici înainte, dar fuseseră mult mai bune. Poate ar fi trebuit să-i mai acord o şansă. Nu mi-era frică de el tot timpul. Poate că dacă-l lăsam să se ocupe de această Poppy, în stilul lui, după aceea puteam să fim iarăşi un cuplu. Sau chiar să ne facem relaţia cunoscută.

Nu trebuia decât să aştept să scape de ea, pentru ca lucrurile între noi să fie iarăşi frumoase. Frumoase. Stabile. Minunate.

În definitiv, îmi spusese că mă iubeşte. Iar ăsta avea să fie întotdeauna avantajul meu asupra ei. Pe ea n-o va iubi niciodată, nu câtă vreme e cu mine. Nu după ce-a spus-o nu o dată, ci de trei ori.

Septembrie 1986

Era mai mică şi mai plinuţă decât mă aşteptasem. Sigur că era frumoasă. Şi era greu de crezut că, înaintea *lui,* nu mai fusese sărutată de nimeni.

Voiam s-o întreb cum de suportă să ştie că a furat iubitul alteia. Voiam s-o întreb dacă avea habar cât mă durea să ştiu că se culcase cu ea. Voiam s-o întreb de ce nu-şi găsea pe altcineva. Dar n-am făcut decât să-i strâng mâna şi să spun:

— Îmi pare bine să te cunosc.

— Şi mie, veni răspunsul.

O clipă, mi s-a părut că aud sunetul slab al unei chei răsucindu-se în încuietoare; destinul fixase lacătul pe cătuşele ce aveau să ne lege, pe mine şi pe ea, pentru totdeauna.

Poppy

— Hei, ce surpriză să te întâlnesc aici! exclamă el.

E tâmpitul de săptămâna trecută, de la bar. Se distinge cu uşurinţă pe promenada plină de lume, chiar şi-ntr-o miercuri după-amiază.

Eram în mijlocul unei pauze de vopsit, ronţăind un măr salvat din fructiera părinţilor şi bând dintr-o sticlă umplută de la chiuvetă, când m-am trezit cu el. Deşi sunt mulţi, foarte mulţi oameni pe faleză, adunaţi grămadă pentru o mică porţie de raze solare, el se distinge de departe. Silueta lui înaltă şi subţire era strecurată în teaca unei cămăşi hawaiiene, care părea o încâlceală de palmieri verzi, roşii şi galbeni, şi-o pereche de pantaloni scurţi bej. În picioare avea sandale gen Isus. L-am recunoscut, în ciuda ochelarilor de soare. L-a dat de gol modul forţat şi studiat în care se preumbla de colo-colo.

— Tu eşti dobitocul de la bar, zic, fără să-mi scot ochelarii.

I-am cumpărat deunăzi, cu doar cinci lire, de la târgul din fostul Oficiu Poştal din Brighton. Marcus ar fi făcut o criză dacă m-ar fi prins cu ei – erau o palmă pe obrazul aspectului îngrijit şi lustruit, pe care-l preţuia atât. Ajunsesem şi eu aşa, ca el. Nu merita să risc consecinţele lipsei de atenţie la modul în care arătam, aşa că-i urmam sfaturile. Nimic nu merita un asemenea risc. Dar chestiile astea din plastic negru sunt tot ce-mi permit momentan. La drept vorbind, nu-s chiar urâţi. Îşi fac treaba, ţinând soarele departe de ochii mei, şi mai mult nici nu-mi pot dori.

— Nu, eu sunt Alain, mă corectează el cu un zâmbet.

— Exact asta am zis şi eu. Eşti dobitocul de la bar, de acum o săptămână.

— Iar eu am zis că sunt Alain.

Discuţia ameninţă să se prelungească, iar eu n-am niciun chef să mai continuu. Deja am încălcat de două ori regula care-mi dictează să nu „dau apă la moară”, în numai două minute. Îmi îndrept iarăşi privirea către marea de-un albastru pe care nu l-am mai văzut nicăieri altundeva, şi respiraţia mea prinde imediat ritmul valurilor. M-a captivat dintotdeauna imaginea surferilor călare pe placă, vâslind cu mâinile pentru a ajunge în larg în căutarea unor valuri şi mai mari; m-au fascinat şi iahturile şi bărcile legănându-se alene, ca un decor pentru înotătorii şi vâslaşii care s-au aventurat în apă. Lumea mă uimeşte în fiecare zi. În fiecare zi, îmi amintesc c-am uitat că astfel de lucruri există. Pe vremea când viaţa mi-era cenuşie, încorsetată şi înregimentată, toate astea reprezentau „lumea de afară”. Astea şi sute de mii de alte lucruri uluitoare. Iau încă o muşcătură din măr, oftând în sinea mea odată cu gustul delicios care-mi inundă gura.

— Minunată zi, zice A Lon.

Credeam că ghicise – corect, altfel – că n-aveam intenţia să-i mai adresez vreun cuvânt. O senzaţie mi se strecoară din cap până în stomac, umplându-mă de-un fior îngheţat de groază. Mă răsucesc către el şi instinctiv îmi umbresc ochii cu palma, ca să văd ce figură face când îl întreb:

— Mă urmăreşti?

Am încetat de mult să mai cred în coincidenţe, iar asta prea e cusută cu aţă albă.

A Lon nu-mi respinge întrebarea imediat, ceea ce-mi trimite un nou val îngheţat pe şira spinării.

Se apleacă până la nivelul meu şi-şi muşcă buza de sus.

— Nu chiar, zice în cele din urmă.

— Cum adică?

— Te-am văzut aici, acum o săptămână şi ceva. Vopseai peretele gheretei şi arătai… Îţi tot cădea bretonul pe faţă şi-l suflai într-o parte cu un gest tare drăgălaş. Aveai un stropşor de vopsea pe obraz, şi o mulţime de mici pete de vopsea pe braţe şi mâini. Mi s-a părut că eşti foarte frumoasă. N-am îndrăznit să-ţi vorbesc, dar pe urmă te-am văzut la bar şi mi-am zis: „E soarta la mijloc, trebuie să încerc”.

În tot acest timp stă cu fruntea plecată, ca un om care se roagă, iar privirea îi e aţintită în jos, unde ar trebui să se afle cartea de rugăciuni. Evită să mă privească în ochi, pentru că minte.

— Şi mi s-a părut că te recunosc. Îmi ziceam că te-am mai văzut undeva, dar nu ştiam de unde să te iau.

Acum îşi ridică privirea, îndrăzneşte să se uite drept în ochii mei.

— Apoi mi-ai zis c-ai fost la închisoare, aşa c-am căutat pe internet ştiri despre femei care şi-au ucis iubiţii, până când…

— Ai dat de poza mea.

Mă răsucesc iarăşi către mare.

— Am dat de poza ta. Şi chiar îmi amintesc vag câte ceva de atunci. Aveam optsprezece ani.

— Păi, ce mai cauţi aici? Alţii ar fi rupt-o la fugă.

— Îmi placi.

— Da, bine, răspund eu cu un oftat.

Un fetişist. Probabil că vrea să mă costumez, să-l bat, să-l torturez, să mă prefac că vreau să-l omor. În închisoare, am primit foarte multe scrisori de la oameni de genul ăsta, de la oameni care-mi cereau asta; oameni care nu păreau să realizeze că fusesem închisă departe de lume.

— Serios! insistă el. Am venit să mă plimb, sperând c-o să te găsesc.

— Da, bine.

— În regulă, spun tot adevărul.

Aşa mai vii de-acasă.

— Da?

— Mi-am dorit întotdeauna să am acces la o gheretă din astea. Tu ai una, aşa că trebuie să mă prefac că-mi placi, ca să mă laşi să intru.

Mă uit brusc la el şi-l văd rânjind larg şi ridicând dintr-o sprânceană.

— Care dintre cele două motive îţi sună mai credibil?

Clatin din cap şi-mi feresc privirea ca să-mi ascund uşorul amuzament. A trecut mult timp de când nu s-a mai străduit cineva aşa de tare să mă distreze. Trebuie să recunosc că tipul are umor – dar e bărbat. Iar istoria mea în privinţa asta nu-i una prea frumoasă. Primul a fost şi ultimul, vreme de douăzeci de ani. Primul m-a distrus definitiv.

Se lasă pe spate, sprijinindu-se în mâini.

— Nu ţi-am dat voie să te foloseşti de spaţiul din jurul gheretei, îi reamintesc eu.

— Nu, dar am sentimentul c-o s-o faci.

— Ştii ceva, A Lon… încep, fără să mă uit la el.

— *Alain.* E Alan, cu „i" – e varianta franţuzească, tata e francez, îmi explică el.

— Aha, am înţeles. *Alain,* deunăzi am fost la bibliotecă.

— Asta-i bine. E bine să mergi la biblioteca de cartier.

— Mda, e foarte bine. Mai ales dacă nu-ţi permiţi să cumperi cărţi.

— Adevărat, adevărat.

— Cum ziceam, am fost la bibliotecă şi-am dat peste o carte intitulată *Nu e tocmai mort după tine.*

— O ştiu. S-a făcut şi-un film după ea.

— Serios? Eu habar n-aveam! Ştii, m-am simţit aşa de insultată de titlu, că nu m-a lăsat conştiinţa să întind mâna şi s-o iau din raft.

— OK… zice el precaut.

— „Cine se cred oamenii ăştia", mi-am spus în sinea mea, „de-i scot pe bărbaţi basma curată când se poartă mizerabil, sfătuindu-le pe femei să accepte asta, fiindcă *nu-s tocmai morţi după ele?"*

— Aşa…

— Se pare c-am judecat greşit, zic, fixându-l c-o privire atentă şi uşor ostilă. E un titlu excelent. Pentru că, ştii ceva, nu mă topesc după tine. Te rog, lasă-mă în pace.

— Ei haide, dă-mi măcar o şansă. S-ar putea să constaţi că începi să prinzi drag de mine. Ce-ai de pierdut?

Îmi muşc buza de sus – sărată din pricina aerului de mare – şi clatin din cap. El dă să vorbească, se pregăteşte să protesteze, dar i-o iau înainte.

— Mi-am pierdut deja jumătate din viaţă. Nu crezi că am măcar dreptul să fiu auzită atunci când îi cer cuiva să-mi dea pace?

— Ai dreptate, zice el, oftând. Fireşte că ai dreptate. Te las în pace. Dar e OK dacă mai trec pe-aici din când în când, să vizitez ghereta? O

să-mi fie tare dor de ea.

— E o ţară liberă. Mă rog, aşa am auzit.

Sare în picioare şi-şi scutură c-un gest teatral pietrişul de pe palme.

— Ne mai vedem?

Un semn din cap, un soi de amestec de aprobare şi negare, e singura replică de care sunt în stare, pe moment. Nu vreau să-l încurajez, dar sigur că sunt dezamăgită de ce-a trebuit să fac. Omul vrea să petreacă puţin timp cu mine, chiar ştiind unde-am fost şi ce crede lumea c-am făcut. Fantoma lui Marcus avea dreptate: chiar îmi place de el, şi-ar putea să-mi placă tot mai mult. Sunt convinsă că dacă aş discuta despre asta cu cineva mai experimentat, mi s-ar spune, probabil, că e firesc să-mi doresc să… cu el. Nu mă refer doar sex, ci la tot, în general. De asta n-am avut parte. Povestea dintre mine şi Marcus a fost extraordinară. Parcă pluteam şi nu credeam c-o să mai ating vreodată pământul cu tălpile. Ştia să mă facă să mă simt de parcă nu mai exista nimeni pe lume în afară de mine. Dar Marcus mai ştia şi despre cealaltă faţă a monedei – ştia cum să facă viaţa să pară extrem de reală. Se pricepea să împletească în ţesătura fiecărei clipe firele durerii, fricii şi spaimei cumplite.

Chestiile astea „reale” sunt ce nu-mi mai doresc vreodată. Am avut parte de suficientă realitate. Alain pare drăguţ. Ca desprins dintr-un serial de televiziune. Are simţul umorului. Dar se poate schimba oricând. Şi nu sunt dispusă să-mi asum riscul.

BANG! ZDRANG! BANG! se aude din spatele meu, de pe stradă. Înainte să-mi dau bine seama ce fac, sar din scaun, pregătită să mă îndepărtez de uşă. Răsucesc capul, căutând din ochi duba închisorii, aşteptând să aud strigătele tăcute ale nou-venitelor, când li se pun cătuşele şi sunt mânate, ca o ciurdă speriată, spre staul. Pe strada de dincolo de spaţiul verde ce se întinde în spatele gheretei, un bărbat descarcă două şezlonguri şi-un coş de picnic, dintr-o maşină cu rulotă. Nu e duba închisorii. Nu mai sunt în închisoare.

„Când o să înceteze toate astea? Când n-o să mai iau poziţie de drepţi, ori de câte ori aud portiere trântite sau zgomot de chei, ori miros de înălbitor ieftin? Când o să-mi revin la normal?”

Probabil că arăt caraghios, stând aici aşa, holbându-mă la cuplul din maşină, care nici nu bănuieşte ce val de panică a stârnit apariţia lor. Pun capacul la sticla cu apă şi înfăşor mărul într-o pungă de plastic, ca să-l termin mai târziu. Trebuie să mă reapuc de vopsit. Trebui să mă reapuc de ceva ce ştiu că pot face şi care mă ajută să mă concentrez.

Trebuie să mă concentrez asupra vopsitului şi să uit de bărbatul în cămaşă hawaiiană, cu zâmbet fermecător şi fund sexy. Pe care tocmai l-am trimis la plimbare.

Serena

Sunt urmărită.

Cel puţin, asta e senzaţia mea.

Nu pot fi sigură şi nici nu ştiu cine şi de ce m-ar urmări, dar, în ultima vreme, am tot mai des sentimentul ăsta. Sentimentul că mă urmăreşte cineva. Sentimentul că cineva îmi încalcă, de la distanţă, spaţiul personal. După cele întâmplate atunci, senzaţia asta m-a însoţit mult timp.

Celebritatea pe care mi-am atras-o nu dispare peste noapte, chiar şi după ce-am fost găsită nevinovată de crimă. Nu e trecătoare şi dată uitării, învelind grosolan o porţie de cartofi prăjiţi cu peşte. Persistă, aşteptând nerăbdătoare ca cineva să descopere ceva nou, ori ca vreo poveste uitată, ce-mi dovedeşte vinovăţia, să reapară la suprafaţă. Şi-atunci aş avea din nou sentimentul neplăcut că cineva caută să afle un pic cam prea mult despre viaţa mea, pândindu-mă.

Ca acum. E joi. Evan şi cu mine mergem la o întâlnire cu preotul bisericii unde urmează să ne căsătorim. Mai sunt atâtea de făcut, că trebuie să-mi ajustez orarul de lucru în mod drastic, dar şeful mă înţelege. Sunt asistenta lui personală de ani de zile şi, atâta timp cât rezolv toate problemele, iar el nu ratează nicio întâlnire sau vreo aniversare în familie, nu-i pasă cum îmi aranjez programul. Când m-am înscris pentru slujba asta, mi-a zis că cineva cu rezultatele mele la examenele şcolare şi care a absolvit facultatea *Magna cum laude* e supracalificată pentru ce presupune fisa postului. I-am dovedit că greşea. Mă înscrisesem la un doctorat în limba engleză, dar am născut, şi fetiţa mea avea prioritate. De asemenea, lui Evan şi mie ne trebuiau banii, mai ales după efortul considerabil pe care-l făcuserăm ca să ne cumpărăm casa din Preston Park, ca parte din mutarea lui în Brighton, unde-şi deschisese un mic cabinet.

Îmi plăcea să organizez viaţa altcuiva şi, după toţi anii ăştia, încă-mi mai place şi sunt recunoscătoare pentru faptul că mi se oferă posibilitatea să plec de la muncă atunci când am nevoie. Iată şi motivul pentru care senzaţia neliniştitoare că sunt urmărită, astăzi, când plec mai devreme decât de obicei, e amplificată suplimentar. Poate că persoana stă aici întreaga zi şi aşteaptă.

De regulă, las maşina în parcarea subterană a clădirii de birouri, dar azi m-am grăbit şi nu-mi mai găseam cartela magnetică, aşa că am fost obligată să parchez în parcarea publică, aflată la câteva minute distanţă.

În perioada în care am fost arestate şi, ulterior, în cursul procesului, când am primit porecla de „Fetele de îngheţată”, am descoperit cum e să fii ţinut sub observaţie, pândit şi, practic, urmărit obsesiv. Acum, se

întâmplă din nou. Cineva mă pândeşte. Cu regularitate.

Mă opresc în parcare şi privesc în jur, încercând să aflu cine e persoana, cine-mi trimite fiori reci pe şira spinării şi-mi ridică părul pe ceafă. Lumea îşi vede de treabă: coboară din maşini, parchează, se urcă în maşini, umple portbagajele cu produsele cumpărate. Toţi arată normal, parte din peisaj, văzându-şi de viaţa de zi cu zi, aşa cum făceam şi eu până să simt în ceafă ochii cuiva. Cineva care mă urmăreşte îndeaproape şi în mod *deliberat*.

După articolaşul ăla din ziar, poate s-a trezit cineva să-mi dea de urmă şi să încerce să ia nebunia de la capăt. Dar m-aş aştepta să fie mai puţin subtil. După câteva zile, în care m-a urmărit văzându-mi de viaţa mea plictisitoare (pe care eu o ador), ar avea nevoie de ceva mai palpitant, care să-i ţină atenţia trează. Deci, nu cred că e vorba de un ziarist. Ar putea să fie ea, dar nu ştiu cum de m-a găsit, căci mi-am schimbat numele şi nu mai locuiesc în Londra. Nu, sigur e altcineva.

Descui portiera şi urc în maşină, ştiind că, în tot acest timp, cineva mă observă. Cineva îmi urmăreşte cu mare atenţie fiece mişcare. Urăsc să nu ştiu. Dacă aş şti cine e persoana, n-aş mai fi aşa de îngrijorată. Aş fi îngrijorată, da, dar nu în felul ăsta. Ce mă înspăimântă cel mai tare e senzaţia de neputinţă pe care mi-o dă situaţia. Fiecare om care trece pe lângă mine, pe stradă, fiecare maşină care pare a se ţine după mine îmi trezeşte suspiciunile. Bănuiesc pe oricine. Oricine poate fi atacatorul, persoana care-mi va face rău, mie şi familiei mele.

Ieşind din parcare pe strada principală şi apoi pe cea care duce afară din oraş, simt cum privirea aceea intensă se pierde. De câteva zile încoace e tot mai rău, îmi dau brusc seama, inima bătându-mi ceva mai tare când recunosc asta faţă de mine însămi. Înainte, valul acela rece era trecător; în ultima săptămână, m-a cuprins din ce în ce mai des. În locuri diferite, în momente diferite. Când îl iau pe Con de la şcoală sau când ies după ziar, dimineaţa, ori, ca astăzi, când plec de la muncă.

Vreau să-i spun lui Evan, dar sunt multe alte lucruri, parte din viaţa mea, pe care nu i le pot spune, deoarece sunt prinse în aceeaşi pânză înveninată şi, dacă trag de un fir, se vor destrăma toate – dacă îi explic o parte, va trebui să-i explic şi restul, şi nu aşa vreau să afle.

De-aş şti cine e, m-aş simţi mai bine. Cine mă pândeşte? Şi de ce? *De ce?*

Mai 1987

— Eşti OK? mă întreabă *el,* după ce rămăsesem multă vreme nemişcată.

Voiam să vorbesc, dar nu puteam, pentru că gura mea nu era în stare să articuleze cuvintele, iar pieptul îmi exploda de durere intensă, de câte ori inspiram sau expiram mai adânc. Nu eram capabilă să

respir nici cât să rostesc un cuvânt. Un simplu cuvânt: „ajunge”. „Încetează.” „Te rog”. „Nu.” Oricare, dar nu „Da.” Fiindcă nu eram OK. Ce se întâmpla nu era OK.

— Îmi pare rău, Serena, dar tu m-ai împins să fac asta.

„«Dar» nu înseamnă că-ţi ceri scuze, ci doar că-ţi cauţi o scuză”, o aud pe mama zicând, în minte. Mami. „Vreau la mama. Vreau să mă ţină în braţe, să spună c-o să fie totul bine, să facă toate astea să dispară. Vreau să dea timpul înapoi, să nu fi făcut asta niciodată. Să nu mă fi implicat niciodată în asta.”

— Tu m-ai obligat. De ce-a trebuit să zâmbeşti? Ce-i cu tine? Nu mă mai iubeşti? Eşti totul pentru mine, dar uneori am impresia că te doare-n cot de ce se întâmpla cu mine. Dacă aş muri mâine, ai vărsa vreo lacrimă? Ai observa, barem?

„Vreau la mama.”

Am încercat din nou să mă mişc, să mă desfac din ghemul în care mă strânsesem când începuse să dea în mine cu picioarele. Nu mă mişcasem destul de rapid, aşa c-am urlat când metalul care îmbrăca bombeul pantofilor lui nou-nouţi mi-a atins coastele. Printre săgeţile de durere, am izbutit să mă încovrig şi să respir, deşi agonizam. M-am străduit să respir şi să rezist până când totul avea să înceteze.

— Doamne, Serena, doar ştii că te iubesc. De ce mă împingi la aşa ceva?

„Vreau la *mama.”*

— Dacă nu m-ai obliga…

Am simţit gustul sângelui în gură şi-o apăsare într-o parte. Încă nu reuşeam să respir cum trebuie. Aerul era încărcat de sunetul senzaţiilor care mă încercau. O agonie de sunete ascuţite, întretăiate, însoţită de stele strălucitoare pe sub pleoape, se declanşa de câte ori inspiram; un strigăt mut de suferinţă se elibera cu fiecare respiraţie.

— Serena? De ce respiri aşa? Serena?

Atingerea mâinilor lui mă făcu să tresar, deşi îmi dădeam seama că încerca să fie blând.

— Serena? Rezistă, iubito. Rezistă. O să te duc la spital, OK? O să fie totul OK.

„Vreau la mama”, i-am zis în gând, în vreme ce mă ridica binişor în braţe, trimiţând agonia, precum mii de cuţite ascuţite, către fiece nerv din corpul meu.

„Vreau la mama, vreau la mama, vreau la mama.”

Evan a rezervat deja Biserica Sfinte Ecaterina, aflată nu departe de casa noastră, în Preston Park, pentru data sugerată de el, fiindcă ştia că asta se face cu luni, ba chiar cu ani în avans. Avuseserăm ghinion – zisese el – să nu prindem biserica liberă în ziua aniversării noastre, când sunase animat de-o vagă speranţă. Ca urmare, făcuse rezervarea

şi hotărâse ca restul aranjamentelor să se facă în funcţie de asta.

Îmi place că, de când m-a cerut în căsătorie, Evan a devenit mai romantic şi mai implicat în relaţia noastră. Îmi întinde mâna după ce mi-a deschis portiera maşinii. Mă sărută pe gât când stăm la coadă, la supermarket – spre oroarea lui Con şi Vee. E afecţiunea întruchipată.

Ne ţinem de mână când păşim în interiorul paşnic şi întunecat al Bisericii Sfintei Ecaterina. E o clădire frumoasă, cu o clopotniţă din piatră de culoarea nisipului şi-o intrare cu arcadă din lemn de stejar. În ciuda reverenţei care ne cuprinde într-un asemenea loc, nu intrăm, ci mai degrabă ne prăvălim pe uşă, chicotind unul la celălalt.

— Sss! zic eu, în vreme ce ne împleticim pe culoarul dintre strane. Trebuie să fim respectuoşi.

În replică, el mă gâdilă. Mă retrag, zvârcolindu-mă şi încercând să-i ţin mâinile departe de mine, în vreme ce-mi înăbuş un chicotit.

— Şşş! îmi atrage el atenţia.

Nu mai încearcă să mă gâdile, dar mă trage brusc într-o îmbrăţişare, iar eu îi cuprind cu un gest automat gâtul cu braţele şi-i zâmbesc. Dacă m-ar fi întrebat cineva ce-mi doresc de la Evan, ceva ce nu primeam deja, aş fi răspuns că asta – demonstraţii publice de afecţiune. Nu contează atât faptul că sunt publice, cât ideea că e în stare de ele şi că le dă curs, dacă îi vine cheful. Obsesia lui pentru curăţenie (care, dintr-un motiv sau altul, nu se reflectă niciodată asupra bucătăriei), pasiunea pentru fumat şi sport la televizor – pe astea le mai suport, sunt componente ale personalităţii bărbatului cu care m-am măritat, fără de care n-ar mai fi el. Dar această transformare e un bonus la care n-aş fi îndrăznit în veci să visez. S-ar fi putut adeveri şi-ar fi trebuit să renunţ la o altă trăsătură de-a lui, ca să compensez. Ca să se refacă echilibrul. Dar se pare că dorinţa mi s-a împlinit oricum. Am obţinut nu doar o cerere în căsătorie şi-o nuntă, ci şi pe bărbatul acesta, care nu se codeşte să-şi arate dragostea faţă de mine.

— Imaginează-ţi, numai: peste trei luni, o să facem asta chiar aici, zice Evan în şoaptă, sporind atmosfera de linişte şi pace din biserică.

Mă sărută pe vârful nasului, un gest care, de regulă, indică o stare de adâncă afecţiune.

— Ştiu, îi răspund, tot în şoaptă. Sunt aşa de emoţionată, că abia mai respir.

— E frumos să vezi doi tineri atât de îndrăgostiţi, se aude o voce de bărbat, întrerupându-ne fericirea.

Ne despărţim c-o tresărire, jenaţi şi ruşinaţi, ca doi copii prinşi cu mâna în borcanul cu dulceaţă. Sau ca doi adulţi prinşi hârjonindu-se în Casa Domnului.

— Vai, Doamne, părinte! zic imediat ce realizez c-am luat numele Domnului în deşert, chiar în Casa Lui, şi mă întrerup.

— Ne cerem scuze, tocmai… începe Evan.

— Exersaţi? îl completează preotul. Nu-i nimic, în definitiv, aici suntem în Casa Domnului, iar El înseamnă dragoste. N-o să obiectez tocmai eu la faptul că vă arătaţi dragostea. Pe de altă parte, dacă v-aţi fi dezbrăcat, n-aş mai fi fost aşa de înţelegător.

Ne relaxăm amândoi şi-i zâmbim. Preotul e un bărbat solid, a cărui „siluetă" îi trădează pasiunea pentru ceai cu biscuiţi. Părul alb e înspicat cu negru, la fel şi barba. Are o gură zâmbitoare şi ochi căprui ce par în acelaşi timp blânzi şi inteligenţi.

— Dumneavoastră trebuie că sunteţi domnul şi doamna Gillmare, zice întinzând mâna.

Acest mic gest – faptul că-i întinde mâna mai întâi lui Evan, apoi mie – declanşează o întoarcere violentă în timp. Caut insistent să-mi aduc aminte privirea preotului, chipul lui, conturul buzelor. Într-o clipită trupul pare să mi se întoarcă pe dos; capul mi-e uşor şi-mi vâjâie. Ridic mâna, dar numai el o scutură, căci eu mi-am pierdut controlul membrelor, stând aici, în Casa Domnului, şi vorbind cu unul dintre slujitorii Lui.

— Sunt părintele Gabriel, zice. A nu se confunda cu arhanghelul omonim. În fond, dintre noi doi, el e ceva mai sus în ierarhia divină. Dar îmi place să cred că nici eu nu-s de lepădat.

Am cunoscut mulţi preoţi pe nume Mike, Matthew, David sau Martin, dar niciun alt Gabriel.

— Bătrânul părinte Mike şi cu mine ne certăm mereu în privinţa asta: care dintre tizii noştri e mai sus în ierarhia Domnului, continuă părintele

Gabriel. Îi zic eu bătrân, dar e numai cu doi ani mai în vârstă decât mine. Doar că pare mai bătrân. În opinia mea, Arhanghelul Gavril e mai important – în definitiv, dacă n-ar fi fost el, Maria ar fi putut să creadă că suferă de-o indigestie.

Lui Evan îi place vorbăria părintelui Gabriel. Probabil că spune lucrurile astea de multe, multe ori, dar le face să pară inedite. Când l-am cunoscut prima oară, era mult mai slab şi mai tânăr. Părul îi era negru, iar chipul mai puţin rotund. Abia fusese hirotonisit, era doar cu vreo zece ani mai mare decât mine. Dar privirea îi era la fel de surprinzătoare, iar purtările, la fel de blânde. Şedeam în strana unei biserici din Londra, tremurând şi luptând să nu plâng sau să vomit. Nu mă puteam duce acasă, nu putea sta unde fusesem mai înainte, lumina din biserică era aprinsă, uşile erau deschise, aşa că intrasem şi mă aşezasem pe un rând din spate, meditând la ce aveam de făcut.

Iunie 1988

Teroarea mi se încolăcise în jurul inimii, ca o sârmă ghimpată, se împletise în jurul stomacului, mi se răsucise în jurul minţii. Nu ştiam

ce să mă fac. Părinţii nu mă aşteptau acasă, aşa că nu-mi ducea nimeni lipsa, dar eu acasă voiam să merg. Doar că nu puteam.

— Eşti rănită? mă întrebă preotul.

Se apropiase cu paşi uşori, fiindcă nu-l auzisem.

— M-m-mă scuzaţi, am zis, căutând să mă ridic, dar fără vreun rezultat, căci picioarele îmi erau ca de cauciuc. P-p-plec.

— Nu, nu! spuse el, aşezându-se pe locul din faţă.

După ce s-a aşezat, nu mi-a mai părut aşa de înspăimântător, înveşmântat în negru cum era! Mai înainte, stând aplecat deasupra mea, îmi amintise de Moarte, care parcă venise să termine treaba începută de *el* mai devreme.

— Stai, stai jos. Nu trebuie să fugi. Aici poate să intre oricine.

Am abandonat eforturile de-a mă ridica şi-am rămas perfect nemişcată. Aşteptând. Aşteptând răspunsul la întrebarea „Ce să fac?”.

— Eşti rănită? repetă preotul.

Am scuturat din cap.

— Hainele… e sânge pe ele. Eşti sigură că nu eşti rănită?

M-am uitat la bluza albă pe care-o îmbrăcasem mai devreme. Era plină de pete roşii, ca mii de maci de diferite mărimi. Mi-am strâns haina ca să nu se mai vadă, ca să ascund dovezile.

— Eu sunt părintele Gabriel. Poţi să-mi spui cum te cheamă?

— S-Serena, am reuşit să îngaim.

Buzele îmi erau amorţite, de parcă ar fi fost deconectate de restul corpului şi n-aş fi putut să le folosesc cum trebuie.

— Serena, un nume frumos. Ai probleme, Serena?

Da, aveam o problemă foarte mare. Făcusem ceva îngrozitor. Până într-atât, încât îmi venea să vomit de fiecare dată când îmi aminteam.

— Îmi poţi spune ce s-a întâmplat, Serena?

Am scuturat din cap. N-aş fi putut spune niciodată. Niciodată.

— Eşti catolică, Serena?

Am dat din cap că da.

— Ei bine, asta înseamnă că dacă vrei să te confesezi, te voi asculta şi nu voi spune niciodată ce-am auzit.

— N-n-nici măcar P-P-Poliţiei?

— Nimănui, nici măcar Poliţiei. Nici măcar superiorilor mei. Rămâne între noi.

Am înclinat iarăşi din cap.

— Vrei să-mi spui ce te frământă? Dacă te pot ajuta…

Nu mă putea ajuta. Nici el, nici altcineva.

— Nu e nevoie să vorbeşti, Serena, dacă vrei, putem rămâne aici fără să vorbim. Dar, dacă vrei să vorbeşti, te voi asculta şi nu voi sufla o vorbă nimănui.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile, m-am luptat să respir normal. Mi-era foarte frică. Lucrurile astea nu trebuiau să se întâmple.

— Ju… juri că n-o să spui la nimeni? Juri pe Dumnezeu? l-am întrebat.

— Jur pe Dumnezeu. Acesta e unul dintre sacramente.

Pradă neliniştii, băteam uşor cu degetele pe dinţii de jos. „Să-i spun? Va putea să mă ajute? Îmi va putea spune ce să fac?”

Mi-am ridicat privirea spre el. Era foarte tânăr pentru un preot, şi părea foarte blând; în ochi i se citea dorinţa de-a mă ajuta, nu condamnarea pe care-o exprimau alţi preoţi, când citeau predica în duminicile în care mama mă obliga să merg cu ea la biserică.

— Ai vrea să te confesezi, Serena?

Mi-am luat inima în dinţi şi-am dat din cap că da.

— Spune-mi, mă îndemnă el cu blândeţe.

— Cred… am început, dar vocea mi s-a înecat. Cred că tocmai am omorât pe cineva.

Părintele Gabriel e aşa de afabil şi de amuzant, încât Evan se simte foarte în largul lui în camera acestuia. E tot mai evident că preotul nu mă recunoaşte. Nici nu-i de mirare, doar au trecut douăzeci de ani. Probabil că milioane de oameni i-au trecut pragul, de atunci încoace. Mă rog, poate nu chiar milioane, dar destui cât să facă din mine o străină.

Sunt, totuşi, destul de încordată. Iată încă o coincidenţă legată de trecut, care se iveşte în preajma nunţii. Încă o întâmplare care mă previne că e cazul să-i mărturisesc lui Evan, înainte să fie prea târziu. A fost o prostie să renunţ deunăzi. Lucrurile s-ar putea precipita foarte uşor către o catastrofă. Dacă m-ar fi recunoscut părintele Gabriel, ar fi trebuit să-i explic totul lui Evan, chiar aici, iar ăsta n-ar fi fost deloc un început propice pentru întâlnirea cu preotul care voiam să ne cunune.

Părintele îi dă înainte cu glumele, ne spune că şi-ar dori să vadă mai mulţi oameni venind să se cunune la biserică, după ceremonia civilă, pentru că astfel are sentimentul că e important, că lumea are nevoie de el să dea substanţă actului căsătoriei.

— Închipuiţi-vă câţi ne-ar trece pragul, dacă toţi ar gândi ca voi. Atunci dioceza n-ar mai avea motive să se întrebe dacă e sau nu cazul să închidă biserica. Desigur, zice, înclinând din cap cu înţelepciune, căsătoria voastră e, de fapt, despre mine şi avantajele pentru biserica mea.

Evan şi cu mine izbucnim în râs.

— După cincisprezece ani, cred că pot afirma cu siguranţă că nu mai aveţi nevoie de sfaturi premaritale. De curiozitate, de ce v-aţi hotărât să vă căsătoriţi din nou?

— Ăăă, păi… începe Evan.

A vorbit numai el, eu sunt prea zdruncinată să mai spun ceva.

— Păi, ăăă, prima dată am făcut totul la iuţeală. De data asta, am dori o nuntă ca la carte.

Părintele Gabriel dă din cap, în semn că înţelege.

— La iuţeală şi de nevoie, nu?

— Hmm… răspunde Evan.

— Păi, e limpede, totuşi, că lucrurile au mers bine între voi. Şi cine sunt eu să judec ce-i uneşte pe oameni? În definitiv, necunoscute sunt căile Domnului. Mi-a părut foarte bine de cunoştinţă. Abia aştept să ne reîntâlnim, în ziua cea mare. Dacă până atunci reuşiţi să mai treceţi pe la vreo slujbă, două, ar da şi mai bine în ochii celorlalţi oameni care administrează biserica. Cât despre mine, eu sunt fericit să văd că mai vine lumea, dar nu toţi sunt aşa de „relaxaţi" în gândire.

— S-a făcut, zice Evan. Venim la slujba de duminică, şi-o să aducem şi copii.

„Linguşitorule", îi zic în minte.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, Evan, spune preotul, strângându-i mâna soţului meu. Ne putem revedea când se apropie termenul, ca să discutăm despre slujbă şi alte chestiuni din astea. Şi-am putea organiza o repetiţie generală, în seara de dinainte, dacă nu sunteţi prea ocupaţi.

— Ar fi minunat, îl aprobă linguşitorul meu soţ, strălucind de fericire.

— A fost o plăcere să te cunosc şi pe tine, Serena. O să fii o mireasă încântătoare, sunt convins.

Îmi ia mâna într-ale lui şi, zâmbindu-mi, mi-o scutură, reţinând-o un pic mai mult decât era necesar. Îşi aminteşte de mine. Cum să fi uitat? În fond, nu cred c-a ascultat prea mulţi oameni confesându-se c-au ucis pe cineva. Îmi eliberează mâna, continuând să zâmbească. S-a ţinut de cuvânt, n-a spus nimănui nimic niciodată, chiar dacă a avut numeroase prilejuri s-o facă. Chiar şi azi, după mai bine de douăzeci de ani, nu i-a dat deloc de bănuit lui Evan că m-ar cunoaşte.

În drum spre maşină, cu picioarele tremurând, realizez că-mi trăiesc viaţa pe marginea prăpastiei şi că, foarte curând, o să fac un pas greşit.

Poppy

Încă mai iese din orice cameră în care intru, încă se mai uită prin mine de câte ori ne ciocnim pe scări sau pe palier. Încă se mai poartă de parcă, pentru el, aş fi moartă. Dacă mai continuă aşa, e posibil ca dorinţa să devină realitate, deoarece fiecare insultă, fiecare ocazie în care se poartă de parcă n-aş exista îmi lasă răni adânci în inimă, şi s-ar putea să nu-mi mai revin niciodată de pe urma lor.

Nu mai suport. M-am hotărât să încerc să vorbesc cu el. Să-l fac să-mi vorbească, să mă reprimească în colţişorul acela al inimii lui, care e numai al meu. În perioadele îndelungate în care mama fusese bolnavă, el mă învăţase să merg, mă îmbrăcase şi mă schimbase, el îmi dăduse biberonul. El mă spălase pe dinţi, mă pieptănase, el o rugase pe bunica Morag să-l înveţe să împletească părul, ca să-mi facă două codiţe. Chiar şi la vârsta de doisprezece ani, el, nu mama, m-a aşezat frumos pe pat şi, printre bâlbâieli, „ăăă”-uri, „îîî”-uri şi obraji înroşiţi, îmi explicase despre menstruaţie. Noi doi eram o echipă imbatabilă. Acum însă mă ignoră. Se preface că nu exist. Că nu sunt aici. Nu înţeleg cum poate. Eu n-aş putea să-i fac asta vreodată, indiferent de ce-ar zice oamenii despre el. Nici dacă mi s-ar aduce dovezi clare şi-o confesiune, tot nu i-aş crede.

Deci, nu înţeleg cum de poate să dea crezare lucrurilor care se spun despre mine.

Bat la uşa biroului de lucru al tatei. Nu m-am aventurat aici de când am venit, nici măcar când ei n-au fost acasă şi le-am cotrobăit prin camere, în căutarea lucrurilor care-mi dispăruseră. Pe vremuri, aici fusese biroul bunicului Adam. După ce el a murit, bunica Morag a păstrat încăperea neatinsă şi aşa a rămas până la moartea ei, cred.

Nu răspunde nimeni. Ştiu că e înăuntru, iar el ştie cine bate, fiindcă mama e plecată la cumpărături. Vreau să stăm de vorbă. Să-i vorbesc şi să-l conving să-mi vorbească. Chiar dacă o să-mi spună să plec, aş prefera să aud asta în locul tăcerii. Tăcerea lui şi privirile în gol sunt echivalentul unei exilări în Siberia.

Mi-e dor de el. Dacă mi-ar permite, i-aş spune asta. I-aş spune că-mi pare rău că n-am fost o fiică perfectă. L-aş implora să mă iubească din nou.

Bat iarăşi, iarăşi aştept.

Ciocăn şi a treia oară, cu inima îndoită şi fără să mai sper. Neprimind niciun răspuns, mă întorc să plec. Tata nu e înăuntru. Domnul Carlisle este, dar tata a plecat. A plecat din viaţa mea.

Octombrie 1989

— Vinovată.

Cuvântul părea lipsit de substanţă, dar, în acelaşi timp, căzuse ca un bolovan. Gol, împovărător, fără drept de apel. Nu m-am clătinat, n-am leşinat, n-am izbucnit în lacrimi. M-am întors să-l caut din priviri pe tata, aşezat în rândurile din spate ale sălii de tribunal. De săptămâni, luni, în perioada de până atunci, îmi tot repetase c-o să fie OK. Că nu voi fi luată de lângă ei, pentru că eram nevinovată şi oamenii nevinovaţi nu sunt declaraţi vinovaţi. Tata, tăticul meu, cel mai minunat om de pe Pământ, cel care nu greşea niciodată, se uită lung la mine. Privirile ni se întâlniră şi-am simţit o prăpastie cât toată lumea deschizându-se între noi, o fisură în univers, care avea să ne separe definitiv.

Dintre toţi, mai ales de el nu voiam să mă despart. De tata. De eroul meu.

Îmi susţinu privirea intensă, apoi ochii lui albaştri se plecară, în vreme ce clătina din cap.

Credea că e adevărat – tot ce se spusese, tot ce se scrisese, credea că toate sunt adevărate, că eram capabilă de aşa ceva. De crimă.

— Of, Pepper, scumpo, de ce? De ce, de ce, de ce?

Îl auzeam spunând asta, în minte. Se ridică, urmat imediat de mama. De undeva, din spatele meu se auzi un fâsâit, şi mi-am dat seama că era desenatorul tribunalului, care surprindea momentul. Momentul în care mă întorsesem către tata, cerându-i să mă ajute să realizez ce avea să se întâmple cu mine şi momentul în care, c-o expresie de dezgust, el îmi respinsese privirea. Împreună cu mama, urcă cele câteva trepte până la ieşire şi plecă fără să se mai uite în urmă.

„Tati?” am şoptit undeva, în adâncurile sufletului, acolo unde nu mă auzea nimeni.

— Nu plec nicăieri, tati, i-am zis când, peste vreun sfert de oră, intră în bucătărie.

L-am păcălit. Numai un pic. După ce nu mi-a răspuns, am deschis şi-am închis uşa de la intrare, ca să-i dau impresia c-am plecat. Apoi, m-am strecurat în bucătărie şi-am aşteptat. Era ora două, când, de regulă, îşi bea cafeaua de după masa de prânz şi, simţindu-se în siguranţă după plecarea mea, se aventurase în bucătărie.

Se opreşte în uşă, surprins să dea cu ochii de mine. Dinainte, am două căni cu cafea, un recipient cu lapte, bolul de zahăr c-o linguriţă în el şi o farfurie plină cu biscuiţii lui preferaţi, cu scorţişoară. Am pregătit totul în tăcere, ca să nu ştie că sunt încă aici.

Îmi inspectează aranjamentul c-un ochi rece ca oţelul, apoi îmi aruncă o privire scurtă, ca o palmă rapidă, căzută pe neaşteptate. Se întoarce să plece.

— Nu plec nicăieri, tati, repet eu. Chiar dacă vrei să plec, chiar

dacă-mi ceri să plec, o să vin iarăşi şi iarăşi, până o să vorbeşti cu mine.

Tata, părintele meu înalt şi puternic, nu se mişcă din locul unde a încremenit. O ramură de măslin pe care mi-o întinde în felul lui. Poate.

E şansa mea să-i spun tot ce-am vrut să-i spun în aceşti douăzeci de ani.

— Nu e nimic adevărat. Ce s-a scris în ziare, ce-au zis la ştiri, nimic. Nu eu am fost. Ştii că nu eram aşa. Mă cunoşti. Te rog să mă crezi că au inventat totul.

Face un pas, îl pierd din nou. A fost al meu vreme de treizeci de secunde.

În nopţile şi zilele acelea, singură în celulă, singură şi încolţită într-o celulă comună, am tânjit după tata. Mi-am dorit să vină şi să ia răul cu mâna. Trebuie să afle şi el asta.

— Am plâns după tine, îi spun, iar el se opreşte. Aproape în fiecare noapte. Am plâns după tine, am vrut să vii şi să iei răul cu mâna. Să-mi spui c-o să fie bine. Erai singurul om din lume care avea puterea asta.

Îi trimisesem multe, multe cereri de vizită.

— N-ai venit să mă vezi.

Îmi tot spun că sunt furioasă pe el din pricina asta, dar nu-i adevărat. Sunt speriată de moarte. Dacă a fost în stare să stea departe de mine vreme de douăzeci de ani, ei bine, asta înseamnă că a încetat să mă iubească.

— Eram fetiţa ta, dar n-ai venit o dată să mă vezi. De ce, tăticule? De ce?

Clatină lent din cap.

— Nu mi-am dorit nimic altceva, decât să vii la mine. În douăzeci de ani, nu te-am văzut nici măcar o dată. Şi-am crescut, nu mai sunt o fetiţă. Am crescut, iar tu nu m-ai văzut. N-ai vrut?

Mai face un pas, clătinând din cap lent, cu mişcări precise.

— Vorbeşte cu mine, tati. Te rog, spune-mi ce gândeşti. Te rog doar atât, să vorbeşti cu mine. *Te rog!*

Se opreşte brusc şi brutal, după care mai clatină o dată din cap.

— Tati, vorbeşte-mi.

— Nu pot.

O şoaptă, abia auzită.

— Nu pot.

Se îndepărtează. Aud zgomotul uşii de la birou, închizându-se în urma lui, apoi pe cel al cheii în broască, ricoşând, ca un glonte rătăcit, în liniştea casei.

Nu doar eu am fost întemniţată, ci şi el. Aşa se spune, nu? Dacă, pe drept sau nu, trimiţi pe cineva la închisoare, îi condamni şi familia.

Dărâm scaunul pe care stau, ţâşnind către uşa cu lambriuri albe a biroului. Îmi proptesc palmele în ea şi, cu fruntea lipită, şoptesc „Iartă-mă” în suprafaţa de lemn, sperând ca mesajul să răzbată până la omul de dincolo.

— Îmi pare rău, şi te iubesc.

Pe drum spre ghereta de pe plajă, mă prefac că nu l-am auzit plângând. Mă prefac că nu l-am auzit plângând pe cel mai curajos om din lume, fiindcă încă-şi mai ispăşeşte pedeapsa. Pentru el, pedeapsa va fi veşnică, şi numai din vina mea.

Partea a treia

Serena

Casa Medinei e în desăvârşită ordine, când sosesc într-o vizită neanunţată.

În mod normal n-aş face una ca asta, şi oricine mi-ar pica în casă pe neaşteptate ar trebui să se aştepte la o primire mai mult decât rece. Dar lucrurile nu-s tocmai în regulă cu soră-mea şi dacă aş fi sunat-o, m-ar fi dus cu vorba, s-ar fi prefăcut că e totul bine şi frumos, şi mi-ar fi zis că mă îngrijorez degeaba. Deunăzi, însă, numai bine nu părea. După ciondăneala din ziua probei, am râs şi-am glumit, dar ochii ei, trişti şi umbriţi, întunecându-i chipul altfel frumos, purtau încă semnele faptului că plânsese. La mijloc era ceva mai mult decât cearta de mai înainte. Şi trebuia să aflu ce anume.

— Ce surpriză plăcută! mă întâmpină ea cald, păşind în lături ca să-mi facă loc să intru.

Poartă pe chip unul dintre zâmbetele acelea largi şi relaxate, care o caracterizează, şi se vede clar că nu se preface. Cei patru copii, dintre care doi gemeni, sunt în spaţiosul living al „conacului" în stil georgian, cum îi zic eu. Unul dintre gemeni şi fratele său cel mai mare sunt la televizor, urmărind cu sufletul la gură un episod din *Doctor Who*. Ceilalţi doi sunt într-un colţ mai îndepărtat al încăperii, amândoi aşezaţi pe jos, unul citind o carte, celălalt desenând pe-o foaie mare. Atmosfera e aşa de senină, că mă întreb o clipă dacă nu cumva are vreun comutator magic pe undeva, pe care-l apasă de câte ori se aude soneria de la intrare şi, ca prin farmec, copii sunt aşezaţi la locurile lor, unde-şi văd de treburi, podeaua se întoarce şi tot ce era pe ea dispare dedesubt, rămânând la vedere doar o suprafaţă netedă, ordonată şi curată. Iar volumul e setat la „patru", nu la „unsprezece", cum e la mine, mai tot timpul.

Urăsc expresia „Nu ştiu cum reuşeşte", dar, în cazul Medinei, e singura care se potriveşte. Chiar nu ştiu. Nici nu pot să-mi imaginez. Casa mea, în care trăiesc doar doi copii, dintre care unul aflat la vârsta adolescenţei, e în haos mai bine de nouăzeci la sută din timp. Mez are patru copii mai mici de zece ani, dar trăieşte într-o ambianţă, după toate aparenţele, foarte calmă. Puştimea e aşa de fascinată, *de absorbită* de ce face, că nici nu bagă de seamă c-am intrat. Un lucru bun, de vreme ce vreau să discut cu mama lor nederanjată.

— Eram prin preajmă, îi răspund, urmându-i funduleţul rotund, strâns în blugi şi acoperit cu poalele unui top cu motive florale croit în casă, până în bucătărie.

— Serios? Ce treburi aveai p-aici? întrebă, ducându-se direct la ceainic şi apăsând pe buton.

— Nimic deosebit. Nu eram deloc prin preajmă. Voiam să te văd.

— OK, OK, spune, scoţând din frigider o sticlă de vin, pe jumătate plină. Vrei un pahar? întrebă, fluturând-o în direcţia mea. Dacă tot ai bătut atâta drum să mă vezi.

— Neah, sunt cu maşina.

— Ah, da, scuze, nu m-am gândit.

Pune sticla de vin înapoi, scoţând în schimb una cu lapte şi o cutie cu bomboane de ciocolată belgiene.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă, luând două căni din dulapul de lângă ceainic.

— Nimic.

— Atunci, ce-i cu vizita asta specială?

Prepară ceaiul cu mişcări iuţi şi îndemânatice, în jumătate din timpul cât mi-ar lua mie. Aşa e ea de obicei, cea mai tânără dintre surorile mele mai mari – rapidă şi eficientă, dar e şi exuberantă, plină de imaginaţie. Eu, dacă n-aş pregăti ceaiul, mi-aş bate capul ce căni să aleg, de ce Evan nu verifică dacă lucrurile din maşina de spălat vase sunt curate, înainte să le pună la loc în dulap, sau dacă să deschid un pachet de biscuiţi, ori să terminăm mai întâi bomboanele de ciocolată rămase în frigider.

Mez se aşază pe locul din faţa mea, la masa rotundă din lemn. A pus cănile dinaintea noastră şi-a împins bomboanele către partea unde stau eu, deşi le mănâncă din ochi – bănuiesc că mi-ar trage o palmă peste mână dacă aş îndrăzni să mă întind după una.

— Voiam să văd dacă eşti OK, după ce s-a întâmplat deunăzi.

— Deunăzi? Dar ce s-a întâmplat deunăzi? Ah, te referi la ziua cu proba? Eh! zice, fluturând din mână. N-a fost nimic. Mai ales tu ar trebui să ştii asta.

— Ceva tot a fost. Mi-am dat seama după ce-ai fost la toaletă, să plângi. Aş vrea să te ajut, dacă pot.

Mez clatină din cap, părul legănându-i-se datorită mişcării. Bretonul roz a dispărut, fiind înlocuit de unul drept, scurt şi negru.

— Eram doar obosită. N-ai motiv de îngrijorare, surioară, crede-mă.

— Mez, ştiu că ceva nu e-n regulă. Şi nu plec până nu-mi spui. Evan îi duce pe copii la pizza, în seara asta, aşa că, dacă e nevoie, pot să stau aici toată noaptea. La propriu.

Brusc, se cufundă în scaun, se lasă pe spate şi-şi dă capul pe spate. Are un profil remarcabil şi, în mod surprinzător, foarte diferit de al lui Faye. De obicei, e imposibil să le deosebeşti – în definitiv, sunt gemene identice – dar, când le priveşti din profil, se observă unele diferenţe subtile. Maxilarul Medinei e un pic mai pătrăţos, în vreme ce nasul lui Faye e o idee mai turtit la vârf.

Scutură capul, uitându-se fix la tavan.

— Am necazuri cu Poliţia, zice aproape în şoaptă.

Nu ştiu ce să spun. Sunt aşa de şocată, încât optez pentru păstrarea

tăcerii. Asta e cea mai bună strategie, când ai probleme. Sau eşti în stare de şoc. Tăcerea te împiedică să spui lucruri care, într-un moment sau altul, pot fi folosite împotriva ta. Sunt convinsă că, alegând să tac, atunci când Evan şi cu mine aveam o ceartă, mi-am salvat căsnicia. În clipa de faţă, şocul puternic mă împiedică să scot vreo vorbă. Medina e un om cu capul pe umeri, cum de poate să aibă necazuri cu Poliţia? Dar, în definitiv, nu fusesem eu, copilul cuminte şi silitor, judecată pentru crimă?

Îşi pleacă fruntea, continuând să mă şocheze.

— Am condus cu ceva viteză, nu mult, dar Poliţia tocmai făcea controale.

— Ei, nu-i chiar aşa de rău dacă aveai puţină viteză, o încurajez eu.

— Nu, nu e. Dar fusesem să iau masa cu nişte foşti colegi de muncă. Băusem vreo două pahare. Mda, mă rog, vreo trei. Am picat testul de alcoolemie. Nu foarte evident, dar a fost de ajuns ca să fiu arestată şi dusă la secţie. Mi-am recunoscut vina, aşa c-am putut să ies pe cauţiune.

Un sentiment de rău te cuprinde atunci când faci ceva greşit: ţi se cuibăreşte pe sub coaste şi nu te lasă nici să respiri sau să stai confortabil, fiindcă eşti conştient că fapta îţi va atârna deasupra capului, în viitorul apropiat, poate chiar pentru tot restul vieţii. Exact sentimentul ăsta mă încearcă acum, ascultând-o pe sora mea. E rău – de fapt, cuvântul „rău” e prea blând.

— O să-mi pierd carnetul, fără îndoială. Mi-a spus-o chiar poliţista care m-a reţinut. A fost drăguţă, foarte amabilă tot timpul, pentru că era limpede că nu ştiusem cu cât depăşisem limita şi mi-am recunoscut imediat vina. Dar a zis că, şi din pricina vitezei cu care mergeam, n-aveam cum să nu-mi pierd carnetul. Carnetul suspendat un an – minimum, închisoare – maximum.

Nu ştiu ce să zic, chiar nu ştiu. Nu sunt în stare nici să-mi adun gândurile, darămite s-o consolez, îmi amintesc foarte bine cum e la închisoare, în celulă. Frica şi singurătatea. Frica de-a fi singur, frica de-a sta cu oameni care pot fi periculoşi. Nu vreau să treacă şi Mez prin asta. Nu vreau să meargă la închisoare. Dar posibilitatea există. Ar putea fi silită să treacă prin ce-am trecut şi eu, până ce tribunalul a fost convins să-mi permită eliberarea pe cauţiune, sub arest la domiciliu, până ce a acceptat că nu exista riscul să fug, plasându-mă, după ce mi se confiscase paşaportul, iar părinţii puseseră casa drept gaj, sub restricţie de mişcare, vreme de aproape un an.

— Asta nici măcar nu-i partea cea mai rea, spune Mez, aruncând o privire fugară spre uşă, ca să se asigure că n-o aud copii.

— Poate fi ceva mai rău de atât?

— Nu i-am zis nimic lui Adrian.

— De ce? întreb, străduindu-mă să nu arăt şocată şi înspăimântată;

mi-e destul de greu, însă.

În definitiv, nici eu nu i-am spus lui Evan.

— Tocmai tu îmi pui întrebarea asta? se miră enervată.

Se vede că-i pe punctul de-a ţipa la mine că-s o ipocrită. A mai făcut asta de câteva ori, de-a lungul anilor – dar nu la fel de des ca Faye.

— Înţeleg motivele, dar bănuiesc că, din moment ce situaţia asta va continua şi va trebui să apari la tribunal, mai devreme sau mai târziu tot va afla. De ce nu i-ai mărturisit, ca să mai îndulceşti lovitura? Şi, de ce nu, ca să-i obţii sprijinul. Nu-mi place deloc să ştiu c-ai trecut prin toate astea, de una singură.

— Sprijin? De la Adrian? pufneşte ea, sancţionând ridicolul ideii. În ultima vreme, abia de-l conving să se uite la mine, necum să mă mai şi sprijine.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Viaţa, zice şi, împingând scaunul, se ridică, îşi freacă palmele de blugi, lăsând pe material urme de transpiraţie.

— Viaţa, asta s-a întâmplat. Fiecare o are pe-a lui, dar, în clipa de faţă, nu s-ar spune că se întâlnesc undeva. El e plecat la muncă aproape tot timpul, eu sunt mereu aici, am grijă de copii, iar drumurile noastre nu se intersectează.

— Dar sunt convinsă c-ar vrea să ştie că eşti supusă la asemenea presiuni, că ai nişte necazuri.

Simt, mai degrabă decât să văd, expresia neîncrezătoare care se iveşte pe chipul ei, precum o felie de pâine din prăjitor. Se îndreaptă către maşina de spălat vase, o deschide şi începe s-o umple.

— Acum câteva luni, zice, apucându-se, cu mişcări iuţi, dar ordonate, să repună paharele în dulăpiorul de pe perete din dreapta ei, am avut un mic „episod”. Eram la cumpărături, la supermarket, şi-am luat un baton de ciocolată pentru Adrianna, dar nu l-am pus în coş. Am uitat cu desăvârşire şi aproape c-am ieşit cu el din magazin. Din fericire, în ultima clipă, ceva mi-a reamintit de ciocolată şi-am plătit. Am venit acasă, i-am povestit lui Adrian. Ştii, cum îşi povestesc soţii între ei, spune şi se răsuceşte brusc, cu mâna încleştată pe-o cană din porţelan, pe care-o îndreaptă spre mine de parcă ar intenţiona să mă acuze de vreo crimă oribilă împotriva ceaiului. Ei bine, ştii ce mi-a zis? „Doamne, Mez, nu-i destul că avem o infractoare în familie? Sau o fi ceva genetic?”.

Credeam că Adrian mă place. Credeam că ştia că sunt nevinovată. Doar mă cunoştea, fusese prezent la proces. Asemenea celorlalţi membri ai familiei, care mă susţinuseră cu tărie, credeam că nu mă consideră capabilă de aşa ceva. E clar că m-am înşelat.

— Glumea, mi-a zis, când m-a văzut izbucnind în lacrimi. Dar numai pe jumătate, nu? Deci, de asta nu-i spun. Imaginează-ţi ce-o să mai zică de data asta. Ce alte „glume” o să mai scoată din el.

Momentan, ar fi prea mult pentru mine.

Văzând durerea şi spaima de pe chipul meu, Mez îşi ascunse capul în dulăpior.

— O să-i spun, de îndată ce-o să mă simt mai bine. Când voi şti exact ce mă aşteaptă.

— Vrei să vin cu tine la tribunal? o întreb în timp ce stă cu spatele la mine.

— Nu, răspunde apăsat. Nu ţi-aş putea cere să mai treci o dată prin asta. Mulţumesc că te-ai oferit, dar nu, mă descurc. Oricum, Adrian va trebui să vină, să le demonstreze că sunt o femeie respectabilă, cu un soţ iubitor – ha, ha! – şi familie, care a comis o greşeală pe care şi-a recunoscut-o, şi ca atare nu poate fi pedepsită prea sever. O să se rezolve.

— Dar cu tine şi Adrian cum rămâne?

— O să se rezolve şi asta. Trebuie să stăm serios de vorbă. Fiindcă e limpede că n-ajută dacă e plecat în vacanţă cu băieţii, din două în două secunde. Ca să se mai „relaxeze". De asta-am explodat la remarca lui Fez. Gluma aia şi-a atins dureros ţinta. Şi-a picat fix după remarca lui Adrian – aşa că s-a cam umplut paharul. Dar o să se rezolve. O să se rezolve tot.

De ce, cu cât repetă ea mai des că o să se rezolve, eu o cred mai puţin?

— Să mă anunţi dacă te pot ajuta cu ceva.

N-o s-o facă. O cunosc, e la fel ca restul familiei: nu cere niciunul ajutor, indiferent cât de rău stau lucrurile. Fiecare rezistă până ajunge la punctul critic; toţi mărşăluim curajoşi, până nu se mai poate. Dar nu contează, ştiu precis cum s-o ajut.

— OK, îmi răspunde din dulap. Aşa voi face. Vrei să rămâi la cină? E destulă mâncare.

— Nu, eu… ăăă, am câte ceva de rezolvat înainte să mă întorc în Brighton. O să mă joc puţin cu cei mici, apoi o şterg.

În sfârşit se opreşte din scos vasele din maşină şi, evitând cu grijă să-mi întâlnească ochii, se răsuceşte spre mine. Îmi adresează cel mai trist zâmbet pe care l-am văzut în ultimii ani, şi simt cum mi se frânge inima.

— Atunci, pa, pa. O să te anunţ dacă-mi vin idei noi în legătură cu rochia.

— A, nu, las-o încolo de rochie. O să-mi cumpăr una. Ai şi aşa destule pe cap.

— Am zis c-o fac şi-o să mă ţin de cuvânt. *Vreau* s-o fac. O să-mi mai abată gândurile de la ce se întâmplă. O să-ţi trimit nişte schiţe prin e-mail.

— Fantastic! Pa, scumpa.

— Da, ne vedem.

Ies din bucătărie, pe chipul surorii mele jucând acelaşi zâmbet trist. Ştiu cum s-o ajut, cum să-i trag un şut undeva soţului ei.

Iulie 1988

— Mă rog, ce nu înţeleg este ce căutai tu în casa bărbatului ăstuia, îmi zise mama.

Contrar uzanţelor, poliţiştii, care tocmai m-au arestat, le permit părinţilor şi surorilor mele să mă viziteze, în celula secţiei. Neobişnuita generozitate se explica prin aceea că, spuneau ei, dimineaţă, după audiere, urma să fiu trimisă la Holloway, fără posibilitatea de a merge acasă să-mi văd familia. Aş fi putut rămâne acolo şi-un an întreg, până la începerea procesului. Nu intenţionau să recomande eliberarea pe cauţiune, dată fiind natura atacului; aveau de gând să spună tribunalului că sunt o criminală periculoasă şi că ar fi bine să rămân după gratii, până ce judecătorul mă trimitea la răcoare definitiv.

Asta mi-au comunicat înainte să mă conducă în celulă, şi probabil că asta avea să se întâmple, mi-a confirmat avocatul, fiindcă recunoscusem c-am fost acolo. Aşadar, nu era deloc de mirare că Poliţia se arătase generoasă în privinţa vizitelor: din acea clipă, şi pentru tot restul vieţii, urma să primesc numai doi vizitatori simultan.

Tata îşi pusese braţul pe după umerii mamei, în vreme ce, fără să-şi dea seama, cred, Faye şi Medina se ţineau strâns de mâini, ca atunci când erau copii. Chipul lui Faye era împietrit; Medina părea să fi plâns. Amândouă îşi lăsaseră baltă vieţile duse în alte părţi ale Londrei, ca să vină să mă vadă. Să mă vadă în halul ăsta, şezând într-o cămăruţă umedă, pe un pat din metal dur, acoperit c-o saltea cât o foaie de ceapă, şi c-o toaletă, tot din metal, într-un colţ.

— E prietenul meu, îi răspund mamei, conştientă că va trebui să le spun totul, înainte să afle de la poliţişti. Suntem împreună de vreo doi ani.

Faye şi tata se încruntă adânc, refuzând să accepte ce aud; mama şi Medina fac ochii mari, speriate. Da, asta înseamnă că aveam cincisprezece ani când începuse.

— Ţi-era profesor, zise Faye. Era profesorul tău de istorie. Şi ieşeai cu el?

Ruşinată, mi-am lăsat privirile în podea.

— Da.

— Dar, Serena, cum de-ai fost în stare? întrebă Medina.

— Mi-a… mi-a spus că mă iubeşte.

— Nu are voie să te iubească! izbucni Faye, mânioasă. Era profesorul tău. Te-a violat!

— Nu, nu, n-a fost aşa. Nu m-a obligat să fac nimic.

— Nu împliniseşi încă şaisprezece ani, deci te-a violat, spuse ea. Nu

aveai vârsta la care să-ţi poţi da consimţământul. Ar fi trebuit să ştie asta. Şi dacă accepţi, şi dacă refuzi, nu are voie să se atingă de tine.

— Ştiu, dar…

— Dar, ce? îmi tăie vorba Medina.

N-o mai văzusem niciodată atât de furioasă, clocotind de mânie.

— Ce? Cum să te iubească, dacă el e adult, iar tu, doar o copilă, şi-n plus, ar trebui să aibă grijă de tine? Şi-acum e mort.

— Nu l-am omorât eu.

Mi-am plimbat ochii de la unul la altul, cuprinsă de panică, încercând să-i fac să înţeleagă.

— Nu. N-aş fi putut. Indiferent ce zice Poliţia, nu l-am omorât eu.

— Dar erai de faţă, spuse Faye.

— Nu l-am omorât eu, am repetat, simţind cum sunt pe cale să izbucnesc în plâns. Mami, crede-mă, nu eu l-am omorât. Crede-mă.

— Te cred, îmi zise ea, desprinzându-se de tata şi venind spre mine. Ştiu că n-ai fost tu, Serena, spuse, cuprinzându-mă în braţe. Ştiu că n-ai fi în stare de aşa ceva. Aşa te-am educat. Nu, n-ai putea.

M-am agăţat de mama, ştiind că nu voi mai fi îmbrăţişată astfel vreme de luni întregi, poate chiar ani. Ceilalţi trei ne priveau, părând uşor detaşaţi de ce se petrecea.

Ştiam că trebuie să-i conving să mă creadă. Pentru că nu comisesem eu crima, şi în niciun caz în felul în care susţineau poliţiştii. Nu l-am ucis eu.

În clipa în care intru în coconul de pluş al biroului său, Adrian îmi face semn cu degetul să aştept „un minut”, deoarece vorbeşte la telefon. Încăperea e decorată în nuanţe calde de roşu şi vişiniu, cu materiale somptuoase şi covoare groase. Locul ăsta îmi sugerează, fără îndoială, un uter, aşa cum trebuie să-i pară el unui bebeluş nenăscut – roşu şi moale. Personal, consider asta un semn că nu vrea să se maturizeze, dar n-aş împărtăşi nimănui genul ăsta de impresii. De ce-aş face-o? Nu-i frumos să faci glume răutăcioase la adresa familiei celor pe care-i iubeşti. Îmi place de Adrian, cu tot cu biroul lui, şi de aceea, drumul către firma sa de consultanţă în domeniul managementului, din vestul Londrei, a fost dificil. Mi se pare incredibil că mă consideră o criminală. Ce altceva o mai fi zis, fără ştirea mea? Ce-o mai fi gândit despre mine, de ce-oi mai fi fost acuzată?

— Sez! zice el, punând telefonul la loc şi ridicându-se în picioare.

„Nu mă lua pe mine cu «Sez»”, îi răspund, dar în gând. „Mai ales acum, că ştiu ce gândeşti.”

— Nu te-am văzut de-un car de an.

Ca Iuda, vine şi mă sărută pe ambii obraji. Îi simt atingerea ca pe-o înfierare, ca pe vârful cuţitului pe care mi l-a înfipt în spate. Îi

răspund cu răceală la primirea călduroasă şi abia după ce se îndepărtează mă relaxez, aşezându-mă pe scaunul din faţa biroului, pe care mi-l indică.

— Ştiu, Adrian, a trecut ceva timp. Ar trebui să ne mai vizităm, cu copii cu tot.

— Aud că s-ar cuveni să te felicit, zice, plesnindu-şi palmele şi frecându-le cu sete, parcă în aşteptarea unei petreceri pe care urmează s-o organizăm. Vă căsătoriţi din nou, din câte am înţeles. O luaţi de la zero.

— Mda, aşa e.

— De asta ai venit? Să mă rogi să particip?

Îşi trece mâna prin părul blond, îndepărtându-l temporar de pe faţă şi dezvăluindu-şi trăsăturile fine şi fruntea netedă.

— Ştiu că Mez se ocupă de croitul rochiei, şi presupun că ea şi Fez vor fi domnişoarele de onoare. Deci, asta înseamnă că Harry şi cu mine vom fi cavalerii? Aş fi onorat. Pe cuvânt. Onorat.

Slujba lui Adrian, aceea de consultant în domeniul managementului – de unde şi biroul personal şi incapacitatea de-a lăsa din mână telefonul mobil – îl determină, uneori, să preia iniţiativa. Anticipează dorinţele şi nevoile persoanei (clientului) cu care stă de vorbă, apoi încearcă să satisfacă dorinţa respectivă şi nevoia ce-i corespunde. Cu toate astea, când nu e vorba de ceva legat de serviciu, nici nu se mai osteneşte să afle ce-şi doreşte interlocutorul sau de ce are cu adevărat nevoie. Face presupuneri, după care preia iniţiativa.

— Nu, nu de asta sunt aici, răspund eu cu blândeţe. Motivul vizitei mele e altul: vreau să te rog să încetezi să te mai porţi ca un mitocan cu sora mea.

Adrian oftează şi se dezumflă concomitent.

— Mda, era o chestiune de timp până să apari şi tu. E imposibil să fii bătut la cap de un singur membru al familiei Gorringe.

— Şi eu? Adică, Faye a trecut deja pe aici?

— Fireşte. De îndată ce Medina începe să se văicărească la una dintre voi, ştiu sigur c-o să apară şi cealaltă. Nu-i de mirare că Harry vă zice „vrăjitoarele din Ipswich”.

— Da, şi nu-i de mirare că Harry nu scapă niciun prilej să se dovedească un măgar. Mă auzi pe mine ţipând, cumva?

— Nu. Bănuiesc că e şi ăsta un câştig.

Când e stârnită, când crede că cineva profită de un membru al familiei noastre, Faye devine un monstru. Sunt convinsă că i-a tras o săpuneală pe care n-o s-o uite curând, dar e limpede că n-a avut niciun efect. Numai pe căi subtile îl poţi convinge pe Adrian să admită că e un nesimţit; că e tată de familie, nu holtei liber ca pasărea cerului, şi că nu mai e cazul să se prefacă a fi. Sau, mă rog, ar putea, doar că nu se mai poate aştepta ca familia să-i fie mereu alături,

răbdătoare. Trebuie să-i trag una cât mai gentil, ca să nu-şi dea seama că e luat în şuturi.

— Ce se întâmplă, Ades? Şi, ca să ştii şi tu, Medina n-a venit să se văicărească. Eu am obligat-o să-mi spună. Îţi e sută la sută credincioasă.

Las partea cu „spre deosebire de tine" să atârne în aer, ca un fruct copt – îl poate culege şi mânca, dacă doreşte, sau îl poate ignora, dar ştim amândoi că reproşul, fructul, e acolo şi-l aşteaptă.

— Tu să-mi spui, îmi răspunde. Eu nu mai ştiu ce se petrece în căsnicia mea.

— De ce munceşti de dimineaţă până seara sau o ştergi în vacanţe cu „băieţii"? De ce nu vrei să stai mai mult cu Mez şi copiii?

— Nu-s numai eu de vină, zice pe un ton defensiv, rotindu-se cu scaunul ca să se uite pe fereastră, la priveliştea ternă oferită de talmeş-balmeşul de acoperişuri negre şi gri din mica piaţetă londoneză. Pur şi simplu nu mai pot discuta cu ea. Nu e…

Ridică mâinile şi le apropie, ca şi când ar tine o minge şi s-ar strădui să-şi atingă palmele una de alta, dar e împiedicat de mingea invizibilă.

— Pur şi simplu nu e prezentă.

Mai apasă o dată mingea.

— Nu e femeia cu care m-am căsătorit.

— Păi, fireşte că nu e. Tu te-ai însurat c-o femeie singură, muncitoare, care acum stă acasă, mamă a patru copii. Cum te-ai putea aştepta să nu se schimbe? Ţi-a trecut vreodată prin minte că nici tu nu mai eşti acelaşi om? Bărbatul cu care s-a măritat ar sta de vorbă cu ea, dacă ar fi vreo problemă, nu s-ar ascunde în spatele serviciului sau al amicilor.

— Serena, habar n-ai cum e.

— Atunci, spune-mi.

— O iubesc, sigur c-o iubesc. Nu cred că voi înceta vreodată s-o iubesc. Şi pe copii. Sunt universul meu. Dar… Medina are… E… Nu pot să vorbesc cu ea. Vin acasă după o zi plină şi ea nu vrea să vorbească decât despre ce-au mai făcut copiii, ce pâine a copt, ce model de rochie a mai găsit. E ca şi cum soţia mea ar fi dispărut, iar în locul ei a apărut o casnică din anii '50, care, cine ştie, poate că ia antidepresive cu pumnul şi nu mai ştie altceva în afară de gospodărie. Stau mai mult cu amicii ca să mai port şi eu o discuţie interesantă, din când în când.

— Cum îndrăzneşti?

Mă străduiesc să nu ridic tonul şi să fiu calmă, să las cuvintele să-mi exprime gândurile. Dacă nu strig, poate că ruşinea pe care-ar trebui s-o simtă va fi mai acută, cu mai mult efect.

— Creşte patru copii – copiii tăi. La ce te-ai aştepta, mai exact? Să îngrijească, zilnic, patru copii şi apoi, când vii acasă, să dea fuga la

tine şi să-ţi satisfacă toate nevoile, intelectuale şi fizice?

— Nu înţelegi.

— Păi, atunci fă-mă să înţeleg, fiindcă imaginea ta iese cam şifonată în contextul ăsta, Ades.

— Of, Serena, zice oftând. Lucrurile n-ar sta chiar aşa de rău, dacă ar fi numai atât. Mai e vorba şi de obsesiile ei.

Îmi aruncă o scurtă privire, să verifice dacă sunt atentă. Sunt, ascult cu nesaţ.

— Vede pericole peste tot. Uneori mă mir că-i mai lasă pe copii să meargă la şcoală. La un moment dat, se gândea serios să-i educe acasă, dar am pus piciorul în prag. Îi e frică de ce li s-ar putea întâmpla la şcoală. Nu atât din partea celorlalţi copii, cât din partea profesorilor.

Senzaţia de rău, cea născută din conştiinţa faptului c-ai comis o crimă, mi se ridică iarăşi în stomac şi se strânge aşa de tare, că aproape mă îndoi de durere.

— Şi, de fiecare dată când copiii nu sunt acasă, se gândeşte că o să li se întâmple ceva. Că lumea e plină de oameni care abia aşteaptă să le facă rău. Nici în ruptul capului n-o pot convinge că nu-i adevărat, aşa c-am renunţat. Un motiv ar fi şi faptul că, dacă nu-i cânt în strună, crede că nu-mi pasă. Si-apoi, desigur, de cum faci tu ceva, lucrurile se înrăutăţesc.

— De cum fac *eu* ceva?

— Mda. Când te-ai măritat prima dată, când ai născut-o pe Verity, când te-ai mutat în Brighton, apoi când l-ai avut pe Conrad, iar acum, cu nunta asta. De fiecare dată când ţi se întâmplă ceva bun, ea începe să bată câmpii că Poliţia o să descopere dovada care o să te trimită în închisoare.

— Dar nu există nicio dovadă, zic, neştiind ce să mai cred. Cum să găsească o dovadă care nu există? Şi de ce ar…

Cuvintele mi se sting într-o şoaptă, de îndată ce văd că Adrian s-a înroşit ca para focului, de la rădăcina părului până la, fără îndoială, degetele atent îngrijite de la picioarele ascunse în pantofi scumpi.

— Crede că eu am făcut-o, zic. Crede că sunt vinovată.

— Îşi face griji pentru tine. Cre…

— Crede că sunt o criminală şi *pe deasupra, o* mincinoasă.

— Nu, doar că erai speriată şi că a fost legitimă apărare şi că ştiai că nu te va crede nimeni…

— Aşa c-am minţit.

E prea multă informaţie nouă şi neliniştitoare, creierul meu n-o poate procesa în clipa de fată. Medina, sora mea, mă crede o criminală. Dintotdeauna. Crede c-am omorât pe cineva, c-am luat viaţa cuiva.

— Sez… începe Adrian, tulburat de tăcerea mea îndelungată.

Ridic mâna şi-i fac semn să tacă.

— Nu, nu, să nu spui nimic. Aici nu e vorba de mine, ci de tine şi de Medina. Dacă ai dreptate şi are unele obsesii, atunci probabil că e traumatizată, nu nebună. Şi, dacă o iubeşti…

— Sigur c-o iubesc. Chiar şi atunci când e greu de suportat, tot o iubesc.

— Dacă ai iubi-o, i-ai arăta mai multă susţinere, în loc s-o ştergi cu băieţii la prima ocazie. Pe bune, cum crezi c-o să ajute asta? Şi ce impresie îţi imaginezi că vor avea copii? Dacă, aşa cum spui, mama lor nu-i slăbeşte din ochi, iar în restul timpului, tatăl lor nu-i acasă, ce-ar trebui ei să gândească şi să simtă?

— Nu mă lasă să mă ocup de copii. Dacă încerc să-i duc undeva, îmi dă o listă cu ce am voie şi n-am voie să fac, atât de lungă încât nu mai merită efortul.

— Of, nu te mai văicări! Vorbim despre copiii tăi. Nu mai merită efortul? Ades, chiar vrei să-mi spui că, dacă ţi-ai anula una dintre „excursiile” astea şi ţi-ai lua liber de la serviciu, şi dacă, în fiecare dimineaţă, i-ai zice lui Mez că le dai tu de mâncare copiilor şi-i duci la şcoală, o să te refuze? Fin’că, ştii, când Verity şi Con erau mititei, şi eu, încă ferm convinsă că orice pală de vânt i-ar frânge, mă simţeam uşurată în fiecare sâmbătă dimineaţă, când Evan îi îmbrăca şi-i scotea pe-afară. Adică, da, la micul dejun le dădea pateuri cu ciocolată şi sucuri pline de zahăr, şi-i îmbrăca de parcă aruncase hainele cu furca, dar ăsta era felul lui de-a face lucrurile. Nu există pe lume o mamă mai paranoică decât mine, dar, în zilele alea, mă relaxam, fiindcă-i ştiam cu el, cu singura fiinţă din lume cu care am încredere să-mi las copiii.

Adrian nu zice nimic, se uită lung în zare şi e puţin îmbufnat.

— Ca să fiu sinceră până la capăt, singurul motiv pentru care aveam atâta încredere în Evan, oricât de rău ar suna, este că mi-a dovedit, de nenumărate ori, că pentru el copiii sunt cel mai important lucru din lume. Chiar mai important decât relaţia noastră. Ştiam că n-ar permite să li se întâmple ceva rău. Da, da, teoretic, ar trebui să am încredere să-i las cu el pentru că e tatăl lor, dar Evan mi-a dat siguranţa că ţine la ei la fel de mult ca mine. Cum crezi că-i vei dovedi lui Mez că-i iubeşti pe copii la fel de mult ca ea şi-i vei contrazice impresiile paranoice, dacă tu, nici una, nici două, dispari în câte o vacanţă? Cum îi va dovedi asta că nu e singură şi că nu trebuie să fie de două ori mai vigilentă, fiindcă persoana care ar trebui s-o ajute nu e lângă ea?

— Probabil c-ai dreptate, mormăie el.

— Încearcă să-i oferi şi sprijinul unui specialist. Cineva cu care să vorbească, poate? Cineva s-o ajute să scape de obsesii şi griji. Dar fă asta astfel încât să înţeleagă că o iubeşti şi îţi faci griji pentru ea, nu că e o nebună lângă care nu mai suporţi să trăieşti.

— Nu cred că e nebună.

— Ei să-i dovedeşti asta, nu mie.

Mă ridic, gata să plec mai luminată de la această întâlnire. Am venit să trag un perdaf; plec ştiind că şi el, şi sora mea mă cred o criminală.

— Şi nu-i mai hrăni paranoia, trântindu-i „glume” nesărate despre criminalii din familia ei.

Adrian se înroşeşte din nou şi priveşte în jos, ruşinat. Sau poate jenat? Dacă e ruşinat, asta înseamnă că se simte prost şi ştie c-a greşit; dacă e jenat, asta înseamnă că se simte prost din pricină c-am aflat ce-a spus. A vorbit serios, dar eu n-ar fi trebuit să aflu.

— Serena, eu…

Clatin din cap şi ridic iarăşi mâna, ca să-l împiedic să continue. Scuzele n-or să schimbe situaţia şi nici n-or să facă pe vreunul dintre noi să se simtă mai bine.

— Ne vedem, Adrian. Ne vedem curând.

— Da. Pa, Serena.

Adică, „Pa, Criminalo”, nu? îmi zic în gând, în vreme ce ies din birou.

Mi-e destul de greu să ajung la maşină.

Picioarele refuză să se mişte unul după altul, aşa cum ar trebui; parcă aş fi pe arcuri, trupul tresăltându-mi la fiece pas.

Întreaga mea familie mă consideră capabilă de cea mai odioasă crimă.

Dacă Medina e încredinţată de asta, atunci la fel e şi Faye. La fel şi părinţii noştri, fiindcă ei sunt singurii care le pot convinge că sora lor e nevinovată. Dacă n-au izbutit, atunci înseamnă că sunt de aceeaşi părere.

Patru dintre cei şapte oameni la care ţin cel mai mult pe lume sunt convinşi că am ucis. Patru dintre cei şapte oameni la care ţin cel mai mult pe lume sunt convinşi c-ar fi trebuit să-mi petrec ultimii douăzeci de ani putrezind într-o celulă.

Poppy

E mâna destinului.

Aşa trebuie să fie. Trebuie să-mi reabilitez numele. Asta e singura explicaţie pentru faptul că şi ea locuieşte aici. Suntem încă legate şi vom mai fi, până va mărturisi.

Mai întâi, însă, trebuie să aflu tot ce pot despre ea, ca să-mi fac o strategie cum s-o abordez, ce să-i spun ca s-o determin să mărturisească adevărul. După asta, tata va putea să se uite iarăşi la mine, să-mi *vorbească.* Voi reveni la viaţă, iar el mă va iubi din nou; mama nu va mai fi atât de agitată în prezenta mea, de parc-ar aştepta clipa în care mă va zări furişându-mă în camera ei, ca să-i pun o pernă pe faţă. După ce Serena îşi va mărturisi fapta, voi fi un om liber. Cine ştie, poate că Regina o să-mi trimită chiar şi-o scrisoare, în care-şi va cere iertare pentru anii pe care i-am irosit.

Voi redeveni stăpână pe viaţa mea. Măcar pe partea asta. Adio întâlniri cu ofiţerul de la eliberări condiţionate, n-o să mai fiu obligată să bifez căsuţa „Condamnări anterioare". Aş putea chiar să comit o infracţiune măruntă, fără să mă tem că voi fi trimisă la închisoare pentru tot restul zilelor. Şi, în sfârşit, *în sfârşit,* îmi voi putea începe noua viaţă.

— Doamna Argyle, camera cinci, anunţă vocea din boxele staţiei de amplificare. Doamna Argyle, camera cinci.

Mă ridic de pe scaun şi, cu mişcări grijulii, pun la loc revista pe care-o frunzărisem, pe măsuţa joasă din lemn aflată în faţa mea. Aşa e Penelope Argyle: ordonată şi curată; nu-i place să facă deranj, nu-i place să facă valuri.

Parcurg coridorul îngust şi mă uit la numerele de pe uşi, până ajung la camera cinci. Bat şi intru fără să aştept răspuns.

Bărbatul din încăpere se ridică în picioare şi-mi zâmbeşte. Zâmbetul e cald şi prietenos, şi mai că şovăi. Apoi, privirea mi-e atrasă de fotografia de pe birou: soţ, soţie, doi copii. Toţi cu gurile până la urechi.

— Salutare. Sunt doctorul Evan Gillmare. Luaţi loc şi spuneţi-mi cu ce vă pot fi de folos.

Trebuia să vin aici, fiindcă aici se află încă o piesă importantă din puzzle-ul vieţii pe care mi-a furat-o. M-aş fi putut mărita c-un doctor chipeş. Aş fi putut avea doi copii. Dacă n-ar fi făcut ce-a făcut, toate astea ar fi putut fi ale mele. Şi e neapărată nevoie să mă apropii cât mai mult de viaţa asta, înainte să vorbesc cu ea.

Doctorul Gillmare citeşte formularul pe care l-am completat, aşa că profit de ocazie să-i cercetez amănunţit cabinetul. E ticsit cu cărţi

înşirate pe etajere din lemn de stejar, şi peste tot se văd fotografii cu familia. El şi soţia. El şi copiii. Soţia şi copiii. Privirea mea revine obsesiv la poza de pe birou. Nu ştiu de ce, dar ea mă deranjează cel mai tare. Tuspatru, părinţii ţinându-se cu un braţ pe după umeri şi cu celălalt ţinând câte un copil, râd – *râd,* nu doar zâmbesc – spre aparatul de fotografiat. Poate pentru că lasă impresia unui tot unitar. De parcă nimic nu i-ar putea dezbina, fiindcă sunt patru şi sunt perfecţi.

— Deci, doamnă Argyle, în formular scrie că v-aţi mutat de curând în regiune, mi se adresează doctorul Gillmare, făcându-mă să tresar.

— Da.

— V-aţi născut aici?

Are o voce adâncă şi caldă. M-aş putea scălda în tonalităţile ei bogate, m-aş putea lăsa purtată de frumuseţea ei, fără gând de întoarcere.

— Nu, în Londra. Am rude aici şi trebuie să locuiesc cu ele.

— OK. Probabil că ştiţi că e puţin ciudat să examinez pacienţi care nu au fişe medicale sau care nu sunt înregistraţi la noi, dar aţi spus că e o urgenţă şi-aţi întrebat anume de mine.

E chipeş, desigur. *Desigur*. Serena n-ar alege pe cineva cu aspect comun. Mai întâi, Marcus, acum, doctorul Gillmare, şi sunt convinsă că între cei doi au fost o mulţime de alţi bărbaţi înalţi şi arătoşi, chiar dacă nu toţi de culoare. Pe lângă aspectul fizic, doctorul Gillmare are şi-un grad mare de empatie. Dacă i-aş fi cu adevărat pacientă, m-aş simţi în siguranţă vorbind cu el despre practic orice. M-ar încuraja chipul lui, felul lui de-a se purta. Nu-i de mirare că poartă cea mai lată verighetă pe care-am văzut-o la vreun bărbat, şi ţine câte-o fotografie cu familia în fiece colţişor liber – vrea ca lumea să ştie că e cât se poate de însurat, fiindcă negreşit pacientele se îndrăgostesc de el c-o regularitate alarmantă.

Deşi ştiu cine e, n-am nicio problemă în a mă vedea intrată în rândurile clubului de admiratoare. Şi dacă Serena ajunge la răcoare…

— Doamnă Argyle? întreabă el.

Tresar uşor, deoarece… cu mine vorbeşte, nu?

— Da? răspund, roşind uşor din pricina gândurilor care mi se învârteau prin minte.

— Aţi cerut să vorbiţi anume cu mine.

— Ăăă… da. O cunoştinţă mai veche mi-a zis că sunteţi un medic foarte bun.

— OK. După cum spuneam, e neobişnuit să primesc pacienţi care nu au fişă medicală şi care nu sunt înregistraţi la noi, dar, fiind o urgenţă, am făcut o excepţie. Care este urgenţa?

— A, da, păi… ăăă… am nevoie de pilula de dimineaţă, mă bâlbâi eu, formulând singura urgenţă la care mă pot gândi.

— OK, spune el, rotindu-se cu scaunul spre birou şi bătând ceva la calculator. Când aţi făcut sex neprotejat?

„La naiba! Când trebuie să fie, înainte să fie prea târziu? Patruzeci şi opt de ore? Şaptezeci şi două de ore? Nouăzeci şi şase? Nu-mi mai amintesc.” Mi-a luat atâta timp s-o conving pe secretară să mă lase să-l văd, c-am uitat să mă interesez şi de restul.

— Ăăă… ieri? Ieri dimineaţă?

— OK.

— Pe la ora opt.

— Bun.

— Mă rog, de pe la opt până pe la şi jumătate.

— OK.

— De fapt, nouă fără un sfert.

— Aaa-ha.

— De fapt, ştiţi ceva? Hai să zicem nouă. Era practic ora nouă. Aşa că, hai să zicem nouă.

— Bine, nouă. Am putea să trecem chiar şi nouă şi jumătate, dacă vreţi.

— Nu, nu, lăsaţi nouă.

— Bine. Dar ştiţi, nu-i aşa, că puteţi cumpăra pastila de la aproape orice farmacie?

„Serios? Mie nu mi-a zis nimeni. Când s-au petrecut toate schimbările astea? Din ce-mi aminteam eu, era practic nevoie de un bilet de la mama, în care să se scrie că e de acord, înainte măcar ca cineva să rostească «Pilulă» de faţă cu tine, necum să ţi-o şi dea. Acum poţi să intri într-o farmacie, la întâmplare, şi s-o cumperi? Oare lumea a luat-o razna de tot?”

— Nu era nevoie să aşteptaţi să consultaţi un medic.

— A, ăăă, da, da. Doar că, ştiţi… adică, fireşte că ştiam. Doar că… Voiam să consult un medic, ca să fiu sigură. Înţelegeţi?

— Da, mai bine te asiguri decât să regreţi.

— Exact.

— Bun. Dacă sunteţi drăguţă să vă ridicaţi mâneca, o să vă iau tensiunea înainte să scriu reţeta.

Mâinile lui delicate îmi ating uşor pielea, în vreme ce-mi strecoară banda în jurul bicepsului. Degetele au unghii pătrate şi cute fine gravate în pielea netedă şi cafenie.

— Aveţi tensiunea cam mare, îmi spune. Dar nu cât să vă alarmaţi.

— Am emoţii când merg la doctor, îi explic eu.

„Mai ales la cel însurat cu femeia care m-a trimis la puşcărie.”

— Am înţeles. OK, o să vă prescriu o doză de contraceptiv de urgenţă. E vorba de-o singură pastilă, aşa că luaţi-o cât mai curând. Dacă vă e rău sau vomaţi, e posibil ca pilula să n-aibă efect, aşa că reveniţi pentru încă o consultaţie. Ciclul ar trebui să vină la data

obişnuită, dar dacă întârzie, veniţi neapărat, fiindcă există posibilitatea – mică, dar există – să fiţi însărcinată. E-n regulă?

A bătut la calculator cât mi-a spus toate astea, apoi a tipărit reţeta, în loc s-o scrie de mână, dar a izbutit să mă facă să mă simt cea mai importantă persoană din tot cabinetul.

— Da, e în regulă, am zis, mai îmbunată.

Am profitat de bunătatea acestui om; nu e vina lui că e însurat cu o criminală. Probabil că nici nu ştie asta.

— Mai doriţi să discutăm şi despre altceva, doamnă? se interesează pe un ton amabil.

— Nu, de ce? zic, fluturând reţeta în semn că era tot ce voiam.

— Nu m-am putut împiedica să nu observ tăieturile de pe braţ.

Aproape că uitasem de ele. Datează din vremuri îndepărtate, iar cicatricile au pălit, aproape dispărând în textura pielii. Mă rog, aşa-mi imaginasem. Nici măcar nu observasem că se uitase la ele. Nu avusese nicio reacţie. Acum va trebui să mai inventez nişte poveşti.

— Nu vă simţiţi obligată să răspundeţi. Sau să vorbiţi despre asta, spune el, înainte să apuc să-mi încarc şi mai mult lista cu delicte. Dar dacă doriţi să vorbim, vă puteţi întoarce oricând, sau vă putem ajuta să găsiţi un psiholog.

Nu răspund, fiindcă nu ştiu ce. E limpede că nu mă consideră vreo ciudată. Se poartă ca un profesionist, demonstrând că-i pasă, fără să fie indiscret. E un exemplu de empatie.

— Suntem aici ca să vă ajutăm.

Dau din cap c-am înţeles, şi mă ridic.

— Mulţumesc, domnule doctor.

Deschid uşa şi-o închid apoi în urma mea, simţindu-mă *îngrozitor*.

Serena

— Mami, tăticul e cel mai bun prieten al tău? mă întreabă Conrad.

— Bănuiesc că da. De ce întrebi?

— Dacă tati ar strica ceva, te-ai supăra pe el, deşi e prietenul tău cel mai bun?

Aha, înţeleg. Isteţul meu fiu a venit să stea cu mine, în grădină. Mă tot uit la cerul înstelat, aşteptând răbdătoare să văd o stea căzătoare brăzdând noaptea cenuşie. „Dacă văd o stea căzătoare, îi spun lui Evan în seara asta", îmi propusesem, strângându-mi haina în jurul trupului şi instalându-mă confortabil. „Dacă asta-i seara în care trebuie să-i spun, steaua îmi va fi inspiraţie."

Con şi-a făcut apariţia acum aproximativ zece minute, căţărându-se în poala mea. Fericită să-l văd purtându-se ca un copilaş, l-am tras lângă mine, pentru ca haina să-l ferească şi pe el de frig. A stat nemişcat atât de mult, c-am crezut că aţipise, când, de fapt, el se folosise de răgaz ca să-şi pună la punct o strategie pentru confesiune.

— Da, m-aş supăra, dar dacă i-ar părea rău şi mi-ar spune ce-a stricat, înainte să descopăr singură, mi-ar trece repede supărarea.

— OK, zice Con şi-mi alunecă din braţe, dând fuga în casă.

— Hei, hei, ce-ai stricat?

— Nimic, spune, scuturând nedumerit din cap.

— Atunci, de ce întrebi ce-ar fi dacă tata ar strica ceva?

— Fiindcă tati ţi-a scăpat în toaletă chestia aia de îndreptat părul, când făcea pe *rapper-ul* faimos, în baie, şi mi-a zis să te întreb dacă te-ai supăra pe el.

— Ce-a făcut?! strig, sărind de pe scaun.

— Mi-a zis să-ţi zic că-i pare rău.

— Şi rău o să-i pară! Spune-i că ori îmi cumpără o placă nouă, ori poate să doarmă în camera de oaspeţi, în noaptea asta.

— OK, zice Conrad vesel.

O ia spre casă şi se opreşte la un pas de uşile duble, se uită în sus, îşi duce palmele pâlnie la gură şi urlă:

— MAMI ZICE CĂ POŢI SĂ DORMI ÎN CAMERA DE OASPEŢI ÎN NOAPTEA ASTA ŞI CĂ TREBUIE SĂ-I MAI CUMPERI!

Fereastra dormitorului, care dă spre grădină, se deschide instantaneu şi Evan se apleacă în afară, cu degetul la buze, încercând să-i facă semn să tacă. Evan l-a învăţat pe Con şmecheria cu degetul la buze, încă de când acesta n-avea decât zece luni.

— ŞI ZICE C-O SĂ-ŢI PARĂ RĂU! adaugă fiul nostru, ca să nu rămână dator.

— Bine, îi spun, punându-mi mâinile pe umerii lui. Acum, că ne-au auzit toţi vecinii, hai să mergem la culcare, vrei? îi propun,

îndreptându-l spre casă.

— OK, mami! se învoieşte el, fericit.

Abia mult mai târziu, după ce-a adormit toată lumea şi Evan sforăie uşurel lângă mine, îmi amintesc de promisiunea cu steaua căzătoare. N-am văzut niciuna, aşa că nu trebuie să-i spun nimic. Dar vreau să-i spun. Mă mişc puţin, mă ghemuiesc în adânciturile lăsate de trupul solid al soţului meu şi-mi înfăşor braţele în jurul lui.

— Odată, demult, am făcut o mare prostie. Evan, şoptesc în pliurile calde şi moi ale pielii gâtului său. Şi vreau să-ţi povestesc şi ţie.

Poppy

Aruncând o privire la ceas, îmi dau seama c-am întârziat la slujba de marţi.

Am două servicii, acum: lunea, miercurea şi vinerea, fac curăţenie la o doamnă din Hove. Mi-am găsit slujba asta prin Raymond Blaine, un vechi amic de-al domnului Fitch, ofiţerul care se ocupă de eliberarea mea condiţionată. L-am cunoscut pe Raymond la sfârşitul săptămânii trecute, în biroul de deasupra unui magazin din centrul Brighton-ului, şi mi-a displăcut din prima clipă. Nu neapărat fiindcă arată precum o tomată supradimensionată, bronzată şi chinuită de gută, nici musai fiindcă, atunci când deschide gura, se exprimă doar o idee mai articulat decât un animal care mârâie; nu, motivul principal este că nu-şi ascunde deloc resentimentele faţă de foştii puşcăriaşi; nu şi-ar irosi urina pe ăştia de „teapa mea", nici dacă am lua foc şi, în general, ar fi de preferat să nu dau de bucluc. Într-o lume ideală, aş fi părăsit încăperea, nu înainte de a-i spune ce să facă cu slujba aia. Dar, tot în lumea aia, nu m-ar fi obligat nimeni să explic hiatusul de douăzeci de ani din CV-ul meu. În mod surprinzător, mi-a găsit aproape imediat o slujbă pentru trei dimineţi pe săptămână – „Sunt disperat, aşa că mă mulţumesc şi cu tine" – şi plătită săptămânal.

Marţea şi joia, sunt la celălalt serviciu – o urmăresc pe Serena. Îi studiez viaţa şi aflu tot ce pot despre ea, ca să ştiu cum s-o abordez. Cum s-o determin să mărturisească rapid.

În dimineaţa asta, însă, o să întârzii, pentru că patul s-a dovedit mult prea îmbietor. Mult prea confortabil şi călduţ. Când a pornit să sune ceasul de pe noptieră, am scos mâna de sub pătură şi-am apăsat butonul, înainte chiar să realizez ce fac. Mi-am tras cearşaful de bumbac crem peste cap şi m-am cuibărit, aşteptând să vină mama să-mi spună c-o să fie vina mea dacă întârzii. Peste cinci minute, avea să apară tata, adesea c-un pahar de suc de portocale în mână, ca să mă anunţe că cine ajunge ultimul la masă nu mai primeşte şuncă sau cârnaţi, în funcţie de ce ardea mama în dimineaţa respectivă.

M-am răsfăţat în amintirile dulci şi trandafirii mai mult decât se cuvenea, agăţându-mă de cearşaf şi de ceţurile somnului, şi aşteptând să aud scârţâitul uşii.

După câteva minute, uşor jenată şi surprinsă că mă lăsasem pradă amintirii, m-am împins către mijlocul patului de o persoană, ghemuindu-mă şi mai strâns sub pătură, ca să îngădui senzaţiei să se disipeze. Nimeni n-avea să ştie c-am crezut că m-am întors în timp, acum douăzeci de ani. Nimeni n-avea să ştie că mă răsfăţasem în sentimentul că sunt iubită şi dorită de părinţii mei, nu ignorată de tată şi temută de mamă.

„Eu voi şti, Poppy”, zisese Marcus, în mintea mea.

„De parcă mi-ar păsa. Şi cui o să-i spui?”

Se ivi lângă mine, întins în pat şi cu faţa întoarsă, aşa de aproape c-am tresărit.

„Ţie, desigur”, răspunse el simplu. „Şi-o să-ţi displacă mai mult decât orice să ţi se reamintească faptul că nu eşti atât de dură şi de rezistentă pe cât pretinzi. O să urăşti să ţi se aducă aminte că nu eşti decât o fetiţă smiorcăită, care a plâns în fiecare noapte după tati al ei.”

„Ia, mai dispari!” i-am spus, aruncând în lături cearşaful şi pătura, şi sărind din pat să scap de el.

Aruncând o privire la numerele de pe ecranul LED al radioului cu ceas negru, pe care-l aveam din adolescenţă, mi-am dat seama cât de târziu era. Ratasem culesul ziarului, pierdusem plecarea la şcoală, nu-l văzusem pe el plecând la lucru. Probabil că va trebui să trec direct la serviciu. S-o privesc cum intră în birourile firmei de asigurări, aflată într-o clădire chiar în spatele gării Brighton, unde era angajată. Încă nu reuşisem să descopăr pe ce post. Ori de câte ori sunam la centrala lor şi întrebam ce funcţie are, secretara, de-o eficienţă deconcertantă, îmi spunea: „Vă dau legătura” şi, înainte să apuc să zic: „Nu, eu…”, mă trezeam catapultată în sistemul de telefonie. De pe internet nu descoperisem nimic, ceea ce însemna că fie postul ei era prea neînsemnat, fie prea important pentru ca publicul larg să aibă acces la detalii. Luând în considerare casa ei spaţioasă şi maşina mare pe care-o conducea, cei doi copii adorabili şi soţul fermecător, înclin către a doua variantă. Am parcurs strada în grabă şi, chiar când dădeam colţul spre Boundary Road, am zărit autobuzul sosind.

A trebuit să alerg câţiva metri până în staţie, dar l-am prins. Era plin ochi, o noutate pentru mine. Autobuzul pe care-l iau eu, de obicei, e gol; numai câţiva oameni, siliţi să ajungă cine ştie unde, dis-de-dimineaţă, se chinuiesc să-l prindă. În clipa de faţă, sunt înconjurată de oameni în costum, de inşi cu genţi, de persoane care citesc, ţinând cartea cu o mână şi bara, cu cealaltă, de şcolari a căror pălăvrăgeală se revarsă pe trepte şi reverberează prin toată maşina, punctată de sunetul discret al noilor walkmanuri. Cumva, e ca şi cum m-aş fi întors în sala de mese. O mulţime de oameni înghesuiţi unii în alţii, dar fără să comunice în afara micilor lumi personale; fiecare se roteşte pe orbita proprie, într-un sistem solar comun.

În vreme ce autobuzul îşi croieşte drum pe New Churchington Road, către oraş, mă prefac o clipă că sunt asemenea adulţilor din jurul meu: trebuie să ajung undeva anume, am o slujbă sau un curs la care trebuie să merg, sunt un membru valoros al comunităţii. Nimeni nu şi-ar închipui altceva. Poate că părul meu arată puţin altfel – tuns foarte scurt, ca să fie uşor de îngrijit; poate că ţinuta mea – compusă din

blugi strâmţi şi geacă de piele întoarsă, cu franjuri – e un pic prea retro, dar ăsta-i şarmul orăşelului Brighton. Aici, trebuie *să te dai peste cap* să ieşi din rând ori să pari căzut din altă lume.

Mă aplec puţin pe fereastră, ca să număr gheretele de pe plajă, până la a mea. Fac asta în fiecare dimineaţă: număr până la unsprezece, de la capăt, chiar la ieşirea de pe promenadă spre stradă.

— Una, două, trei, patru, număr în şoaptă, mişcând din buze în timp ce autobuzul rulează lent. Cinci, şase, şapte, opt, nouă, zece, uns… – şi aici, aproape că strig.

Cineva stă lângă ghereta mea şi meştereşte ceva. Parcă ar desena graffiti.

După câteva secunde, se prinde şi restul creierului: ghereta mea e vandalizată.

Acea parte din mine care e atentă se întinde şi apasă butonul de alarmă. Mai mulţi pasageri îşi ridică privirile, încruntaţi – e limpede că autobuzul nu opreşte aici la ora asta. Prin preajmă nu-s nici şcoli, nici birouri. Doar apartamente şi case, aflate pe străzile care radiază din New Churchington Road, iar de partea cealaltă a drumului sunt marea, plaja şi şirul de gherete, cu spatele la stradă.

— Scuze, scuze, zic, aruncându-mă printre oameni şi luptând să ajung în faţă, la uşi.

Inima îmi bate nebuneşte, iar mintea galopează în acelaşi ritm, ambele disperate să mă convingă c-am greşit la numărătoare. Că ghereta mea nu e desfigurată, că nu e nimeni care se îndeletniceşte cu asta.

Deoarece n-ar fi un atac la întâmplare. Ar fi… Nu. Nu e ghereta mea, nu poate să fie. Sar din autobuz şi aştept să plece, înainte să păşesc pe stradă. Claxonul unei maşini se dezlănţuie furios şi-mi amintesc că trebuie să mă asigur înainte să traversez. Caut şi tot caut o breşă în trafic. Nimic. Toată lumea e nerăbdătoare să ajungă la muncă, sau la şcoală, sau mai ştiu eu unde. Nu înţelege nimeni prin ce trec.

Disperată, mă reped înainte, larma claxoanelor expediindu-mi inima în gât, dar nu-mi pasă – trebuie să trec strada. Reuşesc să ajung nevătămată la zona de siguranţă, unde mă opresc câteva secunde. Pe cealaltă parte a şoselei traficul e ceva mai relaxat, mai puţini oameni conduc în direcţia din care am venit. După maşina asta albastră, mă decid şi, odată ce vehiculul trece pe lângă mine, mă lansez precum un sprinter către linia de finiş.

Alerg pe cărarea ce leagă şoseaua de promenadă şi străbat în goană distanţa scurtă până la gheretă, surprinsă că huliganul n-a plecat. Se aude un bâzâit, de parcă un gigantic bărzăune furios încearcă să răzbească prin perete, dimpreună cu vandalul, oricine ar fi el.

— Ce faci aici? strig chiar înainte să ajung, acoperind zgomotul.

Nu mi-e frică, dar nici proastă nu-s. Până nu aflu cu cine am de-a face, e mai sănătos să nu mă iau de el. Mai întâi să se arate la faţă, si-apoi să hotărăsc ce e de făcut.

— Ce faci cu ghereta mea?

Bâzâitul se opreşte cu o secundă înainte ca individul să se ivească, c-o mască albă pe faţă şi ochelari de sudură la ochi. Dar ştiu cine e, chiar dacă e camuflat în spatele echipamentului de protecţie. E Alain.

— Ce faci? îl întreb.

Poartă haine pătate cu vopsea, iar în mână ţine un soi de unealtă.

— Şlefuiesc. Mi-ai dat voie să vizitez ghereta şi, când am trecut pe aici, am observat că marginea asta era cam denivelată. Aşa c-am hotărât s-o şlefuiesc. După ce-am terminat, însă, mi s-a părut că şi restul ar avea nevoie de puţină atenţie, aşa c-am continuat.

Ce să zic? Nu-l pot forţa să deniveleze iarăşi marginile gheretei. Le observasem şi eu, dar le lăsasem aşa. Am zis că o să dau cu vopsea peste şi-o să mă ocup de ele cu altă ocazie – când voi putea economisi şi-mi voi putea cumpăra uneltele potrivite sau chiar voi putea să plătesc pe cineva. Acum, trebuie să stau de vorbă cu el, deşi mă hotărâsem să nu fac asta.

— Va trebui să cumpăr vopsea pentru laturi, şi nu-mi permit cheltuiala, zic.

Ridică un deget, semn să aştept o clipă, apoi se topeşte şi reapare cu două cutii de vopsea.

— Sunt de culoarea potrivită. Am sunat la Biroul Litoralului şi-am verificat. Am luat chiar de două feluri – pentru primul şi al doilea strat.

Se uită lung la mine, aşteptarea umplând golul dintre noi. E neliniştit, se vede. Se întreabă dacă o să-i iau bunăvoinţa în nume de rău şi-o să-i cer să mă lase în pace. Sau dacă o să-i accept gestul drept ceea ce este – un gest de prietenie. E insistent. Mai insistent decât oricare alt gândac care mi-a ieşit în cale. Cei pe care-i striveam în celulă nu se mai întorceau la viaţă. Am aflat însă că, uneori, se prefăceau morţi, şi trebuia să mă asigur că-i strivisem definitiv. Aşa procedasem şi cu bărbatul acesta, dar el revenise la viaţă.

Poate că nu e gândac. Poate că e…

— N-ar trebui să fii la serviciu? întreb.

— Zi liberă. De asta mi-am zis c-ar fi bine să mă apuc de lucru, astăzi. Mai am o pensulă, dacă vrei.

Mă scotocesc în buzunare, căutând conturul familiar al cheilor. O să mă duc joi s-o văd pe Serena. Doar nu pleacă nicăieri, corect?

— Mai întâi trebuie să termin de vopsit pe dinăuntru, îi răspund în cele din urmă. Ce bine că-mi las hainele de lucru aici, nu?

Alain îmi adresează un zâmbet care-mi face stomacul să tresară.

— Da, o treabă bună.

Stomacul îmi tresare iarăşi. „Încetează. N-ai voie să te îndrăgosteşti de el. N-ai voie să faci nimic, până n-o obligi pe Serena să mărturisească.”

Chiar când îmi spun lucrurile astea, sunt conştientă că faţa mi se relaxează într-un zâmbet, că ochii mei au aceeaşi expresie ca şi ai lui, şi că sufletul mi se deschide încetişor, gata să-l primească.

Poppy

— Arăţi incredibil, îmi spune Alain. Pur şi simplu… incredibil. Eşti foarte frumoasă.

— Mersi, mormăi eu.

Vreau să zâmbesc, dar mi se pare cam ciudat. A trecut atâta vreme, c-am şi uitat să primesc complimente. Iar el mă bombardează cu complimente, nu numai la adresa felului în care arăt şi-a modului în care vopsesc, mă complimentează şi pentru cum îi întind cana de cafea. Observă lucrurile mărunte pe care le fac, după care îmi adresează un compliment în legătură cu ele. E greu să nu mă las prinsă în plasa lor, să nu-mi doresc să mai aud şi alte cuvinte frumoase despre mine, rostogolindu-i-se de pe buze.

Punctul în care am ajuns e cumva rezultatul unui proces natural. Dacă-i permitea vremea, trecea pe la mine după serviciu – e conferenţiar la colegiu – sau oricând avea puţin timp liber, şi mă ajuta să şlefuiesc şi să vopsesc ghereta. Apoi, mergeam să bem ceva. Săptămâna trecută, mi-a propus să mergem doar la un pahar şi-am fost de acord. Peste zece zile, am fost la mai multe „întâlniri”, cum se face în serialele de la televizor.

— Nici tu n-arăţi prea rău, îi răspund.

Poartă o cămaşă albă fără guler, cu primii doi nasturi descheiaţi, pantaloni negri de costum şi-atât. Le *poartă,* fiindcă arată aşa de bine în ele. E cea mai simplă ţinută imaginabilă, dar, *Dumnezeule,* arată delicios în ea. Cămaşa descheiată lasă să se întrezărească clavicula netedă şi pieptul musculos, căzând apoi unduitor de-a lungul trupului şi dispărând în pantaloni. Croiul acestora îi pune în valoare şoldurile zvelte, fesele tari şi picioarele musculoase. Mai degrabă ghicesc detaliile alcătuirii corpului său, fiindcă încă n-am văzut nimic altceva în afară de câte un petic de piept dezgolit şi pielea netedă de sub perii blonzi de pe antebraţe. E proaspăt ras, iar părul negru are strălucirea de după baie – toate laolaltă dându-i un aspect tineresc şi scrobit. Lângă el, pe canapeaua din bar, se află haina costumului, din al cărei buzunar de la piept se iţeşte papionul de mătase. Mergem „la teatru”, aşa că m-am înţolit şi eu.

Am salvat o rochie de gală din mătase albastră, pe care mama o ascunsese în străfundurile şifonierului. Pe la doisprezece ani, obişnuiam s-o probez, îndesând cupele de la piept cu hârtie igienică şi încălţând pantofii ei cu toc înalt. De câte ori mă prindea, îmi povestea de petrecerile de pe vremuri, la care mergea cu tata îmbrăcată în toaleta asta, căreia îi asorta perle şi diamante (plastic şi strasuri). Îmi spunea cât de bine se distrau, cum rochia asta devenise preferata ei. Când am împlinit paisprezece ani, mi-a dăruit-o mie, deoarece, zice

ea, oricum n-avea s-o mai poarte, iar mie îmi stătea tare bine. Ulterior, şi-a luat-o înapoi, evident.

Când s-au mutat şi mi-au recreat camera, se pare c-au îndepărtat câteva elemente esenţiale – anume, lucrurile lor personale, pe care mi le dăruiseră mie: rochia asta, o parte dintre bijuteriile maică-mii, un număr din *Peter Rabbit,* din anii ’50, o miniatură de Mini V model clasic şi cutia ei de sticlă, cadou de la tata (plănuise să-mi dăruiască o maşină din asta adevărată, la împlinirea vârstei de optsprezece ani, dar nu mai apucase). Am găsit obiectele în dormitorul lor, pitite în uriaşul şifonier vechi, de parcă s-ar fi străduit să ascundă semnele afecţiunii faţă de mine în Narnia, unde nu m-aş gândi să le caut.

De fapt, în şifonier mă uitasem *prima, prima* dată, pentru că oamenii sunt, în general, extrem de lipsiţi de imaginaţie când vine vorba de ascunzişuri pentru „comorile” lor. Poate că-s eu paranoică de la natură, dar n-am ascuns niciodată obiecte care aveau legătură cu Marcus în şifonier. Le pitisem sub cele două scânduri din podea, slăbite şi care scârţâiau, aflate în colţul de lângă fereastră. Acolo pusesem lenjeria pe care mi-o dăruise, fotografia pe care i-o luasem din casă, fără să ştie, nişte haine pe care mi le dăduse, jurnalul meu. Acolo am ascuns şi hainele în care fusesem îmbrăcată în seara *aceea,* pătate de sângele lui.

Astfel, când poliţiştii percheziţionaseră casa şi dormitorul meu, răsturnând totul cu fundul în sus, nu găsiseră nimic. Nicio dovadă că eu îl omorâsem. Nu ştiu de ce nu le-am dat hainele. Cine ştie, poate că perechea de pantaloni negri cu talie înaltă, topul roz decoltat şi haina de aceeaşi culoare mi-ar fi fost de folos, le-ar fi dovedit că *eram* nevinovată. Dar, la punctul ăla, nici nu mă mai ascultau. Deciseseră că ştiau ce se petrecuse şi orice ar fi descoperit nu făcea decât să le confirme scenariul, nu să le indice adevărata identitate a făptaşului. C-o zi înainte să înceapă procesul, am scos lucrurile de sub scânduri, am ascuns jurnalul într-o valiză cu haine vechi, am îndesat, la primele ore ale dimineţii, lenjeria şi hainele însângerate într-un sac de plastic negru aflat pe sub celelalte, în lada de gunoi de-afară, căci era zi de ridicat gunoiul şi ştiam că vor fi luate la grămadă.

Serena le-a dat hainele, şi s-a trezit pusă la zid din pricina asta. Eu am fost cea care a sfârşit în închisoare, dar şi ea a fost la un pas să aibă aceeaşi soartă, după ce-au găsit hainele şi alte obiecte care sugerau o legătură între el şi ea. A jucat un joc periculos. S-a purtat ca şi când ar fi fost nevinovată, ca şi când n-avea nimic de ascuns, niciun motiv de teamă, fiindcă nu făcuse nimic rău, când, în realitate, ştiam amândouă că nu era adevărat. Amândouă ştiam că ea îl ucisese.

Mă enervez. Mi se întâmplă tot timpul. În închisoare, găsisem un echilibru: trebuia să mă concentrez asupra rutinei, ca să răzbesc, zi după zi, asupra metodelor prin care puteam preface zilele în

săptămâni, săptămânile în luni, lunile în ani, şi anii în decenii. Trebuia să găsesc căi de a-mi trece viaţa. Aici, afară, cele mai neînsemnate lucruri sunt de ajuns să-mi amintească de Serena, de ce-a făcut, de cum a scăpat. Flacăra mâniei pe care-o simt de câte ori mă gândesc la ea se aprinde din nimic.

Trebuie să încetez să mă mai gândesc la ea. Să-mi savurez seara alături de Alain.

— Doamna ar dori un pahar de şampanie, înainte să sosească maşina? mă întreabă el, luându-mi mâna să mă ajute să mă aşez.

E un gentleman perfect, se ridică întotdeauna când vin sau plec de la masă, îmi deschide uşa, face primul cinste, nu încearcă să mă sărute..!

Atingerea mâinii lui e electrizantă. Vreau să-mi împletesc degetele cu ale lui, vreau ca mâna să i se aşeze pe spatele meu şi să mă tragă lângă el, vreau să mă sărute pe gură. Îmi doresc neînchipuit de mult ca trupurile noastre să se atingă, să-i simt pielea pe a mea. Visez că mă ţine în braţe. Ar fi frumos să mă ţină cineva în braţe, dar să mă ţină el ar fi…

— Un suc de portocale, te rog, îi răspund. Bulele şampaniei îmi gâdilă nasul şi gâtul.

— O… Am cerut să ne fie pusă o sticlă în maşină. Să-i sun să anulez?

— Nu, nu, e tare drăguţ din partea ta. Tu o să bei, eu o să privesc.

Buzele i se depărtează într-un mic zâmbet, iar eu încremenesc, fascinată de gura lui. E aşa de senzuală, că uneori îmi doresc cu disperare – una dureroasă – să-i trasez conturul buzelor cu vârful limbii.

— Poate-s eu mai ciudat, dar îmi place ideea c-o să mă priveşti, îmi spune el, aruncându-mi unul dintre acele zâmbete vagi, care-mi opresc inima în loc.

— Eşti ciudat.

Râde iarăşi, după care îşi scoate portofelul din buzunar şi se îndreaptă spre bar. E bine că-i place să-l privesc. Şi să vreau şi n-aş reuşi să-mi desprind ochii de pe silueta lui divină.

— Vrei să treci pe la mine? îl întreb, la ora închiderii.

Mi-am strâns picioarele sub mine şi mi-am sprijinit capul de pielea netedă şi moale care îmbracă sofaua noastră de la „Maid Marion”. Alain şi-a urcat picioarele pe celălalt colţ al canapelei. Localul s-a golit, cum se întâmplă deseori seara, când nu e vreun meci de fotbal la televizor, şi-am rămas numai noi doi, gătiţi pentru spectacolul de teatru.

— Părinţii mei sunt plecaţi la Londra pentru câteva zile, în vizită la sora şi fratele meu – două zile la el, două zile la ea. Am toată casa – şi

toată cutia de biscuiţi – la dispoziţie. Dacă eşti foarte cuminte, s-ar putea să-ţi dau biscuiţi cu jeleu.

— Te deranjează? mă întreabă Alain dintr-odată, cu fruntea încreţită şi capul uşor aplecat, ca să-mi vadă bine expresia. Te deranjează c-au plecat în vizită fără tine?

Îmi întorc capul şi mă uit lung la bar, inspirând adânc. Urăsc faptul că, mai nou, n-ai voie să fumezi în localuri publice. Sunt prea leneşă să mă tot duc afară să trag un fum, iar conversaţiile de genul ăsta nu se pot purta *decât* la o ţigară. În loc de ţigară, iau un suport de pahar şi încep să-l învârtesc între degete, cercetând atent barul pe care-l văd de câte ori vin aici. Deasupra barului e un rând de pahare, aşteptând, cu fundul în sus sau atârnând, să fie puse la treabă. Imaginaţi-vă ce dezastru s-ar produce dacă ar cădea etajera aceea, dacă şuruburile care o fixează de cadrul barului s-ar desface, într-o bună zi, şi chestia aia s-ar prăbuşi în capul clienţilor! Priveliştea ar semăna cu măcelul lăsat în urmă de cei care merg la închisoare, doar c-ar fi mai mult sânge.

Septembrie 1988

Chipul Bellei a fost mai tot timpul ascuns în trupul păpuşii de cârpe; ochii lui Logan erau mari şi albiţi de frică. Se uitau cum poliţiştii întorceau casa cu fundul în sus: picioare bocănind pe podelele noastre, mâini care trăgeau obiecte de pe rafturi, mutând mobila, distrugând lucruri, lăsând în urmă resturi oribile. Mama o ţinea pe Bella, tata, pe Logan, iar eu stăteam singură la masa din bucătărie, toţi încercând să îndurăm cu vitejie haosul dimprejur. Nu scotea nimeni nicio vorbă; pe fundal, coloana sonoră de obiecte căzând, de bufnituri, uneori de lucruri făcute ţăndări şi ordine aruncate ici şi colo, se derula neîntrerupt. Ofiţerul care se ocupa de percheziţie, inspector Grace King, intră în bucătărie şi mă ţintui c-o privire înfricoşătoare. Nu găsiseră nimic, ceea ce probabil c-o enervase şi mai rău. Nu ştiu ce-şi imaginaseră c-or să găsească – probabil c-o mărturisire completă, deoarece aveau deja arma crimei, iar eu le spusesem că am aruncat hainele pe care le purtasem atunci, fiindcă erau distruse – dar insistaseră totuşi să scotocească prin casă.

— Luaţi-o! le ordonă ea celor doi poliţişti în uniformă, care o însoţiseră în încăpere.

Eram liberă pe cauţiune şi plasată sub arest la domiciliu, singurele motive pentru care m-ar fi putut aresta fiind o încălcare a condiţiilor sau descoperirea unor dovezi noi. Sau intimidarea, după câte se părea.

Bella începu să plângă, iar Logan clătină neliniştit din cap, în vreme ce poliţiştii mă obligară să mă ridic şi-mi trântiră violent cătuşele la încheieturi. Era o demonstraţie de forţă şi atât, ca să-mi sperie părinţii sau pe cei mici şi să-i împingă să spună ceva ce m-ar fi incriminat. Eu

ştiam asta, dar Bella şi Logan, nu, iar chipurile lor înspăimântate, îngrozite, privind cum eram scoasă din casă, mi s-au întipărit în minte şi-n suflet. Temerile lor au persistat de-a lungul anului aceluia, până la proces. Bella se trezea în mijlocul nopţii, plângând de frică să nu fiu arestată; Logan insista să stea lângă mine la masă, când ne uitam la televizor; venea chiar şi la mine în cameră, când citeam.

Nu înţelegeau cu adevărat ce se petrecea, ştiau doar că cineva spunea c-am făcut ceva rău, dar că nu eram vinovată.

— Da, îi răspund lui Alain, mă deranjează. Mă deranjează foarte tare. Fratele şi sora mea aveau şase şi respectiv şapte ani, când am fost închisă. Am încercat să le scriu, dar mama mi-a cerut să încetez, pentru că erau prea mici să înţeleagă că n-aveam să mă mai întorc mult timp acasă, aşa că scrisorile nu făceau decât să-i necăjească şi să-i nedumerească. Am continuat să le trimit felicitări de ziua lor şi de Crăciun, dar n-am primit niciodată nicio veste, ceea ce însemna că, probabil, nu ajunseseră la ei. Apoi, când au mai crescut, am început iarăşi să le scriu scrisori, dar le primeam înapoi nedesfăcute, împreună cu felicitările. Mă rog, fuseseră desfăcute de personalul închisorii, dar înţelegi ce vreau să spun. Familia mea nu voia ca ei să ştie de mine. În toţi anii ăştia, am încercat să iau legătura cu ei, dar acum, că sunt destul de mari să judece şi singuri, continuă să mă respingă. Maică-mea mai că nu mi-a zis asta în faţă, când mi-a spus că merg la Londra – a sugerat, mai mult sau mai puţin subtil, că nu vor veni atâta vreme cât locuiesc în casa aia.

Ridic din umeri, copleşită de lipsa de sens a întregii situaţii.

— Ce să fac? Nu-i pot obliga să-şi dorească să mă cunoască. Au plecat urechea la mizeriile care s-au spus despre mine şi le-au crezut. Fără să le treacă prin minte să mă întrebe.

Octombrie 1989

Am îmbrăţişat-o mai întâi pe Bella, apoi şi pe Logan.

— Ne vedem mai târziu, când o să mă întorc, OK? le-am spus, în ultima zi a procesului.

Chiar credeam asta. De aceea împachetasem o valiză cu lucruri, c-o seară înainte, pentru orice eventualitate. M-au îmbrăţişat şi ei foarte strâns, apoi au alergat la bunica Morag, care stătea cu ei acasă. S-au lipit de ea, ţinându-se ca de frica morţii, vrând să se asigure că n-o să dispară şi ea.

— Promit c-o să ne vedem mai târziu.

Eram nevinovată, urma să fiu declarată nevinovată, aşa că de ce-ar fi fost promisiunea asta o minciună?

Alain dă din cap, uitându-se în gol, parcă meditând la ce tocmai spusesem. Nu vreau să stric atmosfera; între noi a vibrat ceva toată

seara.

— S-au mai îndreptat, măcar puţin, lucrurile? mă întreabă.

I-am povestit de mama, care e mereu speriată şi tremură, de parcă s-ar aştepta la cine ştie ce; şi de tata, care pleacă din orice cameră aş fi. Dar nu i-am spus că singurul motiv pentru care mai stau, singurul motiv pentru care nu plec chiar în clipa asta, ca să revin după ce-mi voi fi exonerat numele, este că aici sunt aproape *de ea.* Nu i-am povestit deloc de ea, nici el n-a întrebat. Presupun că a citit articolele de ziar, că ştie de ce-am fost învinuită, dar nu aduce niciodată vorba de asta, direct. Face aluzii, se poartă de parcă nu l-ar deranja. Nu sunt sigură dacă aşa este sau dacă simte că aşa trebuie să se poarte.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, îi spun.

Momentan, nu mă simt în stare. Vreau să mă întorc la vibraţia de dinainte, când ne pregăteam de „întâlnirea la teatru", când discutam şi ne purtam de parcă urma să plecăm la teatru, din clipă-n clipă. Apoi, între opt şi zece, am discutat despre *Hamlet,* piesa pe care-o „vedeam", iar între zece şi clopoţelul care anunţa ultima comandă, am vorbit despre cât de bine este să mai ieşim din casă, la câte un spectacol.

— Deci, vrei să treci pe la mine?

— Dacă vreau? Da. Dacă s-ar cuveni? Asta-i altă poveste.

— Cum adică?

Din câte ştiu eu despre bărbaţi, şi recunosc că n-am cunoştinţe prea bogate, dacă le place de tine în felul *acela,* nu mai au nevoie de invitaţie. Şi cu siguranţă nu mai stau să dezbată ce se cuvine şi ce nu.

— Adică, o să mă gândesc în timp ce te conduc acasă. Haide.

E deja în picioare, îmbrăcând haina şi ridicând şalul să mi-l înfăşoare pe după umeri.

„O să se gândească?", mă întreb în sinea mea, lăsându-l să-mi aşeze salul gros pe umeri şi să-mi ia geanta elegantă. „Ce dracului mai înseamnă şi asta?"

— Dacă nu vrei, atunci spune direct, îi zic, în timp ce-mi deschide uşa, salutând din cap personalul barului. Nu sunt disperată. Credeam că ne înţelegem bine şi nu voiam să se încheie seara aşa de repede. Nu zic că trebuie să facem ceva. Doar să…

Ne îndreptăm către Westfield Road, care duce înapoi spre Hove şi Portslade. Alain se opreşte şi se întoarce către mine. Îşi tine mâinile înfundate în buzunare şi se uită ţintă la trotuar.

— Încerc să fiu băiat de treabă, Poppy.

— Făcându-mă să mă simt mică şi urâtă?

Stăm foarte aproape unul de celălalt, aşa de aproape că orice cuplu s-ar fi sărutat deja. Cum ar fi să mă ia în braţe, gura lui să se lipească de a mea, lumea să dispară şi să noi să ne topim unul în celălalt, în acel sărut, devenind o singură fiinţă în cel mai simplu şi mai uşor mod posibil?

— Nu vreau să profit de tine. Eşti extrem de vulnerabilă în momentul ăsta, şi n-ar fi corect din partea mea să încerc ceva, când eşti atât de… fragilă.

Fragilă? *Fragilă?*

— Nu-ţi place de mine, asta e, nu? Chestia cu închisoarea. Credeai c-o să fii în stare să treci peste, dar te-ai înşelat, iar acum îmi serveşti rahaturi, încercând să ascunzi asta.

— Nu-i vorba de chestia cu închisoarea. Nu cum îţi închipui tu. Adică, da, nu-i o plăcere să mă gândesc c-ai fost la închisoare, dar nu-i asta. Abia ai ieşit într-o lume complet nouă; ai nevoie de timp să asimilezi schimbarea, nu de cineva care să încerce să se culce cu tine.

— De ce nu m-ai întrebat dacă eu am făcut-o?

— Ce? mă întreabă la rândul lui, precaut.

— Am petrecut mult timp împreună, în ultimele două săptămâni, şi nu m-ai întrebat niciodată dacă eu am făcut-o. De ce?

Ridică din umeri până la urechi, răsuflă exasperat şi confuz, dar nu zice nimic.

— Întreabă-mă.

— Ce?

Pe chip îi apare o expresie de alarmă. Se trage un pas înapoi, dintr-odată speriat.

— Întreabă-mă.

— Poppy…

— Întreabă-mă.

— Nu.

— Întreabă-mă.

— Nu.

— Întreabă-mă!

— Nu. N-o să te întreb.

— De ce, ţi-e teamă de răspuns?

— Dacă aş fi vrut să aflu răspunsul, te-aş fi întrebat. N-o să te întreb doar fiindcă-mi ceri asta.

— Ce-mi faci? De ce-ţi pierzi vremea cu mine? Din pricină că, acum ceva ani, am fost celebră? Indiferent ce-ai gândi, nu sunt fata despre care ai citit. Nu sunt o Fată de îngheţată. N-am fost şi nu voi fi.

— Îmi place de tine, Poppy. E foarte simplu, îmi placi şi vreau să te cunosc mai bine.

— Cred că-mi ascunzi ceva.

— S-ar putea să-ţi pară o atitudine demodată, dar mie-mi place să aştept înainte să fac… ceva. Dacă nu te-aş plăcea din ce în ce mai mult, as… ei bine, probabil că te-aş fi dus de mult acasă şi nu ne-am mai vedea aşa de des. Îmi place să aştept. Asta înseamnă că sunt nebun?

O fi, nu ştiu. Cu Marcus, când am vrut să mai aştept, a ieşit

scandal… M-am trezit într-o situaţie imposibilă. Nu ştiu dacă bărbaţii aşteaptă. Nu ştiu cum sunt bărbaţii. Ca să fiu cinstită, nici femeile nu ştiu cum sunt. Tot ce ştiu e că bărbatul din faţa mea spune lucrurile pe care aş fi dorit să le aud acum douăzeci şi ceva de ani, cuvintele care aş fi vrut să fie rostite de buzele lui Marcus.

Încep să cred că el e şansa mea să întorc timpul şi s-o iau de la capăt cu un bărbat. Aş putea încerca să am iarăşi o relaţie, de data asta fără fosta prietenă, care nu e deloc fostă, în peisaj. Poate că Alain e şansa mea să îndrept lucrurile. Asta mi-ar plăcea enorm. Chiar dacă abia ne-am cunoscut.

— Vrei să treci pe la mine, să bem ceva? îl întreb. O să fie prima dată în peste zece ani, când dorm singură undeva. Mi-e puţin…

— Teamă? mă completează el.

— Mda, asta. Mi-e puţin asta.

— OK, nicio problemă! O să dorm pe canapea, dacă vrei.

— Serios?

— Da, fireşte. Aşa se poartă prietenii unul cu celălalt, nu?

— Bănuiesc.

— Haide, îmi spune cu zâmbetul acela al lui pe buze.

Se întinde şi mă ia pe după umeri, trăgându-mă mai aproape. Mă cuibăresc lângă el, şi-o pornim împreună către casa părinţilor mei.

— Finalul actului doi nu prea m-a impresionat, îi zic, luându-mi accentul afectat de care mă străduisem să scap în închisoare. Tu ce zici?

— Nici pe mine. Prea evident şi artificial.

— Exact. Pe cine Dumnezeului or pune să scrie chestiile astea?

Poppy

Dragă Tina, (îi scriu din pat)

Să nu crezi c-am uitat de Serena sau că nu vreau să-mi reabilitez numele, dar m-a luat valul vieţii, ca să zic aşa.

Dna Raines, la care merg să fac curăţenie de trei ori pe săptămână, m-a recomandat unor prietene de-ale ei, care i-au telefonat lui Raymond şi-au întrebat anume de mine. Omul s-a purtat frumos când m-a sunat şi m-a întrebat în ce zile aş vrea să lucrez. Aşa că, acum, muncesc toată ziua, lunea şi miercurea, şi până la prânz, vinerea. Ceea ce înseamnă că am nişte bani. Nu mulţi, dar destui. Mi-am cumpărat haine noi de pe la talciocuri şi de la magazinele de second-hand. Nu mai arăt ca un travestit, ori ca cineva prins într-o buclă a timpului.

Şi-l am pe Alain. Am un iubit. Lucrurile au mai evoluat între noi, şi-am ajuns la sărutări şi câteva atingeri, dar atât. Încă mai vrea să aştepte, şi-l ador pentru asta. Pentru că mă respectă şi nu vrea să ne grăbim. Uneori, mă tem că m-am îndrăgostit de el prea repede, că nu-l cunosc suficient, dar mă simt atât de apropiată de el, că urăsc să stăm despărţiţi. Şi-mi mai e teamă că totul o s-o ia razna, c-o s-o dau în bară la muncă şi-o să fiu concediată. Dar mă străduiesc să-ţi urmez sfatul: să mă concentrez asupra momentului prezent, asupra lucrurilor pe care le pot face şi le pot schimba, şi să le fac cum se cuvine.

Tu ce mai faci? Mi-e dor de tine. Abia aştept să ieşi şi să ne vedem. Pun bani deoparte într-un „Fond Tina”, ca să pot veni în Yorkshire când ieşi şi să-ţi fac o vizită. Dar tare aş vrea să mă laşi să vin pe la tine. Nu mi-ar fi greu să mă întorc la închisoare, crede-mă.

Acum tre’ s-o şterg, dar ai grijă de tine.

Cu drag,

Poppy

Partea a patra

Poppy

Presupun că majoritatea cuplurilor şi-o trag când sunt în singurătate, că-şi ocupă orele libere cu cât mai multă intimitate fizică posibil, permiţând conturului moale al celor două corpuri să se unească. Eu şi Alain stăm de obicei pe pat, sărutându-ne şi ţinându-ne în braţe. De fapt, mai mult ne ţinem în braţe.

Uneori, mergem puţin mai departe – „a doua bază", cum îi zic ăştia în serialele americane de televiziune – el strecurându-şi mâna pe sub bluza mea, eu pipăindu-l acolo jos, dar atât. Câteodată, mi se pare cam reţinut. Ceva-l opreşte. Dorinţa fizică există, dar nu pare capabil să depăşească obstacolul punerii dorinţei în practică. Dar poate că e mai bine aşa. Când va fi pregătit – şi dacă sunt şi eu pregătită – vom merge până la capăt. Uneori, se întâmplă să cred că sunt pregătită, dar amintirea lui Marcus îmi reverberează prin tot corpul – un val care mă îngheaţă şi-mi dă o stare de greaţă – şi-atunci îi sunt recunoscătoare lui Alain pentru înţelepciunea de-a nu se grăbi.

— Ştii, te-am considerat întotdeauna o fiinţă extraordinară, zice Alain din senin.

Stăm întinşi unul lângă celălalt, abia atingându-ne, şi ne uităm fix în tavanul dormitorului meu, ascultând în tăcere un concert de muzică clasică, la radio. Părinţii mei se vor întoarce abia mai târziu, după cum m-a înştiinţat mama printr-un bilet, aşa că a trebuit să-mi caut singură ceva de mâncare.

— Ăăă, despre ce discutăm? Iarăşi porţi o discuţie mentală, la care eu iau parte numai spre final?

— Oarecum. Mă gândeam la săptămâna trecută, la bar, când mi-ai spus că bănuieşti că fratele şi sora ta au ascultat prostiile alea.

— Da, şi ce-i cu asta?

— Şi eu le-am ascultat, n-am avut încotro, nu te cunoşteam personal, dar mi s-a părut că eşti o fiinţă extraordinară.

— Eu? Extraordinară?

— Da, tu. Tu… ca parte din, ştii la ce mă refer…

— Una dintre Fetele de îngheţată? zic, completând spaţiul punctat.

— Da.

— *Extraordinară?*

— Da, *extraordinară.* Ce-i rău în asta?

— Nimic, cred. Doar că remarca e foarte à la… *Totul despre sex,* spun, întorcându-mă spre el. M-aş aştepta de la un bărbat ca tine să folosească termeni precum „sexy" sau „mişto", nu „extraordinară". Asta auzi de la personajele din *Totul despre sex.*

Pe chip îi apare expresia aceea, în privinţa căreia Tina mă prevenise acum ceva vreme. După ce ieşise prima oară din închisoare, de câte

ori pomenea de ceva actual, modern, lumea se uita la ea ciudat, întrebându-se de unde ştie ea lucrurile alea şi dacă viaţa după gratii e aşa de dulce, de are timp să se uite la episoadele din care citează. Alain are exact expresia asta: se întrezăresc cutele unei uşoare încruntări, strânge din buze, de parcă ar vrea să-mi pună o mie de întrebări despre viaţa din închisoare şi cât de greu mi-a fost, de-am reuşit să mă uit la *Totul despre sex*.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Ştii de serialul ăsta?

— De ce? Una ca mine n-ar trebui să ştie?

— Nu, nu-i asta, dar…

— Am fost la închisoare, nu pe lună. Acolo există chestia aia numită „televizor". Cred că s-a inventat înainte să fiu condamnată.

— Nu, doar că…

— Nu eşti sigur cum te simţi ştiind că pot să fac lucruri normale, cum ar fi să mă uit la televizor? Ei bine, te asigur că televizorul şi cărţile erau, probabil, singurele chestii „normale" din viaţa mea. Restul era… iadul pe care l-au gândit oamenii pentru locul ăla. Mă rog, cel puţin în ce mă priveşte. Lipsirea de libertate e cea mai cruntă pedeapsă. Să stai închis, uneori câte o zi întreagă, fără nimic altceva de făcut decât să te uiţi să pereţi sau să citeşti a suta oară o carte, e altă formă de tortură. Mâncarea, zgomotul, igiena, faptul că nu ştiai cine ţi-e prietenă şi cine duşman, că trebuia să implori ca să mergi la doctor, când ţi-era rău – iată metode şi mai rafinate de tortură. Ultimul cerc al Infernului era format din interdicţia de-a primi vizitatori, în afara vreunui avocat sau a profesorului de la universitate, până când mi-au tăiat finanţarea şi-am fost obligată să renunţ la cursul de la Universitatea Populară pe care-mi sugeraseră să-l urmez. Bomboana de pe colivă a fost faptul că n-am putut să merg la înmormântarea bunicii. Deci, bănuiesc că privilegiul de-a mă uita la televizor şi de-a vedea serialele pe care le urmăresc cu plăcere oamenii liberi nu înseamnă cine ştie ce, în închisoare. Recunosc, însă, că asta-i perspectiva unei deţinute. Poate că altfel aş fi gândit despre cineva condamnat la închisoare, pentru că mi-a făcut rău mie sau alor mei. Poate c-aş pleda pentru condiţii şi mai aspre.

Poate c-aş vrea ca Serena să sufere mai mult decât mine, fiindcă se alesese cu douăzeci de ani de libertate şi o viaţă normală. Poate că mi-aş dori să aibă parte de iad în fiecare clipă, în fiecare zi.

Îşi umezeşte buzele care, acum câteva minute, erau gata să mă bombardeze cu întrebări. Probabil c-ar fi fost mai subtil, mai delicat şi discret, cu siguranţă că n-ar fi spus nimic direct, dar ar fi încercat să întrebe toate astea. Eu nu mai am vreme de subtilităţi. Asemenea multor altor componente ale personalităţii mele, erodate de anii de închisoare, nu-mi mai amintesc când mi-am pierdut subtilitatea, când

am început să întreb oamenii de la obraz ce vor, spunând întotdeauna ce gândeam şi simţeam. Nu mai ţin minte cum era înainte, nici când a intervenit schimbarea. Nici măcar dacă prefer să fiu aşa sau ca înainte. Uneori mi-e greu să realizez că nu ştiu cine eram şi că s-ar putea să nu-mi mai amintesc niciodată. Am amintiri, nu experienţe. Ori asta înseamnă „viaţa". Partea aceea din mine a fost extirpată. O viaţă plătită cu o viaţă. Dar dacă nu meriţi pedeapsa asta? Dacă nu meriţi să ţi se ia viaţa, fiindcă nici tu n-ai luat viaţa pentru care ispăşeşti pedeapsa?

— De fapt, voiam să te întreb de ce-ai crezut că termenul folosit de mine e unul *„chick"*.

Ştim amândoi că nu asta voia să întrebe, dar hotărăsc să nu-l contrazic. Nu vreau să stric momentul. Sunt rare clipele ca aceasta, fiindcă mama şi tata nu prea ies în acelaşi timp, iar eu n-am fost niciodată la el acasă. Mă rostogolesc lângă el, încercând să mă apropii şi să-mi lipesc trupul de al lui. Asta e partea cea mai frumoasă a îmbrăţişărilor – senzaţia de apropiere pe care-o creezi şi care persistă.

— După cum spuneam, mă aştept de la un tip ca tine, care spune *„chick"* fără pic de ironie, să folosească termeni de genul „sexy", „apetisantă", nu „extraordinară".

— Cuvintele astea nu te descriu prea bine, vine replica lui. Nu era vorba doar de înfăţişare. Obişnuiam să vorbesc despre asta cu prietenii. Fotografia aia… ei bine, spunea totul despre tine. Erai sexy, da, dar voi două aveaţi şi-o latură periculoasă. Felul în care rânjeaţi la aparatul foto… Parcă spuneaţi „Hai, mai aproape… dar vă asumaţi riscurile". Eraţi numai bune pentru un poster. Am ţinut poza aia în dormitorul meu ani de zile. Maică-mii nu-i plăcea deloc. Nu-i venea să crea…

Vocea i se stinge, în vreme ce pe chip îi apare o expresie de durere, care-i cuprinde şi corpul. „Nu-i venea să creadă că fiul ei are o poză cu două ucigaşe cu sânge rece, deşi e plină lumea de fete drăguţe", închei eu propoziţia, mental.

Pe vremuri, primeam scrisori în închisoare, care-mi descriau fotografia în exact aceleaşi cuvinte. N-am aflat niciodată cum mi-au dat de urmă, dar primeam scrisori de la „admiratori" – erau destule şi de la cei care mă urau, dar numărul „admiratorilor" era mai mare. Aproape toţi bărbaţi. Aproape toţi cerându-mi să le trimit un obiect personal, intim, uneori chiar lenjerie purtată. Le-am aruncat pe toate la coşul de gunoi şi, în timp, au încetat să mai sosească. Mărturisirea lui mă surprinde din multe puncte de vedere. Nu-l credeam aşa. Şi nu credeam că amintirile lui despre mine erau atât de vii. De fapt, nu erau. Ca toţi ceilalţi, orice-ar fi simţit – bun, rău sau dezgustător – era vorba despre fata din poză, ucigaşa zâmbitoare din paginile ziarelor, nu despre mine. Nu sunt eu aceea. N-am fost niciodată.

— Vrei să auzi ceva cu adevărat ironic? zic, doar aşa, să-i spulber orice iluzie i-ar mai fi rămas. N-am apucat să mâncăm îngheţatele alea. Am fost etichetate drept nişte puştoaice sexy şi letale, care lăsau impresia că nu făceau altceva decât să mănânce îngheţată şi să arate bine. Marcus a murit, dar noi n-am mâncat îngheţatele alea. Nu ne-a dat voie *el.*

— Cine nu v-a dat voie?

E o undă de scepticism în glasul lui, probabil se miră cum poţi împiedica un adult să mănânce îngheţată.

— E greu de înţeles, dacă n-ai fost de fată, dar erau foarte multe lucruri interzise. Se pricepea să te determine să nu faci ceva ce el nu voia să faci. Îngheţata, de pildă – ne-a zis să luăm fiecare câte una, pentru poză; spunea c-am arăta bine în costumele de baie şi cu câte o îngheţată în mână. După ce ne-a fotografiat, ne-a îndemnat cu o voce dulce ca mierea să ne gândim la pericolul în care s-ar afla arterele lui, dacă am mânca îngheţata.

— Arterele *lui?*

— Da, arterele *lui.* „Mi s-ar frânge inima, fetelor, dacă v-aţi îngrăşa şi n-aţi mai fi drăguţe. Poppy, scumpa mea, eşti la limită, iar tu, Serena, iubito, ştii bine că te umfli imediat.” Era de ajuns să ne strecoare în minte îndoiala.

„Spun asta numai fiindcă amândouă însemnaţi enorm pentru mine. Altfel, nu m-aş deranja. Şi, dacă nu vă spun eu, cine să vă spună? Dar, hei, nu vreau să vă stau în cale. Dacă ţineţi morţiş să mâncaţi îngheţata aia, n-aveţi decât, dar să fiţi conştiente de ce faceţi”, adaugă Marcus, în mintea mea.

Avea în ochi acea expresie, care se traducea prin, „Poţi s-o mănânci, dar o să plăteşti”. Nu doar prin aceea că nu mă mai iubea; erau şi alte mijloace. Unele mult mai dureroase.

— Şi, ce-ai făcut? întrebă Alain.

Pe vremuri, îmi plăcea îngheţata. Când eram mai mică, obişnuiam să mai strecor una în plus – îngheţata mea specială – când mergeam să cumpărăm de la colţ. Îmi doream îngheţata aia. Nu voiam s-o las nemâncată, dar nici nu voiam ca Marcus să înceteze să mă iubească sau să se înfurie pe mine. Pentru că ăsta era mesajul. Dacă mănânc îngheţata, mă îngraş şi n-o să mă mai iubească. Şi aşa credea că sunt pe cale să-mi pierd acea frumuseţe care-l atrăgea. Asta avea să-l împingă în direcţia opusă. Departe de mine. De dragostea pentru mine. N-aş fi putut îndura. Sunt conştientă că-l iubeam atât de mult, încât eram dispusă să-l împart cu alta şi să suport orice. Dacă n-aş fi îndurat să-l pierd pentru altă femeie, atunci de ce-aş fi vrut să-l pierd în favoarea unui strat de untură pe-un biscuit?

— Mi-ar plăcea să-ţi pot spune că m-am opus sau c-am gustat o dată, în semn de sfidare, dar am acceptat pur şi simplu faptul că avea

dreptate şi-am aruncat îngheţata la gunoi. Toată după-amiaza nu m-am gândit decât la îngheţata care se descompunea în tomberon. Serena a încercat să mascheze supunerea faţă de el, împiedicându-se, chipurile, şi scăpând îngheţata pe jos… Deci, încă mai crezi că eram extraordinară? Sau, după cum stăteau lucrurile, de fapt, doar o şcolărită demnă de milă?

— Extraordinară. Niciodată altfel. Extraordinară.

Mă trage mai aproape de el şi mă sărută pe frunte. Nu i-am povestit ce s-a întâmplat după. Acea parte a zilei, despre care nu puteam să vorbesc, a fost destul de neplăcută, dar orice are de-a face cu Marcus are şi părţi despre care nu pot să aduc vorba, care e mai bine să rămână ascunse. Episodul din finalul zilei cu îngheţata face parte din categoria asta.

August 1987

Când a venit vremea să părăsim plaja, Marcus se duse să aducă maşina, până ne îmbrăcam noi. Eu am mai zăbovit, încercând să absorb cât mai mult din razele soarelui – la Londra nu strălucea aşa, nu-mi dădea senzaţia asta de relaxare, de căldură şi mulţumire. În cele din urmă, am întins mâna după hainele strânse într-un teanc ordonat, atent împăturite şi aşezate pe geantă. Aşa trebuiau să arate; totul trebuia să fie aşa. Întotdeauna. Ordonate şi curate. La cel mai mic semn de dezordine… Nici nu merita să mă gândesc la consecinţe. Era mai simplu şi mai sigur să-mi ţin lucrurile în ordine.

Am zărit pata înainte ca mâinile să atingă ţesătura delicată a rochiei. O picătură de îngheţată albă, de mărimea unei boabe de mazăre, nimerise în partea din faţă a rochiei roz cumpărate de el. Mâna mi-a îngheţat la jumătatea gestului.

„Nu. Nu. Nu! Nu se poate să fie o pată pe rochie. Nu se poate.”

M-am holbat la ea, neştiind ce să fac. N-aveam cum s-o ascund. N-aveam cum s-o spăl şi să usuc materialul, înainte să se întoarcă. Nu, aşa ceva nu mi se poate întâmpla tocmai mie. Avusesem mare grijă, nu făcusem greşeli, nu spusesem nimic aiurea. Şi acum, asta…

Gata de plecare, Serena se apropie de mine. Îşi încheiase fermoarul rochiei galbene lungi până la genunchi, varianta imaculată a celei purtate de mine, iar în picioare îşi pusese espadrilele cu toc. Îşi scosese pălăria uriaşă de pai, iar pe umăr îi atârna geanta de plajă, tot din paie împletite. Se îmbrăcase de îndată ce plecase el, fiindcă ştia ce se întâmpla când îl făceam să stea după noi.

Cuprinsă de-un val de panică teribilă, m-am uitat la ea, iar ea se uită la obiectul fricii mele. Închise o clipă ochii, strânse din buzele date cu ruj mov-auriu, apoi clătină uşor din cap. Înţelegea enormitatea, gravitatea faptei mele.

Fără un cuvânt, căci rareori îmi vorbea, şi numai dacă într-adevăr

nu avea încotro, Serena lăsă geanta şi pălăria să-i cadă în nisip, îşi duse mâna sub braţ şi desfăcu fermoarul rochiei. Apoi o scoase şi-o aruncă spre mine, astfel încât să-mi aterizeze într-o grămăjoară, în braţe; îmi înşfăcă rochia şi-o trase pe ea. Am stat şi m-am uitat la ea, am privit-o cum îşi trăgea fermoarul, cum îşi ridică iarăşi geanta şi pălăria, cum face câţiva paşi spre mare, cu ochii pierduţi undeva, în depărtare.

Ştiam amândouă ce făcuse, ce însemna gestul ei, ce avea să se întâmple după ce reveneam în Londra.

M-am îmbrăcat rapid, mi-am strâns lucrurile şi-am aşteptat întoarcerea lui Marcus. N-a mai venit până pe plajă, a rămas în zona promenadei, aşa că am pornit-o împreună într-acolo, înaintând cu greu prin nisip, din pricina espadrilelor cu toc.

S-a încruntat când a observat că ne schimbaserăm ţinutele. Încruntarea a fost rapid înlocuită de-o expresie de furie calmă, atunci când ochii i-au căzut pe pata de îngheţată de pe rochia Serenei. Îşi mută privirea spre chipul ei, iar ea îl înfruntă, înaltă şi dreaptă, sfidarea citindu-i-se în ochi şi pe faţă. Rareori stătea aşa de dreaptă, iar atunci era aproape la fel de înaltă ca el. Ceea ce lui nu-i plăcea deloc. Făcea toate astea pentru mine, îl înfrunta subtil, astfel încât, chiar dacă ar fi ghicit că eu eram de vină, iar ea încerca să mă scape – ceea ce înrăutăţea suplimentar lucrurile – ar fi fost mult prea preocupată de purtarea ei, ca să mai reacţioneze.

Am înţeles ce făcea, dar nu şi de ce. Nu mă plăcea, sentimentul fiind reciproc. N-avea niciun motiv să mă salveze. Mai ales că eu nu i-aş fi întors bunătatea.

Judecând după expresia de pe chip, Marcus abia de-şi stăpânea furia. Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă. Serena îl urmă, eu încheind şirul. Voiam să vorbesc, dar nu puteam. În timp, vocea mea amuţise treptat. Nu puteam să deschid gura, nu puteam să mărturisesc. N-ar fi trebuit s-o las să facă asta, dar mi-era prea frică.

Îl sărut pe Alain, mă sărută şi el. Numai extraordinară n-am fost în ziua aia. Şi mă ruşinez de câte ori mi-aduc aminte de ea.

Serena

Fac asta, chiar dacă e o nebunie.

Aproape c-a devenit un viciu. Cel puţin o dată pe an, vin la bibliotecă şi mă uit pe microfişele despre mine. Şi despre ea. Şi despre *el.*

Majoritatea sunt acum disponibile online – bibliotecarii îmi spun asta de fiecare dată. Dar nu vreau să caut chestiile astea pe internet, acasă ori la muncă. Pe internet, eşti precum Hansel şi Gretel în pădure – oriîncotro ai merge, laşi o urmă. Dar, spre deosebire de Hansel şi Gretel, nu-ţi înfulecă nimeni firimiturile şi se poate afla cu uşurinţă unde ai fost şi la ce te-ai uitat. Nu vreau să ştie nimeni, din viaţa mea actuală, că mă uit la aşa ceva.

Astăzi, mi-am luat o jumătate de zi liberă ca să vin aici, fiindcă simt nevoia de solitudine. Trebuie să fiu în stare să mă gândesc la vremurile acelea, fără să pierd complet firul narativ. Faptul că mă aflu într-o bibliotecă şi trebuie să-mi cenzurez purtarea e perfect.

Membrii familiei mele mă consideră o criminală şi trebuie să-mi reamintesc de ce. Dacă încerc să mă gândesc la zilele acelea, date fiind teama pe care mi-o inspiră şi golurile de memorie pe care mi le-au cauzat, mă pierd. Mecanismele de autoapărare se activează pe rând, şi mă dezintegrez.

Mă cred o criminală.

Evident că Adrian i-a spus Medinei, care evident că i-a spus lui Faye, care e limpede că le-a spus părinţilor, deoarece toţi mă sună încontinuu, de zile întregi. Bănuiesc că vor să mă convingă să stăm de vorbă. Nu ştiu sigur, fiindcă nu pot să vorbesc cu ei. Cum să fac asta, ştiind ce gândesc despre mine, ce simt?

Evan m-a surprins de vreo două ori, plângând la bucătărie pe la patru dimineaţa, şi m-a luat protector de după umeri, m-a ţinut în braţe şi, încercând să mă liniştească, mi-a spus că totul va fi OK. Crede că e normal ca surorile să se mai şi certe, că o să se rezolve curând. Şi-atunci, simt cum începe să mă doară gâtul, pentru că vreau să-i spun, dar cuvintele şi frica se dilată atât de mult, că nu mai au loc să iasă. Nu pot decât să fug, să-l las să mă ţină în braţe şi să mă gândesc pe unde să scot cămaşa. Cum să rescriu istoria, ca să nu mă fi întâlnit niciodată cu *el,* să nu-i fi permis să-mi distrugă viaţa. Aşa cum mi-a promis dintotdeauna că va face.

Lucrând lent şi metodic, parcurg ziarele vremii. De la arestarea ce-a urmat mărturisirilor noastre la perioada ce-a precedat procesul, şi după. Deja ar trebui să cunosc textele pe dinafară, de atâtea ori le-am citit. Dar unele titluri sunt mai şocante decât altele.

FETELE DE ÎNGHEŢATĂ RUP TĂCEREA! Veronica Bell se răzbunase pe mine, până la urmă. S-a dus la ziare şi le-a spus că *el* era un profesor minunat şi talentat, care se interesa îndeaproape de elevii mai silitori. Dar ştia că ceva nu era în ordine, pentru că o ameninţasem. „A vrut să mă ajute cu nişte lecţii suplimentare, dar Serena pusese ochii pe el încă de atunci şi m-a avertizat să păstrez distanţa. Mi-a spus c-ar trebui să-mi fie frică de ea." Poza ei, stând într-o rână, se întinde în partea de jos a articolului de două pagini; e îmbrăcată în uniformă şcolară, cu cămaşa înnodată deasupra buricului şi nasturii descheiaţi până la nod, sutienul de-un alb imaculat abia reuşind să-i ascundă sânii. Fusta îi acoperă parţial fundul, iar în păr are elastice colorate. Oare mama, tata, Faye şi Medina au crezut aşa ceva? Au crezut cu adevărat că am făcut asta? Fiindcă, cine ar putea s-o ia în serios, îmbrăcată în felul ăsta?

ADEVĂRUL DESPRE FETELE DE ÎNGHEŢATĂ! Un „vecin binevoitor" al părinţilor lui Poppy a povestit că aceasta îi păruse o fată de treabă, până să ajungă la anii adolescenţei, când începuse să plece pe furiş de casă, să stea pe-afară târziu, să coboare, în toiul nopţii, din diverse maşini, însoţită de diverşi băieţi. Persoana o văzuse într-o ţinută sumară, fumând şi bând, şi se îngrijorase că poate mai făcea şi altele. De asemenea, se întrebase ce păzeau părinţii. Nu-mi plăcea de ea, dar ştiu că toate astea sunt scorneli, ce-şi dorea vecinul cu pricina să-şi închipuie despre ea, mai ales după ce auzise acuzaţiile, iar nu adevărul. Nu, Poppy nu se purta aşa.

UCIGAŞA DIN MINE! Un psiholog explica reporterului că oricine este un potenţial criminal, dar că unii, precum aceste Fete de îngheţată, Serena Gorringe şi Poppy Carlisle, erau mai aproape de a comite o crimă. N-a fost nevoie de prea mult ca să trecem la fapte; am căutat cea mai firavă scuză, pentru a face rău cuiva. Probabil că-l alesesem pe *el,* fiindcă era un ins cu voinţă mai slabă. Nu fusese în stare să reziste celor două eleve ale sale şi căzuse în plasă. Dacă ne-ar fi părăsit, şi-ar fi distrus viaţa. După cum s-a şi întâmplat ulterior, când, aflând că vrea să ne părăsească, ne-am răzbunat, mai întâi torturându-l şi, în final, omorându-l.

Mă îndop cu poveştile astea, cu titlurile, cu teoriile şi relatările de la tribunal. Mă îndop, până ce nu mai simt decât o senzaţie de vomă: mi se roteşte ca un vârtej în stomac şi în gât, îmi atârnă pe creier precum un bolovan. Asta e ce-a văzut şi-a gândit lumea. Nu învinuiesc ziarele, reporterii au scris numai ce li s-a povestit de către cei care ne „cunoşteau" şi informaţiile obţinute de la Poliţie. Dar… asta credea şi familia mea? Că l-am sedus? Că Poppy şi cu mine aveam o relaţie, din

pricina fotografiei pentru care el ne obligase să pozăm şi pe care Poliţia o descoperise, dar n-o dăduse publicităţii? Chiar credeau că eu fusesem cea care se întorsese şi-l înjunghiase în inimă? Citiseră tot ce se scrisese în ziare şi crezuseră fiece cuvinţel? Sau că măcar ceva adevăr exista?

Au văzut fotografia aceea, singura poză cu noi două împreună, pe care-o aveau ziarele, şi au crezut că avem o relaţie şi-am plănuit să-l omorâm?

Urăsc fotografia aia. A fost folosită la nesfârşit. Şi urăsc chestia asta.

Oh, de-ar şti oamenii. De-ar şti ce s-a petrecut cu adevărat în ziua aceea, poate că nu s-ar fi grăbit s-o publice, condamnându-ne în comentariile ce-o însoţeau. Poate că n-ar fi folosit cuvintele scrijelite de *el* pe spatele pozei – „Fetele mele de îngheţată, 1987" – ca să ne pună ştampila „Fetele de îngheţată". Să ne întipărească în memoria colectivă drept nişte ucigaşe cu sânge rece.

August 1987

— Haideţi, fetelor, puteţi mai bine de atât!

Venisem în Littlehampton, pentru o excursie de-o zi. *El* alesese Littlehampton, fiindcă, într-o zi frumoasă şi însorită ca aceea, destinaţia majorităţii cunoscuţilor noştri ar fi fost Brighton. Ne alesese şi costumele de baie – al meu era din două piese, alb cu buline roşii; al ei, albastru-electric, dintr-o singură piesă, c-un decolteu în V foarte adânc şi-o croială ce lăsa să i se vadă coapsele în întregime. Ajungând foarte devreme, aveam la dispoziţie toată porţiunea aceea de plajă; ne îndemni să ne scoatem rochiile, până se ducea el să cumpere îngheţată, ca să ne facă o poză. Ţineam fiecare câte un cornet în mână şi zâmbeam la obiectiv.

Lăsă, pentru a cincea oară, aparatul jos, fără să fi apăsat pe buton.

— Ei haide, nu-mi daţi deloc impresia că v-aţi simţi bine, se plânse el.

Ca la un semn, ne lipirăm nişte zâmbete pe buze.

— Staţi mai aproape una de alta… Aşa. Oricine ar gândi că nu vă simpatizaţi din cale-afară… Poppy. Suge-ţi burta. Aşa, bravo… Serena, împinge pieptul în faţă; prefă-te că ai cu ce să umpli cupele sutienului… Aşa… Acum, dacă aţi zâmbi puţin, ar fi perfect.

Clic!

— Încă una, să fie cu noroc. *Clic!*

— Gata, domnişoarelor, mulţumesc. Acum, ne putem relaxa şi bucura de mica noastră aventură la plajă. Vă aduc în cele mai frumoase locuri, nu?

— Da, zic eu veselă, în acelaşi timp cu ea.

Amândouă ştiam că era mai uşor, mai simplu, *mai bine* să-i cântăm în strună.

August 1987

— Nu ştiu de ce mă obligi să fac lucruri din astea, Serena. N-ar fi trebuit să te îmbraci cu rochia ei. Şi n-ar fi trebuit să pui îngheţată pe ea, zise, apoi i-am auzit paşii apropiindu-se de mine. Am petrecut o zi atât de plăcută, de ce-a trebuit s-o strici? De ce?

I-am văzut picioarele desculţe stând în faţa mea, de parcă aşteptau un răspuns.

— N-o să mai faci, nu?

— *Nu,* am izbutit să şoptesc, durerea săgetându-mă imediat.

Buza îmi era spartă, maxilarul mă durea, la fel şi gâtul, pieptul ardea, abdomenul era o masă de carne învineţită. Cea mai mică mişcare îmi făcea să explodeze o altă parte a corpului, precum nişte artificii de Anul Nou.

— *Nu, n-o să mai fac.*

— Ce fată bună, ştiam c-o să înveţi repede.

În sfârşit se aplecă şi mă ridică în braţe, producându-mi şi mai multă durere, o durere cumplită ce ricoşa spre terminaţiile nervoase.

— Haide, să te ajut. Aşa.

Trupul mi-era prea învineţit, prea greoi din pricina a ceea ce-mi făcuse, ca să mă pot mişca fără ajutor, aşa că nu m-am putut împotrivi când m-a trântit pe pat.

— Acum s-a terminat. OK, iubito? Hai să ne împăcăm.

— *Nu,* am şoptit iarăşi.

Nu voiam să mă împac, voiam să nu se mai apropie niciodată de mine.

— Încă mai putem salva ziua asta, nu? Încă mai putem îndrepta lucrurile.

Am dat să clatin din cap, dar în faţa ochilor îmi apărură stele şi puncte luminoase.

— *Nu.*

Îmi ridica rochia, împingând-o în sus, spre talie.

— Poţi să te revanşezi faţă de mine.

— *Nu.*

Am scuturat iarăşi din cap, declanşând migrena, dar nu-mi păsa, voiam să înceteze. Îmi simţeam braţele şi picioarele ca de plumb, nu mă puteam mişca să-l împiedic, trebuia să-l refuz doar cu glasul, cu semnele din cap.

— Poţi să-mi arăţi cât de mult mă iubeşti.

— *Nu. Te rog. Nu.*

Trăgea de bikinii costumului de baie, împingându-i în jos.

— *Nu.*

— Nu mai spune „Nu", Serena. Îmi eşti datoare.

Îşi descheia cămaşa şi fermoarul pantalonilor.

— *Nu. Nu.*

Se postase lângă mine, dominându-mă, uitându-se cum buza mea spartă făcea aceleaşi şi aceleaşi mişcări, în timp ce repetam la nesfârşit:

— *Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu.*

— Îmi eşti datoare cu asta, zise, pe chip întinzându-i-se un început de rânjet.

În vreme ce intra tot mai adânc în mine, am continuat să şoptesc:

— *Nu. Nu.*

— Te rog, nu mai plânge, iubito. Nu facem decât să ne împăcăm.

Mă întreb dacă, ştiind adevărata poveste, ştiind că, de-atunci, n-am mai fost în stare să pun gura pe îngheţată, oamenii mi-ar mai fi dat numele acela.

Poppy

Uneori, uit cine sunt. *Ce* sunt. Cu ce-ar trebui să mă ocup.

Au trecut cinci zile de când n-am mai urmărit-o pe Serena. De când n-am mai trecut pe-acolo, să văd ce mai pune la cale. N-am realizat asta, până azi dimineaţă, când încercam să-mi găsesc o ţinută pentru prânzul de la „New York". Da, cred că sunt îndrăgostită lulea.

Eu şi Alain stăm unul lângă altul în separeul unui restaurant în stil american, din Brighton: scaune roşii, masă cu tăblia de plastic, un tonomat din care răsună hiturile anilor '50.

E a doua întâlnire pe care ne-o dăm la „New York" şi mă bucur tare mult c-am decis să revenim. Localul prepară cei mai gustoşi burgeri – groşi, suculenţi şi mustind de grăsime. Peste e trântită o felie de brânză, salata e proaspătă, iar murăturile, perfecte. O, iar cartofii prăjiţi sunt pur şi simplu *de vis*.

Îmi place. Îmi place să stau de vorbă cu cineva, îmi place că el îmi vorbeşte ca unui egal, răspunzând fără să-mi vâneze fiece cuvânt, în căutare de greşeli. Prilejul de-a te relaxa în compania cuiva este încă un lux pe lista mea.

Trebuie să-i scriu Tinei şi să-i povestesc. Să-i spun că, în lumea de-afară, nu e nevoie să fii mereu cu ochii-n patru, nu trebuie să te fereşti de cei ce vor să-ţi fie prieteni. Poţi să laşi oamenii să-ţi pătrundă în suflet, chiar dacă abia i-ai cunoscut, fiindcă dacă faci asta, dacă-i laşi să-ţi pătrundă în suflet, ţi se deschide o lume complet nouă şi minunată. Poţi să ajungi ca mine – în pragul iubirii.

Da, sunt pe cale să mă îndrăgostesc de el, şi asta nu mă mai sperie aşa de tare, pentru că are o inimă bună, un suflet mare, e un om în care mă pot încrede.

Poate că n-o să-i scriu asta Tinei. Dacă aş mai fi în închisoare şi ea mi-ar scrie asta, probabil că mi-aş face singură ceva îngrozitor.

Pe furiş, îmi scot sandala şi-i mângâi lui Alain glezna cu degetul mare. El înghite ce mesteca, ridică şervetul şi-şi şterge buzele, uitându-se către celălalt colţ al separeului. Ochii îi sunt oarecum umbriţi, iar privirea, puţin pierdută. Înghiţind cu greu, strecoară mâna sub tăblia de plastic a mesei şi-şi plimbă degetele pe coapsa mea. Se întoarce către mine, cu ochii tot mai înecaţi de dorinţă, şi-mi desface doi nasturi de la fusta de blugi, strecurându-şi mâna pe sub material. Cu două degete, trasează o linie pe interiorul coapsei mele, şi sunt nevoită să-mi înăbuş un geamăt adânc, căci un val de dorinţă mă face să tresar. Îmi imaginez că aşa te simţi când te loveşte trăsnetul, când te bagi într-o priză şi apeşi comutatorul. *O singură dată* am mai simţit asta. A mai fost aşa *doar* o singură dată, cu Marcus. Nu-mi vine să cred că alte femei simt asta de fiecare dată, iar eu am trăit experienţa doar

când Marcus m-a sărutat prima oară.

Alain se apleacă şi mă sărută, împingându-şi nerăbdător limba în gura mea. Cu mâna liberă îmi cuprinde ceafa, iar degetele se împletesc în părul meu.

— Să mergem, zice fără suflare, trăgându-se puţin înapoi şi apăsându-mă mai tare pe coapsă. Să plecăm imediat, înainte să mă răzgândesc şi să decid că trebuie să mai aşteptăm.

Plăteşte un taxi să ne ducă până la casa părinţilor mei, în Brighton, şi ne sărutăm tot drumul. La început, m-am jenat puţin, fiindcă eram obişnuită să fac asta în intimitate. Rar mi se permitea chiar şi să-l salut pe Marcus în public, darămite altceva, aşa că mă simţeam prost din pricină că-l sărutam pe Alain de faţă cu şoferul, ca să nu mai pomenesc de ce încerca el să facă.

— A văzut şi chestii mai rele, îmi şopti Alain, muşcându-mi uşurel lobul urechii şi devorându-mi pur şi simplu gâtul. Nu-i aşa, amice? îi strigă taximetristului. Ai văzut şi chestii mult mai rele.

— Numai să nu vă dezbrăcaţi, răspunse omul, fără să se sinchisească.

Dacă nu-l deranja… Când Alain mă sărută, îl sărutai şi eu. La intrarea precipitată în casă, suntem deja gata să ne smulgem hainele unul altuia. Urcăm împleticit scările, încă pipăindu-ne, trăgând de haine, dar împiedicându-ne sistematic de nasturi, fermoare şi mâneci.

— Ai „căciuliţă”, amice? îl întreb când ne prăvălim pe patul îngust.

Se aşază deasupra mea, cu picioarele depărtate, iar eu încep să-i deschei nasturii de la blugi.

— O „că…”? Ah, un prezervativ. Da.

Se dă jos şi-şi înşfacă haina, care e pe jos, lângă uşă. O ridică şi pescuieşte din buzunar portofelul din piele neagră, din care extrage „că…” – prezervativul. Mă ridic în genunchi şi, sub privirea lui atentă, îmi scot bluza albă, aruncând-o pe jos.

Gestul, în loc să-i trezească dorinţe nebuneşti, aşa cum îmi imaginasem, îl opreşte, îl sperie. Scapă portofelul, apoi şi prezervativul, de parcă l-ar fi ars.

— Ce e?

Instinctiv, îmi încrucişez braţele pe piept, ascunzând sutienul de dantelă albă, protejându-mi inima. Nu se poate să se răzgândească acum, că suntem amândoi pregătiţi!

— Am trac, zice, frecându-şi nervos buzele. Prea multă presiune.

Răsuflă zgomotos de câteva ori, ca un halterofil pe cale să ridice o greutate record.

— Presiune, repetă, strângând şi relaxând degetele. Multă presiune.

— Da’ ştiu că te pricepi să faci o fată să se simtă dorită, îi spun, adunându-mi braţele mai strâns în jurul corpului.

— Nu e vorba de tine, mă asigură el. Doar că. Pentru tine, e prima dată după… douăzeci de ani. Douăzeci de ani. E ca şi cum ti-as răpi virginitatea. N-am mai făcut asta niciodată. Şi nu vreau să greşesc.

— E oare cazul să mă îngrijorez?

— O, Poppy. Poppy, Poppy, Poppy, zice el, frecându-şi din nou buzele.

În limbajul trupului, despre care am citit destul de mult, gestul ăsta înseamnă că interlocutorul te minte. Acţionând astfel, încearcă să şteargă pata minciunii. *Alain mă minte? E chiar emoţionat sau s-a răzgândit, pur şi simplu?*

— Revin imediat, zice şi părăseşte încăperea aproape alergând.

Aud cum se deschide uşa de la baie, apoi cum se închide şi e încuiată. Părinţii mei sunt din nou la Londra, în vizită la fratele şi sora mea. Avem toată casa la dispoziţie, dar nu pot spune că m-am aşteptat să ajungem aici. Când mă jucasem, gâdilându-l cu piciorul, crezusem c-o să fie ceva drăguţ şi inofensiv. Nu mă aşteptasem să-l excit până într-atât, după cum nu mă aşteptasem nici să-l văd dând bir cu fugiţii, când mă vedea dezbrăcată.

Ce să fac? Să mă îmbrac, să scot şi restul de haine? Să-i adun lucrurile şi să i le arunc în faţă, de îndată ce se întoarce de la baie? Să deschid geamul şi să-i azvârl lucrurile afară, după care să-l invit să-şi bată joc de altcineva? Ce să fac?

Trag cuvertura şi mă strecor în pat. Aşa e cel mai bine, cred. Dacă se întoarce şi s-a răzgândit, măcar o să fiu acoperită; dacă se întoarce şi vrea să continuăm, o să fiu la jumătatea drumului şi nu va trebui să repet gestul care e limpede că-i taie cheful.

Timpul se scurge. Trec aproape zece minute până să reintre în dormitor. Închide uşa, apoi se sprijină greoi de ea, trupul lui înalt şi subţire dând impresia unei cărţi care a căzut şi s-a deschis. E ceva mai grav decât simplele emoţii.

— Cred c-ar fi mai bine să-ţi pui bluza la loc, mă îndeamnă pe un ton serios. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Şi pentru asta e necesar să mă îmbrac?

Dă din cap că „da”, şi observ cum sentimentul de vină îi cuprinde chipul ca o tulpină de iederă.

— Da, ar fi mai bine.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Groaza mă scaldă în valuri. Conştientizarea faptului că, orice ar avea de spus, îmi va schimba viaţa definitiv, mă sperie. Nu vreau ca dragostea asta să dispară. M-a ţinut pe linia de plutire în ultimele săptămâni şi nu vreau s-o pierd.

— Ce? Eşti însurat? întreb, străduindu-mă să par veselă, să ascund că inima mi s-a frânt deja.

În orice relaţie există un moment când ştii că s-a terminat. De regulă, oamenii izbutesc să-l ignore şi-şi văd în continuare de viaţă, dar, în cazul ăsta, n-o să fie aşa. Ştiu sigur. Ştiu la fel de bine cum ştiu că respir. Acum, prioritatea e să aflu de ce s-a terminat.

Nu râde, nu tresare.

— Eşti însurat, zic răspicat şi, de data asta, serios.

— Nu, răspunde el tot încruntat, tot serios. Nu. Am fost, demult. Am divorţat acum cinci ani. Ne-am căsătorit şi-am divorţat de tineri, ştii povestea. Nu-i nouă şi nici măcar interesantă. Dar nu asta am vrut să-ţi spun.

— E important? întreb, încercând să salvez situaţia, să ne salvez relaţia.

— Da.

— Eşti sigur? Toţi credem că una sau alta sunt importante, dar ne înşelăm în 99% din cazuri. Şi ne-am putea trăi liniştiţi vieţile, fără să aflăm vreodată. În plus, nici nu-s aşa curioasă.

Alain nu se joacă. Nu-l interesează să salveze relaţia noastră, e chitit s-o distrugă. Continuă să vorbească:

— Nu ne-am cunoscut din întâmplare. Nu destinul ne-a adus împreună.

Un camion de ciment îşi varsă încărcătura pe pieptul meu, zdrobindu-mi plămânii. Respirând intermitent, reuşesc să îngaim:

— Ce vrei să spui?

— Sunt ziarist.

— Ce? Cum adică? Nu eşti profesor?

— Nu. Adică sunt, dar nu chiar.

Ce se întâmplă? Ce tot vorbeşte acolo?

— Da sau nu? Eşti profesor?

— Predau – mă rog, am predat – cursuri de jurnalism pentru începători, la o şcoală serală. Slujba mea principală, cea adevărată, este scrisul. Investigaţia. Sunt ziarist.

Îmi muşc buza, conştientă ca ăsta e doar vârful aisbergului. Mai are şi alte mărturisiri de făcut, alte pietre pe inimă.

— Ce-mi spui, de fapt?

— Ce-am zis mai devreme: întâlnirea noastră n-a fost hotărâtă de soartă, ci de mine.

— De ce?

Ştiu răspunsul. Sare în ochi. Dar trebuie să aud, ca să cred.

— Am vrut să te cunosc ca să scriu un articol despre tine. Despre Fetele de îngheţată şi ce s-a întâmplat în realitate. M-am apropiat de tine ca să aflu adevărul.

— Nu, nu, nu… zic, ridicându-mă şi ţinându-mi capul în palme. Nu, nu, nu…

— N-o să mai scriu articolul, mă asigură el, acoperindu-mi gemetele. Nu pot. Nu mi-am imaginat c-o să mă îndrăgostesc de tine. Nici măcar n-am intenţionat să-ţi fiu altceva decât amic. Dar cum să nu mă îndrăgostesc de tine? Nu semeni deloc cu fata din fotografie sau cu cea din ziare. Eşti…

— Nu! N-o să scapi c-o simplă explicaţie. Gata, încetează! OK? Gata!

Se supune şi rămâne nemişcat, tăcut, lipit de uşă. Bat camera în sus şi-n jos, cu palma apăsată pe gură şi ochii larg deschişi.

— De asta n-ai vrut să ne grăbim? În pat, adică. De asta te tot opreai? Pentru că totul era o minciună?

— Nu era o minciună. Era foarte adevărat. Ăsta e şi motivul pentru care n-o să scriu articolul.

— Răspunde la întrebare.

Închide ochii şi zice:

— Da.

— Deci, în tot timpul ăsta n-ai făcut decât să mă descoşi, ca să afli informaţii pentru articol? continuu eu, dar ridic mâna, să-l împiedic să răspundă. Zi „da” sau „nu”. Nu încerca să spui mai multe sau să-ţi găseşti scuze. Atât, „da” sau „nu”. Deci, interesul ţi-era motivat de dorinţa de-a afla mai multe informaţii?

— Da.

— Şi te-ai folosit de mine ca să-ţi faci un nume?

Dă să protesteze.

— Doar „da” sau „nu”.

— Da.

„Trădare” e un cuvânt foarte teatral. Genul de termen pe care-l găseam în romanele erotice pe care le citeam la începutul anilor ’90. Mă trimitea, invariabil, cu gândul la femei blânde, supuse, pe fruntea cărora stătea scris „victimă”, cu o cerneală folosită numai de cei mai abjecţi bărbaţi. Ei bine, fac şi eu parte dintre ele. Mai întâi Marcus, acum Alain. O să mă învăţ minte vreodată?

Îmi iau mâinile de pe faţă şi mă îndrept de spate, examinându-l din cap până-n picioare. Crezusem că-l iubesc. Crezusem c-am primit o a doua şansă, un nou început. O lăsasem până şi pe Serena să-mi scape din laţ. Crezusem că Alain era viitorul meu, prilejul de-a trăi o viaţă

de care nu avusesem parte. Dar mă înşelasem. Nu e nimic din toate astea.

— Mulţumesc, zic, apăsând cu sinceritate pe fiecare literă.

El se uită la mine nedumerit, confuz.

— Eu… Nu, atât: îţi mulţumesc.

— Pentru?

— Mi-am reamintit că nu pot să am încredere în nimeni. Mi-am permis să uit asta şi regret amarnic. Ei bine, îţi mulţumesc că mi-ai readus aminte, înainte să fiu rănită serios. Acum, pleacă.

— Nu aşa. Trebuie să-ţi explic. Trebuie… să…

— AFARĂ! îi urlu eu. AFARĂ!

Se îndreaptă grăbit, apoi înşfacă haina, portofelul şi „căciuliţa", de pe podea şi deschide uşa. Se opreşte şi se întoarce spre mine.

— Îmi pare rău.

— AFARĂ!

Nu strig doar la el, fireşte. Ţinta este şi Marcus, care râneşte satisfăcut. Vreau să dispară şi el. Chiar în clipa asta n-am nevoie să aud de la el că-s proastă, credulă şi fac umbră pământului degeaba; n-am nevoie să aud „Ţi-am zis eu", de la bărbatul care mă bântuie. Vreau putină linişte şi singurătate, să-mi limpezesc gândurile şi să fac ce trebuie făcut.

După ce răscolesc dulăpiorul cu oglindă, care atârnă pe peretele opus uşii din baie, singura lamă pe care-o găsesc e şi ultima din pachet. Slavă Domnului că tata e de modă veche. Îndepărtarea matinală a pufului de pe bărbie este executată cu ajutorul unui aparat străvechi şi-al spumei de ras. Îmi amintesc de un Crăciun, pe când aveam, cred, vreo paisprezece ani. Cu banii de buzunar economisiţi, i-am cumpărat un aparat electric, din partea mea, a Bellei şi-a lui Logan. A fost aşa de încântat, că ne-a îmbrăţişat pe toţi şi ne-a copleşit cu mulţumiri, dar nu l-a folosit. Nici măcar o dată.

Acum, sunt bucuroasă că a rămas la tehnologia Evului Mediu, fiindcă pot să fac asta. Acum. Neapărat acum. Vreme îndelungată, n-a mai fost nevoie. Atât de îndelungată, că m-aş simţi aiurea dacă aş amâna, ca să mă duc la magazin. Situaţia, însă, nu-i ideală – e ultima din pachet. Ar putea să observe, s-ar putea întreba unde a dispărut şi pe drept cuvânt m-ar putea învinui pe mine, singura infractoare din casă. Dar n-am de ales – trebuie să fac asta acum. Îmi urmăresc expresia în oglindă, în timp ce tăişul lamei îşi găseşte un loc pe antebraţ şi se înfige imediat sub piele. Lama ştie. Ştie încotro trebuie s-o ia, cât de adânc trebuie să intre, înainte să se oprească, când trebuie să înceapă să-şi croiască drum în pielea mea. Ochii mi se rostogolesc în cap, odată cu durerea care-mi ţâşneşte prin trup, urmată de eliberare, de dulcea, dulcea eliberare. Lama îmi alunecă printre degete, în chiuveta de marginile căreia mă sprijin, lăsând şuvoiul de

plăcere născută din durerea fizică – un cocteil pe care trebuie să-l amesteci cu grijă, ca să poţi obţine efectul dorit – să-mi inunde fiece nerv, fiece gând.

Văd petele roşii ce acoperă lama şi suprafaţa netedă şi strălucitoare a chiuvetei albe. Valul din cap încă nu s-a retras; călăresc ultima creastă, fără să fi luat ceva. M-am drogat fără narcotice.

Picioarele îmi tremură uşor şi mă prind mai zdravăn de marginea chiuvetei. Poate c-am exagerat, am tăiat prea adânc, am ajuns prea aproape, fiindcă senzaţia durează mai mult decât de obicei. E durere pură.

Iar picăturile din chiuvetă îmi amintesc de ziua în care am împlinit şaisprezece ani.

Mai 1987

Îmi cumpărase un tort.

Nu-mi venea să cred. Era uriaş, cu glazură albă şi roz, plus două lumânări mari, una în formă de „unu”, alta în formă de „şase”. M-am aşezat la masă şi-am aşteptat să-mi aducă darul. Când am intrat, cutia albă, mare şi lucioasă, legată c-o fundă mare, era pe scaunul de lângă măsuţa de telefon. Acum, el părăsi încăperea, o luă grăbit şi o aduse în bucătărie. Mi-o întinse, c-un mic zâmbet. Am desfăcut funda, având grijă s-o strâng, ca să nu fac deranj. Marcus ura deranjul. Nu voiam să se înfurie de ziua mea. În general nu voiam să-l supăr, cu atât mai puţin azi. Emoţionată, am ridicat capacul. Nu mă aşteptasem să primesc vreun cadou – cu doar câteva zile în urmă spusese, şi pe bun dreptate, fireşte, că relaţia cu el era cel mai frumos cadou. Risca totul ca să fie cu mine, ar trebui să mă simt o norocoasă. Şi că fiecare zi alături de el era un cadou. Glumise, însă, fiindcă iată ce-mi adusese.

Înăuntru era o grămăjoară de hârtie subţire, roz aprins, înfăşurată în jurul a ceva. Am îndepărtat faldurile, din nou atentă să nu fac dezordine, şi-am scos la iveală o rochie cu decolteu adânc, albă cu modele roşii. Avea pliseuri şi volane din cea mai fină şi mai delicată ţesătură de bumbac.

— E minunată, îi zic.

N-am luat în seamă faptul că i-ar fi stat mai bine Serenei, cea cu piele de ciocolată şi siluetă zveltă. Mie probabil că mi-ar fi făcut un bust prea generos, m-ar fi făcut să par mai înaltă. Nici culoarea roşie nu mă prinde, dar nimic dintre toate astea nu contează – e un cadou pe care l-a ales el însuşi. Şi nu era pentru Serena, era pentru mine.

M-am uitat la el şi, conştientă că era o minciună, i-am zis:

— E minunată, pur şi simplu minunată! Îmi place la nebunie.

Chipul frumos al lui Marcus se lumină de mândrie, ceea ce m-a făcut şi pe mine să-i zâmbesc fericită.

Uneori, când era în starea asta, uitam că avea de două ori vârsta

mea, fiindcă părea aşa de dornic să placă şi să mă înveselească, încât ai fi spus că e încă pe băncile scolii.

— Îmbrac-o, mă îndemnă plin de entuziasm. Vreau să văd cum îţi stă.

— OK, am încuviinţat, sărind în picioare.

Entuziasmul lui mă făcea să-mi placă tot mai mult rochia. Am pus la loc capacul cutiei, am aşezat panglica frumos împăturită, în mijloc, apoi am luat rochia şi m-am îndreptat către uşă.

— Unde te duci? mă întrebă.

— Să mă schimb.

— Schimbă-te aici.

Am ezitat. Ferestrele bucătăriei nu aveau perdele şi era ziua-n amiaza mare – oricare dintre vecini m-ar fi putut zări fără haine pe mine.

— Dau fuga până sus, nu durează mult.

— Schimbă-te aici, vreau să te văd, insistă el.

O notă de asprime, *acea* notă de asprime, se strecură în vocea lui.

Am simţit tăişul, dar am continuat să ezit, fiindcă tot nu mă obişnuisem să mă vadă dezbrăcată. Făceam dragoste de multe, multe luni, dar eram fericită că partea de început, cea cu luminile aprinse, nu dura prea mult. Imediat ce stingea lumina, mă relaxam puţin, ca să nu fiu foarte încordată pentru ce urma. Odată, Marcus glumise, spunând că prefera să facem asta cu lumina stinsă, fiindcă-şi putea imagina cum ar trebui să arăt, în loc să mă vadă cum arătam de fapt. Dar… aşa glumea el.

— Dar…

— *Acum,* Poppy! Nu mă face să aştept.

Cu grijă, am aşezat rochia pe spătarul scaunului pe care stătusem şi mi-am tras bluza peste cap. Cu braţele încrucişate şi capul înclinat, cu ochii precum nişte reflectoare puternice, Marcus mă examina atent. Simţeam şi milioanele de ochi curioşi ai vecinilor, arzându-mi pielea albă, brăzdată de vene, rotocoalele de grăsime adolescentină din jurul taliei – tata le zisese aşa, când mă plânsesem că-s puţin cam grăsuţă – şi sutienul alb, fără bretele, care mă strângea. Marcus insista să port sutiene fără bretele, când eram cu el, chiar dacă, pentru cineva cu măsurile mele, nu era tocmai confortabil. Dar îmi spusese că i se părea mult mai sexy. Iar eu nu voiam decât să-i fac pe plac. Mi-am scos colanţii negri, şi-am simţit cum ochii se holbează şi la ei.

— Scoate-ţi chiloţii, îmi ceru cu vocea gâtuită, când mă întinsei după rochie.

O, Doamne. Nu asta.

— Scoate-ţi chiloţii, repetă el.

Inspirând adânc, adunându-mi toate forţele, am făcut ce mi-a cerut.

— Aşa, ce fată cuminte, zise pe un ton adânc şi încărcat de dorinţă.

Acum, pune-ţi rochia.

Fericită, mi-am tras rochia şi-am încheiat fermoarul aflat într-o parte. Îmi nimerise la fix mărimea, rochia căzând perfect. Nu-mi stătea bine, dar mă încăpea.

— Arăţi bine, îmi spuse cu un zâmbet sincer. Eşti frumoasă, Poppy. Tocmai mi-am amintit de ce m-am îndrăgostit de tine. Pentru că eşti frumoasă.

— Serios?

— Da, da, eşti. Doamne, ce norocos sunt!

Avea zâmbetul acela pe care-l văzusem prima dată în parc, când mâncam îngheţată şi el mi-a vorbit. Mi-a tresărit stomacul şi-am simţit că mă îndrăgostesc iarăşi de el. Mi-a întins mână şi m-am dus la el. Îmi luă mâinile într-ale lui şi se uită la mine, ochii noştri rămânând înlănţuiţi. Îmi zâmbi din nou, buzele-i superbe întinzându-se până la urechi.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine, îmi şopti, apoi se aplecă să mă sărute.

În timp ce-şi ridică mâna să-mi mângâie obrazul cu degetul mare, îşi apăsă uşor buzele pe ale mele, strecurându-şi cu blândeţe limba în gura mea. Apoi, se desprinse de mine şi se retrase câţiva centimetri.

— Tu faci ca viaţa să merite trăită. Te iubesc, ştii, nu?

Am înclinat uşurel din cap. Doar că nu eram tocmai convinsă. M-as fi simţit mai bine, l-aş fi crezut mai mult, dacă ar fi rupt-o cu Serena, dar nu i-am spus asta. Probabil c-a fost un efort considerabil pentru el să recunoască. Din ce auzisem de la fete, la şcoală, bărbaţii rareori spun primii „te iubesc". Trebuie să-i păcăleşti să-ţi spună sau trebuie să le-o repeţi la infinit, până se îmbată şi-ţi zic şi ei.

Mă sărută încă o dată, de data asta mai lung, plimbându-şi degetele prin buclele negre ale părului meu. Ca de obicei, m-am topit în braţele lui. Îmi plăcea la nebunie să sărut. Îmi plăcea să-l sărut pe el. Restul nu prea mă entuziasma, dar de sărutat, pe Marcus aş fi putut să-l sărut întruna.

Soneria de la intrare ne întrerupse. Fără tragere de inimă, el se depărtă şi-şi sprijini fruntea de a mea, oftând.

— Fii o scumpă şi vezi cine e, cât aprind eu lumânările de pe tort.

— OK, am răspuns fericită.

Am dat fuga la uşă, zicându-mi că o zi mai frumoasă nici că s-ar fi putut. Zâmbeam cu gura până la urechi când am deschis, aşa că zâmbetul a fost cel care mi-a îngheţat pe chip.

Serena.

Ce căuta aici, nu ştiam. Îi îngheţă şi ei zâmbetul pe chip, când dădu cu ochii de mine. Nu numai fiindcă deschideam uşa casei lui, ceva ce niciuna dintre noi nu avea permisiunea să facă, ci pentru că amândouă purtam rochii identice, alb cu roşu. Nu-i stătea mai bine.

Nu ne-am spus nimic, continuând să ne uităm lung una la alta, apoi eu m-am întors şi-am luat-o spre bucătărie, cu ea pe urme.

— Ah, Serena, punctuală ca întotdeauna! zice Marcus şi-o sărută pe obraz. Cred c-am uitat să-ţi spun că e ziua de naştere a lui Poppy. Dar e mai bine c-ai venit şi tu, pentru că Poppy tocmai se pregătea să sufle în lumânări. Nu-i aşa, iubito?

Nu mai voiam tortul ăla. Nici rochia. Nu mai voiam să stau aici, dacă era şi *ea.* Aniversarea mea se transformase dintr-una de vis într-una de coşmar în mai puţin de cinci minute, şi era numai vina *ei.* De-ar dispărea odată, de l-ar lăsa în pace şi nu i-ar mai fi o povară, am putea fi împreună cum se cuvine. Am putea fi fericiţi. Amorţită, m-am apropiat de tort, să fac ce mi se ceruse. *Îmi cumpărase rochia după ce-o văzuse pe ea sau a cumpărat-o chiar pentru ea?* Am riscat o privire piezişă şi, judecând după expresia din ochii ei, mi-am dat seama că-i cumpărase şi ei una. Poate tot de ziua ei. Oricum ar fi fost, îi spusese s-o poarte azi. Cine ştie, o fi fost vreo altă glumă de-a lui.

— Nu uita să-ţi pui o dorinţă, îmi zise Marcus, când mă aplecai spre flăcărui.

Ochii mei şi-ai Serenei se intersectaseră în cursul privirii piezişe, aşa c-am ştiut exact ce să-mi doresc. Serena îşi punea şi ea o dorinţă, aceeaşi dorinţă, în timp ce inspiram adânc şi mă pregăteam să suflu…

O, chiar mi-am ieşit din mână.

Am făcut ceva greşit. Am greşit îngrozitor pe undeva, şi-acum o să leşin. Degetele îmi alunecă de pe marginea chiuvetei şi-o să…

Mai, 1987

Amândoi bătură din palme când flăcăruile roş-portocalii ale lumânărilor se stinseră deodată.

— OK, Poppy, de vreme ce e ziua ta, mergem noi mai întâi, zise Marcus vesel, întinzându-mi mâna.

Încă amorţită, încă pe pilot automat, mi-am strecurat mâna într-a lui.

— Serena, fii o scumpă şi fă putină curăţenie pe-aici. Poppy a fost prea fericită să strângă după ea. Dar ai grijă la rochie, să n-o strici.

Ea încuviinţă din cap şi, cu o putere pe care nu ştiu de unde-a adunat-o, zâmbi. *Asta faci când ţi se frânge inima? Zâmbeşti şi te supui? Şi când încep toate astea? În ce punct eşti gata să suporţi orice de dragul lui?* Gândurile acestea mi se adunară în cap şi se strânseră în creier, precum apa dintr-o cascadă. Cel mai puternic, cel care mi se tot rotea, precum un vârtej, prin minte, în vreme ce el mă împingea pe pat şi-mi ridica rochia, era: *E prea târziu pentru mine? O să ajung ca Serena şi-o să suport orice, fiindcă-l iubesc?*

Nu mă puteam relaxa. Gândul că era jos, la parter, ascultând,

aşteptând, curăţind, nu-mi dădea pace. Mă speria ideea că un om putea consimţi să fie târât într-o astfel de viaţă. Mă speria posibilitatea de-a ajunge şi eu aşa, dacă nu mă păzeam. Şi-mi părea rău pentru ea. Pentru prima dată de când realizasem că trebuia să-l împărţim, mă încerca o părere de rău. Nu departe de ea, se iţea vina. Vina că-l iubeam şi eu. Vina pentru ce făceam. Pentru ce-mi dorisem când stinsesem lumânările de pe tort.

Mi-am întors capul şi m-am uitat fix la fereastră, în vreme ce Marcus se grăbea să termine ce făcea. Străduindu-mă să evadez de-acolo, un gând îmi bâzâia îmi minte: poate că greşisem persoana care-mi dorisem să dispară.

Dacă stau întinsă aici, fără să mă mişc, simt cum se roteşte Pământul. Intru pe aceeaşi lungime de undă, învârtindu-mă odată cu el în timp şi spaţiu, înţeleg mecanismele fizicii şi încerc să le manipulez, ca să întorc vremea înapoi. Pot să desfac ce-am făcut. Nu-l voi fi cunoscut pe Marcus. Nu-l voi fi cunoscut pe Alain. N-o să zac aici, într-o baltă a propriului sânge, dorindu-mi să fiu iar în închisoare.

Acolo, ştiam tot despre tot. Viaţa mea era ordonată, structurată, n-aveam niciun motiv de îngrijorare, în afară de reabilitarea numelui. Aici, nu ştiu nimic. Îmi pun încrederea în cine nu trebuie, trăiesc într-un haos emoţional. Am părinţi care nu mă vor în preajmă. Am un iubit care n-a fost niciodată asta.

Când un iubit nu e iubit? Când e iubitul lui Poppy, desigur. Uscat, şi tăios, şi dureros e râsul pe care-l emit odată cu gluma nesărată – îmi aminteşte de felul în care tuşeam în dimineţile de după ce mă apucasem de fumat, ca să am o ocupaţie. Dar şi de tusea care mă apuca după ce fumam toată noaptea, în celulă, gândind şi încercând să-mi pun ordine în viaţă.

Dacă fac ceva cu adevărat rău, or să mă trimită iarăşi acolo? Probabil că nu, fiindcă de data asta aş fi vinovată şi, cu norocul meu, or să mă ţină aici, în haos, incertitudine şi trădare.

Sigur sunt drogată. Numai drogaţii au gânduri aşa de nebuneşti. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să-mi revin. Trebuie să iau legătura cu Serena, s-o oblig să mărturisească. Ea a făcut-o, şi vreau să spună adevărul. Odată ce se va afla adevărul, poate că tot coşmarul ăsta se va sfârşi. Între timp, e mai cuminte să stau întinsă aici. Să stau întinsă, să ascult cum se roteşte pământul şi, încet şi sigur, să adorm din n…

Poppy

Asta se întâmplă când te laşi distras. Când nu rămâi pe calea ta.

Dacă te afli pe un drum despre care ştii că-ţi va schimba viaţa, nu zăbovi pe margine să admiri peisajul, indiferent ce te îndeamnă cărţile alea fandosite de autoeducare. Peisajul ascunde pericole şi admirarea lui îndelungată poate dăuna sănătăţii ochilor. Poate duce la un dezastru, după ani întregi de abstinenţă, lăsându-te lat pe podeaua băii, prea slăbit să te mişti. Admirarea peisajului de-a lungul drumului vieţii te poate îngropa în tone de amintiri despre vremuri şi fapte pe care ţi-ai dori să le uiţi. Da, se poate solda cu redeşteptarea conştiinţei că ai un scop în viaţă şi te poate obliga să revii pe calea ta, dar devii conştient şi de faptul că, dacă nu te-ai fi oprit, ai fi terminat deja ce aveai de făcut.

E ciudat să traversez strada, după ce-am stat de atâtea ori lângă copacul ăsta, mulţumindu-mă să privesc. Am senzaţia că ştiu fiece cărămidă din zidurile casei lor, fiece placă de gresie din cărarea ce duce la casă, fiece fir de iarbă din grădina ce mărgineşte cărarea. Am senzaţia că ştiu tot ce se poate şti despre Serena Gorringe şi familia ei, am senzaţia, chiar, că fac parte din ea.

N-am ales întâmplător ziua de joi.

Joia e prielnică traversării drumurilor, deschiderii porţilor minţii, parcurgerii cărării acoperite cu plăci de gresie, apăsării soneriei de la intrare.

Mânecile cămăşii albe îi sunt suflecate până la cot; peste pantalonii costumului cenuşiu şi cămaşă şi-a pus un sorţ. Părul, prins în grabă cu un elastic, îi stă haotic, zburlit; nu s-a machiat. E agasată, probabil ocupată să pregătească cina înainte să se întoarcă soţul şi copii. Din punctul ăsta de vedere, e o mamă bună. Se gândeşte întâi la ei, întotdeauna îi pune pe primul loc. S-ar da peste cap să nu facă valuri, să păstreze echilibrul din viaţa lor.

Îi zâmbesc.

Zâmbesc şi aştept.

Expresia de pe chipul ei se scurge, iar corpul i se crispează, obligând-o să stea dreaptă şi să se retragă, să se îndepărteze de fiinţa oribilă care sunt.

Eu zâmbesc în continuare. Zâmbesc şi mă uit la ea cum se dezintegrează.

— Bună, Serena. Ce surpriză să dau peste tine aici.

Serena

Mi-e frică. Nu ştiu ce caută aici, dar mi-e frică. E o ucigaşă, se află în bucătăria mea şi mi-e frică.

Am lăsat-o să intre numai fiindcă nu vreau s-o vadă vecinii, care să-i spună apoi lui Evan că o femeie ciudată, slabă, s-a apucat să se certe cu nevastă-sa, în pragul uşii. Lumea de pe-aici bârfeşte, mai ales despre doctor şi familia lui.

E o ucigaşă în bucătăria mea. L-a ucis pe *el.* Nu l-a ucis din greşeală, aşa cum am crezut la început, ci intenţionat, cu premeditare – s-a întors şi l-a trimis la ceruri. Acum, stă în casa mea şi poate că are iarăşi aceleaşi intenţii. Dar nu asta mă sperie. Teama mea izvorăşte nu din faptul că nu-i cunosc intenţiile. Dacă aş şti că o să-mi facă rău mie şi numai mie, aş putea să suport. Ba chiar aş primi bucuroasă. Însă nu ştiu dacă are de gând să le facă rău şi copiilor. Probabil c-aş fi capabilă să îndur orice, dar n-aş suporta să-i văd pe ei în suferinţă.

Nu ştiu ce hram poartă, e o carte pe care nu ştiu cum s-o joc.

Nu m-am aşteptat să-mi apară în prag. Ce motiv ar avea să încerce să dea de mine? Şi *cum* de m-a găsit? M-am străduit să rămân anonimă, dar se pare că singurii oameni care au vrut să mă găsească – ea şi persoana care mă pândeşte – au reuşit, fără prea mare dificultate… *Ea!* Ea a fost. Ea m-a urmărit. N-am vrut să cred asta, dar este evident că ea a fost.

— Nu-mi oferi o ceaşcă de ceai sau de cafea? mă întreabă.

— Nu, răspund eu, scuturând din cap.

— Să zicem că n-o să plec până ce nu-mi *oferi* măcar o ceaşcă de ceva.

— Să zicem că sun la Poliţie.

— Să zicem. Dar să mai zicem şi că stau aici frumuşel şi aştept să fiu arestată, iar soţul tău se întoarce acasă şi eu îi povestesc *tot.*

— Ştie deja tot ce e de ştiut.

— Sunt convinsă. De asta mai c-ai leşinat când ai deschis uşa.

— Oricât de greu ţi-ar fi să crezi, Poppy, nu e chiar o plăcere să te văd. Aparţii trecutului, şi acolo aş dori să rămâi.

Îşi duce dosul palmei la frunte şi se preface că-i e rău.

— Vai, Serena, mă răneşti cu vorbele astea, îmi zice dispreţuitor, c-un fals accent din Sudul american.

Ochii mei sunt pe ceasul din bucătărie. Joia, Evan are program scurt. Se va întoarce curând, aducând şi copiii. Nu trebuie s-o găsească aici.

— Vai de mine şi de mine, spune, îndreptându-se de spate. Aşa e, nu? Evan are program scurt joia. Trebuie să pice din moment în moment, împreună cu copiii.

— Mi-ai urmărit familia, zic eu, simţind cum frica se risipeşte.

Nu mă mai tem. Pe mine n-are decât să mă urmărească, dar să se ţină după soţul meu, după *copii*…

— Trebuia să văd cu ochii mei cum şi-a bătut viaţa joc de tine, nu?

Îmi amintesc că, pe vremuri, orice ar fi rostit era formulat pe un ton dulce, cu un accent puţin pretenţios. Acum, şi gangsterii s-ar speria când deschide gura.

— Şi, măiculiţă, zău că te-a bătut soarta.

Îşi plimbă privirea pe suprafeţele din încăpere, pe aparatele electrocasnice şi pozele atârnate, zăboveşte asupra biletelor lăsate pe frigider şi plăcii de lemn pe care tăiam legume, când sunase la uşă.

— Ce vrei?

— Toate la vremea lor, dulce Serena, toate la vremea lor. Acum, permite-mi să mă cufund în atmosfera asta familială. Mi-e străină, înţelegi, de vreme ce-am fost închisă atâta vreme. Ştii asta nu? Am fost o vreme la închisoare.

De-a orice s-ar juca, eu n-am de gând să intru în horă.

— Întrebam doar pentru că nu mi-ai scris niciodată, n-ai sunat, nu m-ai vizitat… M-am simţit foarte singură acolo, închisă în celulă.

— Ce vrei? repet întrebarea, pe un ton mai ferm.

— Vreau să ne întâlnim, să mai stăm de vorbă despre vremurile trecute, despre iubirile trecute.

— N-ai să vezi asta.

— OK. Păi, atunci, poate că doctorul Evan va ştii ce metodă să-mi sugereze, ca să te conving să te răzgândeşti.

— Nu am bani, dacă asta urmăreşti. N-are rost să ne întâlnim şi să încerci să storci bani de la mine, fiindcă n-am.

— Ţi-am zis, vreau doar să ne vedem. Să stăm de vorbă, să depanăm amintiri.

— OK, când?

— Încă nu ştiu. Dă-mi numărul tău de mobil, şi-o să te sun să-ţi zic unde şi când.

Am oare de ales, ştiind că familia mea va intra pe uşă dintr-o clipă într-alta? Mâzgălesc numărul şi-i întind hârtia. O ia şi se uită la ea vreme îndelungată, de parcă ar fi cu adevărat foarte preţioasă.

— O să te sun, îmi aruncă peste umăr, ieşind pe uşa din faţă. Foarte curând.

După ce închid uşa, mă sprijin de ea, tremurând. Se scurg câteva minute, timp în care nu mă mişc, apoi bag mâna în buzunarul sorţului şi scot mobilul. Apăs o tastă şi-o sun pe Mez, ca să-mi spună c-o să fie bine şi c-o să mă lase în pace. Dacă îi cânt în strună şi n-o contrazic, o să mă lase în pace, în cele din urmă.

Înainte ca degetul să apese butonul verde, îmi amintesc că eu şi Medina nu ne vorbim. Refuz să vorbesc cu oricine mă consideră o

criminală.

Sunt singură. Înfrunt singură situaţia asta, şi ar fi bine să nu mai uit. Trebuie să-mi adun toate forţele şi să-mi amintesc că ea nu-mi poate face nimic. Nimic grav.

Partea a cincea

Poppy

O să apară, fireşte c-o să apară.

E o mamă bună, în definitiv. O soţie bună. În niciun caz nu şi-ar dori ca familia să afle că e o criminală. Că şi-a ucis cu sânge rece fostul iubit. N-am fost sigură că nu ştiau deja, până ce n-a deschis uşa şi-a dat cu ochii de mine. N-a avut timp să premediteze reacţia; n-a avut timp să-mi ascundă faptul că familia o crede una, iar eu ştiu că e alta. Ştiu că e ucigaşa lui Marcus. *O criminală.*

Am sosit mai devreme, deoarece sâmbetele nu-mi mai sunt la fel de pline, mai ales de când… Parcă la semnalul unui regizor, mobilul începe să bâzâie pe masa din faţa mea. El e. Sună ca să mai lase un mesaj. A renunţat să mă mai convingă să vorbesc cu el direct, acum se mulţumeşte să lase mesaje în care-şi cere scuze, încearcă să-mi explice, să-mi spună că mă iubeşte.

Dragostea n-ar trebui să producă atâta durere.

Îmi simt rana pulsând sub bandajul ascuns sub bluză şi sub haina din piele întoarsă. (I-am tăiat franjurile; acum arată mai… contemporană.) Durerea surdă îmi aminteşte că nu mai am voie să mă las distrasă.

Dragă Tina, (îi scriu în minte)

Aveai dreptate. Zâmbetul şarpelui e mai dulce ca mierea. Iar eu i-am căzut în plasă. Mă întreb: toţi cei pe care-i cunoşti nu sunt oare sortiţi, din capul locului, să-ţi devină prieteni? Chiar trebuie să fii în gardă cu toată lumea, până ce ai ocazia să-ţi dai seama ce hram poartă fiecare? Credeam c-am nimerit-o bine. Credeam că am reuşit să te contrazic, dar tu ai mereu dreptate. În acelaşi timp, eşti şi prietena care a contrazis regula. O să te iert însă, bine?

Clinchetul clopoţeilor de la uşa cafenelei mă smulge din visarea cu ochii deschişi şi mă aduce în prezent. O clipă, am crezut că e sirena închisorii, clinchetul care se transforma într-un zdrăngănit constant şi asurzitor. Pulsul încetineşte, fiindcă nu-i decât uşa micuţei cafenele cu produse bio, din Kemptown. Am încercat să-i sugerez Parcul Preston, unde locuieşte, sau chiar centrul Brighton-ului, dar a fost de neclintit. Nu voia să mă aflu – să *ne* aflăm – în preajma familiei ei. S-ar fi zis că are ceva de ascuns.

Traversează cafeneaua şi observ că n-are un mers prea hotărât. E agitată, strânge geanta care-i atârnă pe umăr, de parcă s-ar aştepta s-o jefuiască cineva în orice clipă. S-a îmbrăcat simplu, cu blugi şi-un pulover bej uşor, cu anchior, ceea ce e semn bun. Dacă ar fi încercat să impresioneze cu ţinuta, mi-ar fi transmis că nu se teme de mine şi

de efectul pe care l-aş putea avea asupra vieţii ei.

Nu mă ridic când soseşte la masa pe care-am ales-o; mă uit lung la ea, reamintindu-mi cât de înaltă e, cât de puternică a lăsat întotdeauna impresia că este.

— Serena, zic, în timp ce-şi trage scaunul tapiţat din faţa mea şi se aşază.

— Poppy.

Îşi trage geanta în braţe, precum un scut care s-o apere de mine.

— Vrei o cafea sau altceva? o întreb.

Nu ştiu dacă bea cafea sau ceai, sau suc de portocale. Nu ştiu nimic despre ea. Nu ştiu dacă am ştiut vreodată.

— Nu, vreau doar să terminăm odată. Spune-mi ce doreşti, apoi o să plec şi-o să ne vedem fiecare de viaţa ei. Fără să ne mai întâlnim.

— Frăţioare, Serena, da' ştiu c-ai planificat totul! O să fiu şi eu bucuroasă să nu ne mai revedem, dacă o să faci ce se cuvine.

— Adică?

— Să mărturiseşti, desigur.

Se sprijină de spătar, se încruntă, apoi îşi schimonoseşte fata într-o expresie de nelămurire.

— Ce să mărturisesc?

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu, de aceea întreb.

Uitasem ce bine minte. Nici nu se putea altfel, de vreme ce-a scăpat basma curată. Dar nu mă aşteptam să mă mintă cu neruşinare. Ca să minţi în faţă persoana care ştie ce-ai făcut e nevoie de curaj, de-un fond antisocial, de-o duritate înnăscută. Mă aplec şi mă asigur că e foarte atentă la mine. Nu-şi fereşte privirea; se uită fix în ochii mei, fără vreo urmă din frica de acum două zile.

— Să mărturiseşti că l-ai omorât pe Marcus.

Se încruntă iarăşi, desface mâinile într-un gest întrebător.

— De ce-aş face asta?

— Fiindcă aşa e corect, răspund eu, apelând la bunăvoinţa femeii care m-a lăsat să-i ispăşesc pedeapsa, vreme de douăzeci de ani – e ca şi cum aş cere îngheţatei să nu se topească în soarele amiezii.

— Ar fi corect, dacă aş fi eu făptaşa, vine replica ei, lentă, precaută, de parcă ar adresa-o unui copilaş care nu pricepe lucruri simple. Dar nu sunt, Poppy, de aceea nu pot să mărturisesc.

Înclinând capul într-o parte, o studiez atent. A crescut, e o femeie în toată firea. În jurul ochilor şi-al gurii, poartă acele riduri aproape invizibile, pe care numai o mamă le are. Ele apar, am hotărât eu, când îi zâmbeşti copilului tău într-un anumit fel, când plângi pentru copilul tău într-un anumit fel; o mamă, până şi mama mea, poartă pe chip dragostea pentru copilul său. Trupul ei nu mai e ferm şi zvelt, e un pic pufoasă. Nu grasă, nici măcar „rotundă", ci pufoasă ca un burete, un

teren de aterizare lină pentru copiii ei, în caz că au nevoie; de asta nu slăbeşti prea repede după ce naşti, îmi zisese odată o deţinută. Serena e obişnuită să aibă de-a face cu copii, aşa că-i pare firesc să vorbească de sus. Cu mine, însă, n-ar trebui. Ar trebui să se teamă de mine; ar trebui să se teamă de ce-s eu dispusă să încerc ca s-o determin să mărturisească.

— *Cu cine-ţi închipui că vorbeşti?* o întreb pe un ton calm, dar veninos.

Asta e altă chestie pe care-am învăţat-o la puşcărie. Poţi să ameninţi pe cineva, fără să ridici vocea, poţi să transmiţi mesajul aproape în şoaptă.

— În faţa cui îţi închipui că te afli? continuu, aplecându-mă şi mai mult. Vreun ţânc de doi anişori, care mai crede în Moş Crăciun? Vreo adolescentă, care crede cu sinceritate c-ai aşteptat măritişul ca să faci sex? (Aproape că m-am ridicat de pe scaun) *Eu* te cunosc. *Ştiu* ce ai făcut. Şi-ţi cer, *cu frumosul,* să mărturiseşti.

În mod surprinzător, pentru cineva care n-a fost la închisoare, Serena nu e nici speriată, nici impresionată. Stă nemişcată, uitându-se atent la mine. Ochii ei mă studiază, dar nu trădează nimic. Oamenii care reacţionează în felul ăsta, după cum am descoperit, sunt şi cei mai periculoşi. Imprevizibili. Aş prefera să arate speriată, să mimeze nepăsarea, indicând astfel care-i sunt adevăratele sentimente, sau chiar să se înfurie şi să mă atace. Cu oricare dintre reacţiile astea te mai poţi descurca, la oricare te poţi adapta. Chipul ăsta împietrit nu-ţi lasă niciun avantaj.

— Şi dacă nu mărturisesc, fiindcă n-am nimic de mărturisit? întreabă ea calm.

Până şi mâinile ei, acea parte a corpului care trădează cel mai adesea, rămân liniştite, pe geantă. Mă las în scaun, încercând să-mi ascund vagul sentiment de înfrângere şi dezamăgirea pricinuite de lipsa ei de reacţie.

— Sunt convinsă că familia ta ar fi încântată să afle cu ce te ocupai, la finele anilor ’80, îi spun zâmbind. Verity ar putea învăţa câteva trucuri utile, iar dragul de doctor ar găsi, poate, că e super sexy să fii însurat c-o femeie care a avut o relaţie cu profesorul ei. Şi, fireşte, scumpul de Conrad ar putea să considere că e foarte mişto să ai o mamă criminală.

Pe măsură ce vorbesc, degetele ei strâng geanta din ce în ce mai puternic. Îmi imaginez că, în mintea Serenei, geanta e gâtul meu şi că, în felul ăsta, mă lasă fără suflare.

E rândul ei să se aplece în faţă.

— Nu te atinge de familia mea, îmi spune, mult mai convingătoare în ameninţare decât fusesem eu.

În definitiv, are mai multe de apărat. Aşa sunt mamele, se pare – fac

orice să-şi apere copiii.

— Stai departe de mine şi de familia mea. Nu sunt vinovată de nimic. Aşa că, *lasă-mă în pace.*

A mea e! N-are niciun rost s-o ameninţ *pe ea.* Dar, dacă îi ameninţ familia – chiar şi cu pericolul psihologic al dezvăluirii adevăratei sale identităţi – o am în mână şi pot să strâng şurubul mai bine, până ce va ceda şi va face ce se cuvine, ce e corect.

— Scuze, nu se poate. Îmi vreau viaţa înapoi, vreau să fiu din nou o persoană respectabilă şi, pentru asta, trebuie să mărturiseşti.

— Du-te dracului! zice şi se ridică, agăţându-şi geanta pe umăr. Du-te dra-cu-lui!

— Am trecut deja pe la el. Şi abia aştept să-l vizitezi şi tu.

Se întoarce fără să-mi răspundă.

— Mi-ar plăcea să ne vedem din nou, îi strig siluetei ei care se îndepărtează, fluturând mobilul. M-am simţit aşa de bine…

Nu-mi pasă că restul clienţilor se holbează la mine. Trebuie ca Serena să priceapă că nu plec nicăieri până nu mărturiseşte.

— Te sun eu cât de curând!

Uşa se trânteşte în urma ei. Mă încearcă o senzaţie neliniştitoare. *Eu nu sunt aşa. Asta nu sunt eu,* îmi spun în gând, pe măsură ce senzaţia se împrăştie în tot corpul. *Nu-mi place să mă comport aşa, nu-mi place să ameninţ oamenii, nici măcar pe ea.*

„Există vreo altă cale?” mă întreabă Marcus.

Îmi ridic ochii şi-l văd şezând în locul Serenei, cu coatele sprijinite pe masă şi faţa cuprinsă în palme. Era numai bun de sărutat, când stătea aşa. Pe-atunci, nu-mi imaginam că trăsăturile i s-ar putea schimonosi până-ntr-atât încât să exprime o furie ucigaşă, că era în stare, în momente ca acelea, să mă lovească cu pumnul în ceafă, cu picioarele în coaste, cu genunchiul în stomac.

„Nu”, îi răspund mental. „Nu există altă cale.”

Serena

Eu şi Conrad suntem angrenaţi într-un duel al voinţelor, la casieria supermarketului.

Ochii lui mă fixează, în vreme ce lucrurile pe care le vrea – jeleuri cu fructe, bezele, cartofi la cuptor semipreparaţi şi floricele de porumb dulci – aşteaptă pe fundul căruciorului să li se decidă soarta, să afle dacă vin cu noi acasă sau dacă vor lua drumul rafturilor. Mă uit şi eu la el, cu aceeaşi privire intensă, ţinând în mână biletul prin care i se dă voie să cumpere orice.

Unul dintre noi trebuie să cedeze.

Biletul e de la Evan, fireşte. Sună ca o reţetă: „A se permite lui Conrad Gillmare să cumpere orice doreşte, deoarece produsele sunt pentru mine, dr. Evan Gillmare. Acest bilet este valabil o perioadă de 28 de zile de la data înscrisă în susul paginii". Amabil, adaugă şi-o listă cu produsele care i-ar putea fi de trebuinţă, permiţându-i lui Conrad să-şi folosească propria judecată. De fapt, aşa s-a motivat pe sine să mă ajute să-l învăţ pe băiat să citească – pentru a-l pune apoi să-i rezolve treburile murdare.

Face asta numai fiindcă ştie că-i îngădui lui Conrad orice moft. Până la urmă, e copilaşul meu scump. Înainte, o trimitea pe Verity să-i cumpere semipreparatele favorite, pentru cină, să-i dea la călcat tricourile şi blugii preferaţi, ca să poată ieşi în oraş, însă când aceasta a început să-i ceară „stimulente" – cel mai adesea sub formă de plată în bani, *în avans* – a trecut la Conrad. Când s-a folosit de bilet prima dată, l-am întrebat dacă glumea.

— Lumea plăteşte pentru o reţetă de la medic, îmi răspunsese el. Fireşte că nu glumesc.

— Lumea plăteşte şi ca să divorţeze de partener, dacă persoana se poartă prosteşte, i-am replicat eu.

— Păi, atunci e bine că nu vreau să divorţez de tine, nu? Nu mi-aş permite şi-o reţetă, şi-un avocat. Ei haide, să fim serioşi, Sez, ştii că un doctor nu poate fi văzut cumpărând mâncare nesănătoasă.

— Dar nevasta doctorului are voie?

— O, da. De asta, dacă dau ortu' popii, vina o să cadă pe tine.

I-am mototolit un bilet, odată, şi i l-am aruncat în cap, ştiind c-o să ratez, fiindcă o să se ferească.

Biletul de azi conţine lista de produse şi, dintre ele, Conrad a ales patru, în loc de trei, aşa cum prevăd regulile pe care le-am impus sistemului de „bilete".

Conrad, puşti de opt anişori şi şmecher ca taică-său, e supărat că ochii lui mari şi sensibili şi buza umflată n-au dat rezultate, căci l-am obligat să pună un produs înapoi pe raft. Îşi ia privirea de la mine,

concentrându-se asupra căruciorului, în strădania de-a hotărî soarta alimentelor nesănătoase, după care el şi taică-său se dau în vânt. Sunt puţin răutăcioasă, dar, dacă fac măcar un pas înapoi, ăştia doi or să mă îmbrobodească. Asta e tactica lor.

— Dar, mami, zice Conrad, scoţând artileria grea a şantajului sentimental, nu ştiu ce să aleg.

Mai că-l aud, transmiţându-mi subliminal: „Am doar opt anişori, nu mă obliga să aleg”.

— Ştiu, puiule, îl asigur eu. Nimănui nu-i place să aleagă.

Îşi îndreaptă din nou ochii mari către mine, privindu-mă printre genele lungi.

— Te rog, nu mă obliga să aleg.

Îmi amintesc că, pe la vârsta de numai zece luni, flirta cu fiecare femeie pe care-o întâlneam pe stradă, în autobuz ori în tren. Îşi îndrepta ochii mari către ele, apoi zâmbea şi-şi ferea privirea, după care se uita iarăşi la ele, ca să verifice dacă le atrăsese atenţia. Ceea ce se şi întâmpla, firește. Era un bebeluş frumos şi genele negru-tăciune, încadrându-i ochii mari, căprui, îl făceau să iasă şi mai mult în evidenţă. Încă de pe-atunci ştia ce efect are asupra oamenilor, mai ales asupra mea. Strategia mea de apărare era să nu mă las impresionată. La fel se întâmpla şi acum, când chiar îmi doresc să cedez.

— Nu te oblig să alegi, puiule.

Chipul i se luminează când mă întreabă:

— Nu?

— Nu, tatăl tău te obligă. El ţi-a dat lista. Dacă ţi-ar fi dat de cumpărat doar trei produse, n-ai mai fi fost în situaţia asta. Poate c-ar fi mai bine să-l suni, îi spun, întinzându-i mobilul, şi să-l pui pe el să aleagă.

Fără tragere de inimă, Con ia telefonul, iar eu zâmbesc în barbă şi încep să aşez pe banda rulantă cumpărăturile pentru săptămâna asta. Evan îi va fi spus să ia patru produse, bizuindu-se pe faptul c-o să las de la mine. Într-o săptămână, două, cele patru vor deveni cinci, apoi şase, şi tot aşa. Vreau ca soţul meu, ca şi fiică-mea, să ştie că sunt cu ochii pe ei. Doar nu m-am născut ieri.

Verity ne aşteaptă în maşină. E prima oară, de multă vreme, când se arată interesată să meargă cu noi la cumpărături, dar, când am tras în parcare, s-a hotărât să rămână în maşină, cu picioarele urcate pe bord şi ascultând muzică. Şi mestecând gumă, pun pariu. Îmi zisese că pot să-mi las geanta acolo, dacă voiam. În limbajul adolescenţilor, „Am eu grijă de geanta ta” înseamnă „Ca să-ţi folosesc mobilul, după care să şterg toate numerele la care am sunat sau am trimis mesaje, ca şi pe cele de la care am primit apeluri”. Nu primesc facturi detaliate, aşa că n-aş afla în veci cine a sunat.

— Atunci, o să-mi iau geanta şi mobilul, i-am spus, surprinzând

dezamăgirea care-i apăru pe chip.

Mă prefac că evenimentele de azi-dimineaţă nu s-au petrecut. N-am stat faţă-n faţă cu Poppy Carlisle, într-o cafenea, şi n-am ascultat-o acuzându-mă *pe mine* că l-am omorât. N-am auzit-o cerându-mi să mărturisesc. Să mărturisesc? E picată din lună. De ce m-aş face vinovată, în afară de prostie cruntă? Şi de faptul c-am permis ca prostia asta să distrugă viaţa familiei mele?

Ieşind din cafenea, mi-am dorit să-i fi spus lui Evan, pentru ca asta să nu mai reprezinte o problemă. Ea n-ar mai putea s-o folosească împotriva mea, obligându-mă să ne tot întâlnim. N-ar mai avea posibilitatea să-mi distrugă viaţa, aţinându-se mereu prin preajmă, aşa cum procedase cu *el*.

Vreau să-i spun lui Evan. Trebuie să-i spun. Mi-e frică să-i spun. Ar putea să fie de acord cu membrii familiei mele. Ar putea să creadă, în ciuda a ceea ce-i spun, că eu sunt vinovată.

În timp ce-mi aştept rândul să plătesc şi ca fiul meu să termine de vorbit cu taică-său, mă uit în treacăt la celălalt ghişeu. Ange. Îmi feresc rapid privirea, sperând să nu mă observe.

Din dimineaţa aceea, în care am văzut-o cu ochiul umflat, s-a dat peste cap să mă evite, deseori prefăcându-se că nu mă vede. Nici eu nu m-am omorât să-i atrag atenţia, e drept.

Mă uit într-o doară prin magazin, apoi îmi îndrept privirile asupra ei. Nu vreau să mă observe, dar vrea să evaluez cât mai are până ajunge la casieriţă şi dacă există posibilitatea să ne ciocnim în parcare sau chiar la ieşirea din magazin. Ar însemna că trebuie să vorbim. Şi asta… îmi face stomacul să tresară.

Ange e aşa cum eram eu, înainte ca Poppy să-l omoare.

Arunc încă o privire pe furiş, din colţul ochiului. Prima contuzie proaspătă e vizibilă sub forma unei brăţări purpurii, cu tente de albastru şi negru, care îi cuprinde încheietura mâinii, imediat sub marginea mânecii din bumbac gros. A doua – o urmă de deget mare, imprimată pe pielea ei de-o mână furioasă – e sub maxilarul stâng, pe gât, acolo unde se despart şuviţele părului blond. A treia este pe pomete, vagă şi aproape transparentă, mascată de-un machiaj aplicat cu grijă. Celelalte vânătăi, vechi şi noi, sunt ascunse sub haine. Fiindcă omul ştie ce face. Ştie unde să dea şi cum, astfel încât să nu observe nimeni. Ca ea să-şi joace rolul şi să acopere totul cu hainele, cu machiajul, cu credinţa fermă în capacitatea lui de-a se schimba şi de-a nu mai repeta gestul.

Ştiu de vânătăi, fiindcă am ochi cu raze X. Asta mi se trage de la experienţa anterioară, când şi pe trupul meu răsărea o constelaţie de vânătăi. Când ştiam că indiferent câte straturi de haine aveam, cât de măiestrit era aplicat machiajul, ele nu dispăreau. Nu dispăreau şi, odată vindecate unele, apăreau altele. Găseau ele o cale să revină pe

piele, în muşchi, deoarece încrederea că cineva se poate schimba nu e un scut destul de puternic. Credinţa, încrederea, de unele singure, nu ajung niciodată.

— Tati zice că-i păcat, fiindcă am fi putut să împărţim cartofii.

Vocea lui Conrad mă readuce violent la realitate, la viaţa mea de acum. Îmi întinde mobilul şi-mi mai aruncă o privire, ca o ultimă încercare.

— Ştii, e ciudat. Deşi mereu zice asta, cartofii par a fi consumaţi numai când eu şi Verity nu suntem prin preajmă.

— Dar numai pentru că voi două plecaţi, tocmai când se face ora de cartofi la cuptor, îmi răspunde Conrad, reamintindu-mi că-i seamănă lui taică-său bucăţică ruptă.

Ochii lui căprui se uită cu disperare şi tristeţe la cele patru produse care au mai rămas pe fundul căruciorului de cumpărături.

— Sau poate pentru că bate ora de cartofi numai când Verity şi cu mine nu suntem prin preajmă.

Înşfac jeleurile, bezelele, floricelele de porumb şi, în final, cartofii semipreparati şi arunc tot pe banda rulantă. Evan e un om bun. Nu mi-ar face niciodată rău. Odată, s-a îmbătat urât – din vina lui Max şi Teggie – şi m-a sunat din Barcelona, unde se duseseră pentru un meci de fotbal.

— Voi trei sunteţi viaţa mea, mi-a zis c-o voce împleticită. Dacă suferă vreunul, sufăr şi eu. Tocmai ce le ziceam băieţilor cât de mult vă iubesc.

Imediat ce-a terminat fraza, a vomat cu zgomot pe adidaşii lui preferaţi, dar sinceritatea cuvintelor sale mi s-a întipărit în minte pentru totdeauna. N-am uitat că, deşi era plecat cu prietenii şi beat mort, nu-şi dorise decât să mă sune şi să vorbim.

Mai merită şi el câte un răsfăţ, din când în când. Merită să-mi mai smulgă câte o favoare. Cu atât mai mult dacă nu-i vorba decât de puţină mâncare nesănătoasă. Cu atât mai mult acum, când stau cu sabia deasupra capului, după reîntoarcerea lui Poppy. Cu atât mai mult acum, când încă n-am găsit o cale de a-i spune.

„Cu atât mai mult dacă ne gândim că, din secunda în care l-ai cunoscut, i-ai tot smuls favoruri. Eh, Serena?" îmi şopteşte conştiinţa.

Voi face cum e mai bine pentru toţi. Şi cu asta, basta.

Octombrie 1987

— Ţi-am cumpărat asta, îmi zice *el,* întinzându-mi o cutie de bijuterii lată, subţire, îmbrăcată în catifea.

Eram la el acasă. Venise lângă mine, care studiam pentru examene, şi se aplecase.

— Mulţumesc, am răspuns automat, ştiind că trebuia să-mi arăt recunoştinţa imediat, altfel…

— Nici măcar n-ai văzut ce e, râse el. S-ar putea să nu-ţi placă.

— Sunt sigură c-o să-mi placă.

Am ridicat capacul, pregătită să arborez un zâmbet fericit, indiferent ce descopeream înăuntru. Unde ar fi trebuit, în mod normal, să fie un ceas sau o brăţară, se găsea o floare albă, cu cinci petale în formă de stea. Staminele lungi aveau în vârf puţin roşu. Era o floricică frumoasă, dar nu-i înţelegeam semnificaţia, de ce mi-o dăruise. Mă cuprinse panica. Nu ştiam ce să spun.

— Se numeşte rujă, mă lămuri, înainte să reuşesc să găsesc o cale de a-mi ascunde ignoranţa şi de-a nu-i stârni mânia. Creşte în zone călduroase şi stâncoase. Mi-a luat o grămadă s-o găsesc. În limbajul florilor, simbolizează liniştea. Iar numele tău înseamnă acelaşi lucru. Aşa c-am vrut să ţi-o dăruiesc.

— E minunată, mulţumesc.

— M-am gândit s-o punem într-o carte, la presat, ca s-o ai pentru totdeauna.

— Da, da, ar fi frumos.

Întinse mâna către obrazul meu. Am tresărit şi, închizând ochii, am aşteptat. Nu părusem suficient de recunoscătoare şi acum urma să plătesc. Dar îi eram recunoscătoare. Îmi plăcea tare mult floarea. Era un cadou plin de consideraţie. Însă nu-i arătasem destulă recunoştinţă.

— Îmi place foarte mult, am zis, disperată. Chiar foarte mult.

Mâna lui îmi mângâie tandru obrazul.

— Îmi pare rău, zise. N-am… în ultima vreme, nu m-am purtat prea frumos cu tine şi-mi pare rău.

N-am răspuns. Nu voiam să spun ceva ce-ar fi putut fi folosit împotriva mea, mai târziu.

— O să mă străduiesc cât pot, da, Serena? O să încerc să nu mă mai înfurii din nişte fleacuri. Ţi-am făcut rău şi regret. Regret enorm. N-o să se repete. N-am iubit pe nimeni, niciodată, aşa cum te iubesc pe tine. N-am renunţat la nimic pentru nimeni – nici măcar pentru Marlene – niciodată, cu atât mai puţin la o meserie pe care-o ador. Dar, când am avut de ales între tine şi meserie, aceasta din urmă a pierdut partida. Slujbe se mai găsesc, dar tu… tu eşti de neînlocuit. Tu eşti jumătatea mea. N-aş mai găsi pe alta ca tine. Nu vreau să te pierd. Vorbesc serios. OK?

Am înclinat din cap.

— Ştii, de câte ori vine Marlene pe-aici, urlând şi zbierând la mine, sunt întotdeauna tentat să-i spun că nu vreau să mai am de-a face cu ea, fiindcă te am pe tine, care eşti atât de frumoasă.

Am încuviinţat din nou.

— N-o să se mai întâmple. Promit.

— OK, am zis, cu acelaşi gest din cap.

Se aplecă să mă sărute, şi l-am sărutat şi eu. Spusese tot ce simţisem

nevoia să aud. Tot ce m-ar fi convins că voia să se schimbe şi că lucrurile între noi urmau să se îndrepte. Îmi reconfirmase că eram cea mai importantă persoană din viaţa lui şi că se va schimba de dragul meu, că nu-mi va mai face rău niciodată şi că puteam să am iarăşi încredere în el.

Îmi spunea că e omul de care mă îndrăgostisem, bărbatul visurilor mele.

Amândoi ştiam că nu era prima dată când auzeam lucrurile astea.

Prinţesa Verity crede că, închizând ochii şi dând muzica mai tare, o să scape de încărcat cumpărăturile în portbagaj. Uneori, mă întreb dacă-şi aminteşte cine-i sunt părinţii şi cum gândesc ei. Verity şi Con au o listă cu treburi casnice, pe care trebuie să le îndeplinească în fiecare seară, pe lângă temele de la scoală. Se uită foarte puţin la televizor – poate chiar deloc – în cursul săptămânii, iar duminica, au o oră în care să-şi pună dormitoarele în ordine. Să dea o mână de ajutor, să devină parte din mecanismul familiei noastre nu sunt chestii opţionale.

Con e nerăbdător să încarce. Îi place la nebunie partea asta. Bănuiesc că astfel intră puţin în rolul lui tăică-său, scotocind prin portbagaj – o zonă unde nu are voie să umble decât când are de încărcat şi descărcat produse. Îi spun să aştepte o secundă, apoi mă duc la geamul locului din faţă şi bat. Verity e tot cu ochii închişi, ascultând muzică şi clătinându-se, din când în când, în ritm. De parcă, la vârsta ei, nu încercasem şi eu strategia asta, cu radioul. De parcă nu eram prinsă de fiecare dată cu fofârlica, până ce mi-a luat mama radioul definitiv.

Deschid portiera şi Verity aproape că se „varsă” pe caldarâm, fiindcă stătuse sprijinită de ea. Mă întind, degetele mele atingându-i uşor urechile, şi-i smulg casca din stânga.

— Poate că cealaltă mamă a ta n-are nimic împotrivă să facă toată treaba, dar eu nu sunt dispusă, îi zic.

Ştiindu-se prinsă în ofsaid, îşi scoate şi casca din urechea dreaptă, opreşte muzica şi îndeasă iPod-ul în rucsac. Se dă jos, iar eu mă trezesc din nou surprinsă de înălţimea ei. E aproape cât mine. Sunt sigură că eu am atins înălţimea asta abia pe la cincisprezece ani.

Începem să încărcăm sacoşele din pânză verde, în portbagaj şi, chiar când mă trag înapoi, după ce le rearanjasem ca să stea cum trebuie şi în siguranţă, o zăresc pe Ange oprindu-se lângă un Land Rover uriaş, parcat alături. Maşina mea pare de jucărie în comparaţie cu a ei.

— Hei, salut! îmi strigă.

— Salut! răspund eu, jenată.

— La cumpărături?

— Da, tu?

— Da.

— Da.

Mă repet, dar nu ştiu ce să mai zic. Nu ştiu cum să ies din chestia asta. În mod excepţional, copiii tac amândoi, holbându-se la Ange. Ei sunt, de regulă, salvatorii mei în situaţii din astea. Fac ceva ce reclamă prezenţa mea, smulgându-mă de lângă persoana de care vreau să scap. Brusc, însă, din cine ştie ce motiv, s-au preschimbat în doi îngeraşi.

— Uite, zice Ange, voiam să-mi cer scuze că n-am aranjat ieşirea aia la o cafea. Viaţa, ştii?

— O, e-n regulă. Şi noi am avut multe pe cap, în ultima vreme.

— Acum vă simţiţi mai bine, doamna Mama lu' Ryan? întreabă Conrad.

Ea face ochii mari, iar privirea i se mută asupra băieţelului de opt ani, lipit de mine. Uşor derutată, îi spune:

— N-am fost bolnavă.

— Despre ce vorbeşti acolo, Conrad? îl întreb, uitându-mă la el. De unde ştii?

— Mi-a zis Luc. Mi-a zis că mama lui i-a spus tatălui lui că mama lui Ryan a avut încă un accident din alea şi că, de data asta, a trebuit să meargă la spital, fiindcă soţul ei nu şi-a ţinut pumnii acasă.

În sandale, mi se încârligă degetele de la picioare, de ruşine. Ce n-aş da să-mi fi povestit mai întâi mie episodul, ca să-i interzic să pună întrebări. Mai ales celor implicaţi.

Oi fi eu jenată, dar Ange e îngrozită. A făcut ochii şi mai mari şi se holbează la noi, în minte derulându-i-se scenariu după scenariu despre ce-o să facă bărbatu-său, dacă află. E limpede că cealaltă vecină a mea a umblat cu bârfa – că aşa e ea – ceea ce înseamnă că povestea va ajunge şi la urechile lui. Iar când, şi dacă, se va întâmpla asta, se va răzbuna pe Ange. Astfel merg lucrurile în genul ăsta de relaţii: nu te gândeşti la umilinţa şi ruşinea care te vor cuprinde la remarcile altora despre situaţia ta; te gândeşti numai şi numai la ce ţi se va întâmpla în clipa în care el va afla că mai ştiu şi alţii. De asta îţi ascunzi cu atâta grijă vânătăile şi minţi în privinţa celorlalte răni – fiindcă, dacă el află că le-a mai văzut cineva, că ţi-a pus cineva întrebări, se va înfuria. Si-atunci îţi vei dori să nu mai fi în viaţă. E mai uşor pentru toată lumea, dacă nu se înfurie. Aşa că depui toate eforturile posibile, ca să nu se înfurie.

— Vă simţiţi mai bine? repetă Conrad întrebarea, ca să se asigure că jena e totală.

Verity cască ochii, nevenindu-i să creadă. Conrad nu i-a spus nici ei, şi e extrem de curioasă în legătură cu femeia asta, pe care soţul a încercat s-o omoare.

— Haideţi, amândoi în maşină! Probabil că produsele congelate se topesc deja. S-o luăm din loc.

Cei doi îşi târăsc picioarele spre maşină, aruncând priviri furişe, pline de curiozitate, către Ange. Chiar şi după ce-au urcat şi şi-au pus centurile, tot se mai holbează la ea, prin parbriz. Biata femeie s-o fi simţind ca un exponat ieşit din comun, la un carnaval al ciudăţeniilor.

— Scuze pentru adineauri, îi zic. Nu ştiam că ştie, nici c-o să pomenească de asta în gura mare.

— Vai, te rog, răspunde Ange, încercând să pară că nu ia în seamă. Copiii mereu scornesc poveşti. Eu nu mi-aş face griji. Ştim amândouă c-a înţeles greşit.

Tare aş vrea să-i pot spune că toate astea nu se pot termina decât într-un singur fel: prost. Dacă nu pleacă imediat, inevitabilul final va fi că cineva o să aibă imens de suferit. Dar n-o să mă asculte. De ce-ar face-o? Vorbesc în cunoştinţă de cauză, dar sunt convinsă că, dacă ar fi încercat cineva să-mi dea mie acelaşi sfat, la vremea când era necesar n-aş fi ascultat. De ce-aş fi făcut-o? De ce-aş fi plecat de lângă *el,* când era iubirea vieţii mele?

— Am greşit cu ceva, mami? mă întreabă Conrad în timp ce-mi iau locul la volan.

— Nu, scumpule, îl liniştesc eu, urmărind-o pe Ange cum dispare treptat. Ai spus adevărul, aşa cum îl ştii tu, iar mai mult de atât nu se poate cere nimănui. Doar că ea nu ştia că ştii.

— Îmi pare rău, mami. N-am vrut s-o fac să plângă.

— Linişteşte-te, nu plângea.

Încă.

Mă uit la el în oglinda retrovizoare – feţişoara îi e crispată din pricina grijilor – şi, deoarece nu pot să trag pe dreapta să-l îmbrăţişez, mă bucur că l-am lăsat să cumpere toate bunătăţile.

— Îmi pare rău oricum, zice el.

— Ştiu. Asta pentru că eşti un băieţel cuminte.

„Şi tu eşti o fată cuminte, nu, Serena?" mă întreabă conştiinţa.

— Şi, fiindcă eşti aşa un băieţel cuminte, ce-ai vrea să mâncăm când ajungem acasă, din ce-am cumpărat?

— Dar ce aţi cumpărat? se interesează Verity.

— Bezele, jeleuri de fructe, floricele de porumb şi cartofi la cuptor.

— Jeleuri, alege ea.

— Bezele! sare frate-său.

— Sunt şi eu de aceeaşi părere, zic. Musai mâncăm bezelele.

— Nici gând! exclamă Vee.

Pe drum spre casă, ne dondănim care e cea mai bună alegere. În creierul meu, se repetă la nesfârşit, ca imprimat pe un disc zgâriat: „Sigur nu vrei nişte îngheţată, Serena? Eşti sigură, eşti sigură, eşti sigură?"

Poppy

Astăzi, tata împlineşte şaizeci şi trei de ani.

Dar părinţii mei nu vor să particip la aniversare. Nu mi-au spus-o în faţă, n-ar face asta niciodată, însă nu încape îndoială.

Săptămâna trecută, am întrebat-o pe mama dacă au planuri pentru weekendul următor. Nu i-am dat de bănuit că-mi amintisem de ziua tatei. Am intrat agale în bucătărie, unde ea pregătea o musaca, şi m-am aşezat. Atmosfera deveni brusc mai încărcată – mai încărcată, mai tensionată şi mai puţin prielnică.

— Îmi place foarte mult musacaua făcută de tine, i-am zis, încercând un compliment.

Mama nu e cea mai bună bucătăreasă din lume. I se trage din zilele în care era bolnavă; pe-atunci, nu prea reuşea să facă mare lucru, doar să stea întinsă în pat, iar tata învăţase de urgenţă cum să se hrănească pe sine şi pe copii. De atunci încoace, mama s-a tot străduit să gătească, reuşind mai mult sau mai puţin. Adesea în cursul copilăriei mele, tata ne-a antrenat, pe mine şi pe cei mici, să spunem că mâncarea, dezgustătoare şi aproape imposibil de înghiţit, era delicioasă. Voia cu disperare să-i cruţe sentimentele, s-o încurajeze. În timp, am ajuns să minţim cu mare artă.

Măiestria ei în bucătărie nu s-a îmbunătăţit prea mult, dar, pe lângă mâncarea din închisoare, mama e *cordon bleu.*

Se chinuieşte să-şi anine un zâmbet pe buze; rezultatul n-a fost prea convingător, iar în ochi abia de i-a licărit o luminiţă. Mă durea inima, uneori la propriu, că nu se simţea în largul ei în preajma mea. Nu mi se părea corect, din moment ce nu făcusem nimic rău. „Pariez că familia o iubeşte pe Serena, în ciuda a ceea ce-a făcut”, mi-am spus în gând, privind-o pe mama căznindu-se să transforme cartofii în piure. Problema era evidentă: nu-i fiersese suficient, unii fiind tot cruzi.

— Deci, mami – ca de obicei, a tresărit când a auzit că-i spun aşa, de parcă aş fi făcut-o curvă sau ceva – ce planuri aveţi pentru weekendul viitor?

Mâna i se opri o clipă din zdrobit cartofii, apoi continuă.

— Nimic deosebit, răspunse cu un aer nevinovat. De ce?

— A, aşa, întrebam doar. Mă gândeam să merg până la Londra, să-mi vizitez nişte prieteni, dacă nu aveţi alte intenţii. Adică, dacă n-aţi prefera să rămân aici.

Asta se voia o ramură de măslin, felul meu de a-i îndemna: „Includeţi-mă şi pe mine, *vă rog.* Mai daţi-mi o şansă să fiu fiica voastră.”

— Tatăl tău şi cu mine voiam să mergem la cină în oraş, poate şi la un spectacol.

— Frumos. Vreo ocazie deosebită?

Probabil că şi-a dat seama că-mi amintisem. În fiecare an îi trimiteam o felicitare, şi-n fiecare an o primeam înapoi. Dar acum, când e prima lui zi de naştere, după ce ieşisem din închisoare, mama ar trebui să ştie că-mi doresc să încerc să comunic cu el. Cu ei. Îmi vreau părinţii înapoi.

— Nu, niciuna, îmi răspunse, cu ochii ţintă la terciul dezgustător din faţa ei.

— OK, am zis, lăsându-mă pe spătarul scaunului pe care şedeam. Dar Bella şi Logan? Ei ce mai fac?

— A, mie nu-mi spun niciodată nimic. Ştii cum sunt tinerii.

— Nu vin pe-aici, în vizită? Poate săptămâna viitoare?

— Din câte ştiu eu, nu.

Transpira din greu, muncind să zdrobească amărâţii de cartofi pe jumătate fierţi. Ar fi fost chiar amuzant s-o privesc, dacă n-ar fi evitat să se uite la mine.

— A, OK. Păi, atunci, mi-ai putea da numerele lor de telefon? Dacă mă duc la Londra săptămâna viitoare, poate trec pe la ei.

Mâinile i se împleticiră şi aproape că dărâmă cratiţa de pe masă. Nu i-am mai cerut niciodată asta, direct. Din închisoare, le scriam scrisori, rugând să le fie transmise, şi deseori primeam un răspuns după câteva săptămâni, precum că Bella şi Logan nu voiau să păstreze legătura cu mine şi să-i las în pace. Acum sunt liberă şi ţin ca ei să afle adevărul de la mine. Vreau să mă privească în ochi şi să-mi spună că nu le-a păsat de mine atâţia ani. Chiar dacă mama şi tata le-au spălat creierul, e nevoie de nervi de oţel să-i spui omului în faţă că nu vrei să mai ştii de el.

— Dacă stau să mă gândesc bine, Bella mi-a zis că se duce la o petrecere a burlăciţelor, la Amsterdam, iar Logan zicea că, weekendul viitor, merge în vizită la părinţii prietenei lui, în Scoţia. N-are rost să-i suni, n-or să fie acasă.

— Ce ciudat că pleacă amândoi, chiar când merg eu la Londra.

— Da, e ciudat. E plină viaţa de coincidenţe.

Revenise cu râvnă la munca de distrugere a cartofilor, ca să-i întindă peste carnea tocată pe jumătate rumenită. E un miracol că niciunul dintre noi n-a suferit în copilărie de toxiinfecţii alimentare.

Nu minţea. Răspunsul venise prea repede, fără efort. Mama poate să se eschiveze de la întrebări iscoditoare, dar nu oferind atâtea detalii. Dacă ar fi fost o minciună, ar fi zis ceva de genul: „A, nu cred c-or să fie acasă”. Dar mulţimea detaliilor sugera că spunea adevărul. Sau că se transformase într-o maestră a minciunii.

— Deci, nu te deranjează că mă duc la Londra? întrebai, sperând că, în lipsa celor doi, mă vor vrea pe mine în preajmă.

Mă agăţam de cele mai mărunte, mai firave paie, dar altă cale nu

exista. Trebuia să încerc totul.

— Nu, sigur că nu. De ce nu rămâi acolo peste noapte?

Asemenea picăturilor de apă care se acumulează într-o chiuvetă înfundată, lacrimile se adunară încet în ochii mei. Nu numai că nu mă voia aici, dar voia să plec definitiv. Mai bine mi-ar fi spus direct că plecarea, din casa şi viaţa lui, ar fi fost cel mai frumos cadou pentru tata.

— Da, poate c-o să rămân, am zis şi m-am ridicat.

— Aşa să faci, Poppy, mă îndemnă, ridicându-şi ochii spre mine. Rămâi peste noapte la Londra. O să-ţi priască.

Pentru prima oară de când mă întorsesem, mama îmi zâmbi, ştiind că se va descotorosi de mine o noapte. Probabil că le-a fost mai uşor când eram încuiată cu şapte lacăte, undeva, departe. Îşi puteau imagina că eram moartă, că nu mai existam. Îşi puteau imagina că nu au decât o fiică, pe nume Bella, un singur fiu, Logan, şi că primul lor copil, copilul-problemă, dispăruse, luând cu ea şi greşelile lor.

Nu cred în coincidenţe. De fapt, nu mai cred în coincidenţe. Întâlnirea cu Marcus, de pildă, n-a fost o coincidenţă. Sunt convinsă că m-a văzut în parc şi, fiind profesor la şcoala mea, m-a recunoscut. Mă ţinuse minte ca pe o fată timidă şi aparent singuratică. I-am intrat în colimator din clipa în care s-a oprit să-mi vorbească. Nu era sigur c-o să funcţioneze, desigur, că eram destul de naivă să-l aştept, să vin la el acasă, dar era dispus să rişte şi nu i-a părut rău.

Nu cred în coincidenţe, şi de aceea aştept la colţul străzii unde locuiesc părinţii mei, aştept să văd cine vine la cină. Când o maşină albastră, care arată precum versiunea spaţială a străvechii broscuţe, opreşte în faţa uşii, inima îmi sare în gât, căci ştiu instinctiv cine sunt pasagerii şi unde se duc. Se deschide portiera din dreptul şoferului şi dinăuntru răsare un tânăr cu o coamă de păr negru în dezordine, maxilare puternice şi-o siluetă musculoasă, moştenită de la tatăl lui. Se deschide şi portiera din dreptul pasagerului şi-şi face apariţia o tânără cu păr negru, ce-i cade în bucle pe umeri, şi o siluetă firavă, aproape osoasă, moştenită de la mama ei. În mână, tânăra duce o cutie învelită în hârtie argintie şi legată cu o enormă fundă albastră. E limpede că nu putea să vină la prânzul de ziua tatălui ei fără să aducă un cadou.

Îmi părăsesc postul de observaţie şi mă îndrept cu paşi relaxaţi către casă. Nu ştiu ce-o să fac, n-am niciun plan, însă trebuie sa mă uit mai de-aproape, trebuie să fiu cât mai aproape de ei. O iau amândoi pe alee, în frunte păşind tânăra femeie, care râde de ceva ce-i spusese fratele ei şi de ghiontul discret pe care acesta i-l dăduse înainte să părăsească trotuarul. Chipul ei, încreţit de chicoteli, îmi aminteşte de cineva din trecut. Cineva pe nume Poppy Carlisle, fata pe care-o

vedeam în poze. Fata pe care-o vedeam în oglindă.

Mă apropii de casă, chiar când mama lor le deschide uşa; zâmbeşte larg la vederea celor doi copii, pe care-i iubeşte ca pe ochii din cap. Se trage într-o parte să le facă loc, iar privirea ei rătăceşte o clipă pe stradă. Chipul i se întunecă atunci când o vede pe străină venind spre casa ei. În clipa în care ochii îi întâlnesc pe-ai străinei, o expresie de şoc şi nelinişte i se aşterne pe faţă, aşteptându-se ca aceasta să se oprească, să treacă de poartă şi s-o ia pe cărare. Dar străina rupe încordarea privirii după numai o secundă, două, şi nu se opreşte. Merge mai departe, continuându-şi drumul, îndepărtându-se de căminul adorat al acestei mame.

Poppy

A fost odată ca niciodată, când duminica după-amiază revărsa o avalanşă de arome peste casa familiei Carlisle: pui şi cartofi la cuptor, budincă Yorkshire, umplutură, sos, legume. După slujba de duminică, ne întorceam acasă şi imediat eram înconjuraţi de mirosul prânzului gătit de tata. Ne aşezam cu toţii la masă, mâncam, vorbeam şi râdeam. Chiar dacă săptămâna fusese oribilă, chiar dacă ne ciondăniserăm, duminica era ziua împăcării. Duminica, prilejul de-a sta împreună la masă, ca o familie unită, ştergea cu buretele necazurile.

Când păşesc peste prag şi închid uşa, o parte din mine încă mai speră să simtă aromele acelea. Zadarnic. Nu ştiu când au luat sfârşit prânzurile duminicale din familia Carlisle, dar n-am mai asistat la niciunul. De fapt, de când m-am întors, n-am asistat la niciun eveniment familial.

Ca prin farmec, mama apare în cadrul uşii de la bucătărie. Probabil că m-a auzit intrând; probabil că mă aştepta.

— Unde ai dormit azi-noapte? mă întreabă, aţintindu-şi voluntar ochii asupra mea, înfruntând curajos pericolul de-a fi arsă de imaginea mea, ca să mă vadă pentru prima dată.

— La o pensiune din Brighton.

— Ai fi putut să te întorci aici, nu trebuia să-şi cheltuieşti banii aiurea.

— N-am ştiut cât timp vor sta oaspeţii. N-am vrut să deranjez.

— Au venit doar la prânz.

— A, da. Nu eram sigură. Scuză-mă, te rog, zic şi încep să urc scările, căci am o misiune de îndeplinit, iar lucrurile nu se rezolvă singure.

— Poppy, putem sta puţin de vorbă? spune mama, înainte să apuc să urc a treia treaptă.

Mă opresc brusc, fiindcă asta aştept de când m-am întors – să-mi vorbească. Descopăr, însă, că nu ştiu dacă vreau să ascult. Nu cred că mai e nevoie să aud ceva, minciuna ei m-a lămurit pe deplin – nu voi mai fi niciodată binevenită în familia asta. Orice speranţă a pierit atunci când au crezut că l-am ucis pe Marcus.

— E OK, mamă, zic, fără s-o mai simt tresărind la cuvântul ăsta. Nu trebuie să spui nimic.

Risc o privire în direcţia ei, speriată de faptul c-aş putea să-mi pierd cumpătul şi să izbucnesc în plâns. Am crezut c-o să mă înfurii – furia a fost sentimentul predominant, din ziua în care-am auzit verdictul „vinovat”, acum douăzeci de ani. Furia şi frica. Dar seara trecută, n-am simţit decât tristeţe. O tristeţe adâncă, persistentă, trezită de conştientizarea faptului că fusesem izgonită din familie, că oamenii

cărora le aparţinusem nu mă mai iubeau, şi că lucrurile nu se vor schimba niciodată.

Mama îşi frânge mâinile, sucindu-le şi răsucindu-le, în vreme ce restul corpului rămâne nemişcat, înfipt unde se oprise. Asta-mi trezeşte o amintire – prima zi de şcoală. M-au condus împreună până la poartă şi, în timp ce tata mă dăscălea, ea stătea ca o stană de piatră, frângându-şi mâinile. Am dat fuga în curte, la ceilalţi copii, apoi m-am răzgândit şi m-am întors, am alergat direct la mama şi-am îmbrăţişat-o, fără să dau drumul săculeţului şi cutiei cu gustarea, şi-am strâns-o cât de tare am putut.

— Mi-e dor de tine, mami, i-am zis.

Ea se opri şi, cu mişcări ezitante, îmi puse o mână pe creştet.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, Poppy.

Când i-am dat drumul, s-a lăsat în genunchi şi m-a cuprins în braţe, uitând să-şi mai frângă mâinile.

— O să-mi fie dor de tine, Poppy, repetă ea şi mă sărută pe obraz.

Şi-atunci, nu mi-a mai fost frică. Nu m-am mai temut de ceilalţi copii, de profesori. Nici măcar de faptul că mami şi tati ar putea să uite de mine şi să nu se mai întoarcă. Mă rog, mami. Ştiam că tati n-ar uita niciodată. Dar, după ce-mi spusese c-o să-i fie dor de mine, am ştiu că nici ea nu va uita să se întoarcă.

— Aşteaptă aici, OK? i-am zis.

— OK. OK, Poppy, nu mă mişc de aici.

Nu vreau ca mama să-şi mai frângă mâinile. A făcut asta de-a lungul întregului an scurs până la proces. Nu dormea, abia de mânca… Îşi frângea încontinuu mâinile şi se plimba agitată de colo-colo. Mă temeam că, din pricina stresului, îi va reveni „boala”. Ştiam de ce suferea, firește, dar mi-era mai bine să mă prefac că nu ştiu. Aşa, povara vinovăţiei era mai uşoară – avusese o cădere psihică, din pricina depresiei postnatale netratate.

— Te rog, Poppy, trebuie să-ţi vorbesc.

Cedez şi cobor treptele, permiţându-i să mă conducă în bucătărie, unde mă aşez pe un scaun la masă. Marcus avea o masă de bucătărie exact ca asta. Într-o vreme, mi se părea foarte romantic şi sexy şi… de adulţi, să facem dragoste pe ea. Apoi, a făcut sex cu mine, pe masă, în faţa Serenei, ordonându-mi să-mi ţin ochii deschişi şi obligând-o pe Serena să-i spună dacă-i închideam. Ea l-a minţit. După asta, am urât masa aceea. De câte ori mă apropiam de ea, îmi aminteam de chipul Serenei – o mască împietrită. Probabil c-o şi bătuse. Nu numai că trebuise să privească, dar suferise şi fizic. Povestea ei cu Marcus e versiunea mai urâtă a poveştii mele, viitorul către care mă îndreptam. Dacă aş mai fi rămas cu el, poate c-aş fi ajuns şi eu la concluzia că altă cale nu era decât să-l ucid.

Mama vorbeşte. Îi urmăresc buzele mişcându-se, dar n-am auzit

niciun cuvânt din ce-a spus. M-am scufundat în oceanul gândurilor legate de Marcus, de Serena, de eventualele motive pentru crimă, pentru că e infinit mai uşor decât s-o ascult pe mama explicându-mi de ce nu mă iubeşte.

— Mami, o întrerup în cele din urmă, c-o undă de regret îndurerat în voce. O să te rog s-o iei de la capăt, fiindcă n-am auzit nimic din ce-ai spus. Iartă-mă, dar m-au furat gândurile.

Inspiră adânc, pieptul ei osos umflându-se să primească aerul, şi se uită din nou ţintă la mine.

— Vreau să înţelegi prin ce-am trecut, Poppy. În ochii mei, erai încă o fetiţă cu codite, care dansa în faţa oglinzii, visând că e vedetă de muzică. Şi-apoi, în toiul nopţii, primim un telefon de la Poliţie şi ni se spune că ai fost arestată pentru uciderea iubitului tău. Îmi amintesc că aproape m-a bufnit râsul când mi-a zis taică-tău. I-am răspuns că trebuie să fie vorba de o altă Poppy Carlisle, fiindcă a noastră dormea în camera ei şi era prea mică să aibă prieten. Dar nu se înşelaseră. Fetiţa mea risca închisoarea, acuzată că omorâse un bărbat. Şi, cu cât aflam mai multe, cu cât auzeam mai multe, cu atât mai puternic era sentimentul că nu te cunoşteam deloc. Te îndepărtaseşi de noi pe nesimţite. Fizic, erai mereu lângă noi, dar cu sufletul erai departe, de doi ani. Doi ani în care-am locuit în aceeaşi casă, dar în care nici nu bănuisem ce faci. Mai rău a fost pentru tăică-tău, pentru că eraţi apropiaţi. Credea că nu ai secrete faţă de el. A fost ca un coşmar fără sfârşit. Îţi tot vedeam poza în ziar, în costumul ăla tăiat până *acolo* şi fardată. Iar şi iar, mereu poza cu fetiţa mea arătând ca o curvă de la televizor. Şi poveştile despre ce făcuseşi…

Silueta mamei se scufundă, parcă împovărată de mulţimea de amintiri dureroase.

— Imaginează-ţi cum e să fii obligat să citeşti despre lucrurile pe care fiica ta le-a făcut c-un bărbat de două ori mai în vârstă decât ea, să auzi c-a avut o relaţie cu o altă femeie.

Îşi duce mâna la inimă, ca pentru a o împiedica să-i iasă din corp, palpitând puternic, ca pentru a o proteja de cele mai urâte amintiri.

— Vecinii şuşoteau continuu, lumea ne oprea pe stradă şi se holba la noi. Începusem să primim scrisori de ameninţare. Când ne închipuiam că mai rău nu se poate, mai apărea o grozăvie – de pildă, poveştile spuse de oamenii pe care-i cunoşteam şi-n care ne încrezusem. Toţi prietenii şi rudele erau potenţiale surse pentru ziarişti. Poliţiştii nu mai părăseau casa, iar eu eram convinsă că mă urmăreau.

Am făcut ce ne-a stat în puteri să vă protejăm, mai ales pe Bella şi Logan. Şi-n tot acest timp, mă chinuia faptul că eu purtam întreaga vină.

Ultima propoziţie mă face să tresar şi să mă îndrept în scaun.

— Cum ar fi putut să fie vina ta?

— Nu ţi-am fost niciodată o mamă bună, ştiu asta. Iar ucigaşii îşi învinuiesc mamele. Spun că mamele s-au purtat rău sau n-au fost prin preajmă, ori că nu i-au iubit destul. Am avut… nişte probleme… după ce te-am născut. Credeam că eu sunt de vină. Nu te protejasem îndeajuns. O mamă trebuie să-şi apere copilul de orice. Chiar şi când e destul de mare să se aventureze în lume, tot trebuie protejat. Tot trebuie să încerci să-l aperi, iar eu n-am făcut asta cu tine.

Îmi vine în minte Serena – despre ea pot să spun ce poftesc, dar în clipa în care pomenesc de familia ei, sare în sus. Se transformă într-o creatură capabilă de aproape orice ca să-şi apere puii. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă n-ar reuşi. Dacă, în ciuda eforturilor, copiii ei ar avea de suferit, ar păţi ceva. Ce-ar face atunci? Cât de mult s-ar învinovăţi pe sine?

Datorită Serenei, sunt în stare s-o înţeleg pe mama.

— Când ai fost găsită vinovată, nu-mi doream decât să te fur şi să te ascund undeva. Te-aş fi ajutat să evadezi, dacă mi-ar fi stat în puteri. Crede-mă. Era însă prea târziu pentru tine, te îndepărtaseşi prea mult, aşa că m-am concentrat asupra Bellei şi-a lui Logan. Am părăsit sala de tribunal în grabă, ca să ajungem la ei înaintea tuturor, înainte să le dea altcineva vestea. Trebuia să le spunem noi, în felul nostru, înainte să afle de la oamenii disperaţi să-i şocheze. Erau amândoi aşa de necăjiţi, că nu-i puteam lăsa singuri prea mult. De asta n-am intrat când ţi-am adus valiza. Ca să mă întorc la ei. Erau aşa de necăjiţi, puiule, că mi-am jurat, chiar în clipa aceea, că nu voi repeta greşelile făcute cu tine. Le-am dăruit toată atenţia şi energia, am încercat din toate puterile să-i fac fericiţi şi să-i protejez de lume.

— Inclusiv de mine, nu? De asta nu le-ai dat niciodată scrisorile.

— Da, din păcate. Cât timp erai cumva prezentă, nu puteam să uităm şi să ne reconstruim vieţile. Iar oamenii i-ar fi folosit ca să ajungă la tine. Dar nu puteam să te îndepărtez, pur şi simplu, doar erai fetiţa mea. De aceea am venit să te văd.

„Nu şi-n ultimii ani”, îmi stă pe limbă să zic.

— Uram să te văd în locul ăla. Plângeam mult timp după ce plecam, iar tăicătău a început să-mi interzică să mai vin. Nu înţelegea prin ce treceam. Am continuat să vin. Când mi-ai spus să nu mai vin, am fost distrusă. Am plâns o săptămână. Mă gândeam că în sfârşit ajunseseşi să mă învinuieşti şi că pedeapsa era să nu te mai văd niciodată.

— Ţi-am spus să nu mai vii pentru că păreai foarte stânjenită. Erai aşa de speriată, că abia de mă observai. Am luat hotărârea să te scutesc de suferinţă.

— Eşti fetiţa mea. Sigur că uram să te văd acolo, dar aş fi venit la tine oriunde te-ai fi aflat. După asta, tatăl tău a decis să rupem orice contact cu tine. Ştia că, probabil, mă va afecta şi va începe să-i

afecteze, poate chiar mai rău, şi pe copii.

— Deci, de aceea nu i-ai lăsat să-mi scrie sau să mă viziteze, şi nu le-ai transmis scrisorile de la mine? I-aţi obligat să uite, fiindcă i-ar fi putut afecta?

— Nu te-au uitat niciodată, Poppy. Da, tatăl tău şi cu mine am hotărât că erau prea mici să înţeleagă cum se cuvine, şi i-am interzis bunicii Morag să le spună adevărul, dar n-au încetat să întrebe de tine. Bella a stat afară, pe trepte, zi de zi, săptămâni de-a rândul, aşteptând să te întorci. Logan îşi tot întreba profesorii cum poţi să afli în ce închisoare e cineva. Bella a vrut să ţi-o trimită pe Raggy, păpuşa ei de cârpă, ca să ai pe cine să strângi în braţe noaptea. Ţi-au scris nenumărate scrisori, dar n-am vrut să vină să te vadă în locul ăla. Am vrut să uite, ca să nu treacă şi ei prin durerea pe care am simţit-o noi. În cele din urmă, au încetat să mai întrebe, să mai vorbească de tine. Nu fiindcă ar fi uitat, ci, cred eu, pentru că s-au gândit că aşa ne-ar fi fost mai uşor mie şi tatălui vostru.

Se opreşte şi se uită din nou la mine, cercetându-mi chipul de parcă, de când m-am întors, acum are prima ocazie să mă vadă.

— Am fost foarte severi cu ei în copilărie. Când au devenit adolescenţi, nu le-am lăsat deloc libertate, de teamă să nu se întâmple din nou. Fără petreceri, fără nopţi pe la prieteni, fără vacanţe de capul lor. Nimic. Ni se părea singura cale de a-i apăra de soarta pe care o avuseseşi tu şi de-a le oferi şansa unei vieţi nemarcate de tragedii. Nu ştiu dacă am procedat corect, dar a fost singura soluţie ca să nu…

— Ca să nu ajungă ca mine.

— Nu, nu, ca să nu ne mai simţim nişte rataţi. E foarte dureros să realizezi că ţi-ai dezamăgit copilul, să-l vezi luptându-se şi bâjbâind, şi în final să-l pierzi. Amândoi ne doream să fi făcut mai mult pentru tine. Amândoi ne doream să ai o soartă mai bună.

— Atunci, de ce tata nu poate nici să se uite la mine, necum să-mi vorbească? Nu pare să-şi dorească să am o viaţă mai bună, ci mai degrabă să dispar din viaţa lui.

— Poppy, după ce ai fost trimisă la închisoare, tatăl tău a plâns în fiecare zi. Crede că nu ştiu. Asta face când se închide în birou sau în şopron. Uneori, în ghereta de pe plajă. Pierderea ta aproape că l-a ucis. După proces, a fost foarte furios. Pe tine, da, dar şi pe el însuşi, fiindcă nu realizase ce însemnau tăieturile, vânătăile şi oasele fracturate. Fiindcă nu realizase ce se petrecea şi nu te-a apărat. Voi, voi trei sunteţi viaţa lui. El ţi-a reamenajat camera aici, exact aşa cum era la Londra. Voia să ai ceva familiar la care să te întorci. După anii petrecuţi acolo, voia să găseşti mângâiere în ceva ce ştii că-ţi aparţine.

— Atunci, de ce v-aţi purtat aşa de urât cu mine?

— Nu ştiu cum să mă port în preajma ta, recunoaşte mama. Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi pun întrebări despre închisoare, dacă ar trebui să

mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, dacă ar trebui să-ţi vorbesc ca pe vremuri. N-o cunosc pe Poppy. Când te-am văzut ultima oară, erai o adolescentă. Acum, eşti o femeie în toată firea. Cum relaţionezi cu cineva pe care nu l-ai mai văzut de mult şi care se mută din senin la tine? Trebuie să convieţuim într-un fel sau altul, până găsim o cale de-a ne întoarce de unde-am plecat. Dar suntem părinţii tăi şi încă te iubim. N-am încetat niciodată să te iubim. Un părinte îşi iubeşte copilul toată viaţa, şi-ar face orice pentru el. Te rog să mă crezi.

O cred. Cred tot ce mi-a spus.

— Te cred, mami. Sigur că te cred.

Din buzunarul şortului scoate un bileţel, amintindu-mi instantaneu de bucata de hârtie pe care Marcus îmi scrisese numărul. Am păstrat-o, am lipit-o în jurnal, pentru că era primul lucru primit de la el. Mama se uită la bilet, îl aşază pe masă şi-l împinge către mine, apoi, parcă fără tragere de inimă, îşi ia mâna de pe el.

— Cred c-a sosit vremea să încetez să-i mai protejez pe Bella şi Logan. Sunt destul de mari să decidă singuri.

Se ridică de la masă şi se duce la aragaz. Cât se apleacă să arunce un ochi la ce se coace în cuptor, eu mă uit la ce scrie pe bilet. Adresele şi numerele lor de telefon.

Privesc îndelung informaţiile, în tăcere, neştiind cum să reacţionez. Am vrut să iau legătura cu ei, să le vorbesc şi acum, pot să fac asta. Acum, nu mai depinde decât de mine, iar eu sunt înspăimântată. Dacă sunt şi ei ca tata, incapabili să mă privească? Dacă sunt ca mama, speriaţi de mine? Dacă nu vor putea să-mi găsească un loc în vieţile lor?

Dau deoparte toate grijile astea şi mă ridic.

— Vorbim mai încolo, mamă.

Nici de data asta nu tresare, mulţumindu-se să încline din cap, fără să se întoarcă!

Bag hârtia în buzunar şi revin la misiunea mea: să evacuez camera, să distrug mausoleul închinat vremurilor demult apuse, monumentul dărăpănat, închinat unei vieţi care se încheiase cu ani în urmă.

Am păstrat-o cum era, numai fiindcă au muncit mult la ea; de asemenea, o parte din mine a crezut că, aşa, părinţii mei mă vor iubi din nou şi mă vor vrea înapoi. Indiferent de motivele pe care le avusese tata să reconstituie camera, aceasta se transformase într-o colivie, amintind constant de trecutul pe care-l distrusesem când mă încurcasem cu Marcus. E ca şi cum ar face acum ce voiseră să facă atunci – să mă trimită la mine în cameră, să mă gândesc bine la consecinţele faptelor mele.

Cum era citatul ăla? „Am lăsat în urmă lucrurile copilăriei.” Da, parcă. Nu ştiu de unde e, probabil că l-am citit undeva, dar mi se potriveşte. Cu cât dispare mai curând orice urmă a copilăriei de

odinioară, cu atât mai repede îmi voi putea începe viaţa de adult.

Cuvintele mamei, explicaţiile şi încurajările ei îmi vuiesc în minte, precum nişte pale de elicopter. O cred. Cred şi chiar înţeleg multe din cele ce mi-a spus. Dar n-a pomenit niciodată, printre explicaţii şi încurajări, că m-ar crede nevinovată. Asta e din pricină că amândoi mă cred vinovată.

Mă iubesc, da, dar mă consideră o mincinoasă, şi-o curvă, şi-o criminală.

Poppy

— Ştii, Poppy, sufăr de goluri de memorie, îmi spune ea.

— Norocul tău, poate… zic, nesigură de cum ar trebui să reacţionez.

Suntem la a doua întâlnire. Când o sun, răspunde la telefon imediat – fără ezitare şi fără să mă ignore – aproape de parcă mi-ar fi aşteptat apelul. Probabil că se teme de ce-aş fi în stare să fac. Momentul în care a realizat că ştiu de familia ei o fi scuturat-o zdravăn, de parcă ar fi păşit pe cablul de înaltă tensiune al unei sine de tren.

Am revenit în cafeneaua din Kemptown, însă, de data asta, n-a mai fost aşa de absentă şi detaşată, la venire. Mi se pare aproape… amabilă. Alt cuvânt mai bun nu găsesc. E mult mai relaxată, ca şi când i-aş fi prietenă de-o viaţă, ca şi când nu ne-am mai fi văzut de ani întregi şi-i nerăbdătoare să afle noutăţi. Nu ştiu care-i e jocul, dar spune propoziţia asta din senin, lăsându-mi impresia că e dispusă la confidenţe.

— Nu ştiu dacă e din pricina loviturilor dese sau doar o cale de-a face faţă trecutului, dar mă întrebam dacă nu cumva te afectează şi pe tine.

— Nu, stau foarte bine cu memoria, mulţumesc. N-am uitat absolut nimic din ce s-a petrecut atunci.

— Altceva voiam să spun. Îţi aminteşti şi ce s-a petrecut după? Poate că de asta crezi că eu am făcut-o.

Hohotele de râs mi se ridică năvalnice în gât şi ţâşnesc afară, zguduindu-mi stomacul. Glumeşte! E cea mai bună glumă pe care-am auzit-o în viaţa mea.

— Crezi că mă poţi convinge că eu am făcut-o, folosind teoria asta penibilă? întreb şi mai râd puţin. Mai degrabă o să cred că soarele a îngheţat! (râd şi mai tare) Goluri de memorie! Ce-o să-mi mai spui, oare? Că stropii de ploaie sunt lacrimile lui Dumnezeu?

Serena, atât de pură şi neatinsă de mizeriile vieţii, se relaxează sprijinindu-se de spătarul scaunului.

— Îţi ofer doar o posibilă explicaţie pentru ce s-a întâmplat, îmi răspunde calm şi raţional. Dacă nu vrei s-o accepţi ca pe-o variantă, nu-i nimic.

Uneori, mă mir cum de e în stare să rămână aşa de stăpână pe sine. Nu reacţionează asemenea majorităţii oamenilor. Tocmai am ridiculizat-o, i-am râs în faţă, mai c-am acuzat-o de patetism, şi ea… nu pare supărată, nici măcar uşor iritată. E ca un cub de gheaţă, insensibilă la cuvintele mele. Aşa era şi cu Marcus. Câteodată o provoca, sărutându-mă în prezenţa ei, orice numai să-i trezească vreo reacţie. Dar ea nu intra în joc. Eu reacţionam întotdeauna, uram să-l văd atingând-o, vorbindu-i tandru sau chiar privind-o. Mi-am dorit

întotdeauna să dispară, probabil până de ziua mea, când am împlinit şaisprezece ani. Ea nu era aşa. Acum, singurele momente în care obţin o reacţie sunt cele în care pomenesc de familia ei. Atunci aproape că se transformă într-un animal sălbatic, gata să mă atace. Oare e făcută din gheaţă, acolo unde alţii-s din carne şi sânge? E oare aşa de închisă în sine, încât n-o ating grijile oamenilor normali? Asta a făcut-o capabilă de crimă?

— De ce nu te supărai când mă săruta Marcus?

Trebuie să ştiu. Chiar dacă întrebarea mă plasează în dezavantaj, trebuie neapărat să ştiu de ce nu-i ca restul muritorilor. Ca mine.

— De ce nu te deranja?

Se încruntă, confuzia de pe chipul ei nefiind trucată.

— Ce te face să crezi că nu mă deranja?

— Nu te-ai manifestat niciodată. De ziua mea, când am împlinit şaisprezece ani, de pildă, când ai rămas să cureţi în timp ce noi am urcat în dormitor. Zâmbeai. Chiar ne-ai zâmbit. Cum ai reuşit?

— Tu judeci lucrurile doar la nivel superficial?

— Nu.

— Atunci, pe mine de ce m-ai judecat?

— Nu e normal să nu fii gelos. Nu e normal să zâmbeşti, atunci când iubitul tău se duce în dormitor să şi-o pună cu alta.

— Acelea nu erau circumstanţe norm… începu ea, dar se opri şi oftă adânc. Ce rost are? Uite, dacă e musai să ştii, în caz c-aş fi reacţionat, ar fi fost incredibil de tandru cu mine, când rămâneam singuri. M-ar fi ţinut în braţe, mi-ar fi spus că nu-i plăcea să mă rănească şi că avea s-o rupă cu tine curând. Mi-ar fi spus că e doar ceva ce trebuie să-şi scoată din minte, că eşti foarte fragilă şi că îi e teamă de ce-ai fi în stare, dacă te părăseşte. Şi că, dacă te răneşte, vei povesti tuturor despre voi, iar asta va însemna sfârşitul relaţiei noastre. Toate astea – sărutările, mângâierile, cuvintele de dragoste – continuau ore întregi. Pe urmă, situaţia se schimba brusc. Mă amăgea, făcându-mă să mă simt în siguranţă, să cred că totul va fi bine, doar pentru a se întoarce apoi împotriva mea. Uneori, imediat după ce revenea în cameră, alteori aşa, pur şi simplu! zice, pocnind din degete. Mă lovea peste faţă şi mă întreba, urlând, cine mă credeam de-i ceream să mi se justifice. Încă o palmă! zice, lovind masa ca pentru a-mi ilustra. Şi-ncă una, ca să-mi bage asta bine în cap. Iar dacă nu-mi ceream repede scuze, adică în câteva secunde de la prima lovitură, când capul încă-mi mai vâjâia, mă lua la bătaie de-a binelea. Mi-am învăţat lecţia şi-am încetat să mai reacţionez, să-i mai arăt că mă deranja, ca să nu mai aibă motive să-mi facă rău. Logic, nu? Ei bine, nu. Situaţia s-a înrăutăţit. Lipsa de reacţie demonstra că nu ţin la el îndeajuns. Renunţase la atâtea pentru mine, iar eu nu-l iubeam nici cât să fiu puţin geloasă când era *obligat* să fie cu altcineva.

Marcus mă pălmuia de câte ori reacţionam când îl vedeam cu Serena. Dacă mă strâmbam sau îmi dădeam ochii peste cap sau mă întristam puţin, mă lua la palme, zicându-mi aceleaşi lucruri, aproape cuvânt cu cuvânt. Dar, spre deosebire de Serena, mie nu-mi trecuse niciodată prin minte să-mi ascund sentimentele. Nu eram în stare. Nu-mi stă în fire. Dar, când am intrat la închisoare, a trebuit să mă schimb şi să ascund totul, tot timpul.

— Asta m-a lăsat c-o singură alternativă, continuă ea. Reacţionez şi mănânc bătaie, nu reacţionez şi mănânc bătaie. Am ales să nu reacţionez, pentru că astfel îl sfidam. Într-un mod nesemnificativ, dar îl sfidam. Voia să reacţionez numai ca să vadă că m-a rănit de două ori, ceea ce însemna că deţine controlul absolut. Dacă nu mai reacţionam, pierdea o frântură din acest control, iar satisfacţia nu mai era aceeaşi. Atunci, de ziua ta, mi-a rupt două coaste, lovindu-mă cu pantofii cu bombeu de metal, ca pedeapsă pentru zâmbet.

Instinctiv, trag adânc aer în piept. Deci, asta făcuse după ce-am plecat acasă. În timp ce şedeam la masa pregătită de părinţi, suflând în lumânări, tăind tortul, bând limonadă, mâncând cartofi prăjiţi şi sendvişuri împreună cu Bella şi Logan, cu mama şi tata, Marcus îi rupsese oasele.

— Nu m-am mai gândit de mult la asta, îmi spune ea. Şi cu siguranţă n-am vorbit cu nimeni despre ce s-a întâmplat.

— Te-a dus la spital?

Mă întreb dacă era ca la mine. N-am făcut niciodată comparaţie, însă, din cele spuse la proces, rezulta că ne-am fi putut redacta poveştile pe baza unui scenariu unic, schimbând doar numele, în punctele-cheie. Când mi-a rupt încheietura mâinii, din greşeală – mă pălmuise în capul scărilor şi căzusem, oasele încheieturii plesnind la jumătatea distanţei – m-a dus la spital. La unul din altă parte a Londrei, fiindcă mă mai dusese o dată la unul de lângă el şi nu voia să mă vadă lumea a doua oară, şi să intre la bănuieli. Mă aşteptase în maşină şi mă condusese până acasă.

— Da, îmi confirmă Serena, m-a dus cu maşina. Dar ştii şi tu schema: alt spital de fiecare dată, aşteptat în maşină, condus acasă după. De data aceea, a plâns. A plâns încontinuu, lacrimi adevărate. Plângea şi spunea că se urăşte pe sine şi că nu înţelege de ce-o făcuse. M-a implorat să-l iert, să-i mai dau o şansă, a plâns şi m-a implorat să nu-l părăsesc. Atâta a plâns, c-a trebuit să-l consolez. Tristeţea lui îmi rupea sufletul.

— Cel mai uşor era după un episod din ăsta, fiindcă regreta profund şi eu credeam că într-adevăr n-o să mai facă.

— Şi se purta minunat. Zile, uneori săptămâni de-a rândul, era blând, grijuliu şi drăgăstos.

— Îmi cumpăra cadouri şi-mi repeta că mă iubeşte.

— Făcea planuri pentru viitor.

— Planuri pentru clipa în care urma să spunem lumii întregi de relaţia noastră, fără ca lui să-i mai pese de consecinţe.

— Îl credeam întotdeauna.

— Da, şi eu.

— Apoi, o luam de la capăt… Doamne, nu-i de mirare că se încurca numai cu fete de cincisprezece ani! Eram aşa de naive. Iar el, o fiinţă oribilă.

— Da, aşa e. Dar nu merita să moară pentru asta, Serena.

— Nu, nu merita, Poppy. Şi, cu toate că-ţi înţeleg motivele mai bine decât alţii, n-ar fi trebuit s-o faci.

— N-ar fi trebuit s-o fac? *Eu* n-ar fi trebuit s-o fac? Crezi că-s proastă sau cum? Ştiu că tu ai fost, Serena. Ştiu că tu ai făcut-o. Şi-o să te oblig să mărturiseşti.

— O să purtăm conversaţia asta de fiecare dată? Da? Fiindcă, indiferent cu ce mă ameninţi, n-o să se schimbe nimic. N-o să transforme acuzaţia în adevăr.

— Aş putea să-i expun lui Evan această teorie a ta despre pierderea memoriei, să văd ce părere are. Să văd dac-o să creadă că nevastă-sa are destule goluri de memorie, încât să fi comis o crimă şi să scape apoi basma curată.

Un val de furie îi inundă, vizibil, întreg corpul.

— De fapt, ai putea să aplici teoria asta când îi explici de ce ţi-ai ţinut trecutul secret. Cine ştie, poate ai succes.

O să explodeze din clipă-n clipă. De data asta, trebuie să plec eu prima. Cea care pleacă prima deţine puterea, capacitatea de-a controla situaţia, de a-i pune capăt. Iar acum, eu trebuie să fiu aceea. Data trecută, furia ei m-a prins pe picior greşit şi m-a lăsat să stau singură, la o masă de două persoane. E rândul meu să reechilibrez balanţa.

Mă ridic, îmi înşfac pălăria şi telefonul mobil, şi le îndes adânc în buzunarele hainei.

— La bună vedere, Serena. Sau, poate-ar trebui să-ţi spun „Sez”?

Corpul şi ţinuta ei, deja încordate, devin rigide. Însă nu mă pot împiedica să nu mă aplec şi să nu-i mai torn puţin venin în ureche:

— Transmite-le salutări lui Evan şi copiilor din partea mea.

Plec, fără să mă uit înapoi. Vreau să simtă şi ea, măcar o dată, cum e să fii eliberată de Marcus şi, totuşi, lipsită de orice putere.

Serena

Tremurul acela a revenit. Nu-mi pot controla cum trebuie picioarele şi sunt obligată să mă opresc şi să mă sprijin de zidul cafenelei. Îmi duc mâna la piept şi-mi calmez respiraţia. Trebuie să inspir adânc, fiindcă mi s-a înteţit ritmul respiraţiei. Evan mi-a descris odată cum se manifestă un atac de panică. Ei bine, asta e.

O să-mi distrugă viaţa. O s-o împiedic, acţionând prima.

Evan ar prefera să audă povestea de la mine, decât de la ea. Sau de la altcineva.

Indiferent ce se întâmplă în seara asta, odată ce copiii s-au dus la culcare, o să-i spun. O să-i spun şi-o să-l fac să înţeleagă că nu sunt vinovată. Nu sunt fetişcana sexy şi cu instincte de ucigaş, pe care-a descris-o Presa, după cum nu sunt nici criminala tăcută, care s-a furişat înapoi în casă, pentru a termina ce începuse Poppy mai devreme. Nu sunt nimic din toate astea.

Sunt Serena Gillmare şi nu am omorât pe nimeni.

Serena

După felul în care Evan stă la masa din bucătărie, îmi dau seama că ştie.

„A făcut-o până la urmă? I-a spus?” M-am întors acasă, ştiind că trebuie să-i spun, dar ea mi-a luat-o înainte. Stă prăbuşit în scaun, în camera cufundată-n beznă, bătând cu buricele degetelor în tăblia mesei, încet şi ritmic, şi uitându-se lung. Nici nu s-a clintit când am intrat adineauri, aşa mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva. Chiar şi-atunci când e furios şi are chef de urlat, tot se uită la mine. Orice altă emoţie îmi dispare, rămânând doar teroarea.

— Unde sunt copiii? îl întreb, oprindu-mă în dreptul lui.

Mai întâi şi-ntâi, prioritățile, cele mai importante lucruri. Nu putem discuta, dacă riscăm să fim surprinşi în orice clipă.

— La mama, îmi răspunde, fără să-şi ridice privirea, trimiţându-mi un alt junghi prin stomac, un alt val de teroare prin inimă. Rămân să doarmă acolo. Până mâine sau până în weekend, nu sunt sigur.

— Nu crezi c-ar fi trebuit să mă întrebi şi pe mine, înainte să iei decizii atât de importante legate de copiii noştri?

Nu mă interesează ce s-a întâmplat, dar asemenea hotărâri nu se iau fără ca măcar să fie anunţată şi mama.

— Nu crezi c-ar fi trebuit să-mi spui şi mie că eşti o criminală, înainte să mă obligi să mă însor cu tine?

Nu strigă. Aş înţelege dacă ar striga. M-aş putea apăra împotriva urletelor. Dar atacurile silenţioase sunt mortale, sunt cele care, de regulă, devin atât de urâte, încât te trezeşti lovit din mai multe părţi deodată.

— Cine ţi-a zis?

— De ce? Vrei să-ţi pregăteşti minciuna potrivită, ca să-mi ascunzi ce-ai făcut? Ei, Fată de îngheţată?

— Nu-mi spune aşa.

N-a fost Poppy. Ea n-ar fi pomenit niciodată porecla asta. În ciuda purtării ei, a agresivității, urăşte eticheta asta la fel de mult ca şi mine. A rănit-o, a insultat-o, nu s-ar descrie niciodată de bunăvoie ca fiind una dintre Fetele de îngheţată. Din multe puncte de vedere, mă simt uşurată, ştiind că n-a fost Poppy. Cu toată atitudinea ei de acum, în ciuda trăsăturilor dure de pe chip şi a tunsorii care-i dă un aer înspăimântător când se încruntă, mă bucur că n-a fost ea. Fiindcă, dintre toţi cei care i-ar fi putut spune, ea i-ar fi servit cea mai oribilă variantă. M-ar fi scos vinovată. Am o mulţime de amintiri înceţoşate de-atunci, am „şters” unele episoade ca să-mi pot continua viaţa, dar ce ştiu sigur e că nu l-am omorât eu. Poppy l-a ucis, nu eu.

Îmi trag un scaun şi mă aşez, ameţeala de mai devreme începând să

mi se învârtejească iarăşi prin cap. Parcă aş avea picioare din cauciuc. Dar măcar pot să respir.

— De ce nu, Fată de îngheţată, doar aşa-ţi spunea toată lumea, nu? Sau ţi se zicea, mai simplu, „criminalo”?

— Nu sunt criminală. N-am omorât pe nimeni. Şi *nu-mi mai spune aşa!*

Enervarea din vocea mea îl determină să se întoarcă. În spatele buzelor strânse, dinţii-mi sunt încleştaţi. N-are decât să spună ce vrea, dar nu-i permit să mă numească aşa, gândind că are o armă echitabilă. Nu-i permit să mă numească aşa, pentru ca apoi să-şi menţină avantajul asupra mea. De câte ori aud cuvintele astea, sunt aruncată înapoi în camera aceea, pe podea, sleită şi la un pas de moarte, după ce mă luptasem să-i evit pumnii şi şuturile. Şoptesc, pentru că gâtul mi-a fost aproape strivit atunci când a încercat să mă sugrume. Zac pe pat, incapabilă să mă mise şi să-l opresc. Nu-i voi permite lui Evan, omul căruia i-am dăruit inima mea, să mă ducă înapoi acolo. Refuz.

— Pe bune, după tot ce-ai făcut, tot tu te răţoieşti la mine? mă întreabă.

— Da, dacă mai continui să-mi spui aşa.

— Eşti incredibilă, zice, clătinând din cap. Am avut o zi… Imaginează-ţi, Fată de… Serena, ce înseamnă să-ţi vină o pacientă, nu pentru că vrea să-ţi vorbească despre slăbiciunile din piept, ca de obicei, ci să-ţi spună că, în cei zece ani de când vine la cabinet, a fost convinsă că ţi-a mai văzut nevasta undeva şi că, după articolul din ziar de săptămâna trecută, şi-a dat în sfârşit seama cine e. Pe urmă, imaginează-ţi cum e să te uiţi la o tăietură dintr-un articol de acum douăzeci şi ceva de ani, despre o pipiţă criminală pe nume Serena Gorringe. Imaginează-ţi numai! Şi imaginează-ţi cum e să fii în pielea mea, să stai acolo şi să citeşti despre Serena Gorringe, care a scăpat de acuzaţia de crimă şi care s-a dat la fund, după proces, lăsându-şi cea mai bună prietenă – şi iubită – să meargă la puşcărie, în locul ei. Imaginează-ţi numai!

O, Doamne.

— Imaginează-ţi şi c-a trebuit să-i spun că se înşală, că e o simplă coincidenţă de nume şi-o asemănare întâmplătoare între nevastă-mea şi fata din poză. Imaginează-ţi, de asemenea, că primeşti un telefon de la manager şi de la ceilalţi parteneri, care-ţi sugerează să-ţi iei liber câteva zile şi să stai cu familia, până trece furtuna, fiindcă pacienta a mai arătat şi altora articolul, în sala de aşteptare, şi lumea începe să-şi anuleze programările. Imaginează-ţi numai, Serena! Imaginează-ţi.

Plutesc. Deasupra corpului meu, deasupra încăperii, deasupra tuturor lucrurilor. Sunt uşoară ca un fulg şi plutesc şi nu trebuie să mă confrunt cu realitatea. Nici acum, niciodată. Sunt liberă, uşoară şi plutesc.

— Îmi pare rău.

— Îţi pare rău?

— Ar fi trebuit să-ţi spun. Îmi pare rău că n-am făcut-o. Azi am venit acasă cu intenţia să-ţi povestesc tot, dar era prea târziu.

— Îţi pare rău? repetă el.

— Nu ştiu ce altceva să spun.

— Ce-ar fi să-mi spui de ce? De ce l-ai omorât? De ce m-ai minţit în toţi anii ăştia? De ce nu eşti la închisoare?

— Nu l-am omorât eu. Şi nu sunt la închisoare, pentru că juraţii m-au găsit nevinovată de crimă. Şi… îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun. Am vrut să-ţi spun. Dar… Uite, nu există şi unele lucruri în legătură cu tine, despre care nu mi-ai suflat o vorbă? Cum ar fi, de pildă, că mai fumezi din când în când. Mi-ai ascuns asta. Ai ascuns asta faţă de aproape toată lumea. Nu spunem întotdeauna totul celor în drept să ştie totul.

— Da, Serena, aşa e. Ţigara pe care-o mai fumez uneori e, practic, acelaşi lucru cu faptul că mi-ai ascuns un trecut sângeros.

— Nu sunt o criminală. Nu-mi mai vorbi aşa.

— Şi, ce-i cu această Poppy? Vă mai vedeţi?

Clatin din cap.

— Dar a ieşit din închisoare, nu?

Îi confirm.

— Adică, n-a încercat să reia legătura cu tine?

— N-am avut niciodată o legătură de genul ăla. Nici măcar nu-mi plăcea de ea. N-am fost niciodată nici măcar prietene, darămite altceva. Chestiile alea din ziare erau minciuni sfruntate. Numai minciuni. Iată unul dintre motivele pentru care n-am putut să-ţi vorbesc – trecutul e încă un subiect dureros. Eram tinere, ăştia au pus mâna pe-o poza de-a noastră, în care ţineam în mână câte-o îngheţată şi arătam ca nişte vedete, şi nu s-au putut abţine. Şi-a mai fost o poză, una pe care n-au publicat-o niciodată, dar în care… în care ne sărutam. *El* ne-a obligat s-o facem. N-a fost altceva decât un sărut uşor, dar ne-a fotografiat, fotografia a fost descoperită şi de asta s-a crezut că noi… Dar nu-i adevărat, îţi jur. Cum numai cei care ne cunoşteau bine ştiau că sunt minciuni, n-am vrut să risc să citeşti articolele alea şi, o clipă, să crezi că spun adevărul. Uite ce s-a întâmplat după ce l-ai văzut pe unul dintre ele! Închipuie-ţi cum ar fi fost să vezi acelaşi lucru repetat la infinit, luni de-a rândul. A trebuit să-mi scot toate astea din minte, ca să-mi pot trăi viaţa. N-am vrut să răscolesc amintirile, vorbind despre trecut.

— Deci, nu-i din pricină c-ai fi laşă?

Cum poate să mă facă laşă, după anii petrecuţi împreună?

— Du-te dracului.

— Tu prima, criminalo.

— Nu l-am omorât eu. N-am omorât pe nimeni.

— De asta te-ai certat cu surorile tale, nu?

— Da.

— De asta ai crezut că ţi-am aruncat băutura în faţă, intenţionat?

— Da.

— De asta a fost poliţistul atât de dur cu tine, când ai depăşit viteza.

— Da.

— De asta nu mănânci îngheţată.

— Da.

— Eşti o mincinoasă, îmi spuse el simplu.

— Nu. Nu, nu sunt!

— EŞTI O MINCINOASĂ! îmi urlă în faţă. EŞTI O MINCINOASĂ!

— Iartă-mă, zic, luptându-mă să nu plâng.

Se calmează, apoi spune:

— Eşti o mincinoasă şi vreau să dispari din casa mea. Acum.

— Cum adică, din casa ta? E şi casa mea. Plătesc pentru jumătate din ea. Eu am găsit-o. Nu plec nicăieri. Nu-mi părăsesc copiii. Ce fel de mamă crezi că sunt?

— Ei bine, nu vreau să locuiesc împreună cu tine. Personal n-am greşit cu nimic, aşa că, de ce aş fi eu cel care pleacă? Vreau să dispari.

— Nu. Ţi-am spus, nu-mi părăsesc copiii.

— Serena, ascultă-mă. Vreau să te muţi. Poţi sta prin apropiere, poţi să treci pe aici zilnic şi să stai cu copiii, să le dai de mâncare, să-i pui la culcare etc. Dar nu te mai vreau sub acelaşi acoperiş cu ei sau cu mine. Nu eşti cine credeam că eşti. Şi te credeam o mamă extraordinară. Tu, tu cea adevărată, eşti o străină şi nu te vreau aici.

— De ce nu pricepi că n-am făcut nimic rău? Nu merit toate astea.

— Oamenii care n-au făcut nimic rău nu ţin secrete de genul ăsta. Oamenii care n-au făcut nimic rău nu au nimic de ascuns.

— Tu nu înţelegi cum a fost, de ce nu ţi-am putut spune.

— Aşa e, nu înţeleg. Şi nici nu prea-mi pasă. Mă duc în şopron, o oră. Când mă întorc, să nu te mai găsesc aici.

— Unde să mă duc?

— Nu-i problema mea.

Evan împinge scaunul, scrâşnind cu zgomot lemnul pe gresie, şi se ridică. Brusc, îmi pare de piatră. Soţul meu tandru, plin de compasiune şi minunat e făcut acum dintr-o materie care nu-mi permite să mă apropii. E dur şi de neclintit. Nu mai e bărbatul de care m-am îndrăgostit.

— N-am greşit cu nimic, îi spun, în vreme ce se îndepărtează.

El ridică din umeri şi, cu degetele încleştate pe clanţă, deschide uşa.

— Te iubesc.

Vreau să ştie. Chiar dacă nu se va răzgândi, vreau să ştie că-l iubesc. Cuvintele astea ar trebui să rezolve orice, nu? Să îndrepte orice rău.

— Din nou, nu-i problema mea, îmi răspunde şi închide binişor uşa în urma lui.

Partea a şasea

Serena

I-am lăsat un bilet, în care-i spuneam că mă întorc în seara următoare, să le dau copiilor cina. Mi-a răspuns printr-un SMS: „Bine”.

Intenţia lui nu era să-mi interzică să-i văd pe copii, doar să mă îndepărteze din preajma lor, când aveau nevoie de mine. Ceea ce, din multe puncte de vedere, era mai rău. Bonele, guvernantele, alte persoane de genul ăsta le dau copiilor de mâncare dimineaţa şi seara, îi duc la şcoală, dar nu sunt lângă ei în miez de noapte, gata să facă ceea ce numai un părinte ar fi dispus. Mie îmi plăcea la nebunie să fiu mamă, în clipele acelea – să-i supraveghez, să vorbesc cu ei după un coşmar, să-i liniştesc ca să adoarmă la loc, să-i iau să doarmă cu mine. Din pricina lor rămâneam stoarsă de puteri şi ţâfnoasă, dar fără ele nu se putea, le iubeam. Le iubeam pentru că, în afară de Evan, nu le mai trăise nimeni. Iar acum, Evan mi le-a răpit. M-a transformat, practic, într-o îngrijitoare fără plată.

Şi e numai vina mea.

Stau afară, în maşină, vreme îndelungată, cu mâinile încleştate pe volan şi ochii aţintiţi la faţada casei mele. Casei *noastre*. În cele din urmă, Evan soseşte, aprinde luminile în camera de zi şi trage jaluzelele. Sunt convinsă că m-a văzut în maşina parcată pe locul rezervat pentru locuitorii din zonă, dar m-a ignorat.

E vremea să plec. Am nevoie de somn. Am de lucru dimineaţă, deşi nu mai trebuie să mă trezesc la fel de devreme, să duc copiii la şcoală. Mă întreb ce-o să le spună. Cum o să le explice lipsa mea, mâine în zori? De fapt, probabil că nici nu vor şti că lipsesc, fiindcă vor fi duşi la şcoală de mama lui. Apoi, însă, când nu voi fi acasă, când va trebui să plec seara şi să mă întorc dimineaţă. Ca să fac pe dădaca, să-i hrănesc şi să-i conduc la şcoală, vor şti.

Aş putea foarte uşor să mă duc cu maşina până la casa părinţilor lui, în Hayward Health, să le spun copiilor că e OK. Să le spun: „Noapte bună, fiţi binecuvântaţi şi somn uşor”. Dar ar fi un gest egoist, aş face numai ce vreau eu, cum vreau eu, împinsă de nevoia de a-i ţine în braţe, de a mă agăţa de ei, pentru că sunt cele mai frumoase lucruri din viaţa mea. I-aş speria, ca să mă simt eu mai bine.

Iau mobilul şi formez numărul părinţilor lui Evan. Socră-mea răspunde la al doilea apel.

— Serena la telefon, zic, aşteptând ca răceala să îngheţe aparatul. Pot să vorbesc cu Verity şi Conrad, te rog?

— Desigur, zice ea pe un ton rece, dar politicos.

E clar că Evan nu le-a spus chiar tot. Poate doar că ne-am certat rău.

— Aşteptau să-i suni.

— Mami?

Verity mai întâi. În voce i se citeşte încordarea, tonul e ridicat. Probabil că e neliniştită din pricină că bunica n-o lasă la calculator decât pentru teme, şi va trebui să meargă la culcare odată cu frate-său.

— Salutare, frumoaso! îi răspund zâmbind, dar cu inima, ochii şi gâtul pline de lacrimi. Eşti OK?

— Ce se întâmplă?

— Nimic, scumpo. Tata şi cu mine trebuie să ne ocupăm de ceva în seara asta, a fost o chestie de ultim moment, aşa că buni şi bunicul v-au luat la ei. Atâta tot.

— Ah, spune ea, dezamăgită. Asta ne-a zis şi tata. Credeam că s-a întâmplat ceva.

— Nu mă mir. Trebuie să închid, aşa că te pupă mama şi noapte bună!

— Dar nu sânt copil mic! îmi atrage ea atenţia, cu dispreţ superior.

— O să fii mereu fetiţa mea. Chiar şi atunci când o să ai patruzeci şi cinci de ani şi copiii tăi, pentru mine o să rămâi o fetiţă.

— Noapte bună, mamă! îmi urează şi ea, resemnată cu soarta, fiindcă asta-i spun de fiecare dată. Ne vedem mâine.

— Da, pe mâine.

— Uite, o aud pe Verity, care-i trece telefonul lui Conrad. Să nu vorbeşti mult, OK? Are treabă.

— Salutare, băieţel minunat! îi spun şi lui, simţind aceeaşi durere.

Vreau să fiu lângă el. Vreau să fiu lângă amândoi. Lumea nu mai e la fel acum, că ştiu că voi fi departe de ei o vreme, că nu vom dormi sub acelaşi acoperiş, adăpostiţi de aceeaşi pereţi de cărămizi şi mortar.

— Mami, mami! La cină, buni ne-a lăsat să mâncăm crochete de peşte, ŞI cârnaţi, ŞI cartofi, dar nu la cuptor. ŞI am mâncat spumă de ciocolată, peste prăjitură cu ciocolată.

Ador să-l aud pe Conrad povestindu-mi lucruri din astea. Toţi cei patru bunici ai lor sunt mereu deconspiraţi, pentru că puştiul nu se poate abţine să nu spună. Verity n-a fost niciodată aşa. Era – este – ca mine, se pricepe să păstreze un secret.

— Frate, ce de mâncare!

— Nu chiar. A fost mâncare adevărată, zice buni. Spune că mai trebuie să mâncăm şi mâncare adevărată, fiindcă tu…

Îndepărtează telefonul de la gură şi strigă la bunică-sa:

— Buni! BUNI! Cum ai zis că e mama? O fantastică a sănătăţii?

Pe fundal, o aud pe soacră-mea, care moare de ruşine. Probabil că e în pragul bucătăriei, cu şervetul în mână, făcând semne disperate şi scuturând din cap, cu părul ei alb fluturând, toate în încercarea de a-i transmite că nu trebuia să-mi spună. Cuvintele acelea dispreţuitoare nu erau pentru urechile mele. N-o compătimesc. Îl ştie pe Con de când s-a născut, şi ştie că micuţul e un veritabil aparat de înregistrare.

— Buni a zis că eşti o fantastică a sănătăţii, reia el, fără a fi reuşit s-

o convingă pe bunică-sa să repete.

— Cred că vrei să spui fanatică.

— Da!

Mi se umflă pieptul de fericire când îmi dau seama că băieţelul meu zâmbeşte.

— A zis că ne dai numai mâncare de iepuri, fiindcă eşti o fan…

— Fanatică a sănătăţii, îl completez eu.

— E adevărat? Ne dai mâncare de iepuri? Eu credeam că trebuie să mâncăm multe fructe şi legume, în fiecare zi. Asta mănâncă iepurii? Pen'că, dacă trebuie să mâncăm ca un animal, eu vreau mâncare de cal. Profesoara zice că trebuie să mănânci multe fructe şi legume, ca să fii sănătos. Nu faci bine dacă nu ne dai mâncare adevărată, ca buni?

— Nu, doar că vă dau alt fel de mâncare, atâta tot.

— Ah, OK. Ne întoarcem acasă mâine?

— Da, scumpule.

— OK. Noapte bună, mami! Trebuie să merg la culcare. Vreau să văd dacă mai visez căluţul de mare. A înotat până hăt, în Australia! Eu eram călare pe spinarea lui. Şi nu m-am udat. Vreau să-l mai visez, aşa că trebuie să merg la culcare.

— OK, frumosule. Te iubesc, te pupă mama şi noapte bună!

— OK, pa!

Şi, gata. Au dispărut amândoi. Socră-mea nu se mai osteneşte să-mi vorbească. Ca rămas-bun, aud doar tonul de apel.

Ştiu că mi se rostogolesc lacrimile pe obraz, dar, dacă cedez, dacă plâng acum, n-o să mă mişc din locul ăsta. O să stau aici şi-o să plâng până dimineaţă. Iar asta nu va face decât să-l înfurie şi mai tare pe Evan. E important să nu fac asta. Dacă vreau să mă accepte înapoi, dacă vreau să-mi salvez căsnicia, trebuie să fac întocmai cum îmi spune el. Deoarece, dacă divorţăm şi Evan cere custodia exclusivă a copiilor, mă îndoiesc că vreun tribunal mi i-ar încredinţa mie, cu trecutul pe care-l am. De fapt, s-ar putea să considere că e mai înţelept să-mi acorde doar un acces minim. E neapărată nevoie să-mi protejez căsnicia. Îmi iubesc soţul şi nu vreau ca, pe viitor, relaţia mea cu Verity şi Conrad să se reducă la conversaţii telefonice precum cea de adineauri.

Stau în mijlocul unui pat, într-un hotel din Brighton, aproape de mare. E destul de curat, mobila şi decoraţiunile sunt cam demodate, dar curate şi-n stare bună. Nu e nici prea scump. Trebuie să am grijă la cheltuieli, fiindcă nu ştiu cât urmează să stau aici şi nici cum ar reacţiona Evan dacă aş cheltui din contul comun. Stau pe întuneric, cu picioarele adunate la piept şi braţele în jurul lor, şi cu fruntea pe genunchi. Mă uit lung la bocceluţa de mătase care odihneşte alături. E

cămaşa mea de noapte din mătase roşie, în care, înfăşurate strâns, se află cuţitele de bucătărie. Evan nu le-ar ascunde în fiecare seară, aşa cum ar trebui, deci le-am luat în grija mea.

O să se înfurie rău de tot dacă mâine dimineaţă o să vrea pâine prăjită cu brânză. Dar, dacă le-ar pune undeva bine, aşa cum ar trebui să facă, n-aş mai fi silită să le fur.

Ascund cuţitele din pricina *lui,* fireşte. Uneori, mi se pare că toate măsurile mele de precauţie sunt din cauza *lui.*

Ianuarie 1987

— Dacă mă părăseşti vreodată, te omor, îmi şopteşte *el* mijindu-şi ochii, două fante înguste prin care se întrezăreşte veninul din suflet.

Îmi ţinea la gât un cuţit de bucătărie cu marginile zimţate şi mâner din lemn negru, apăsându-mi atât de tare pielea încât mi-era teamă să înghit, ca să nu mă zgârie.

— O să-ţi tai gâtul până la os. Nimeni n-o să te poată avea, niciodată. Auzi?

M-am străduit să-i fac semn că „da", fără să-mi mişc capul sau gâtul, dar n-am reuşit. Am simţit pe piele atingerea rece a lamei.

— Da, am izbutit să îngaim printre buzele îngheţate de spaimă.

— Bine.

Apoi, îndepărtă brusc cuţitul şi izbucni în râs – râsul lui plin şi tunător.

— Te tachinam, doar! îmi spuse, azvârlind cuţitul pe masă. Glumesc. Of, Doamne, Serena, doar ştii că nu ţi-aş putea face niciodată rău. Niciodată, nici într-o mie de ani, nu te-aş răni în vreun fel, continuă el, jucându-se cu una dintre cozile mele împletite, răsucind-o pe degetul mic. Draga mea, te iubesc. Nu ţi-aş putea face niciodată vreun rău.

Amândoi ştiam că nu era adevărat. La fel cum ştiam că nu glumise în legătură cu cuţitul. Mă tachinase, da, dar de glumit, nu glumise. Nu puteam să spun nimic. Nu-mi rămânea decât să-mi pictez un zâmbet pe faţă, să mă forţez să râd şi să-l las să mă îmbrăţişeze. Existau uneori momente în care se purta minunat. Erau momente preţioase, care făceau să merite îndurat restul calvarului. Acum, aflasem că avea şi-un plan de rezervă, pentru clipa în care n-aş mai fi îndurat. Pentru clipa în care m-aş fi gândit la o cale de scăpare. Găsise o metodă prin care să se asigure că nu-l voi părăsi niciodată.

De cinci zile încoace, îmi vizitez copiii.

Le fac de mâncare, îi duc la şcoală. După serviciu, mă duc acasă şi le pregătesc cina. Îi supraveghez la teme, la baie, le citesc înainte de culcare şi le urez, în formule întortocheate, „noapte bună". Aş face curat şi la bucătărie, înainte să plec, însă soţul meu se ocupă de asta

cât timp sunt la etaj. Bănuiesc că nu mă vrea prin preajmă mai mult decât e necesar. Mi-a vorbit foarte puţin. De fapt, doar o dată, în prima seară în care ani fost acolo.

— Cuţitele, îmi zise cu voce scăzută, în vreme ce copiii se schimbau de uniforme. Ai luat nenorocitele de cuţite. *Ai înnebunit?*

Sosirea lui Con îmi opri răspunsul în gât, dar amândoi ştiam c-ar fi fost: „Probabil”.

— Vrei să divorţezi, nu? zice Vee în cea de-a cincea noapte, când mă instalez pe patul ei acoperit cu plapumă roz.

„Vreau?” se întreabă o parte din mine. „Ştie ceva ce eu nu ştiu?”

— Vreau?

— Da, e evident! izbucneşte ea, ridicând din umeri. Unul se mută, şi urmează divorţul.

— Nu s-a mutat nimeni, îi răspund încrezătoare, deşi, în fiecare zi, mi-am mai luat câteva lucruri din casă.

La început, am luat obiectele de imediată necesitate şi unele mai sentimentale. Treptat, însă, ele au lăsat locul obiectelor banale, de care mă pot lipsi în vacanţe sau şederi mai scurte. Când mi-am împachetat bagajul, n-am prea ştiut ce să iau, fiindcă n-am mai fost niciodată în situaţia de-a fi alungată de soţul meu, pe-o perioadă determinată.

Luasem deja sticla mare de cremă hidratantă, ca s-o folosesc la hotel. Şi-un tub de pastă de dinţi, de dimensiuni obişnuite. Ieri, am luat dischetele demachiante, crema hidratantă pentru ten şi loţiunea de curăţare. Astăzi, plănuiam să iau vreo două prosoape şi halatul de casă. Cu cât se prelungea perioada în care Evan nu-mi vorbea, cu atât mai multe lucruri mă trezeam că trebuie să iau cu mine.

— Dar nu mai locuieşti aici, mamă, subliniază Verity. Ştiu, pen’că te văd plecând seara şi întorcându-te dimineaţă devreme, îmbrăcată altfel. Până şi Conrad ştie. Deunăzi, a observat că nu erai la voi în pat.

Dacă a aflat şi el, mă mir că nu mi-a pomenit nimic. Sau mi-a spus, însă nu cu voce tare? În ultima vreme, la ora de culcare a fost foarte lipicios şi s-a cam copilărit. Nu-mi dădea drumul când îl îmbrăţişam de noapte bună, îmi tot punea întrebări menite să prelungească despărţirea, se dădea jos din pat să-mi arate una sau alta. Da, sigur că ştie. Amândoi ştiu. Nu poţi să creezi o atmosferă de genul ăsta, sperând că n-or să observe. Sunt copii, nu săraci cu duhul.

— OK, pe moment nu mai locuiesc aici.

— Când te întorci?

Urăsc să spun: „Când o să vrea taică-tău să vorbească cu mine”, fiindcă *asta chiar* o să lase impresia că ne pregătim de divorţ. Mai ales lui Verity. Ori noi nu suntem în situaţia asta, în niciun caz.

„Adică, nu încă”, îmi şopteşte vocea conştiinţei. Nici nu mă deranjez să mă cert cu ea, o ignor. „Aşa cum îţi face şi ţie minunatul tău soţ”,

adaugă ea răutăcios.

— Nu ştiu, Vee. Eu… E complicat. Tatăl tău şi cu mine trebuie să ne rezolvăm nişte probleme.

— Vezi? zice, trăgându-şi plapuma până sub bărbie. Aşa fac părinţii. Aşa au făcut şi ai Elizei James. Doar că, la ea, s-a mutat taică-său, fiindcă maică-sa l-a prins sărutându-se cu altcineva. Eu cred că era un bărbat, dar Eliza nu vrea să ne spună. Maică-sa i-a zis că au nişte probleme de rezolvat, dar taică-său nu s-a mai întors şi-au divorţat. Aşa fac părinţii. Zic că e complicat, pe urmă divorţează.

— Serios? Atunci, câţi părinţi ai avut până acum? Pari extrem de versată în ceea ce priveşte subiectul ăsta, îi spun eu, dorindu-mi în secret să nu mai arunce cu atâta familiaritate şi lejeritate cuvântul cu „d"; ascultând-o, ai zice că suntem la un pas de tribunal.

— Ha, ha, mamă!

O văd cum se uită lung şi atent la posterul de pe uşa dulapului, de parcă ar căuta în el alinare şi înţelegere. În timp ce majoritatea adolescentelor de vârsta ei au postere cu un membru al vreunei formaţii, cu o trupă sau c-un star de cinema, ea are tabelul lui Mendeleev. Îi place cum arată, zice. Culorile frumoase, liniile drepte şi ordonate i se par minunate. Asta e o scuză. Motivul real este că fiica mea e o tocilară înrăită. Cum am fost şi eu. Doar că ea se pricepe mai bine să ascundă asta.

— Ai sărutat pe altcineva?

— Oricât te-aş iubi, scumpo, nu-ţi dau voie să pui întrebări din astea.

— De ce?

Îmi amintesc că, pe când era mititică, am vrut să-i interzic cuvintele astea. Fiecare copil trece prin faza în care întreabă „De ce?", dar Verity nu se mai oprea. Nici chiar omniprezentul „De aia" nu era destul pentru ea.

— Dar *de ce?* insista ea, până când Evan şi cu mine ajungeam la un pas de-a ne smulge părul din cap.

Ne aruncam periodic, unul pe celălalt, în mijlocul haitei „de ce"-urilor lui Verity, încercând să găsim căi de scăpare, şi, aproape de fiecare dată, eu eram cea care trebuia să caut mai multe informaţii, ca să-i răspund.

— Uite, Vee, scumpa mea, dacă ţi-aş răspunde la întrebare, dar n-ar fi răspunsul pe care-l aştepţi, te-ai necăji foarte tare. Ai începe să-ţi faci griji la un cu totul alt nivel faţă de cel de acum, şi n-ar trebui să se întâmple asta acum. Mai încolo, da, când o să creşti, o să te măriţi şi-o să poţi sta trează după ora nouă. Înţelegi ce vreau să spun?

Ridică din umeri – par micuţi în comparaţie cu ai unui adult, dar, în clipa asta, par serios împovăraţi.

— Da, cred.

— Îl iubesc foarte mult pe tatăl vostru şi n-aş face nimic să-l rănesc intenţionat. Iar a săruta pe altcineva intră în categoria a răni intenţionat.

Se mai relaxează puţin când aude asta. Sărmanul copil, chiar crezuse că-l înşelam. Dacă aş fi sărutat cu adevărat pe altcineva, poate că Evan m-ar fi iertat mai repede şi-aş fi ştiut când ne putem reuni familia.

— Dar, Vee, tatăl tău şi cu mine avem încă o mulţime de lucruri de limpezit. *Chiar este* complicat, dar tu şi Con nu trebuie să vă faceţi griji. Va dura ceva timp, dar o să ajungem la o soluţie. Şi, oricare ar fi aceasta, va fi cea mai bună pentru toată lumea. Mai ales pentru voi. OK?

Ridică din umeri.

— Ăsta nu e un răspuns, îi zic şi mă reped la ea s-o gâdil.

Se zbate şi chicoteşte şi azvârle din picioare, dar simt cum joaca asta o relaxează şi exact asta-mi doream.

Rămân cu ea până adoarme, gândindu-mă la cum voiam să-i scotocesc prin cameră. În cele din urmă n-am făcut-o, n-am putut. Trebuia să am încredere în ea, s-o ţin sub supraveghere. În clipa când ar fi vădit semne de schimbare, când aş fi simţit că se întâmplă ceva, i-aş fi luat la puricat dormitorul, în căutare de indicii. As fi făcut orice, dar, mai întâi, trebuia să-mi dea un motiv întemeiat. Până atunci, trebuia să am încredere că nu era ca mine, adică proastă.

Pleoapele i se închid şi se cufundă în somn. O sărut pe frunte, o mângâi pe cap, apoi o las în braţele viselor.

Jos, în loc să-mi îmbrac haina şi să-i trimit lui Evan un SMS de noapte bună – la care nu răspunde niciodată – înainte să plec, intru în camera de zi. Gestul îl surprinde, pentru că sare de pe scaun şi se întoarce cu faţa spre mine, o premieră în ultima săptămână.

— Da? mă întâmpină el, vârându-şi mâinile în buzunare şi proptindu-se bine pe picioare. Ce doreşti?

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Ba nu, nu trebuie, zice, clătinând din cap.

Să fie oare omul acesta soţul meu? Cea mai rezonabilă persoană din lume? *El să fie?*

— Ba trebuie. Copiii cred că vrem să divorţăm.

— Da.

Simt în stomac o uşoară undă de panică. N-a respins ideea, dar măcar n-a confirmat-o.

— Trebuie să vorbim despre ce-o să le spunem. Despre cum să-i liniştim.

— OK, o să vorbim despre ce-o să le spunem copiilor, dar s-ar putea să nu-i liniştim cu asta. Ne vedem în maşină.

— Bine.

Pentru cineva atât de rezonabil şi iubit în meseria lui pentru marea empatie de care dă dovadă, Evan stăpâneşte la perfecţie arma torturii silenţioase.

— Deci, ce le spunem copiilor? îl întreb.

Nu trebuie să mă abat de la subiect, deoarece e limpede că asta l-ar enerva.

— Nu ştiu. Dar probabil nu că mama lor e o criminală cu sânge rece, care se sărută cu fete. Şi nici c-a rămas însărcinată ca să înşele un fraier amărât, pe *mine,* şi să-l convingă s-o ia de nevastă ca să-i dea un alt nume.

— Îmi pare rău, spun în şoaptă, fixându-mi privirile asupra casei, atentă ca nu cumva să se aprindă lumina în vreunul dintre dormitoarele de la etaj. Ar fi trebuit să-ţi spun.

— Da, ar fi trebuit.

Nu ştiu ce vrea. E clar că nu vrea să-i explic, nu vrea să mă aibă în preajmă, nu pare să vrea să-mi accepte scuzele. Nu ştiu ce mai vrea să fac. Cum să îndrept lucrurile, dacă el nu vrea să fie îndreptate, dacă nu e în stare să-şi învingă durerea şi furia pentru câteva momente, ca să-mi dea un indiciu.

— Ce să le spunem copiilor? Le-am spus deja că avem nişte probleme de rezolvat, dar asta n-o să ţină la nesfârşit. Trebuie să ne gândim ce-o să le spunem c-o să se întâmple de acum înainte.

Eu trebuie să aflu ce-o să se întâmple de acum înainte.

— În caz că faci manevre ca să te întorci, nu te mai osteni. Sunt încă prea furios, fie şi ca să… Nu, atât, nu te mai osteni.

— OK, hotărăşte tu ce să le spui şi ei or să-mi spună mie.

— Mda, poate că aşa e cel mai bine.

— Nu, nu e cel mai bine, dar e cea mai bună opţiune în momentul ăsta.

Un clic înfundat e urmat de-o pală de aer – Evan a deschis portiera din dreptul lui.

— Ne vedem mâine, îi spun, fără să-mi iau ochii de la casă.

Nu mă simt în stare să mă întorc şi să mă uit la el. Focul mâniei lui mi-ar arde obrazul. A trecut o săptămână şi tot nu i-a trecut furia. De fapt, pare a se înteţi. Probabil din pricină că şi-o aţâţă singur, citind ziare vechi şi ştiri, în loc să discute cu mine. În loc să afle adevărul de la persoana care a fost acolo, se montează de unul singur cu jumătăţi de adevăr şi minciuni sfruntate. Exact aici n-am vrut să se ajungă.

— Bine, zice el şi închide portiera.

El ar fi extrem de încântat să ne vadă relaţia distrusă. *El* ar râde şi-ar spune că la asta s-a referit când mi-a ţinut cuţitul la beregată: *dacă el nu mă poate avea, n-o să mai aibă nimeni parte de mine, niciodată.*

Poppy

— Mă bucur să te văd, Poppy.

— Şi eu pe dumneavoastră, mă forţez să răspund printre dinţii încleştaţi, ascunşi în spatele unui zâmbet fals, cu buzele strânse.

Nu mă bucur să-l văd pe domnul Fitch, ofiţerul supraveghetor. Deşi, tehnic vorbind, trebuie să mă întâlnesc în mod regulat cu el, dacă socoteşte că e necesar, de când mi-a făcut rost de slujba de la Raymond, n-a mai considerat a fi necesar. De fapt. Ultima dată când am intrat în biroul ăsta mititel – care e aşa de sufocat şi de tapetat cu dosare, cărţi şi hârţoage, hârţoage, hârţoage, că mă întreb cum de mai respiră – îmi spusese că putem să facem totul „după ureche”: „Dacă ai probleme de orice fel, sună-mă. Dar sunt mulţumit de progresele tale, aşa că putem să facem totul după ureche”.

Nici prin cap nu mi-a trecut c-o să mă cheme pentru un „taifas”. Sau, după cum s-a exprimat el, „o verificare scurtă, să vedem pe unde mai eşti”.

Ştiu că ofiţerii care se ocupă de eliberările condiţionate nu te cheamă la „o scurtă verificare”, decât dacă e o problemă. Şi bănuiala mea este că „problema” locuieşte lângă Parcul Preston. Dacă m-ar fi raportat la Poliţie c-o urmăresc, aş fi fost deja arestată şi trimisă aţă la închisoare, să-mi ispăşesc restul pedepsei, aşa încât probabil c-a aflat numele lui Fitchy şi l-a rugat să-mi dea un avertisment. Ceea ce ar fi o prostie monumentală din partea ei. O termin dacă m-a pârât. O termin şi pe ea şi familia ei. La dracu’ cu reabilitarea numelui încet şi cu tact! Dacă e să mă duc la fund, o s-o trag şi pe ea după mine.

— Ce mai faci? Raymond îmi spune că e foarte mulţumit de tine. Ceea ce e bine; e frumos să auzi laude la adresa unui eliberat condiţionat. Mai ales cineva condamnat pe viaţă, ca tine. De regulă, oamenii aceştia găsesc foarte dificilă adaptarea la lumea exterioară.

Încuviinţez, aşa cum se aşteaptă de la mine. Nu pot să spun nimic, fiindcă n-am decât două opţiuni: „E floare la ureche” sau „Mda, viaţa mea e practic distrusă, din moment ce părinţii nu mă vor în casa lor, încă nu mi-am adunat curajul să-mi sun fratele şi sora, m-am îndrăgostit de un bărbat care nu era de-adevăratelea iubitul meu, şi n-am progresat deloc în a o convinge să mărturisească pe cea care a comis crima *mea*”. Mă îndoiesc c-ar vrea s-o audă pe vreuna dintre ele. E mai bine să-l aprob în linişte şi să aflu ce doreşte.

Brusc, oftează foarte teatral, semn că vom discuta lucruri extrem de serioase. Sunt pregătită. Sunt blindată cu explicaţii pentru c-am apărut la Serena acasă, pentru că ne-am întâlnit, deja de două ori, la cafea, chiar şi pentru faptul că-i cunosc viaţa în amănunt. Pot să ies din orice-mi pregăteşte, eschivându-mă, divagând sau minţind.

— O să trec direct la subiect.

Mă foiesc pe scaun, astfel încât să par mai înaltă şi mai dreaptă, semn că nu am nimic de ascuns.

— Ai fost prietenă cu Tina Wynard, nu-i aşa? Mi se pare c-aţi împărţit şi celula, la un moment dat.

— Da, am fost colege, răspund eu. Şi suntem încă prietene.

— Când ai vorbit ultima oară cu ea?

Tina a evadat. Altceva nu poate să fie. Deşi, mă mir că nu sunt interogată de poliţai. Nu-mi vine să cred c-a făcut-o. Nu înţeleg nici cum. Doar e un om aşa de corect şi atent să respecte regulile.

„Ştiu legile şi mă ţin de ele", îmi spusese odată, când încă se mai ascundea în spatele accentului „jamaican". „În felul ăsta deprinzi şi cum să abaţi ochiul de la alea de nu vrei să te ţii de ele, ştii'? Aşa eşti de bun în toate cele, că nu se mai gândesc la tine deloc, deloc."

— Nu ştiu, acum câteva săptămâni. Mi-a scris imediat după ce-am ieşit. Am tot vrut să-i răspund. Ce-i cu întrebările astea? Ce s-a întâmplat?

— Tina a fost convocată la comitetul de eliberare condiţionată, săptămâna trecută.

— A, da. Mi-a scris că se apropia termenul. Dar nu ştiam data exactă.

Am vrut să-i răspund, dar mai aşteptam, sperând să-i pot da vestea că Serena a mărturisit. Că, în sfârşit, planul a funcţionat şi că-mi reabilitasem numele, că izbutisem să mă salvez pe mine însămi.

Se foieşte în scaun, îşi drege glasul, încearcă să-şi umezească buzele.

— Cererea ei a fost respinsă.

— De ce? întreb, în vocea mea simţindu-se indignarea. E o deţinută model. Politicoasă, nu s-a amestecat niciodată în scandaluri, şi-a avut întotdeauna grijă de nou-venite. Cineva mai potrivit pentru eliberare condiţionată e greu de imaginat. Şi-a recunoscut şi chiar regretat fapta, pentru Dumnezeu, e candidatul perfect!

— S-a considerat că, deşi era un candidat cu mari şanse şi, în ciuda faptului că, aşa cum ai spus, şi-a recunoscut şi regretat enorm fapta, există pericolul să se reapuce de droguri şi prostituţie.

— Şi-a scos toate chestiile astea din minte, încă dinainte să fie încarcerată. În plus, acum e o femeie matură, nu tinerica naivă de-atunci.

Dacă dau pe „repede-înainte", dacă sar direct către finalul conversaţiei ăsteia, m-aş hazarda să ghicesc ce urmează, ce mă aşteaptă. Însă n-am de gând să fac asta, o să aştept să văd încotro bate, deoarece e posibil să greşesc.

— Posibil. Totuşi, comitetul a considerat că…

— Încă n-au torturat-o suficient, drept pedeapsă? îl completez, dar imediat îmi doresc să-mi pot lua vorba înapoi.

Trebuie să am mare grijă. Omului ăstuia îi stă în putere nu doar să-mi facă viaţa grea, ci de-a dreptul imposibilă. În definitiv, e unul de-al *lor*. E drăguţ, mă tratează cu blândeţe şi respect, m-a ajutat să-mi găsesc de lucru şi-a pus o vorbă bună la comisie, dar rămâne, oricum ar fi, un gardian în civil. Cheile îi sunt stiloul şi hârtia, instrumente cu ajutorul cărora mă poate expedia înapoi la puşcărie. Dacă nu sunt cu băgare de seamă, mă poate trimite înapoi.

Domnul Fitch se zburleşte, dar nu excesiv.

— Au procedat cum au crezut că-i mai bine pentru ea, Poppy. Nu umblă chiar toată lumea să facă rău deţinuţilor. Nouă ne pasă cu adevărat ce se petrece cu ei. Şi s-a considerat că Tina are potenţialul să devină un pericol pentru ea însăşi sau pentru societate, dacă i s-ar permite să-şi reia obiceiurile din trecut.

— Dacă ar fi avut de gând să se reapuce de droguri, nu credeţi c-ar fi făcut-o încă de acum douăzeci şi cinci de ani?

— A fost la închisoare în ultimii douăzeci şi cinci de ani.

— Exact. E mai uşor să obţii droguri acolo, decât afară şi există şi mai multe motive să te apuci de droguri.

— Aici nu cred că ai dreptate, Poppy.

Negarea oficială a existenţei drogurilor în închisoare e o creatură frumoasă, împlinită şi rotunjoară. Majoritatea celor de la conducere, începând de la Marele Amor şi până la simplii gardieni, par a fi adoptat tactica struţului – dacă negi problema drogurilor, atunci ea nu există. Doar există filtre şi reguli, drogurile n-au pe unde să pătrundă, nu?

— Cum ziceţi dumneavoastră, dle F. Cum îi e Tinei? Probabil c-a fost o lovitură pentru ea.

Mâinile lui mută diverse hârtii pe birou – le mută, le sucesc, ajung la colile albe din dosarul meu, pe care l-a deschis, dar la care abia de s-a uitat de când am venit. Acum, însă, pare foarte adâncit în examinarea lui. În vârful capului, prin părul castaniu, i se zăreşte un petic de piele albă. Îşi ridică încetişor fruntea şi-mi întâlneşte privirea.

— Ştiai că Tina suferea de depresie? mă întreabă.

Vreau să-mi acopăr urechile cu palmele şi să urlu „Lalalalala”, cât mă ţin puterile. Dacă nu-l aud, n-o să se întâmple nimic.

— Oricine suferă de depresie în închisoare, îi răspund. Oricine e zdravăn la minte.

Mental, încă mai urlu „Lalalalalala”; palmele îmi presează violent urechile. În mintea mea, sunt protejată împotriva cuvintelor pe care urmează să le spună.

— Îmi pare rău, Poppy. Regret că trebuie să-ţi dau vestea asta, dar Tina şi-a luat viaţa sâmbătă noaptea.

Lalalalalalalalalalalalala.

— La aflarea deciziei luate de comisie, a căzut într-o depresie

profundă.

Lalalalalalalalalalalalalalalalalala.

— Dar suntem de părere că e posibil să se fi gândit la asta de mai multă vreme, fiindcă s-a folosit de somniferele pe care e limpede că nu le-a înghiţit, când i s-au dat de la infirmerie, ci le-a adunat.

Lalalalalalalalalalalalalalalalalalalalala.

Scotoceşte prin sertar şi scoate o pungă de plastic, dintre acelea în care închisoarea îţi pune obiectele personale. Are gravate peste tot însemnele închisorii Colfrane. În pungă, e o *Biblie* a Bunei Vestiri.

— În biletul pe care l-am găsit spune că doreşte să-ţi lase ţie asta.

Îmi întinde punga, dar nu sunt în stare să mă mişc şi s-o iau. Nu sunt în stare nici să respir. În cele din urmă, o aşază pe birou, în faţa mea.

— E un mesaj înăuntru, pentru tine.

Iar a încălcat una dintre cele Zece Porunci, pe care le preţuia atât. A încălcat prima Poruncă: nu ucide, din nou. De data asta, însă, a avut complici. De data asta, a fost împinsă de la spate de un întreg grup de indivizi aşezaţi la o masă şi dezbătând ce-i mai bine pentru ea.

— Nu credem c-a suferit, continuă domnul Fitch, ca să spună o vorbă bună, fiindcă aşa e el, bun la inimă.

Se străduieşte, dar ştim amândoi că e o minciună. Sigur c-a suferit. A suferit, şi-a suferit, şi-a suferit. Tina îşi plătise datoria faţă de lume, şi nu-mi pasă ce zic alţii. Nu era un pericol pentru nimeni.

— Te las câteva minute, îmi spune domnul Fitch şi se scuză, închizând uşa de sticlă.

Pe coperta interioară a *Bibliei* stă scrisă o dedicaţie: „În dar Betinei Wynard, din partea măicuţelor de la Şcoala Mănăstirii Sfintei Angela, 1981”. Biletul e ascuns între copertă şi prima filă. E sigilat, dar lipsa numelui meu de pe plic îmi indică faptul c-a fost deschis şi controlat, aşa cum prevede regulamentul. Până şi-n moarte, deţinuţilor li se refuză intimitatea. Până şi-n viaţa de dincolo, autoritatea trebuie să ştie totul. Dacă plicul ar fi conţinut un element incriminator, sunt convinsă că nu mi l-ar mai fi dat.

Nu te supăra pe mine, Fată de îngheţată (scrie ea, cu litere rotunde şi îngrijite), *dar am obosit. Sunt pur şi simplu sfârşită. Dacă mi s-ar fi permis să ies, poate că povestea asta ar fi avut un alt final, însă, oricum ar fi, trebuie să plec de aici. Nu mai suport încă un Crăciun sau un An Nou, în spatele gratiilor. Uneori, mă întreb dacă mi-a fost vreodată sortit să am parte şi de altceva. Dar îmi amintesc imediat de tine, cum n-ai fost proastă, şi cred, sper, că tu ai fost răspunsul la întrebarea asta. Grija faţă de tine m-a ţinut în locul ăsta mai mult decât am intenţionat. Aşa că, ai avut şi tu grijă de mine. Te pricepi să salvezi oamenii. Vreau să fiu mândră de tine, Fată de îngheţată. Trăieşte-ţi viaţa cum se cuvine, în pace şi fericire.*

Trăieşte-ţi viaţa cum ştii tu mai bine.

Cu drag, Tina.

P.S. Sper ca Bunul Dumnezeu să mă ierte. Cred că aşa va fi (Ioan 3:16).

Degetele mele frunzăresc paginile *Bibliei,* până dau de pasajul pe care l-a citat: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică".

Cuvintele se înecă printre lacrimile din ochii mei. Aş vrea să am credinţa ei. Mi-aş dori să cred în ce credea ea. Aşa, nu m-ar mai durea. Aş citi vorbele astea şi mi-aş găsi alinarea în ele, aş fi sigură că Tina e în siguranţă şi fericită. Aş simţi altceva, nu durere, pierdere şi furie. Împăturesc biletul la loc, îl strecor în plicul lui, pe care-l aşez între paginile *Bibliei.*

Nu aşa trebuia să fie. Trebuia să ne bucurăm împreună de finalul fericit, să ne reîncepem vieţile împreună. N-am băut strop de alcool, fiindcă am aşteptat-o pe ea. Am aşteptat să ne aşezăm la o masă într-un pub şi să bem, în sfârşit, un pahar cum se cuvine, aşa cum am văzut că fac tinerii de carieră, lipsiţi de orice griji şi necazuri, în barurile şi puburile din Brighton. Tina trebuia să mă înveţe cum să renunţ la fumat, în timp ce trag, fără pic de ruşine, din ţigările pe care mi le-am aprins. Trebuia să vorbim despre bărbaţii pe care i-am cunoscut şi să ne cerem una alteia părerea în privinţa lor. Trebuia să rămânem prietene şi în afara zidurilor închisorii. Trebuia…

Închid ochii şi-i invoc chipul prelung, tunsoarea afro, ochii mari şi perspicace, vocea catifelată, firea blândă, surâsul ce-i juca mereu pe buze. „Povesteşte-mi cum e viaţa afară", îmi scrisese în ultimul mesaj. „Spune-mi dacă o să-mi placă."

Îmi acopăr fata cu palmele, încercând să opresc şuvoiul de lacrimi.

„Nu ştiu dacă ţi-ar plăcea", Tina, îi răspund eu în minte. „Eu, una, ştiu că nu-mi place. Nu-mi place deloc."

— Nu închide! mă roagă Mez.

Şi-a ascuns numărul ca să nu-mi mai apară pe telefonul de la serviciu, ştiind că astfel voi fi obligată să-i răspund.

— Eu sunt, dar te rog să nu închizi!

Nu ştiu de ce, dar am fost întotdeauna în stare să-mi deosebesc surorile, la telefon. Vocea lui Mez e un picuţ mai înaltă, intonaţia propoziţiilor fiind uşor crescătoare; vocea lui Faye e ceva mai adâncă şi nu variază în tonalitate, nici chiar atunci când pune o întrebare.

— M-a sunat Verity, e îngrijorată din pricina ta.

— Ce-o îngrijorează? întreb, de dragul fiicei mele. Credeam că o liniştisem cu o seară înainte, dar e limpede că m-am înşelat. Iar Evan a eşuat în încercarea de a-i convinge că lucrurile merg bine.

— Mi-a spus că te-ai mutat de acasă. Se teme că nu te îngrijeşti cum trebuie. Mi-a mai spus c-ai îndemnat-o să ne sune pe una dintre noi, dacă nu poate vorbi cu tine.

— Şi tu ce i-ai zis?

— Am promis că te sun, ca să aflu cum te simţi cu adevărat.

— Transmite-i că mă simt bine.

— Cu adevărat? Chiar eşti bine?

Nu răspund. Nu mă simt bine. Cum să mă simt bine, când mi-am distrus viaţa? Când soţul meu refuză să-mi vorbească, când fiul şi fiica mea trăiesc departe de mine, când mă urăsc pentru alegerile făcute, cum aş putea să mă simt bine?

Nu răspund şi din pricină că nu vreau să vorbesc cu Medina. Pentru moment, mi-e mult prea greu. Nu mai ştiu cum să procedez. Nu ştiu cum să-mi reunesc familia. Am distrus-o, iar acum nu mai ştiu cum să îndrept lucrurile. Ce ştiu, însă, e că nu mă pot preface că nu ştiu ce gândesc despre mine.

— Cu ce vă pot ajuta? mă întrebă Medina.

Convinge-mi soţul să stea de vorbă cu mine. Ajută-mă să rescriu istoria. Ai încredere în mine.

— Ai grijă de Verity, dacă are nevoie.

— Tu şi Evan o să fiţi OK?

— Nu ştiu. Mă crede o criminală şi mă urăşte fiindcă l-am minţit, dar refuză să-mi spună dacă vrea să divorţeze. Deci, nu ştiu.

— Sez, în legătură cu ce ţi-a zis Adrian…

— Refuz să discut despre asta.

— Dar…

— Refuz. Să. Discut. Despre. Asta.

— OK, OK. N-o să discutăm despre asta. Dar te iubesc, surioară.

— Te rog să ai grijă de Verity, dacă mai apelează la tine. Şi te mai

rog să fii convingătoare când îi spui că sunt bine. Nu vreau ca ea sau Con să se îngrijoreze.

— S-a făcut.

— Te iubesc şi eu.

Asta e de fapt problema mea, nu? Am găsit întotdeauna loc în inimă pentru cei care m-au rănit.

Poppy

În fiecare zi, scot bileţelul din buzunar şi încerc să sun la numerele astea.

Îmi doresc atât de mult să vorbesc cu Bella şi Logan, dar dacă sentimentul nu e reciproc? Cum m-aş simţi eu dacă aş sta de vorbă cu cineva, despre care am fost învăţată să cred că e răul în persoană?

Îmi trec vârful degetelor peste conturul numelor lor, apoi împăturesc cu grijă bucata de hârtie şi-o strecor la loc în buzunar.

O las pe altă dată. Azi nu-i zi de folosit telefonul.

Serena

Probabil că n-ar trebui să mă mai văd cu ea.

Mai ales din pricină că ea – eliberarea ei – a grăbit destrămarea vieţii mele, dar nu mă pot împiedica să n-o fac. Un posibil fals motiv ar fi că mi-e frică de ce-ar fi în stare, dacă ar apărea într-o bună zi la şcoala unde învaţă copiii mei şi le-ar spune. Ori că mi-e frică de ea – că-mi va face rău dacă nu mă prezint la întâlniri sau dacă o refuz. Am întrezărit furia care-o animă.

Agresivitatea pe care-o manifestă faţă de mine e numai vârful aisbergului sentimentelor ei. E o mască a mâniei care-i arde în adâncurile fiinţei, precum focul unui vulcan. Într-o bună zi, dacă nu găseşte o cale de-a elibera treptat energia asta, o să explodeze, distrugându-se pe sine şi pe toţi cei din jur. Asta e unul dintre motivele – reale – pentru care merg la întâlniri. Mi-e teamă pentru ea. Îmi pare rău pentru ea şi pentru starea în care e, pentru ce a îndurat, probabil, în închisoare şi pentru ce încă mai trebuie, probabil, să îndure. O compătimesc ca de la om la om, aşa cum îţi compătimeşti o cunoştinţă din trecut. Nu mi-e dragă, dar îmi pare rău de ea.

Principalul motiv – principalul motiv *real* pentru această compătimire – este sentimentul de responsabilitate. Din noaptea aceea, după cele întâmplate atunci, mă simt copleşită de responsabilitatea alegerilor pe care le-am făcut, care, la rândul ei, arde asemenea furiei vulcanice a lui Poppy. Responsabilitatea asta, sentimentul de culpă – *de vină* – au dat naştere conştiinţei care mă tachinează şi mă ridiculizează, influenţându-mi şi starea fizică. Din pricina ei, sunt convinsă, am goluri de memorie şi momente de panică.

Mă simt vinovată pentru o mulţime de lucruri mărunte şi responsabilă pentru cele importante Mă simt responsabilă pentru ce i s-a întâmplat lui Poppy. Şi, fireşte, mă simt vinovată pentru moartea *lui.* Mă simt vinovată pentru motivul morţii lui, pentru circumstanţe, pentru…

Poppy intră în cafenea, amintindu-mi de diferenţele uluitoare între femeia de acum şi fata pe care o cunoscusem. Are pasul mai lent, de parcă târâitul picioarelor o va împiedica să ajungă la destinaţie. Îşi tine umerii uşor încovoiaţi, ca şi când s-ar pregăti de un atac. De câte ori intră undeva, am observat că-şi aruncă ochii împrejur, cercetând locul cu atenţie, verificând unde se află obiectele şi persoanele, lăsând impresia că e musai să ştie unde sunt ieşirile, unde sunt cei mai periculoşi oameni, şi unde ar trebui să-şi caute adăpost, în caz de pericol. Astea sunt sechelele vieţii din închisoare.

Se îndreaptă spre mine agale, îşi trage un scaun şi se aşază, dar

numai după o scurtă privire în jur ca să se asigure că nu s-a schimbat nimic de când a intrat. Îşi scoate şapca din imitaţie de piele şi-şi scutură părul, trecându-şi degetele prin el. A reînceput să crească şi se văd deja buclele.

— Serena, mă salută ea în cele din urmă, foarte politicos.

— Poppy.

— Acum, că ştim sigur cine suntem, e momentul să trecem direct la subiect.

— Adică, ai de gând, în sfârşit, să-mi comunice doreşti?

Agresivitatea ei e deconcertantă. Nu e înfricoşătoare, în sine. Cred că mai degrabă lipsa, uneori, a oricărui alt sentiment în discursul ei, de parcă n-ar şti să fie altfel decât furioasă, e ceea ce mă tulbură. Uneori, Poppy e doar o cutie de rezonanţă pentru mânie.

— Ştii ce vreau, îmi zice şi se lasă pe spătar, înclinând capul şi măsurându-mă atent.

Se întreabă dacă m-ar putea birui. Se întreabă care dintre noi ar câştiga, dacă ar sări la mine şi-ar începe o încăierare pe podeaua alb cu negru, de sub tălpile noastre.

E călită de închisoare, recunosc. Dar nu ştie cum mă comport într-o luptă de la egal la egal, de ce sunt capabilă. N-a ştiut niciodată, şi de asta i s-a părut că e uşor să-mi fure iubitul. Şi-a imaginat c-o să renunţ. Că *aş fi în stare* să renunţ. Nici prin cap nu-i trecuse că eram atât de spălată pe creier şi de înjosită, atât de rănită şi de afectată, încât, înainte de noaptea aceea, plecarea nu fusese o opţiune.

— Dacă aş fi ştiut, n-aş fi întrebat.

— Trebuie să spui adevărul despre cele întâmplate. Despre ce-ai făcut.

— Dar am spus adevărul, Poppy. L-am spus poliţiştilor, care au încercat apoi să-l răstălmăcească. L-am spus şi la tribunal, care m-a găsit nevinovată. L-am spus persoanelor care contează.

Se îndreaptă, se apleacă peste masă şi şuieră:

— Tu l-ai ucis. Recunoaşte, tu l-ai omorât.

Flacăra vinei se reaprinde în mine.

— Ba nu, îi răspund calm, deşi, în interior, tremur.

Tremur şi mi-e rău; palpitaţiile – ultima adăugire la senzaţiile care mă încearcă – mă zguduie. Îmi duc mâna la piept şi mă străduiesc să respir. O încercare aproape sortită eşecului, din pricina flăcărilor care mă mistuie.

— Nu.

— Nu mai minţi! continuă ea să şuiere. Nu mai *minţi!*

— Dacă o ţii tot aşa – încep, dar mă opresc, luptând cu focul dinăuntru – o să plec. Nu sunt obligată să vin aici, să ştii.

— Ba da, eşti, îmi răspunde c-un mârâit satisfăcut, care-o împiedică să erupă. Dacă nu vii, e să-i spun soţiorului tău iubit totul despre mine

şi tine, despre crimă.

— Ştie deja, vine replica mea, însoţită de uşurarea de a-i fi smuls atuul ăsta.

— Ba nu, nu ştie, mă contrazice, purtând pe chip cu un amestec de nesiguranţă, nelinişte şi uşoară teamă.

— Ştie.

— Şi, ce? E iubitor, te sprijină şi crede în tine sută la sută? Las-o moartă, Serena, prea e cusută cu aţă albă.

— N-ai nimerit-o. Mi-a cerut să plec.

— Te-a dat afară?

— Da, dacă expresia asta îţi convine mai mult. Acum aproape două săptămâni. Deci, vezi tu, nu mai am nimic de pierdut.

Asta nu e adevărat, fireşte. Copiii nu ştiu. Şi sper să recâştig dragostea şi încrederea lui Evan. Dar ea nu trebuie să afle asta. Deoarece, momentan, am fost alungată de acasă.

— Atunci, de ce-ai mai venit aici?

— Pentru că e limpede c-ai nevoie să vorbeşti cu cineva. Şi mi-am zis că poate aş fi eu persoana care… Nu ştiu. Nu să te ajute, dar…

Chipul i se schimonoseşte îngrozitor.

— Ai venit aici din *milă? Milă!*

Dacă vrea să vadă lucrurile aşa, atunci n-are decât. Am venit pentru că nu mă pot abţine.

Pe vremuri, Poppy mă privea adesea cu ranchiună. Îl voia numai pentru ea, iar pe mine eliminată din peisaj. În preajma datei la care a împlinit şaisprezece ani, s-a schimbat. Cred că începuse s-o afecteze. Începuse să realizeze că *el* nu era perfect. Sau poate ştiuse, dar încetase să mă mai considere pe mine cauza imperfecţiunilor *lui*.

Octombrie 1987

— Serena, latră el, în bucătărie!

M-am supus, prea epuizată emoţional ca să-mi mai pun întrebări. M-a urmat, ţinând-o cu tandreţe pe Poppy de mână. S-a dus lângă masă, în punctul cel mai apropiat de chiuvetă, trăgându-şi un scaun.

— Şezi! îmi ordonă, pe un ton care-mi amintea de cel al unui dresor.

Din clipă-n clipă, mă aşteptam să-l aud zicând: „Ce căţel cuminte. Da, Serena e o căţeluşă cuminte”.

Cu vreo zece minute mai devreme, înainte să sosească ea, îmi ţinuse un cuţit la beregată şi-mi interzisese iarăşi să-l părăsesc. Simţisem muşcătura metalului, în timp ce mi-l apăsa pe piele, apoi însă îl retrăsese. Acum, o mângâia pe ea, o dezmierda, îmi reamintea că avea pe altcineva. Nu voiam să mă uit. Nu voiam să mă uit, fiindcă nu voiam să fiu geloasă din pricina unui bărbat care intenţiona să mă ucidă. Nu era nimic logic în asta, era ceva instinctiv. El era, chipurile,

perechea mea şi voiam să-l părăsesc, însă nu mă puteam împiedica să nu sufăr văzându-l cu altă femeie. Văzându-l cu ea.

Mă tortura ca să obţină o reacţie. Nu voiam să-i ofer satisfacţia, nu voiam să-i arăt ce senzaţii îmi trezeau gesturile lui. M-ar fi bătut orice făceam, dar preferam să fiu bătută pentru lipsa de reacţie. Astfel, satisfacţia lui era mai mică.

Brusc, începu s-o împingă în faţă şi să-i ridice rochia albă. Un val de nedumerire şi de jenă se revărsă pe chipul lui Poppy. I-am prins privirea şi mi-am dat seama că-mi cerea ajutorul. Voia să fac ceva s-o ajut. Mi-era milă de ea, chiar îmi era, dar ultima dată când îi sărisem în ajutor, el descoperise o nouă metodă de-a mă pedepsi. După ultimul episod, „hai să ne împăcăm" intrase în repertoriul lui de torturi, ca metodă de-a prelungi suferinţa cauzată de bătaie. Nu puteam risca să-l înfurii iarăşi.

— Să nu cumva să închizi ochii, îi spusese lui Poppy, în vreme ce-o pătrundea.

Ea înclină din cap şi se uită lung la mine preţ de-o secundă, apoi strânse pleoapele.

— Are ochii deschişi? mă întrebă el.

Am dat din cap că „da". Chiar dacă nu era adevărat. Poppy găsise o cale de-a evada din realitate, un loc în care să se ascundă în timp ce-o umilea în faţa mea, dar eu nu beneficiam de luxul ăsta. N-aveam încotro, trebuia să mă uit.

— Ce fată cuminte eşti tu, Poppy, îi spusese după aceea cu tandreţe, mângâindu-i părul, sărutându-i gâtul şi obrazul.

Atunci când se purta cu atâta dragoste şi afecţiune faţă de ea, în prezenţa mea, ştiam că intenţiona să mă bată cumplit, mai târziu. Dar nu prea mai conta, deoarece izbutisem să-l sfidez. N-avea să afle niciodată, dar îl înfruntasem şi asta era tot ce conta. Fiindcă era semn că descopeream, încetul cu încetul, o cale de-a scăpa de el definitiv. De-a mă elibera de el.

După acel incident, Poppy s-a purtat ceva mai frumos cu mine. Părea că vrea să-mi fie prietenă, dar era cam târziu pentru asta. De aceea mă simt responsabilă. Uneori, mă întreb… dacă aş fi încercat să-i arăt prietenie, dacă aş fi găsit o modalitate de-a ne apropia, aş fi reuşit oare s-o împiedic să facă ce-a făcut? Aş fi reuşit s-o împiedic să-l ucidă?

— Iată gluma mileniului! exclamă Poppy, amărăciunea revărsându-se din ea precum lava. Serenei îi e milă de mine. Mă lasă să putrezesc în închisoare, vreme de două decenii, pentru ceva ce-a făcut ea, ca apoi să vină şi să-i fie milă de mine.

— Poppy, n-am făcut nimic.

Până şi c-o memorie instabilă ca a mea, tot ştiu că n-am fost eu.

Poppy plesneşte masa cu palma, zdrăngănind tacâmurile şi vesela, atrăgând atenţia tuturor celor din jur, care se întorc să se holbeze.

— NU MAI MINŢI! îmi urlă ea. NU MAI MINŢI!

Mă ridic clătinându-mă. Am plătit deja, deci nu trebuie să mai rămân nicio secundă în plus.

— DE CE NU VREI SĂ SPUI ADEVĂRUL?

S-a ridicat şi ea. E cumplit de furioasă, în flăcări, corpul îi e rigid de atâta furie. Am deşteptat vulcanul. Încercând să fac un bine, încercând s-o ajut, am cauzat o erupţie.

— DE CE MAI MINŢI? SPUNE ADEVĂRUL! SPUNE LUMII CE-AI FĂCUT!

Senzaţia de ameţeală şi de greaţă se revarsă asupra mea în valuri uriaşe, simt că plutesc, iar capul îmi e ca un balon imens, gata să se desprindă de umeri. Dar pieptul parcă mi-e strâns de-o gheară şi nu pot să respir. Nu pot să respir, îmi duc iarăşi mâna la inimă, îi simt galopul nebun în vârful degetelor, şi muşchii încordaţi. *Nu pot să respir. Nu pot să respir.*

Picioarele îmi cedează, incapabile să-mi mai susţină greutatea corpului. În cădere, aud un trosnet puternic. E capul meu, care se izbeşte de masă. Capul meu, care mă trimite în lumea întunericului…

Poppy

Te rog să nu mori, Serena. Te rog să nu mori.

Totul se mişcă aşa de repede, oamenii vorbesc cu un milion de kilometri la oră, iar eu mă simt de parcă aş fi pe un platou de televiziune, într-un rol din *Casualty*.

Îmi repet în minte o mantra, la nesfârşit: „Te rog să nu mori, Serena".

Acum, în clipa asta, nu-mi pasă dacă mărturiseşte sau nu, dacă-mi va fi reabilitat numele. Atât: nu vreau să moară.

Te rog să nu mori, Serena. Te rog să nu mori.

Mă ţin strâns de geanta ei şi ştiu că înăuntru e mobilul şi c-ar trebui să umblu prin el şi să găsesc numărul soţului ei, să-l sun şi să-i spun. Dar nu ştiu ce să-i spun. Nu ştiu cum să-i explic cine sunt. Şi nici nu vreau să vorbesc cu el. Nu aşa. Una a fost s-o ameninţ că-i spun, şi cu totul alta să trec la fapte. La nevoie, aş face asta, sunt convinsă. Dar acum nu e momentul. Nu sunt obligată, sunt pedepsită, ameninţată cu o altă moarte pe conştiinţă.

O asistentă cu ţinută impunătoare îmi spune să merg în sala de aşteptare şi să dau datele prietenei mele, la recepţie.

Asistenta de la recepţie declanşează tirul de întrebări:

— Numele?

— Serena Gillmare.

— Data naşterii?

— 20 septembrie 1970.

— Adresa?

— Blues Point Road, numărul 93, Parcul Preston, cod BN3 VCZ.

— Rude?

— Doctorul Evan Gillmare.

— Copii?

— Da, doi: Verity, treisprezece ani; Conrad, opt.

— Alte afecţiuni sau alergii?

— Suferă uneori de amnezie, şi e alergică doar la ciupercile *champignon*.

În timp ce vorbesc, răspunzând fără efort la întrebări, un cuib de şerpi mi se tot răsuceşte şi zvârcoleşte înăuntru. Ştiu prea multe despre Serena. Am *pândit-o*. Am comis o faptă oribilă, oribilă. Şi eram conştientă de asta. *Ştiam* şi nu m-am sinchisit. Am simţit că dorinţa mea de-a face dreptate, de a-i smulge o mărturisire, justifică orice. Voiam să-mi reabilitez numele, şi astfel mi-am justificat gestul de-a viola spaţiul intim şi viaţa altcuiva. Cine sunt eu? *Ce* sunt eu?

— Aţi luat legătura cu rudele prietenei dumneavoastră?

Scutur din cap.

— Nu suntem tocmai prietene.

Trebuie să fiu sinceră. Femeia mi-e complet străină şi habar nu are ce-i cu mine, însă trebuie să încep să fiu sinceră, cândva, iar clipa de faţă e un bun început.

— Ne-am cunoscut acum mulţi, mulţi ani.

Mânia care m-a împins să fac ce-am făcut adineauri nu m-a caracterizat niciodată până să intru la închisoare. Acum, o simt în fiecare secundă, sunt mereu pe punctul de-a exploda. Situaţia asta trebuie să înceteze. Chiar acum. Şi trebuie să încep să îndrept lucrurile. Trebuie să devin un om mai bun, mai întâi fiind sinceră, şi apoi acţionând corect.

Împing geanta Serenei în interiorul gheretei de plastic, în care se află asistenta.

— Cred că mobilul ei e înăuntru, îi zic. Ar fi mai bine să vă uitaţi. Nu vă cunoaşte, aşa încât probabil că n-o s-o deranjeze la fel de mult.

Cu gesturi eficiente şi calme, asistenta trage fermoarul genţii din piele neagră, răsucind-o în acelaşi timp către becul strălucitor care atârnă deasupra biroului ei. Nu-i ia mult să localizeze pătratul telefonului mic şi negru, şi să-i deschidă clapeta.

— Mă întreb dacă are ICU pe mobil, zice ea.

Ăsta o fi vreunul dintre programele alea mişto, pe care le are toată lumea în ziua de azi, dar de care eu n-am auzit. Nu m-ar mira. Încă nu m-am dumirit cum stă treaba cu telefoanele mobile. Când eram cu Alain, mă uitam mereu în jur la auzul tonului de apel, nefiind obişnuită să aud telefoane sunând, când nu eram acasă. Ca s-o spun pe-a dreaptă, sunt încă bănuitoare în ce le priveşte. Nu înţeleg cum funcţionează, nici de ce sunt o idee aşa de grozavă, în afara cazurilor de genul acestuia. Dar de câte ori, în viaţa unui om obişnuit, intervin situaţii ca asta? Asistenta se joacă c-o şuviţă din părul vopsit roşcat, dar încă punctat de fire încărunţite, în vreme ce apasă pe butoane. În cele din urmă, găseşte ce căutase, fiindc-o aud zicând:

— Deşteaptă femeie, are ICU.

— OK.

„Tare ciudat moment să te joci pe telefonu' altcuiva, dar cine sunt eu s-o judec?"

Femeia zâmbeşte cu căldură, zărindu-mi expresia încremenită.

— E un program nou. Creezi un grup cu titulatura „ICU" – care înseamnă „în Caz de Urgenţă" – în care pui numărul sau numerele celor care doreşti să fie contactaţi, în caz că ţi se întâmplă ceva. Asta ne scuteşte să mai frunzărim în căutarea persoanelor de contact. Ea are un astfel de grup, ne e de mare ajutor.

— Am înţeles.

„Prin «frunzărit» te referi şi la faptul c-ai pierdut o grămadă de timp să-mi explici, în loc să formezi numărul?"

Asistenta ridică receptorul telefonului propriu şi formează. Mă retrag câţiva paşi, deoarece nu vreau să fiu prin preajmă când începe tărăboiul cauzat de apelul ei.

Figura doctorului Evan Gillmare, atunci când intră cu paşi mari în secţia de urgenţe, nu trădează în niciun caz fericire. Ochii lui căprui caută febril în toate direcţiile, cercetând atent locul, dar îmi imaginez că nu-i prima oară când vine aici – în definitiv, e medic. S-a grăbit să ajungă, poate c-a şi alergat, pentru că pieptul său lat tresaltă încontinuu, iar pe chip i-a împietrit o expresie de hotărâre îndârjită.

Când l-am văzut ultima dată, mi-a lăsat impresia unui om foarte blând, amabil şi îndatoritor – ce mai, portretul medicului de familie ideal. Acum, nu mai e medicul de familie, e soţul îngrijorat al unei femei care e posibil să se afle ia porţile Lumii de Dincolo, care poate c-a murit deja.

Vorbeşte cu asistenta de la recepţie şi cu siguranţă întrebă o mulţime de detalii tehnice, medicale, primind răspunsuri mai mult sau mai puţin satisfăcătoare. La finalul discuţiei, asistenta îi face semn către mine. El se întoarce şi se apropie cu paşi mari. Mă ridic să-l întâmpin.

Nu ar trebui să mă aflu aici. Ar trebui să fiu acasă, în ghereta de pe plajă, pe plajă, pe malul mării, oriunde, dar nu aici. Nu ar trebui să fiu pe punctul de-a vorbi cu soţul femeii pe care-am urmărit-o obsesiv şi care, cine ştie, e posibil să fi leşinat din pricina mea.

— Ce i s-a întâmplat? mă întreabă Evan Gillmare cu asprime, fără să mă salute, fără să mai îndulcească expresia sumbră, aproape agresivă, de pe chip.

Nu se comportă cu blândeţea la care mă aşteptam, după ultima noastră întâlnire, dar acum e vorba despre soţia de care s-a despărţit recent şi omul nu are habar de rolul jucat de mine în episodul ăsta.

— Dis… discutam doar, şi i s-a făcut rău. Altceva nu ştiu. Cei de aici nu-mi spun, fiindcă nu suntem rude.

Nici măcar prietene.

El se încruntă puţin, apoi mă întreabă cu suspiciune în glas:

— Nu vă cunosc de undeva?

— Ăăă…

De ce-am hotărât, acum jumătate de ceas, să devin un om mai bun? De ce nu pot să rămân fiinţa care minte şi pândeşte? Pentru că, astfel, n-aş mai fi obligată să-i spun adevărul.

— Aţi fost recent pe la cabinet. V-aţi mutat aici de curând. Penelope…? Penelope Argyle?

— Am pretins doar că mă cheamă Penelope Argyle. De fapt, numele meu e Poppy. Poppy Carlisle.

Trupul îi devine rigid, căci zeci de mici amintiri încep să-şi ocupe

locul în cadru, numele şi chipul meu prinzând contur. Sunt convinsă că nu voia să mai audă de mine, necum să mă vadă în persoană. Acum, că şi-a dat seama ce hram port, ar avea tot dreptul să ceară arestarea mea. Dacă se va întâmpla asta, voi fi expediată direct de unde-am venit, fie că merit sau nu.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă printre dinţii încleştaţi, hotărând, în mod evident, că e mai important să afle ce s-a petrecut cu Serena, decât să se ocupe de mine. Vreau să ştiu *adevărul*.

— Cum vă spuneam, discutam doar… OK, zic oftând, căci nu mai pot continua aşa. OK, ne certam. Lucrurile s-au cam înfierbântat, pentru că am încercat s-o fac să mărturisească. Şi, în toiul certei, ea a leşinat. Acesta e adevărul. S-a enervat şi m-am trezit cu ea zăcând pe jos, nemişcată. Nu ştiu de ce. Vă jur, domnule. Nici n-am atins-o.

— Şi, a mărturisit?

— Nu.

— V-a trecut vreodată prin cap c-ar putea fi nevinovată?

— Dumneavoastră v-a trecut? Mi-a spus că, practic, aţi alungat-o din casă. Din casa ei. N-aţi fi procedat aşa, dacă aţi fi fost convins că e nevinovată.

— Nu ştiţi nimic nici despre căsnicia mea, nici despre soţia mea, mi-o retează el.

Nu doar c-am atins un punct nevralgic, dar l-am zgândărit adânc, cu unghii ascuţite.

— N-am vreme de aşa ceva. Mă duc să văd cum se simte. Să nu vă mai găsesc aici când mă întorc.

— Dar trebuie să ştiu dacă o să se facă bine!

— Ca să continuaţi s-o urmăriţi şi s-o hărţuiţi? Pe ea şi familia noastră?

— N-am făcut nimic din toate astea!

În gura altcuiva, sună atât de sinistru. Mental, le pot spune şi da, sună rău, dar e cu mult mai rău atunci când le aud rostite de alţii.

— Atunci, ce-aţi făcut?

— Eu… eu am…

— Pleacă, Poppy, sau cum te-o chema. Lasă-mi soţia şi familia în pace.

Înainte să obiectez, se întoarce şi se îndepărtează cu paşi mari. Rămân pe loc, neştiind ce să mai fac. Nu vreau să mă duc acasă. Nu vreau să stau singură. Vreau să-mi spună cineva c-o să fie totul bine. Că ea n-o să moară şi că eu o să fiu OK. Că nu e prea târziu să redevin o persoană respectabilă.

Uşile circulare mari, din sticlă, de la intrarea în Spitalul de Urgenţe Brighton se retrag c-un fâsâit discret, expediindu-mă în aerul cald de afară.

Nu vreau să fiu singură. Am petrecut atâţia ani în singurătate, că nu

mai vreau. M-am săturat de ea. Mi-e frică de ea. Singurătatea mă împinge să mă tai. Singurătatea mă îndeamnă spre lucruri pe care nu vreau să le fac. Singurătatea îmi aminteşte că Tina nu mai este.

Duc mâna la buzunar şi palma-mi cuprinde cutiuţa magică. O scot şi-o ridic dinaintea ochilor. Degetele apasă tasta „I”, în speranţa că voi găsi un număr în categoria „ICU”, un număr la care să pot suna, în caz de urgentă. Dar nu, nu e nimic. Sigur că nu e.

Tastez o altă literă şi pe ecran apare un număr. Mă uit lung la el şi la nume. E o urgenţă, altfel n-aş suna nici în ruptul capului.

— Salut, zic, după ce primesc un răspuns, la al doilea semnal al telefonului, adică după ceea ce mi-a părut o viaţă de aşteptare. Eu sunt. Am mare nevoie de ajutorul tău.

Serena

Evan stă lângă patul de spital. Are degetele împreunate, iar pe chip i s-a aşternut o expresie serioasă, gânditoare. Zâmbeşte când vede c-am deschis ochii, apoi îşi aminteşte că e furios pe mine, că ne-am despărţit şi că n-are nimic bun de spus despre mine, aşa că-şi ascunde surâsul şi-şi pune iarăşi masca de seriozitate.

Oftând, îmi îndrept privirea spre tavan. Aş vrea să mă mişc, dar nu pot. Am senzaţia că o turmă întreagă de elefanţi a dănţuit pe pieptul meu, până la epuizare, şi că în craniu mi-a fost pompat conţinutul unui tub de heliu.

— Ce faci aici? îl întreb, fără să mă mişc sau să respir prea adânc, fiindcă doare.

Mă doare ca atunci când *el* mă lovise încontinuu cu pumnii, din pricină că lăsasem nişte urme de ruj pe un prosop, şi m-am ales cu trei coaste învineţite. Dar nici nu se compară cu cele două coaste rupte. Aşa evaluez uneori durerea – în funcţie de durerea pe care mi-a cauzat-o *el* şi de felul în care-am suportat-o.

— Ai leşinat, nu-ţi aminteşti? îmi răspunde el, pe un ton profesional – liniştitor, amabil, dar distant.

Poppy. Urlete. Ciment pe stomac, durere în craniul umflat cu heliu, maşină parcată pe piept. Linişte.

— Da, îmi amintesc.

— Medicii de aici cred c-ai leşinat din pricina unui atac violent de panică. Dar or să-ţi mai facă nişte analize, să se asigure că nu e ceva mai grav.

— OK, îi spun, tot fără să mă uit la el.

E cel mai bun prieten al meu, soţul meu, sufletul meu pereche. Şi-mi vorbeşte de parcă aş fi o pacientă oarecare.

— De când ai atacuri de panică? Pentru că episodul de acum pare rezultatul unui şir întreg. Nu-i ceva pasager.

De când am atacuri de panică? De când trăiesc pe marginea prăpastiei?

— De mai multă vreme.

E genul de răspuns pe care i l-aş da unui străin, adică exact ce vrea el să fie, judecând după cum se comportă. Ştiu că obişnuieşte să-şi viziteze pacienţii la spital, dar sunt sigură că nu aşa se poartă cu ei. Sunt convinsă că-i tratează cu înţelegere şi omenie.

— Şi de când suferi de goluri de memorie?

— De mai multă vreme.

— De mai multă vreme, mă îngână el, aproape în şoaptă.

Nu cred că a realizat, măcar, că a rostit vorbele cu glas tare.

— De unde ai aflat că sunt aici?

Ea i-a spus? L-a sunat, ca să mai adauge un strop la necazurile mele?

— M-au sunat de la spital.

Un val blând de uşurare mi se revarsă lin peste capul umflat şi trupul zdrobit.

— Am întâlnit-o pe Poppy afară, în sala de aşteptare.

Simt cum mi se scufundă corpul şi mi se închid pleoapele.

— E îngrijorată din pricina ta.

— Cred şi eu.

— Îngrijorarea ei mi s-a părut cu adevărat sinceră.

— Hmmm…

— Uite, cred c-ar fi bine să vii acasă. Măcar până te mai pui pe picioare şi-o să putem sta de vorbă. OK? O să dorm în camera de oaspeţi.

— Nu.

— Cum adică, nu?

E nedumerit, şi asta-i face să dispară vocea calmă şi purtarea netulburată.

— Adică, nu. Nu vin acasă.

— Poftim?

Întorc capul, fără să iau în seamă miile de terminaţii nervoase, săgetate de durere.

— Nu vin acasă, Evan. Nu vin înapoi într-o casă unde am senzaţia că sunt tolerată cu mare greutate, unde voi sta întinsă în pat, născocind metode din ce în ce mai elaborate de-a te face să crezi când îţi spun că-mi pare rău că nu ţi-am mărturisit mai devreme. Nu, nu voi permite să se întâmple una ca asta, zic şi respir adânc, ţinându-mă de coaste. Refuz să mai trec prin aşa ceva.

— Să *mai* treci…?

— Aşa… aşa era şi *el.*

— El?

— El… *el*… bărbatul care a murit.

— Marcus Halnsley?

Mi se pare o insultă la adresa iubirii să-l aud pe Evan pronunţându-i numele, să-l aud pe omul pe care-l iubesc umanizându-l pe cel care aproape m-a ucis.

— Da. Trăiam mereu cu frica-n sân. Mereu pe marginea prăpastiei. Încercam din răsputeri să evit să-l supăr. Mă străduiam să anticipez situaţiile care l-ar fi înfuriat şi să le rezolv, ca să nu-i stârnesc mânia. N-am de gând să mai fac asta. Eram aşa de epuizată. Epuizată şi speriată. Nu pot… Nu *vreau* să mai trec prin asta.

— Ai nevoie de îngrijiri, nu te poţi odihni ca lumea într-un motel.

— Mă descurc.

— Era chiar aşa de rău?

Sunt convinsă că se întâlneşte frecvent cu astfel de cazuri. Nu e ceva nou în meseria lui, şi a oferit adesea consiliere victimelor, însă Evan tot mai vrea să mă întrebe de ce n-am plecat pur şi simplu. De ce nu l-am părăsit. Răspunsul e mereu acelaşi: nu am putut. Până în noaptea în care a murit.

De asta nu ne-a crezut lumea. Când Poppy şi cu mine am încercat să le explicăm cum era, când am încercat să le spunem că nu el era victima noastră, ci noi ale lui, nu ne-a crezut nimeni, fiindcă nu s-a găsit nimeni să înţeleagă cum de una dintre noi – necum amândouă – a putut să suporte aşa ceva. Cum de-am suportat să fim sleite de voinţă până într-acolo, încât să fim în stare de aproape orice pentru el. De aproape orice. În final, acest „aproape" a contat cel mai mult. Lucrurile pe care le-a făcut, faptul că Marlene a refuzat să vorbească despre el, i-au împins pe oameni să creadă mai degrabă că eram două fetişcane răsfăţate, care au sedus, au torturat şi, în ultimă instanţă, au ucis un om de treabă, care avea şi el defectele lui, decât că fusesem în stare să înghiţim atâtea.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Şi copiii? Vor fi îngrijoraţi dacă află că eşti bolnavă şi departe de ei.

— Nu, te rog, Evan. Nu te folosi de copii. Nu te-ai gândit la ei atunci când, aşezat în jilţul tău, m-ai alungat din casă. Nu încerca să te foloseşti de ei, acum, ca să obţii ce-ţi doreşti de la mine.

— Iartă-mă, am fost josnic. Dar aş vrea să vii acasă. Chiar dacă atmosfera nu-i tocmai grozavă, nu vreau să fii prea departe, în caz că se întâmplă iarăşi ceva.

— N-o să păţesc nimic. Poate c-o să ne prindă bine să stăm despărţiţi o vreme. Tu ca să chibzuieşti, iar eu…

Eu nu ştiu ce-o să fac. M-am dedicat complet vieţii de familie, rolului de soţie şi mamă. Altceva nu prea mai ştiu. De asta-mi fac curat, zilnic, în camera de motel şi ascund cuţitele – nu mă pot lepăda de obicei.

— Nu vreau să stăm despărţiţi. Ultimele zile au fost un iad. Mi-am oferit singur o imagine a vieţii fără tine şi nu-mi place deloc, Sez. O urăsc de-a dreptul.

— Nici mie nu-mi place să stau fără tine şi copii, dar nu mă pot întoarce dacă ai de gând să te porţi urât.

Înghit şi durerea se propagă în valuri de-a lungul gâtului şi-n piept.

— Nu spun că n-ai dreptul să fii supărat. Doamne, ar fi ciudat dacă nu te-ai înfuria. Dar nu pot să locuiesc în aceeaşi casă cu tine, dacă mă tratezi ca pe-o fiinţă inferioară. Unul dintre lucrurile care-mi plac la tine, la viaţa alături de tine, este că suntem egali. Nu spun că suntem egali în ce putem face, dar suntem egali în toate celelalte privinţe. Când luăm o hotărâre, o luăm împreună. Când ne certăm, o facem de

pe poziţii de egalitate – nu fiindcă unul s-ar crede mai bun decât celălalt, care trebuie să se simtă prost, să accepte că a greşit şi să plece capul spre a evita alte probleme… Nici nu ştii cât de greu e să trăieşti aşa. N-am simţit niciodată asta cu tine. Am fost mereu liberă să spun ce-mi place şi să gândesc cum îmi place, şi am ştiut întotdeauna că, indiferent dacă-ţi place şi ţie sau nu, ori dacă ţipi la mine, n-o să reacţionezi niciodată violent, cu un pumn, o palmă sau un şut, şi că o să continui să mă iubeşti. Asta, până acum.

— Ce, ţi-e frică de mine?

— Nu, dar nici departe nu eram, atunci când am început să evit lucrurile care te-ar fi putut supăra. Asta nu e viaţă – să calci mereu ca pe ouă, ca să nu declanşezi o explozie.

Evan se freacă la ochiul stâng. Aşa făcea şi Verity, în copilărie, când obosea sau era pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Îi dădeam mâna de la ochi şi-i spuneam „nu”. De câteva ori, în miez de noapte, după ce-o luasem în braţe s-o liniştesc, mă frecasem şi eu la ochi, iar ea îmi trăsese mâna, ca pentru a-mi spune că, dacă ea nu avea voie, eu de ce-aş fi avut?

— Îmi pare rău, zice el. Am fost foarte şocat, rănit. Nu înţelegeam de ce nu mi-ai spus. Şi nu voiam decât să urlu la tine. N-am vrut să te sperii.

— Evan, nu spun că, dacă vin acasă, va trebui să mă ierţi sau să te prefaci că nu eşti supărat pe mine. Vreau doar să te superi pe mine ca pe un egal al tău, şi să nu ai pretenţia să mă furişez pe lângă ziduri, chinuită de ruşine şi vină. Nici c-aş putea regreta mai mult faptul că nu ţi-am spus, continuu eu, atingându-mi cu grijă pieptul. Crede-mă. Şi-o să-mi cer scuze până în Ziua de Apoi, dacă e nevoie. Dar n-o să vin acasă şi n-o să-mi cer scuze, dacă te vei folosi de asta ca scuză să mă umileşti. Prefer să mă chinuiesc într-un motel şi să-mi cer iertare de la distanţă.

— Vino acasă. Ne rezolvăm noi problemele mai târziu, după ce te însănătoşeşti. Acum, vino cu mine acasă.

— Tare mi-aş dori asta. Pe cuvânt, nimic n-ar fi mai frumos.

— Aşa gândeşti acum, dar stai să vezi câte vase sunt de spălat, câte rufe te aşteaptă, ca să nu mai vorbim de curăţenia generală.

Nu mă sărută şi nici nu mă ţine de mână. Mai e mult până acolo. S-ar putea să nu ne mai întoarcem niciodată la viaţa de dinainte, dar acasă, cel puţin, pot fi alături de copii şi mă pot preface iarăşi că nu sunt decât o mamă plictisitoare, de vârstă mijlocie, din Brighton, care nu ascunde niciun secret lugubru. Acasă, pot fi din nou Serena, sau cineva asemănător ei.

— Am urmărit-o pe Serena, recunosc eu, în cele din urmă, faţă de Alain.

— Pe Serena? *Acea* Serena?

Dau din cap că da.

— Oh… OK, OK. De ce?

— Ca s-o oblig să-şi mărturisească crima, faptul că l-a ucis pe Marcus, desigur. Ca să fiu exonerată.

— Şi, a făcut toate astea?

— Tu ce zici? Fir-ar a dracului de treabă! Dacă aş fi fost exonerată, nu crezi c-aş fi sărbătorit evenimentul, în loc să te sun pe tine?

— Mda, probabil, admite el, înclinându-şi trupul zvelt şi împreunându-şi mâinile, ca pentru rugăciune. Ce s-a întâmplat?

— E în spital.

— O… O, drace! De ce?

— Ne… ne certam. Şi ea… ea a căzut şi s-a lovit la cap.

— Se simte mai bine?

— Nu ştiu. Soţul ei n-a vrut să-mi spună. Mi-a ordonat să dispar. Trebuie să afli tu, în locul meu. Trebuie să mă asigur că e OK. Trebuie să mă ajuţi.

— A căzut, pur şi simplu?

— Da.

— Nu ai… Nu ai lovit-o, nu?

— Ce?! NU! De ce mă întrebi? N-aş… *N-aş putea.* Ce te face să crezi că… Ce?! Ce?

— Iartă-mă, iartă-mă, spune el repede, ridicând mâinile defensiv. Trebuia să întreb.

— De ce trebuia să întrebi? Cum ai putut să gândeşti aşa despre mine? Nu am lovit în viaţa mea pe nimeni, decât ca să mă apăr. Şi asta numai fiindcă o idioată a crezut că-s pradă uşoară. Era turnătoare şi, ca să scape de supraveghere, a încercat să mă bage pe mine la înaintare. S-a trezit mutată din cameră, şi-a aruncat vina pe mine. Când n-am muşcat momeala, s-a luat de mine, să fie povestea mai credibilă. Am împins-o doar ca s-o dau de pe mine. N-a fost vina mea. A fost singura dată. De obicei, ies din încurcături cu vorba bună. N-am lovit niciodată pe nimeni prima. Ce te-a făcut să crezi una ca asta?

Alain se ridică din fotoliu, traversează podeaua îmbrăcată în parchet a livingului şi se ghemuieşte dinaintea mea. Cu un gest blând, se întinde şi-mi cuprinde mâinile într-o îmbrăţişare caldă şi tandră. Se uită la mine cu capul înclinat pe-o parte, ca şi cum ar admira un tablou dintr-o galerie, pe care însă nu-l vede prea bine, ca şi cum s-ar afla la poalele unui munte şi s-ar întreba dacă va ajunge vreodată în

vârf.

— Poppy, te rog, te rog să nu înţelegi greşit. Fiindcă eu chiar cred că eşti extraordinară. Eşti minunată, generoasă, amuzantă, frumoasă şi blândă. Dar, uneori, poţi fi *înfricoşătoare*.

Eu?

— Te iubesc. Te iubesc enorm, dar se întâmplă uneori să intri în ceea ce, bănuiesc, e starea de spirit din închisoare. Vorbeşti cu furie şi-o dai pe limbajul din închisoare, corpul ţi-e mai rigid şi ai o atitudine implicit agresivă, ochii tăi caută prin încăpere un eventual pericol sau o armă. E… *înfricoşător*.

Vorbeşte în dodii; sunt „înfricoşătoare" numai când e nevoie.

— Când eşti aşa, e uşor să te creadă omul în stare de orice.

— De orice, îl îngân eu. Inclusiv de crimă.

Alain oftează şi se aruncă o scurtă privire într-o parte, apoi mă strânge mai tare de mâini şi-şi concentrează iarăşi atenţia asupra mea.

— De orice, mă aprobă înclinând uşor din cap, resemnat.

— Dar nu am…

— Ştiu, ştiu. Poppy, te cred. De asta nu te-am întrebat. După numai două minute în compania ta, am ştiut că nu eşti o criminală, dar o parte din tine e capabilă să facă rău. Sunt convins că n-ai fost dintotdeauna aşa. Sigur este efectul anilor de închisoare, dar partea asta există. Aşa eşti tu, uneori. Iată motivul întrebării mele. N-am vrut să te jignesc, continuă Alain cu blândeţe. Nu ştiu prin ce ai trecut şi ce anume a dus la naşterea laturii acesteia. Dar, Poppy, ea există. Şi e înfricoşătoare.

— Ea are parte de-o viaţă frumoasă şi eu… eu, de astea. De toate astea. Şi chiar atunci când încerc să îndrept lucrurile, tot eu greşesc.

— Nu spun că greşeşti. La dracu', şi eu aş căuta să-mi reabilitez numele. Dar nu cred că metoda e bine aleasă.

— Dar cum să procedez? După ce mi-a fost respins al doilea recurs, nu am mai avut voie să fac altul, deoarece nu existau probe noi. Nu exista nimic care să-mi dovedească nevinovăţia. Înţelegi ce înseamnă asta?

Înclină din cap în semn că da. Dar îşi închipuie numai că înţelege. Cum ar putea să înţeleagă?

— Înseamnă – însemna – că nu voiau să audă adevărul. Nimeni nu voia să audă adevărul. Din punctul lor de vedere, eram vinovată. Aşa indicau dovezile. Dar ele ofereau o imagine înşelătoare, fiindcă nu eu eram vinovată.

— Ştiu.

— Nu, nu ştii! Cum ai putea să ştii? În toţi anii aceştia mi s-a repetat că sunt vinovată. Mi s-a oferit şansa de a-mi schimba pledoaria în omor prin imprudenţă, ca să mi se reducă pedeapsa. Mi s-a cerut să merg la prelegeri, unde să vorbesc despre fapta mea şi impactul ei, şi

astfel să fiu reabilitată. Dar n-am putut. *Nu am vrut.* Cum să pledez omor prin imprudenţă, când nu-l omorâsem eu? Cum să vorbesc despre fapta mea, când n-o comisesem eu? Toţi mă îndemnau, necontenit, să-mi recunosc crima sau îmi sugerau, pe ocolite, că nu mă vor recomanda pentru eliberare condiţionată etc. Dar, în acelaşi timp, datorită faptului că nu eram ca restul fetelor de vârsta mea, că munceam din greu şi mă ţineam departe de conflicte, droguri şi chestii din astea, îmi încredinţau mereu treburi importante. Ştiau că, neoficial, studiam să-mi iau diploma şi m-au încurajat să urmez un curs la Universitatea Populară. *Totuşi,* în ochii lor, rămâneam o deţinută. O *criminală.* Era ca şi cum, pe de-o parte, ştiau că eram nevinovată, şi pe de alta, mă pisau să mărturisesc. Şi aşa, vreme de douăzeci de ani.

— Nu mă mir că eşti furioasă, remarcă Alain. Şi eu aş fi. Oricine ar fi, de fapt.

— Nu înţelegi! urlu eu. Pur şi simplu, nu înţelegi.

Cum să înţeleagă, dacă rezumă faptele în felul ăsta? Când, în opinia lui, douăzeci de ani de iad se pot rezuma într-o propoziţie de genul, „Oricine ar fi furios”?

Cu degetele mari, îmi mângâie podul palmelor şi se apleacă spre mine până unde-şi îngăduie, fără să mă atingă.

— Fă-mă să înţeleg, atunci. Vreau să-mi explici, până înţeleg. OK?

Mă uit la el lung, întrebându-mă cum aş putea face asta.

— Mai întâi, o să sun la spital, să aflu cum se simte Serena. Pe urmă, o să stăm amândoi aici, iar tu o să-mi povesteşti, până o să înţeleg prin ce-ai trecut.

— N-o să folosească la nimic, zic, clătinând din cap. Nu te pot face să înţelegi.

— Trebuie să încerci, pentru că situaţia asta nu poate continua, Poppy.

— Ce?

După voce, îmi pare că mă ameninţă.

— Nu poţi continua s-o pândeşti şi s-o urmăreşti pe Serena.

— N-o să mai fac asta. Mai devreme, m-am hotărât să mă opresc.

Strânge din buze. Vrea să spună ceva, dar îi e teamă. De ce, crede c-o să mă transform iarăşi în Poppy Puşcăriaşa? C-o să-mi arăt latura „înfricoşătoare”?

— Ce-ai făcut tu, reia el, pe acelaşi ton blând, a fost un gest impulsiv, un gest pe care ai simţit că trebuie să-l faci, nu pe care ai vrut să-l faci. Mi-e teamă că senzaţia asta ar putea să revină. Că o să-ţi reiei pânda, pentru că n-o să reuşeşti să te abţii.

— O să reuşesc să mă abţin.

— Poppy, eşti nevinovată. Crezi că nu poţi dovedi asta decât dacă o convingi pe Serena să mărturisească. Cum vei face asta, dacă te ţii

departe de ea?

— Nu… nu ştiu, dar găsesc eu o metodă.

— Exact la asta mă refeream. În câteva zile, după ce se vor mai disipa teroarea şi şocul produse de episodul ăsta, când resentimentele faţă de ea vor începe să iasă din nou la suprafaţă, îţi vei dori să revii la situaţia de dinainte. Să preiei din nou controlul. Ea a fost răspunzătoare pentru prăbuşirea lumii tale, pentru neputinţa la care ai fost redusă, aşa că vei simţi din nou nevoia să deţii controlul, *puterea*. Cea mai simplă cale este să te întorci la ce făceai înainte.

— Greşeşti.

— Poate. Dar nu-ţi uita ideea. Mă duc să-mi aduc telefonul mobil. Am numărul cuiva de la spital, care te-ar putea ajuta. OK?

Dau din cap că da. Greşeşte. Oi fi eu un monstru, care-şi doreşte ca fiinţa care m-a transformat în monstru să plătească, dar n-o să mai fac ce-am făcut. Ziua de azi a fost semnalul de alarmă de care aveam nevoie. Accidentul Serenei, figura soţului ei… Mă cutremur când mă gândesc la toate astea. Nu, nu mă mai pot întoarce la aşa ceva.

Casa lui Alain e primitoare şi caldă, un loc drăguţ, aranjat după ultima modă, cu şeminee, parchet şi ferestre largi.

Mă ridic, îmi scutur picioarele şi străbat camera, îndreptându-mă spre spaţiul de lucru. Acesta se află în locul unde majoritatea celor la care fac curat şi-au amenajat sufrageria. În birou, mă întâmpină un haos de hârtii şi de cărţi, iar în mijloc, în ochiul furtunii, se află computerul lui.

Aproape că uitasem de slujba lui adevărată şi de faptul că, la început, mă „studia”, motive pentru care ne şi despărţiserăm. Dar şi pentru care îl sunasem. Având în vedere modul îndoielnic în care se purtase cu mine, nu-i mai dădea mâna să mă judece. Deşi, acum mă întreb dacă m-ar fi judecat vreodată, indiferent de circumstanţe.

Pe ecranul computerului se rotesc mai multe luminiţe colorate, prinse într-un model. Pe birou e dezastru. Nu-mi imaginez cum poate să lucreze în condiţiile astea. Arunc o privire la blocnotesul de pe tastatură şi-n ochi îmi sare numele meu. Mi-a desenat numele cu litere mari, unele dintre ele fiind umplute cu liniuţe schiţate în cerneală. În interiorul literei „O” a desenat o inimioară albastră, în colţuri, pe care a colorat-o de mai multe ori, până ce hârtia s-a îmbibat cu cerneală, până ce i s-a umplut inima.

Întind mâna s-o ating, îmi plimb degetul peste inimioara asta albastră. Atingerea îmi declaşează un nou soi de teamă, care-mi strânge stomacul. „Te iubesc. Te iubesc enorm.” Astea au fost cuvintele lui Alain.

Cum? Cum poate să iubească un monstru? *Ce l-a apucat*? mă întreb în gând.

Dar eu am iubit un monstru. L-am iubit pe Marcus. Şi uite unde m-a

adus iubirea asta. Uite la ce s-a ajuns.

Aud scârţâitul paşilor lui Alain, care se plimbă în sus şi-n jos, la etaj, murmurul vocii lui răzbătând până la mine. Vorbeşte la telefon.

Ce l-o fi apucat?

Retrag iute mâna de pe blocnotes şi mă hotărăsc să plec.

Trebuie să plec de aici. De lângă el. Să mă îndepărtez de toate astea. Trebuie să fiu singură, să mă gândesc la ce am de făcut în continuare. O să aflu veşti despre Serena pe alte căi.

Acum, însă, trebuie să ies de aici.

Închid binişor uşa de la intrare. Nu vreau să ştie c-am plecat, pentru că probabil că se va repezi pe scări şi va încerca să mă oprească. Va încerca să fie amabil cu monstrul. Şi se ştie doar: e mai înţelept să nu hrăneşti monştrii, deoarece vor vrea întotdeauna mai mult şi mai mult.

— O să se facă bine, îmi zice el.

Nu m-am dat peste cap să mă ascund. Afară, lumea plânge. Un şuvoi de lacrimi se revarsă din cer, tresăltând pe pielea netedă a promenadei. Am ascultat zgomotul ploii bătând în acoperişul gheretei de pe plajă, şi m-am străduit să număr picăturile.

— Se bănuieşte c-a fost un atac de panică. A intrat în hiperventilaţie, de aceea n-au mai ţinut-o picioarele şi s-a prăbuşit, lovindu-se la cap. Dar o să fie bine.

Stau pe masa verde – n-am avut energia să desfac un şezlong – şi continuu să mă uit fix în podea, dând din cap la auzul ştirilor, copleşită de un val blând de uşurare.

Adidaşii lui sunt uzi. Par a fi costat o grămadă de bani. Şi sunt uzi. La fel sunt şi pantalonii şi ce reuşesc să văd din pardesiul bej. Lumea l-a acoperit cu lacrimi? Ce motive o avea lumea să fie aşa de posomorâtă?

— Vrei să te culci cu mine? îl întreb, fără să mă obosesc să-mi ridic privirile să-i văd reacţia.

Reacţia imediată e tăcerea. Genul de tăcere care-mi spune că nu ştie dacă există un răspuns corect la întrebarea mea, dacă nu cumva i se întinde o cursă.

— Putem s-o facem aici. Sau la tine acasă. Chiar şi acasă la ai mei. Oriunde, de fapt. Dacă vrei.

— Da, vreau, îmi spune el precaut, de parcă ar păşi pe un teren minat. Dar ce-mi doresc mai mult este să mă faci să înţeleg prin ce-ai trecut.

Se aşază pe podea, ignorând mica băltoacă adunată de la hainele lui şi de la crăpătura din tavan.

— *Am nevoie* să înţeleg prin ce-ai trecut.

— De ce? îl întreb, ştiind că dacă va spune că mă iubeşte, o să

vomit.

Cuvintele astea nu mai înseamnă nimic. Marcus le repeta mereu, iar eu puneam imediat botul, aşa de proastă şi naivă eram. Marcus nu mă iubea, îmi spunea doar că mă iubeşte, dar făcea lucrurile alea îngrozitoare. Ce iubea el era controlul asupra mea. Poţi să repeţi cuvântul „iubire”, până ajunge la fel ca, „nisip” sau „fraier”. Îşi pierde orice semnificaţie, dacă îndărătul lui nu se mai află nimic.

— Nu te poţi întoarce la cum erai înainte, vine răspunsul lui Alain. Trebuie să faci asta, pentru tine. Furia asta nu te va părăsi decât atunci când te vei face auzită. Las-o pe Serena, uită de Marcus, gândeşte-te numai la Poppy. Şi spune-mi. Povesteşte-mi despre Poppy, despre viaţa ei. Spune-mi prin ce-ai trecut. Vorbeşte cu mine. Vreau să înţeleg.

— Nu ştiu cum, zic eu, clătinând din cap.

— Ba ştii. Începe cu începutul.

— Cerul nu-i un colţ de pătură din petice, spun eu într-un final. Când e brăzdat de doi, trei drugi negri, când e prins între ochiurile unei plase de sârmă. Cerul e necuprins şi adânc şi în stare să mă sufoce.

Partea a şaptea

Serena

Evan vrea să-i povestesc despre vremurile acelea. Despre ce s-a întâmplat şi cum de-am ajuns amestecată în toată povestea.

A venit în dormitor, acum trei nopţi, s-a întins pe pătură şi a început să vorbească. Despre nimic anume, apoi, brusc, m-a întrebat:

— Ce fel de om era *el?* De ce nu-i pronunţi niciodată numele? Ce s-a petrecut în seara aceea? În seara în care *el* a murit.

Până atunci îi mângâiasem părul ţepos şi fin, dar m-am oprit. Viaţa mea actuală, cea pe care-o iubeam, fusese şi aşa destul de contaminată de trecut: de coincidenţele repetate, de Poppy şi pretenţiile ei nebuneşti, de hotărârea mea de-a nu-i spune lui Evan, de sentimentul de culpă ce mă îmboldise s-o ajut pe Poppy. Gata, contaminarea asta, a vieţii mele din prezent cu viaţa mea din trecut, trebuia să înceteze. Viaţa mea din prezent trebuia să se vindece, iar asta n-avea să se întâmple dacă permiteam trecutului să facă parte din ea.

Voiam să am compartimente separate pentru tot, şi ca tot ce se întâmplase atunci – tot ce avea legătură cu *el* – să intre într-un compartiment încuiat, cu uşa sudată, broasca înfundată şi cheia, pierdută definitiv. Nu voiam să mai aud de *el.* Când i-am spus şi lui Evan asta, a părut să înţeleagă. Încă mai dormea în camera de oaspeţi, dar înţelegea. Sau, cel puţin, aşa mi s-a părut.

Deoarece acum stau pe pat şi mă uit cum îşi face bagajul. Mă părăseşte. Nu pe copii, nu familia noastră, doar pe mine. Nu pot să vorbesc cu el, nu pot fi sută la sută sinceră cu el, iar el nu mai suportă.

E ciudat să te uiţi la cineva cum te părăseşte. Poate că de asta a stat în grădină, atunci când m-a obligat pe mine să plec. „Ciudat” nu-i chiar un termen potrivit. „Oribil” ar fi mai aproape de realitate.

Vreau să mă întind şi să-i imobilizez mâinile de doctor, mari şi blânde. Vreau să iau toate hainele pe care le-a aşezat, atent împăturite, în genţi şi să le pun la loc în sertare sau să le agăţ în şifonier. Vreau să-l opresc, dar, fizic, nu pot. Sunt împietrită. Aş putea să încerc cu un cuvânt, două. L-aş putea opri, aş putea opri destrămarea căsniciei noastre, dar asta e deja altă problemă.

— Nu-l iubeşti? mă întrebase Mez, când îi spusesem ce vrea de la mine, la telefon.

I-am răspuns că da.

— Atunci, de ce nu-i spui?

I-am explicat situaţia, care erau sentimentele mele, de ce nu povestisem nimănui, şi mai ales lui.

— Mă rog, în definitiv, e căsnicia ta. Dacă nu vrei să faci tot ce-ţi stă în puteri s-o salvezi, atunci asta e. Apropo, după mine, are dreptate să întrebe. Eu mi-am dorit dintotdeauna să te întreb, dar n-aş fi

suportat să aud.

I-am spus că, prin asta, a vrut de fapt să sugereze că n-ar fi suportat să audă ceva ce i-ar fi întărit presupunerea iniţială – anume, că sunt o criminală.

— Parcă nu trebuia să mai abordăm subiectul, îmi replicase ea.

I-am reamintit că ea îl deschisese, nu eu. Ea voise să ştie ce se întâmpla cu Evan, iar eu fusesem obligată să-i răspund.

— Bine, atunci permite-mi să reformulez: dacă eşti nevinovată, nu ai nimic de ascuns, spune-i.

Asta nu-i chiar adevărat. Am ceva de ascuns. Şi vreau să ascund lucrul ăsta, de el. Dintre toţi oamenii din lume, de el vreau să-l ascund. Nu vreau ca Evan să mă judece, să se îngrozească de ce-i voi spune. Nu vreau să se îngrozească, aşa cum mă îngrozesc eu, de fiecare dată când îmi amintesc.

— Cred că asta e tot, zice el, privindu-şi gentile de voiaj aşezate pe pat, precum nişte uriaşe pietre furate de pe plajă.

Asta e ce voise *el* să spună, de fapt, atunci când mă ameninţase că mă omoară. Nu pe mine, direct, ci tot ce era bun şi frumos în viaţa mea. Dacă Evan pleacă, *el* va fi ucis şi fericirea copiilor mei. Va fi ucis şansa lor la un cămin fericit, la a creşte cu ambii părinţi alături. Sunt sigură că am putea găsi o nouă fericire, şi-n absenţa lui Evan, dar copiii vor fi obligaţi să se împartă între părinţi şi să creadă că eu nu luptasem destul pentru ca familia să rămână unită.

Unele situaţii sunt ireconciliabile, unele lucruri sunt irecuperabile. La noi, nu e cazul. Unele căsnicii şi relaţii se perimează dincolo de orice speranţă de îndreptare. A noastră, relaţia din cuplul nostru, nu. Tot ce trebuie să fac e să-mi recunosc greşeala. Să mărturisesc.

Cum era expresia aia americană? Să devin stăpână pe adevărul meu.

Trebuie să mărturisesc adevărul, pentru a-l împiedica pe soţul meu să mă părăsească. Chiar dacă, totuşi, mă va părăsi, chiar dacă nu va înţelege sau nu va suporta adevărul şi va pleca, voi şti că cel puţin am încercat. Că am încercat tot ce e omeneşte posibil.

— L-am iubit.

Evan se mişcă lent, se roteşte pe călcâiele picioarelor încălţate numai cu şosete şi se întoarce cu faţa la mine. Eu stau pe pat, cu picioarele încrucişate, incapabilă să-mi desprind privirile de pe comutator. Alături, pe perete, cineva storcise o muscă, dar nu curăţase locul.

— Mi-e ruşine din pricina asta, continuu eu. Mi-e ruşine, pentru că, după tot ce mi-a făcut, eu n-am încetat să-l iubesc. L-am urât, dar l-am şi iubit. Nu pot să vorbesc despre ce s-a întâmplat, fiindcă, până în ultima clipă, şi chiar şi după aceea, am continuat să fiu îndrăgostită de el. Iar ăsta e un motiv de imensă ruşine. A fost un om oribil. Un om oribil, îngrozitor. M-a terorizat mental, fizic şi emoţional, vreme de

doi ani; am văzut cum i-a făcut toate astea şi lui Poppy, şi totuşi… încă-l mai puteam iubi.

Evan se aşază pe marginea patului. Mă ascultă. Ascultă cum îi explic de ce am o părere aşa de proastă despre mine însămi.

— N-aş putea recunoaşte asta în faţa nimănui, nici măcar a lui Poppy, şi ştiu că probabil şi ea a simţit la fel, pentru că a fost lângă el aproape la fel de mult timp. În ciuda lucrurilor pe care le-a făcut… niciuna n-a plecat. Chiar şi la tribunal, când ne luptam să ne păstrăm libertatea, o părticică din noi – din mine, cel puţin, dar presupun că era valabil şi în cazul ei – încă îl mai proteja. Am povestit ce ne-a făcut, dar nu în cele mai mici detalii. Oricum, n-ar fi crezut nimeni ororile acelea. Cum ar putea cineva, întreg la minte, să iubească o fiinţă ca el? Nu ştiu răspunsul la întrebarea asta, zic, ridicând din umeri. Tot ce ştiu e că eu l-am iubit. Iar evenimentele din noaptea aceea s-au petrecut numai din cauza lui Poppy. Credeam c-o să mă omoare, o perspectivă nu tocmai plăcută; mă pregătisem să-l înfrunt, eram gata să mă lupt cu el, dar ce m-a determinat, în ultimă instanţă, să reacţionez, să ripostez, a fost Poppy. O uram, o uram cu adevărat, dar unicul motiv pentru care am reacţionat, pentru care l-am înfruntat, a fost faptul că voia s-o omoare. Şi nu puteam să permit una ca asta.

Poppy

Îl las pe Alain dormind, mă dau jos din pat şi, înşfăcând halatul lui cenuşiu, mă strecor afară din dormitor, acoperindu-mi trupul gol, odată ajunsă afară. Suntem în mai, dar e destul de răcoare, aşa că treptele din lemn, pe care le cobor acum, sunt reci la atingerea tălpilor mele goale.

Nu ne-am mai dezlipit unul de celălalt, de aproape patruzeci şi opt de ore, majoritatea fiind petrecute adânciţi în conversaţie. În pauze, am mâncat, am băut, am făcut duş şi am dormit. Nimic altceva. Am fost tentată să mă reped până acasă, să-mi iau nişte haine curate, periuţa de dinţi şi alte mărunţişuri trebuincioase, dar ştiu că, de îndată ce voi păşi dincolo de uşă, de îndată ce ne vom deschide către lumea exterioară, vraja se va rupe. Nu voi mai fi în stare să vorbesc, să explic, nu voi mai putea să-l fac să înţeleagă.

Străbat livingul cufundat în întuneric, către fereastră, pe care o deschid de-un deget, cât să împiedic scurgerea magiei, dar suficient ca să iasă fumul de ţigară. Mă ghemuiesc în fotoliul de lângă geam, îmi iau pachetul şi bricheta, aşez scrumiera pe braţul fotoliului şi strecor o ţigară între buze.

În aceste două zile, nu am discutat deloc despre noaptea cu pricina. N-am vrut eu, pur şi simplu. E destul de dificil să mi-o readuc în memorie, aşa că, de regulă, evit s-o povestesc în detaliu, să zgândăresc hoitul ideilor mele nefericite despre iubire. Acum, însă, o voi face.

Pun capacul brichetei şi trag din ţigară, aducând-o la viaţă.

O să-mi îngădui, mie însămi, să mă duc cu gândul într-acolo, fiindcă am spus tot ce aveam de spus. Toate câte le strânsesem în mine au fost eliberate, creându-se astfel puţin spaţiu necesar unei guri de oxigen pentru memoria mea. Spaţiu ce-mi va permite să nu fiu copleşită de panică, atunci când mă gândesc.

Închid pleoapele şi dau timpul înapoi. Mintea mea îi urmează cursul, zburând către seara aceea de demult.

Nu a început atunci, fireşte.

Nicio poveste nu începe în noaptea în care se sfârşeşte.

Serena

Iunie 1988

Mă săturasem. Mă săturasem şi mă hotărâsem să-l părăsesc.

Motivul nu era, aşa cum îmi închipuisem, faptul că-mi ajunsese. Sigur că mai puteam îndura. Mai puteam încă mult şi bine. Puteam să înghit orice-mi băga pe gât, ultimii doi ani stând mărturie vie, dar mă hotărâsem să pun piciorul în prag.

Dacă asta avea să-mi atragă moartea, eram pregătită. Să mă omoare, abia nu mai sufeream. Din pricina lui, mi se tăiaseră toate căile de comunicare: nu mai puteam vorbi cu surorile mele, nu aveam niciun prieten, fiindcă lui nu-i plăcea să mă vadă în compania altor oameni. Vorbeam cu oamenii alături de care lucram la supermarket, dar nu socializam niciodată. Întreaga mea viaţă ajunsese să se rezume la el, la satisfacerea nevoilor lui, la evitarea crizelor lui de furie şi la dorinţa de a-l vedea descotorosindu-se de Poppy. Asta nu era viaţă. Mă maturizasem. În sfârşit, nu mai eram fetişcana naivă, de cincisprezece ani, căreia îi răpise virginitatea, care se transformase în jucăria lui obedientă.

Când mi-a deschis uşa, a ştiut. A ştiut că ar fi fost zadarnic şi să mă bată, şi să mă ignore, şi să-mi spună că mă iubeşte. Eram hotărâtă să-l părăsesc. Într-un fel sau altul, relaţia noastră era pe cale să se încheie.

Retrospectiv, sunt conştientă că n-ar fi trebuit să merg acolo. Ar fi trebuit să-l sun. Dar, dintr-un motiv oarecare, m-am dus. M-am dus să-i spun. Să-i spun clar şi răspicat, ca o femeie adultă ce eram.

Chipul lui, de obicei încremenit într-o perpetuă expresie de încredere, a părut o clipă umbrit de incertitudine, dar n-a zis nimic. S-a tras într-o parte, să mă lase să intru.

— Cărui fapt îi datorez această îndoielnică plăcere? mă întrebă el, în drum spre living, unde se aruncă pe canapea.

Se aşeză confortabil, cu coapsele uşor împinse în faţă, îşi lăsă capul pe-un umăr şi întinse braţele în lături, pe spătar.

— Am venit să vorbesc cu tine, i-am răspuns, uimită că vocea mea, care fusese atâta vreme timidă, şoptită şi timorată, suna în felul acela.

Da, era adevărata mea voce. Glasul pe care-l avusesem înainte să-l cunosc pe el. Era normal, banal. Aşa ca mine. Aşa cum fusesem înainte de povestea asta.

— Atunci, vorbeşte, iubito. După, am altă treabă. Ştii că azi e seara lui Poppy, nu?

Cred că voia să mă testeze. Să-mi trezească o reacţie, fiindcă asta ar fi fost o slăbiciune de exploatat, o dovadă, în ochii lui, că nu eram complet liberă. Că nu mă săturasem definitiv. Când văzu că nu spun nimic, în ochi şi-n jurul gurii îi apărură semne de dezamăgire. O clipă,

m-am întrebat cine era Poppy. Atât de hotărâtă eram să termin odată totul, că uitasem de „cealaltă”. Uitasem că-l împărţeam, că, probabil, nu-i păsa prea mult de faptul că-şi pierdea una dintre victime. Doar că existau şanse să-i pese, mai ales fiindcă nu plecase el primul.

Mi-am dres glasul, ca să mă asigur că n-o să mă bâlbâi, că ceea ce aveam de spus va fi clar, concis şi la obiect – aşa cum zicea el c-ar trebui să fie eseurile mele.

— Nu mai vreau să fiu cu tine. Vreau să ne despărţim. În seara asta. Nu mai vreau să fiu cu tine.

Ochii i se îngustară, iar colţul din dreapta al buzei de sus se ridică uşor, într-un rânjet. Îşi plimbă încet privirea asupra mea, din vârful degetelor de la picioare până-n vârful capului. Îmi strânsesem părul la spate şi purtam o pereche de blugi, un tricou alb larg şi geaca din denim prespălat. Ura să mă vadă aşa. Însă crima supremă era că încălţasem tenişii negri. Dintre toate obiectele de îmbrăcăminte din garderoba mea, cel mai mult ura tenişii aceia. Zăbovi o vreme asupra lor, apoi îşi ridică iarăşi privirea, ca un şarpe care se târăşte, spre faţa mea. Rânjetul deveni mai pronunţat.

— Cine e tipul? Presupun că această explozie bruscă de nesupunere e pricinuită de vreun nespălat, pe care l-ai agăţat între timp. Cine e? Spune-mi, ca să-l rup în bătaie.

— Tu. „Tipul” eşti tu. Nu mai vreau să fiu cu tine.

Acum şase luni, nu i-aş fi spus în ruptul capului aşa ceva. Nici măcar acum o săptămână. În clipa aceea, însă, nu-mi mai păsa, deci puteam să spun orice. Când nu-ţi mai pasă, nu-ţi mai faci griji c-o să păţeşti ceva. Te arăţi nesăbuit şi fără prea multă minte, şi duci lucrurile la bun sfârşit.

— Nu vorbeşti serios. Mi-aş dori să fie aşa, dar nu e. O să te întorci înainte de sfârşitul săptămânii, cerşind să te primesc înapoi.

— N-ai decât să crezi asta, dacă te face mai fericit. Eu plec. Dar trebuia să-ţi spun şi ţie.

— Hei, aşteaptă! zise, aplecându-se în faţă şi deschizând braţele, parcă a reconciliere, dar ştiam că era o iluzie. Gata, asta e tot? Eu n-am dreptul la replică? N-am dreptul să discut cu tine despre asta? Măcar să încerc să te conving să te răzgândeşti? Adică, ce-s fazele astea? De Poppy e vorba? Pentru că pot s-o rup cu ea chiar în seara asta, dacă vrei. Ce e? Draga mea, te iubesc. Pot să mă schimb.

Exact aici era buba. Nu putea să se schimbe. Nici nu voia. Nu era prima dată când auzeam propoziţia asta şi, de fiecare dată, lucrurile se sfârşeau la fel: sufeream de pe urma bătăii primite, minţeam când explicam de unde mă alesesem cu vânătăile, mă străduiam să găsesc o cale de-a evita o altă bătaie. Mă săturasem.

— Nu vreau să te schimbi, i-am zis. Pentru că nu mai vreau să fiu cu tine.

Cineva îmi spusese odată că, dacă, într-un discurs, repeţi o sintagmă-cheie, te asiguri că esenţa mesajului tău va rămâne în mintea ascultătorilor şi vei ajunge să crezi neclintit în ceea ce spui.

— Dar te iubesc, Serena. Te *iubesc*. N-am mai simţit niciodată aşa, pentru nicio altă femeie.

Nu pune inimă în ce spune. Rosteşte cuvintele fără vreo umbră de emoţie. Sau, poate că aşa a fost dintotdeauna: a rostit dintotdeauna cuvintele astea fără vreo umbră de emoţie, fără dragoste sau sinceritate, iar eu nu fusesem în stare să-mi deschid ochii. Perpetuu orbită de grija de a nu-l supăra, de-a nu-i trezi mânia, de-a evita să-i dau un prilej să mă lovească, nu observasem nimic din toate astea. Îmi scăpase faptul că era o fiinţă unidimensională, de fapt. Abia acum băgasem de seamă.

Un ciocănit, urmat de un semnal scurt al soneriei de la intrare, ne întrerupse. Ăsta era codul lui Poppy. Al meu era sonerie, apoi ciocănit.

— Nu-ţi uita ideea, scumpo, nu-ţi uita ideea îmi zise, sărind în picioare.

În loc să meargă direct la uşă, trecu mai întâi pe la bucătărie. Între timp, Poppy nu mai bătu nici nu mai sună. N-ar fi îndrăznit. Ca şi mine, ştia ce-i bine pentru ea.

Ce-ar fi fost bine pentru mine, însă, ar fi fost să plec imediat. Îi spusesem şi eram sigură că pricepuse, deci ar fi fost cazul să plec. Nimic din locul acela nu-mi aparţinea: hainele şi lenjeria mi le cumpărase el. Nu le voiam, nu aveam nevoie de ele. Mă puteam întoarce la ţinuta de adolescentă, ceea ce eram, de fapt. Nu mai eram obligată să mă îmbrac ca să-i plac lui.

— Poppy, o salută el, poftind-o, în sfârşit, înăuntru. Intră, intră! Avem un oaspete surpriză. N-ai să ghiceşti cine-a venit!

S-a cam speriat când m-a văzut. S-a holbat la mine cu ochi mari, rotunzi şi temători, ca de bufniţă, dar nu din pricină că mă găsea acolo, ci din pricina ţinutei. În ochii ei largi, de bufniţă, am citit că era şi ea în aceeaşi situaţie ca şi mine. Şi ea venise ca să pună capăt relaţiei lor. Iar acum, dând peste mine, se temea că nu va izbuti în ce-şi propusese. Probabil că ghicise, din felul în care eram îmbrăcată, după tenişii din picioare, că şi eu urmăream acelaşi scop. Doar că ajunsesem înaintea ei.

Am decis să rămân. Fusesem pe punctul de-a mă eschiva, de-a pleca, dar ştiam că, în cazul ăsta, s-ar fi răzbunat pe ea. Poppy ar fi rămas prizoniera lui, pentru totdeauna. N-ar mai fi putut să plece, fiindcă, deşi luase decizia asta, deşi intenţiona şi ea să-l părăsească, faptul că eram acolo constituia o piedică. Poate într-atât încât avea să decidă s-o lase pe altă dată. Adică, pe niciodată. Nu voiam ca, din pricina mea, să rămână cu el măcar o secundă în plus. Nu voiam s-o mai bată. O uram, dar nu voiam să i se mai întâmple ceva rău.

Când el a intrat în încăpere, am realizat că urma să mai rămân, fie că-mi plăcea, fie că nu. În spatele lui, i-am zărit sclipirea. Am zărit sclipirea cuţitului.

— Mă bucur că ai venit, Poppy, îi zise el, încă ţinând cuţitul la spate.

Nu eram sigură dacă îl văzuse sau nu, sau ce-şi închipuia ea că face, dar, din locul în care mă aflam, îi vedeam conturul, mânerul din lemn cafeniu-închis, lama lată şi ascuţită.

Poppy stătea complet nemişcată, incapabilă să se decidă între a-l întreba de ce se bucură c-a venit şi a urla că-l părăseşte. Era limpede că nu observase ce ţinea el la spate şi, cunoscând-o, ştiam că, în secunda în care ar fi observat, s-ar fi panicat. Poate că n-ar fi ţipat, dar s-ar fi panicat. Nu s-ar fi făcut că nu vede, n-ar fi declanşat o căutare mentală frenetică a unui mod de-a ne salva, nici măcar n-ar fi încercat să comunice cu mine telepatic. S-ar fi aruncat cu capul înainte în valurile de panică, un gest care ne-ar fi pierdut pe amândouă.

Cu paşi mari, el ajunse în mijlocul camerei, fără să mă scape o clipă din ochi, încercând să mă intimideze şi să mă împiedice să o iau la fugă, cât nu era pregătit. Probabil că ideea era să văd ce ţinea în mână, să ştiu că intenţiona să-şi respecte cuvântul dat mai devreme.

— Poppy, draga mea, am decis c-a sosit clipa. Ştiu c-ai avut mare răbdare cu mine, dar am hotărât că ai dreptate. Ar trebui să mă despart de Serena.

Ochii de bufniţă ai lui Poppy crescură şi mai mari.

— Am găsit o cale de-a fi împreună şi de-a ne asigura că Serena nu ne va mai deranja. Fiindcă ştii şi tu cum e ea. Chiar dacă-i dau papucii, va continua să vină aici, să ne facă probleme. Ba s-ar putea să le povestească şi altora – minciuni, fireşte – că am început să mă văd cu ea, pe când mi-era încă elevă. Şi ştii şi tu cum e cu proasta reputaţie. M-ar distruge. Nu, n-ar fi corect faţă de mine. Astfel, am decis că singura cale este să mă asigur că nu se va mai întoarce. Şi că nu va povesti nimănui.

Cu fiecare cuvânt de-al lui, Poppy încremenea tot mai tare. În sfârşit, se prinsese care-i erau intenţiile. Începea să intuiască ce ascundea la spate. Nu ştiu dacă o ameninţase şi pe ea, vreodată, cu cuţitul – în niciun caz nu vorbeam, nu ne comparam impresiile sau vânătăile, căci ne displăceam profund – dar dacă aşa stăteau lucrurile, atunci ar fi ştiut sigur. Ar fi ştiut sigur ce urma să facă.

Nu credeam c-o s-o facă, bineînţeles. Nu credeam că e serios. Nu era la fel de simplu ca a trage o palmă cuiva, sau a o lovi cu piciorul, pe când zace la podea, bătută. Nu se compara cu a smulge braţe din încheietură sau a trage cuiva pumni în spate, în vreme ce-i spui să plece de lângă tine. A ucide pe cineva nu putea fi aşa de simplu. N-

avea s-o facă. Să ameninţe, da. Să pretindă că vorbeşte serios, punând chestia asta în scenă, de faţă cu Poppy, da. Dar să treacă la fapte… nu. N-ar fi fost capabil. Nu era chiar atât de rău.

Cu mişcări lente şi precaute, dădu la iveală cuţitul. Era unul dintre cele mai mari, ascuţit de mine cu numai două săptămâni în urmă. Lama lui ar fi putut să taie norii în feliuţe subţiri, simetrice, egale, gata să fie unse c-un strat gros de soare.

— Vreau s-o înlături definitiv din viaţa noastră, îi zise el lui Poppy. Vreau s-o elimini, pe ea şi influenţa ei nefastă asupra noastră. Vreau s-o omori.

Îi întindea mânerul cuţitului. Involuntar, ea se trase îndărăt.

— Haide, iubito, e singura soluţie, o ştii şi tu. Vreau să fiu cu tine şi, dacă faci asta pentru mine, dacă-mi faci acest neînsemnat favor, vom putea fi împreună pentru totdeauna. Am… am putea chiar să ne căsătorim.

Da, Poppy, aţi putea chiar să vă căsătoriţi. De ce n-o întrebi pe Marlene cum i-a mers ei? Întreab-o de ce sună întruna, de ce vine mereu pe-aici, să-i spună verde-n faţă s-o lase în pace. De ce i-a spus, săptămâna trecută, c-o să obţină un ordin de restricţie împotriva lui. Da, Poppy, de ce n-ai vrea să te măriţi cu cineva ca el?

Partea cea mai proastă era că eu n-aş fi zis „nu” la o eventuală cerere în căsătorie. În ciuda a tot ce îndurasem din pricina lui, aş fi considerat căsătoria un nou început atât de necesar; m-aş fi convins singură că situaţia se va schimba, că bătăile vor înceta, că ne vom întoarce la cum eram înainte. Nu mi-ar fi trecut prin minte că relaţia de dinainte existase numai pentru că mă manipulase. Încet şi subtil, dar hotărât. Probabil că-şi pusese în gând să mă seducă încă din clipa în care realizase ce fel de fire eram: liniştită, studioasă, cam singuratică, genul de fată care ştia să păstreze un secret. Relaţia noastră nu fusese nicicând una plină de iubire, una adevărată, pe care să întemeiezi o căsnicie.

Îi întinse şi mai insistent cuţitul, evident surprins că nu i-l smulsese imediat din mână, ca să mi-l împlânte în piept. „N-o s-o lase”, mi-am zis. „O să-mi dea numai impresia că intenţionează s-o lase să ducă gestul până la capăt, ca să mă sperie şi să mă cuminţească. N-o s-o lase să mă omoare. Se joacă doar.”

— Nu asta ai vrut de la început, să fim împreună? Nu la asta ai visat zi şi noapte?

Cuvintele lui sunau iarăşi a gol. Erau rostite cu vocea aceea cufundată în miere, de care se folosea ca să mă convingă de orice – să mă convingă că îi părea rău şi că nu se va mai întâmpla – dar, între timp, urechea mea devenise surdă la tonalităţile ei. Acum, auzeam adevărul. Iar adevărul era că nu simţea nimic. Asta ar fi trebuit să mă sperie. Deoarece un om capabil de ce-mi făcuse el mie, şi care nu arăta

niciun soi de remuşcare, ba dimpotrivă, probabil că era total insensibil. Iar cineva care nu simte nimic e în stare să ucidă fără niciun fel de problemă. Dar nu-mi era teamă. În adâncul inimii, ştiam – da, *ştiam* – că era un om bun. Că mai era un strop de omenie în sufletul lui.

Eram tot o copilă prostuţă, înţelegeţi? Chiar dacă-mi arătase de nenumărate ori ce soi era, eu încă mai credeam că nu e lipsit de inimă. Ei bine. Genul ăsta de convingeri mă aduseseră unde eram. Adică, în sufrageria unui bărbat care încerca să-şi convingă iubita să mă omoare. Genul ăsta de convingeri mă îndemnaseră să rămân alături de un bărbat care mai avea şi pe altcineva.

— Nu-ţi face griji în privinţa poliţiştilor. O să le spunem că ea a început, c-a sărit la noi şi-a trebuit s-o omorâm, ca s-o potolim. Nu-ţi face griji, îi repetă, întinzându-i iarăşi cuţitul. O să te apăr eu. O să mint pentru tine.

Nu. Poppy scutură din cap în semn că nu. Nu ştiu care dintre noi era mai surprins: el sau eu. Ea-şi însoţi gestul ferm, fără echivoc, cu un cuvânt:

— Nu.

El înainta câţiva paşi către mijlocul camerei, astfel încât s-o poată vedea, dar să fie mai aproape de mine.

— Ce-ai zis?

Da, aceeaşi întrebare îmi stătea şi mie pe limbă. Era o revelaţie să aud aşa ceva. Să ştiu că e posibil. Să ştiu că i se poate riposta aşa – cineva a putut şi chiar i-a spus „Nu”, cu voce tare.

— Nu, repetă Poppy, pe un ton încă şi mai hotărât. Şi te părăsesc. S-a terminat. Nu vreau să mai fiu cu tine.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de surprins, atât de speriat. Şocul şi neîncrederea îi erau săpate adânc pe figură.

— Am auzit bine, ai zis „nu”? întrebă el cu un glas adânc, ce sugera pericolul – o viperă stătea să ţâşnească.

— Nu vreau să mai fiu cu tine. Şi n-o să-i fac rău Serenei.

El se roti spre mine, cu ochii mijiţi.

— Voi, jigodiilor, aţi copt chestia asta împreună, zise el, rânjind. Credeţi, ticăloaselor, că-mi puteţi face mie una ca asta?

I se albiseră încheieturile de cât de strâns ţinea cuţitul, se înroşise la faţă, iar venele gâtului se umflaseră, ca nişte pitoni încolăciţi pe un trunchi de copac.

— Mie?

Se împunse cu cuţitul, ca să nu existe echivoc. Se împunse cu vârful, tăind în lungul tricoului şi lăsând o urmă pe piept. Era atât de furios, că nici n-a observat. Şi a continuat.

— MIE?! urlă el, împungându-se iarăşi şi iarăşi, zbierând la noi. VOI, JIGODIILOR, CREDEŢI CĂ-MI PUTEŢI FACE UNA CA ASTA?! (se

împungea repetat, după fiecare frază) EU V-AM FĂCUT CINE SUNTEŢI AZI! NU SE TERMINĂ PÂNĂ NU SPUN EU! AŢI AUZIT? (împunsăturile continuau) EU SPUN CÂND E GATA! EU SPUN, NU VOI! EU!

M-am mişcat înaintea lui. Ştiam, înţelegeţi? Ştiam ce urma să facă.

— IAR EU SPUN ACUM! urlă el şi se aruncă spre Poppy, cu cuţitul în aer.

I-o luasem înainte, însă; l-am prins zdravăn de tricou şi l-am tras înapoi, departe de ea. Pierzându-şi echilibrul, a scăpat arma. Iute ca fulgerul, Poppy a tăbărât pe podea şi a înşfăcat cuţitul. Ca să nu mai poată Marcus să ajungă la el, mi-am imaginat. L-a apucat strâns, deşi ea însăşi tremura puţin.

— DĂ-TE DE PE MINE, CĂŢEA URÂTĂ! zbieră el, eliberându-se violent din strânsoarea mea şi lovind haotic cu mâna în spate, nimerindu-mă în plină figură.

Durerea îmi aduse stele verzi dinaintea ochilor, buza mi se despică brusc şi gura mi-a fost invadată de gustul de fier lichid, pe care-l simţii scurgându-se pe bărbie. M-a mai pălmuit o dată, punându-şi întreaga greutate în lovitură şi trimiţându-mă la podea.

Poppy, tremurând în locul în care îngheţase, se mişcă în sfârşit, dând parcă să se apropie de mine, dar exact atunci se întoarse către ea. Ea era foarte aproape, el se împiedică atunci când se trase de pe mine, şi se produse o ciocnire. Între el şi cuţitul lui. Lama pătrunse în coaste, pironindu-l locului.

Poppy îmi părea gata să urle. Să urle de groaza a ceea ce făcuse. Să urle fiindcă era legată de el printr-un obiect din metal şi lemn. Tremurând şi încă în pragul unei crize de isterie, se holba la el cu ochii măriţi de groază.

Şi el se holba, însă c-o expresie de adâncă mirare. Din locul unde căzusem, îl vedeam uitându-se fix la ea. De două ori îl şocase, în noaptea asta. Mai întâi, când îl refuzase şi-l anunţase că pleacă, apoi… cu asta. Îl înjunghiase. Fusese un accident, dar cuţitul era, totuşi, în mâna ei. Era şi ea implicată.

El îşi plecă fruntea să vadă rana, să vadă cum, în sfârşit, fusese despicat şi deschis către lumea înconjurătoare. Poppy se uită şi ea în jos. Dând cu ochii de cuţit, îşi trase imediat mâna şi se îndepărtă cât putu de mult dintr-un singur pas.

Greaţa îmi răscoli măruntaiele când îl văzui căzând, mai întâi în genunchi, cu unealta pierzaniei sale încă înfiptă sub coasta dreaptă. Greaţa şi groază mă împietriră când văzui cum apucă mânerul cuţitului şi eliberează lama dintr-o smucitură, scăpând apoi arma pe podea. Greaţa, groaza şi spaima mă izbiră în plin când văzui cum sângele îi ţâşneşte din trup, pătând tricoul alb şi îmbibându-se în covor şi-n pantaloni.

Trupul lui, prăbuşindu-se pe-o parte, scoase un uşor zgomot înfundat. Se rostogoli pe spate, apoi încetă să mai mişte.

— Îmi pare rău, n-am vrut. Îmi pare rău, zise Poppy, c-o voce care tremura la fel de tare ca ea.

Se holbă la mâini, apoi privirea îi zbură către mine.

— N-am vrut. Ai văzut, doar. A fost un accident. N-am vrut. Îmi pare rău, îmi pare rău. N-am vrut.

M-am uitat în direcţia lui, aşteptând să mişte. Aşteptând ca pieptul lui să tresalte, aşteptând să-l văd respirând. Sau mişcându-se. Aşteptând să-mi arate c-o să fie OK, că trăieşte, nu că… Fiindcă lucruri de genul ăsta nu li se întâmplau oamenilor ca mine. Nu mai văzusem pe cineva murind sub ochii mei. Nu. Nu.

Stătea nemişcat. Şi era calm, aşa de calm… Pentru prima dată, după multă vreme. Îmi păruse atât de furios pe lume, ros de-o mânie ce-l împingea la violenţă fizică, emoţională şi mentală, încât nu mai ştia cum să fie calm. Acum, însă, stătea întins acolo, perfect nemişcat, liniştit, calm.

M-am ridicat, fără să-mi dezlipesc o clipă ochii de la el. Nu mişca, nu răsufla. Era cu adevărat…

Mai c-am alergat spre Poppy, evitându-l, evitând să mă apropii de el. Am prins-o de braţ, simţind cum muşchii i se înmoaie la atingerea mea.

— Trebuie să plecăm. Trebuie să plecăm.

— Îmi pare rău, continuă ea să scâncească. Îmi pare rău.

— Poppy, i-am zis, forţându-mă să mă liniştesc şi să ignor gustul amar al fricii, care se dizolva undeva, în fundul gâtului, pe cel al sângelui din gură şi durerea ascuţită din buza spartă. Poppy, am repetat c-o voce calmă, şoptită şi blândă. Poppy, uită-te la mine.

Ceva răzbătu până la ea, împiedicând-o să mai spună întruna că-i pare rău, şi-o făcu să-şi ridice privirea către mine.

— Trebuie să plecăm, OK? i-am zis, dându-i şuviţele transpirate de pe frunte. OK? Trebuie să plecăm. Acum. OK?

Îmi răspunse dând repede din cap.

— Bun. Bun. Haide, să mergem.

Mi-am strecurat braţul pe după umerii ei şi-am condus-o afară. Nu mai putea să rămână să asiste la scena aceea. Era prea delicată. Ar fi înnebunit. Şi-ar fi pierdut minţile dacă ar mai fi stat acolo, cerându-şi iertare de la o prezentă imaginară. Nu era vina ei, fusese un accident.

Afară, la aer, i-am dat drumul şi-am lăsat-o să parcurgă singură aleea. Nu mai vorbea, încetase să-şi mai ceară scuze. Faptul că nu mai era în preajma lui pusese, probabil, capăt şuvoiului de cuvinte. Stăteam uitându-ne lung una la cealaltă.

Poppy îmi vorbea. Îmi punea tot soiul de întrebări. I-am răspuns că nu ştiu ce voi spune sau cum voi proceda. I-am spus că nu aveam toate

răspunsurile. Am aruncat vina pe ea pentru ce se întâmplase. Am încercat să vomit, să scap de groaza care mi se înfipsese între coaste. N-am reuşit s-o mişc, nu se dădea dusă. I-am ordonat lui Poppy să nu se apropie de mine. Să mă lase în pace. Apoi am fugit. Nu mai puteam să stau nici măcar o secundă pe strada aceea, lângă casa aceea, în preajma omului aceluia sau a fetei ăleia. Voiam să fug de ei. Să scap. Nu voiam să mai am de-a face cu vreunul dintre ei. Am alergat întruna, până ce plămânii mi-au luat foc în piept, iar inima, de repede ce bătea, aproape că s-a oprit. Am alergat până aproape că m-au lăsat picioarele. Nu ştiam unde mă aflam, nu fusesem atentă la drum. M-am oprit în faţa unei biserici. Luminile erau aprinse, strălucirea lor răzbătând prin vitraliile ferestrelor, înăuntru sigur găseam pacea de care aveam nevoie. Nu trebuia să mai rămân pe străzi. Trebuia să fiu undeva la adăpost, în siguranţă.

Am împins uşile grele de stejar, sperând să se deschidă. Deşi nu mă aşteptasem, cedară la o atingere uşoară şi mă lăsară să pătrund în interiorul cald, ce mă învălui de îndată, ferindu-mă de brutalitatea lumii de afară.

Cu paşi lenţi, căci acum trupul îmi părea a cântări o tonă, am plecat genunchiul dinaintea altarului, apoi m-am îndreptat către o strană. Ritualul prezenţei în biserică mi se gravase în memorie de-a lungul anilor în care mama ne adusese la slujbe.

Acolo şi atunci m-a găsit Părintele Gabriel. Mi-a vorbit, m-a încredinţat că va păstra secretul confesiunii mele. Aşa că i-am mărturisit. I-am spus că omorâsem un om.

— Poţi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat? mă întrebă părintele.

Am clătinat din cap. Nu, nu puteam. Nu puteam să-i povestesc. Nu puteam să-i spun nimic în plus. Şi-aşa vorbisem prea mult. Cine era omul acesta, căruia îi încredinţasem oribilul meu secret? Îmi promisese să nu-l destăinuie, dar ce-mi garanta că-şi va ţine cuvântul? Chiar dacă jurase dinaintea lui Dumnezeu. Prima Poruncă era mai puternică decât orice, nu? Era cel dintâi lucru pe care Domnul ni-l interzisese; deci, cum aş fi putut spera să ţină pentru sine o asemenea poveste?

— Trebuie să plec, i-am spus.

— Serena, aici eşti în siguranţă. Nu e musai să-mi povesteşti ce s-a întâmplat. Nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei să faci.

Am sărit în picioare. Se ridică şi Părintele Gabriel.

— Trebuie să plec, i-am repetat. Trebuie să plec.

Va afla ce s-a petrecut, dimineaţă, când *el* va fi descoperit. Şi-atunci, Părintele Gabriel va putea să spună poliţiştilor că persoana responsabilă se numeşte Serena, iar ei vor veni să mă ia. Trebuia să plec imediat. Trebuia să mă duc acasă şi să le spun părinţilor.

— Îţi pare rău pentru ce-ai făcut, Serena? mă întrebă preotul pe un

ton serios, aşa cum nu-mi mai vorbise de când intrasem.

— Da. Da, îmi pare rău. N-am vrut să se întâmple una ca asta.

— Dumnezeu, Tatăl îndurător, prin moartea şi învierea Fiului Său, a adus împăcarea divinităţii cu lumea, şi-a trimis pe Duhul Sfânt pe pământ, spre iertarea păcatelor noastre. Prin mijlocirea Bisericii, fie ca Domnul să-ţi dea iertare şi pace. Te absolv de păcate, în numele Tatălui, şi-al Fiului şi-al Sfântului Duh, încheie părintele, făcând semnului Crucii.

Nu putea să mă absolve de păcate. Nici el, nici vreun alt muritor. Nu, nu putea.

— O să fie totul bine, îmi zise. Ştiu că vei face ce se cuvine.

Am alergat într-un suflet până acasă. Eram un ghem de transpiraţie şi durere pulsândă; îmi simţeam corpul ca pe un enorm muşchi întins la maximum, mintea-mi părea cuprinsă de un vârtej şi, apropiindu-mă de casă, mi-am dat seama că abia puteam să respir. În camera de zi ardea lumina, perdelele din pânză de nailon cafenie erau trase, iar în hol, becul era stins.

Gândul meu fusese să intru şi să le mărturisesc tot, să-i întreb ce-ar trebui să fac. Asta intenţionasem: să le mărturisesc şi să-i las apoi să aibă grijă de mine.

— Bună, Serena! îmi strigă mama, de îndată ce închisei uşa.

— Bună, mami! Bună, tati! le-am strigat la rândul meu, după care am luat-o în sus pe scări, cu picioarele tremurând sub mine.

— Unde te duci? mă întrebă tata.

— A început *Dallas*-ul, adăugă mama.

— Am… am nevoie la toaletă. Şi sunt frântă. Cred c-o să merg la culcare. Îmi povestiţi voi mâine ce s-a întâmplat.

— Noapte bună! îmi ură mama.

— Noapte bună.

Nu m-au chemat în living, ceea ce însemna că vocea mea părea normală. Picioarele au izbutit să mă poarte la etaj. Ajunsă în baie, am trântit uşa şi-am încuiat-o, după care m-am prăbuşit pe podea.

E un coşmar. E un coşmar din care nu mă voi mai trezi în veci.

Nici măcar nu mi-am dat seama că plângeam, până ce nu m-am dus să-mi stropesc fata cu apă şi-am descoperit că era deja udă. Nu ştiam când începusem să plâng şi nici când aveam să mă opresc.

Nu mai ştiam nimic.

În afară de faptul că *el* era mort.

Poppy

Iunie 1988

În ultimii doi ani, Marcus reprezentase centrul vieţii mele. Totul fusese despre Marcus, Marcus. Marcus. De când îl cunoscusem, în parc, şi până în noaptea *aceea,* parcă tot ce făcusem fusese pentru el.

Dar, în final, am ajuns să nu mai suport.

Nu era mereu violent şi josnic. Dacă ar fi fost aşa, atunci soluţia la mintea cocoşului ar fi fost, fireşte, să-l părăsesc. La început, fusese numai lapte şi miere. Mă făcuse să mă simt deosebită de restul lumii, dorită şi iubită. Îmi spunea că sunt frumoasă, în preajma lui mă simţeam deşteaptă, părea să creadă că universul gravitează în jurul meu.

Mai era şi Serena în peisaj, desigur, dar îmi explicase cum stăteau lucrurile, iar eu eram atât de îndrăgostită de el, c-am înghiţit tot ce mi-a servit. Şi mi-a servit o grămadă. Şi verbal, şi fizic.

Am continuat totuşi să cred că puteam îndrepta lucrurile, fiind perfectă, fiind aşa cum spunea el că doreşte să fiu. Eram atentă la cum vorbeam, la cum mă îmbrăcam, la ce făceam. M-am străduit să nu mă deranjeze prezenţa Serenei, şi n-am destăinuit nimănui secretul relaţiei noastre. Nu i-am ieşit din cuvânt, dar *tot* reuşea să găsească lucruri în neregulă cu mine, motive să mă bată, să mă rănească fizic şi emoţional. Mă convinsese, într-o asemenea măsură, că nu sunt bună de nimic, că nu pot să exist fără el, încât nu mă îndoiam că avea dreptate când îmi spunea că n-o să se mai uite nimeni la mine. Am acceptat, fără să crâcnesc, când mi-a spus că sunt de cea mai joasă speţă. L-am crezut când mi-a spus că le va arăta părinţilor, fratelui şi surorii mele, şi oricui îi mai venea în minte, fotografiile în care mă sărutam cu Serena.

Acesta e singurul motiv pentru care m-am dus acolo, în seara aceea: voiam pozele, ca să le distrug. Mă lua cu greaţă de câte ori mă gândeam la ele şi cum ar fi putut să fie de-un milion de ori mai rele, dacă Serena nu ar fi refuzat să mai facă ceva, după sărut. Probabil c-a bătut-o îngrozitor, după ce-am plecat, dar ea îi spusese să facă ce-l taie capul, că ea tot nu voia. Iată încă un lucru pentru care îi eram recunoscătoare, deoarece eu n-aş fi avut tăria să refuz. Pozele acelea mi-ar fi distrus viaţa. Trebuia să mă duc la el şi să le iau înapoi.

Seara aceea era „a mea”. Ca să ne scutească de durerea de-a şti pe cine voia să vadă şi când, dar şi ca nu cumva să apărem, ca din senin, în pragul casei lui – de parcă am fi îndrăznit vreodată – ne-a împărţit pe seri. Realitatea era, fireşte, că astfel ne controla sentimentele atunci când nu eram cu el, deoarece eram mereu conştiente că el era cu *cealaltă* şi ne petreceam nopţile întrebându-ne ce făcea cu *ea.*

În drum spre casă, m-am gândit din nou la cât de tare mă obosise teama continuă, grija constantă la ce spuneam, făceam sau simţeam. Ştiam că trebuia să pun capăt situaţiei. Eram îngrozită de perspectiva asta, evident. Fiece pas reprezenta o mişcare ezitantă şi nervoasă, ce mă aducea tot mai aproape de cel mai periculos om pe care-l cunoşteam. Dar nu mai era cale de întoarcere.

Cu inima în gât şi corpul tremurând ca o frunză, am sunat la uşă, apoi am bătut.

Expresia pe care am zărit-o în ochii lui aruncă o manta de teroare pură şi rece peste inima mea. Ultima dată când îl văzusem în starea asta, avusesem nevoie de cinci copci la baza capului. Postura lui era una neobişnuită, cu trupul încordat şi scuturat de-un tremur nervos. În mâna lăsată pe lângă corp. Într-un unghi inaccesibil, ţinea un obiect. N-am îndrăznit să-l provoc, încercând să zăresc ce era. Ar fi fost un început nu tocmai fericit al serii respective.

În ultima vreme, se aflase constant în pragul transformării într-un monstru absolut. Tensiunea se acumula încetişor, până atingea paroxismul, când se agăţa de cele mai neînsemnate mărunţişuri drept pretexte să se plângă. Şi eu eram mai încordată. Mereu neliniştită, tresăream de câte ori deschidea gura, tremuram de câte ori se apropia de mine. Uneori, era aşa de rău, că-mi doream s-o facă – să mă lovească odată şi să terminăm. Dacă mă lovea, nu mai trebuia să stau pe muchie de cuţit, aşteptând să se întâmple.

Mi-am dat seama că nivelul de furie din ochii lui atinsese un nivel fără precedent. Era mult mai rău decât atunci când avusesem nevoie de cinci copci. Probabil că m-ar fi omorât, dacă m-ar fi prins căutând pozele. După cum mă privea, ar fi fost un miracol să scap de acolo nevătămată.

— Poppy, chiar la ţanc. Intră, intră. N-ai să ghiceşti cine a venit în vizită!

Brusc, m-a cuprins teama. Mi-a venit să mă întorc şi s-o rup la fugă, să mă pun la adăpost, fiindcă nu-mi mirosea a bine. De fapt, în ultimul timp, prea puţine lucruri mai miroseau a bine în preajma lui Marcus, însă acum era ceva mult mai grav. Oricine ar fi fost vizitatorul misterios, prezenţa sa îl înfuriase, iar eu urma să plătesc.

„Ce caută ea aici?" m-am întrebat când am văzut-o pe Serena în living. Privind-o mai atent, mi-a tresărit inima. „Ce-a făcut? Ce-a făcut?" Am început să mă agit, realizând cum arăta. Mai întâi şi-ntâi, stătea foarte dreaptă şi era limpede că, în ultimii doi ani, se înălţase mult, căci părea şi mai înaltă decât de obicei. Părul lung era pieptănat într-o coadă la ceafă – ceva ce Marcus ura. Lui îi plăcea să-l poarte desfăcut, astfel încât să-i încadreze faţa, sau strâns într-o coadă în vârful capului; aşa cum şi-l prinsese acum dovedea neglijenţă şi relaxare exagerată. Era îmbrăcată în blugi – pantaloni şi geacă – pe

dedesubt având o bluză albă lejeră. În casa lui, eram obligate să purtăm întotdeauna ţinute feminine şi strâmte. Dacă se întâmpla – de altfel, foarte rar – să ieşim fără el, trebuia să ne îmbrăcăm modest, dar tot cu haine feminine.

Când i-am zărit tenişii negri, cu talpa plată, mi s-a tăiat respiraţia.

O făcuse. Mi-o luase înainte şi-o făcuse. „Nu! Nu!" ţipam în gând. „Trebuia s-o fac în seara asta. Trebuia să-l părăsesc. Acum, n-o să-mi mai dea drumul în veci. Câtă vreme ar fi avut-o pe ea, poate s-ar fi învoit să mă lase să plec. Acum, însă, voi rămâne legată de el pentru totdeauna."

Marcus, cu aceeaşi privire dementă în ochi, se postă în centrul încăperii, astfel că stătea între noi două. Voia s-o lovească de faţă cu mine. Pentru prima dată, voia s-o lovească sub ochii mei şi nu eram sigură că aş fi avut tăria să-l opresc. Îmi epuizasem rezervele de curaj, venind aici să-mi pun planul în aplicare, aşa că nu prea mai ştiam cum să-l înfrunt.

— Mă bucur că eşti aici, Poppy, îmi zise el, în vreme ce mintea mea se zbătea încoace şi-ncolo, precum un animal prins în cuşcă, speriat şi disperat să scape.

Nu ştiam ce să mă fac. M-am uitat la el târnp, ascultând cu ochii, fiindcă urechile nu transmiteau mesajele către creier. Nu înţelegeam nimic, în afară de nevoia copleşitoare de-a evada. Nu doar din casa aceea, ci şi din viaţa în care mă prinsesem ca într-o pânză de păianjen. Aproape că izbutisem să scap, dar Serena îmi dejucase planurile.

Privirile îi era aţintite asupra ei, dar de vorbit, vorbea cu mine. După câteva secunde, am realizat că spunea ceva despre o cale de-a fi împreună. Ceea ce era ultimul lucru pe care mi-l doream. Singura mea dorinţă, singura mea *nevoie,* era să-mi recapăt viaţa. Zicea că vrea s-o părăsească pe Serena.

— Chiar dacă îi dau papucii, va continua să ne deranjeze. N-o să ne lase în pace, ba chiar o să răspândească zvonul c-am sedus-o pe când mi-era elevă. O minciună, desigur, dar ştii cum e cu proaste reputaţie. Aş fi distrus. Şi n-ar fi corect. Aşa că am descoperit o cale prin care să ne asigurăm că nu ne mai încurcă şi c-o să-şi tină gura.

„O, Doamne. O, Doamne, vrea s-o omoare. Vrea s-o omoare şi să mă oblige să privesc." Brusc, mi-am dat seama ce ţinea în mână, ce plănuia să facă. Întreg corpul mi-a împietrit de groaza a ceea ce avea să se petreacă. Nu puteam să permit una ca asta, dar îmi lipsea puterea de-a mă opune. Ziua cu îngheţata mi-a explodat în minte. Felul în care s-a lăsat bătută, fiind pedepsită pentru neglijenţa mea. Memoria mi-a derulat şi filmul zilei când, în bucătărie, ea îl minţise că nu închisesem ochii. N-o cunoşteam pe Serena, nu-mi plăcea de ea, dar nu voiam s-o văd fără suflare. Nu voiam să i se întâmple nimic rău.

Mişcându-se lent, parcă în reluare, dădu la iveală ce ascunsese până atunci – un cuţit de bucătărie uriaş.

— Vreau s-o îndepărtezi din vieţile noastre, îmi spuse, oprindu-mi inima în loc. Vreau s-o îndepărtezi, pe ea şi influenţa ei nefastă asupra noastră. Vreau s-o omori.

Îmi oferea mie cuţitul. *Mie.* Voia să… M-am tras înapoi, îndepărtându-mă de el şi de *obiect.* Trebuia să pun o distanţă cât mai mare între mine şi el. Oare chiar credea c-aş fi în stare să…

— Iubiţico, haide, mă încuraja el cu vocea aceea dulce şi blândă. E singura cale, ştii doar. Vreau să fiu cu tine, şi dacă îmi faci acest favor, acest mic favor, vom putea fi împreună pentru totdeauna. Am putea… am putea chiar să ne căsătorim.

Nu voiam să fiu cu el pentru totdeauna. Nu voiam să mai fiu cu el deloc. M-am uitat lung la cuţit. Era, cred, cel mai mare cuţit pe care-l văzusem vreodată. Probabil că nici n-aş fi fost în stare să-l ţin în mână, chiar dacă aş fi fost dispusă să-l iau. Dar nu eram. Cum să fiu? Era nebun? Chiar mă credea capabilă de un asemenea gest? Sau mă considera într-atât de spălată pe creier, încât să mă supun, fără să crâcnesc, la orice? Tot ce se poate, având în vedere că, până atunci, nu-i contrazisesem opinia. Făcusem tot ce-mi spusese. La început, mă rugase, apoi îmi spusese, ajungând să-mi ordone. Fusese o acumulare, culminând cu momentul acesta. Toate mă împinseseră şi mă târâseră către acest moment, în care el îmi cerea inimaginabilul, iar eu acceptam fără rezerve. Acceptam, fiindcă asta făceam întotdeauna.

Îmi oferi din nou cuţitul, de data asta mai ferm.

— Nu asta ţi-ai dorit de la bun început, să fim împreună? Nu la asta ai visat, zi şi noapte?

„Nu şi-n ultimul timp”, aş fi vrut să-i replic. „În ultima vreme, visez să scap de tine, să nu mai trebuiască să-ţi stau prin preajmă şi să nu mai am vreodată de-a face cu tine. Îmi vreau viaţa înapoi, mă vreau pe mine însămi înapoi, vreau să fiu cea de dinainte să mă trezesc amestecată în povestea asta.”

— Nu te îngrijora în privinţa Poliţiei; îi putem convinge că n-am avut încotro. O să le spunem c-a intrat peste noi cu forţa, că ne-a atacat şi c-a trebuit s-o ucidem, ca s-o potolim. Am fost obligaţi s-o omorâm, ca s-o liniştim, zise şi-mi întinse cuţitul c-un gest şi mai hotărât. Să nu-ţi faci griji, te voi proteja. Voi minţi pentru tine.

Ba o să mă şantajezi până în ziua în care n-o să-ţi mai fiu de niciun folos, când vei suna la Poliţie şi le vei spune adevărul. Nu, nu te cred şi nu, n-o să fac ce-mi ceri.

Am scuturat din cap. Apoi, am rostit cuvântul care-mi stătea veşnic pe limbă în ceea ce-l privea, dar pe care nu îndrăznisem niciodată să-l spun cu voce tare, de teama consecinţelor. L-am rostit, şi cuvântul a căzut din vârful limbii, precum lumina pe-un luciu de apă: blând şi

frumos.

— Nu.

El se clătină uşor, de parcă l-aş fi lovit, deoarece nu se aşteptase să audă vreodată cuvântul ăsta din gura mea. Se trase puţin înapoi, aşa de surprins era, apropiindu-se astfel – neintenţionat, cred – de Serena.

— Ce-ai zis? mă întrebă, vocea şi chipul oglindindu-i şocul.

Îmi reuşise o dată, deci puteam să repet. Acum însă mai tare, mai apăsat, cu mai multă convingere.

— Nu. Şi te părăsesc. S-a terminat. Nu mai vreau să fiu cu tine.

Era doborât, şi totuşi în picioare. Era ca şi când Mike Tyson i-ar fi expediat o lovitură de knockout unui hopa-mitică – s-a clătinat, dar n-a căzut.

— Mi-ai spus „nu”, cumva?

Se transformase, dintr-un om care imploră şi caută să convingă, într-un ins capabil să mă ucidă cu mâinile goale.

Dar trebuia să termin odată. Dacă cedam acum, m-ar fi omorât. Poate nu în seara asta, dar cândva, în viitorul apropiat. Ar fi realizat că nu sunt destul de puternică să duc la bun sfârşit un plan de evadare şi, în consecinţă, ar fi sporit tortura şi suferinţa, până ce singura soluţie rămasă ar fi fost să mă omoare.

— Nu mai vreau să fiu cu tine, i-am zis. Şi n-am de gând să-i fac vreun rău Serenei. Nu mă poţi obliga.

Se întoarse violent către ea, cu ochii mijiţi de furie.

— Voi, jigodiilor, aţi copt chestia asta împreună! spuse c-o voce atât de încărcată de mânie, că abia mai reuşea să articuleze. Voi, ticăloaselor, credeţi că-mi puteţi face mie una ca asta?

Mi-am dat seama că nu-l mai văzusem niciodată arzând de furie. Mânios, da, şi-mi imaginasem că-l văzusem şi furibund, dar acum eram contrazisă. Trăsăturile lui, de regulă frumoase şi armonioase, erau acum tumefiate, stacojii, aproape pulsând din pricina acestei nemaiîntâlnite ferocităţi. Întreg corpul îi era întins ca o coardă, iar mânia ce ardea în el aproape că-l împiedica să se mişte.

— Mie?

Se înjughie cu vârful cuţitului şi, mental, am tresărit la vederea sângelui care-i ţâşni din piept.

— VOI, JIGODIILOR, CREDEŢI CĂ-MI PUTEŢI FACE MIE UNA CA ASTA? NU SUNTEŢI NIMIC FĂRĂ MINE! EU V-AM FĂCUT CINE SUNTEŢI AZI! NU SE TERMINĂ NIMIC PÂNĂ NU ZIC EU. M-AŢI AUZIT?! EU SPUN CÂND SE TERMINĂ! EU. NU VOI, EU!

Urletele erau mai puţin înfricoşătoare decât faptul că nu înceta să se împungă cu vârful cuţitului, în piept, în stomac, în abdomen, punctând fiecare cuvânt. Ploua cu lovituri. La asta mă holbam, aproape ignorând urletele. Dincolo de cuvinte, ce-şi făcea sieşi, fizic, era mult mai terifiant.

— ŞI EU SPUN ACUM! strigă el, din senin.

N-am avut timp să mă sperii sau să reacţionez, că se năpusti spre mine, cuţitul descriind un arc elegant, ţintind către pieptul meu. Serena a fost mai rapidă decât el. L-a înşfăcat pe la spate şi l-a smucit. Lovind în spate, cuţitul îi zbură din mână, căzând cu zgomot pe podeaua din faţa mea. Cei doi se luptau, iar el încerca să se elibereze. Dacă reuşea, ar fi apucat iar cuţitul şi l-ar fi folosit – împotriva mea sau a ei. Fără să mă gândesc, l-am înşfăcat repede, ca să nu mai ajungă la el.

În timp ce se luptau, el urla, iar eu nu ştiam ce să fac. Ar trebui s-o ajut. Ar trebui să-l opresc, dar palma răsunătoare pe care i-o trase peste faţă îl ajută să se elibereze, iar pe mine mă făcu să tresar. TROSC! Îi mai trase o palmă şi-o trimise la podea. Din gura Serenei ţâşni sânge, care apoi i se scurse pe bărbie.

Marcus se răsuci brusc către mine şi se împiedică, fiind încă nesigur pe picioare, dar gata să mă rupă în bucăţi, să mă sfâşie. Se mai împletici o dată, înainte, după care urmă o bufnitură înfundată; finalul a fost o tresărire scurtă şi puternică. O tresărire scurtă, puternică şi violentă, care-i înfipse cuţitul sub coaste.

Se scurse un moment de paralizie. Nu se întâmpla nimic, nu se mişca nimic, nu se auzea nicio respiraţie.

Arăta de parcă un cutremur ar fi avut loc pe figura lui, deschizându-i larg ochii şi gura.

M-am auzit ţipând. Nimeni altcineva n-a mai auzit ţipătul, deoarece n-am reuşit să emit sunetul. Dar în minte, în adâncurile fiinţei mele, urlam. Urlam fără oprire, pentru că se petrecuse ceva, iar eu nu ştiam de ce şi cum. Se întâmplase ceva şi Marcus era acum… Fără să mă audă nimeni, urlam necontenit, pentru că nu ştiam ce altceva să fac. Însă urletele nu-mi ieşeau din gură, nu-mi părăseau corpul. Ţipam deoarece în mână ţineam un cuţit, cuţitul în care se înfipsese Marcus. Eu făcusem asta. Eu îl înjunghiasem. Nu cu intenţie. Nu asta-mi fusese intenţia, şi acum urlam fără încetare.

Ochii lui, căscaţi şi foarte albi în jurul pupilelor albastre, începuseră să se coloreze în roşu; privirea îi era aţintită asupra mea, iar gura îi atârna deschisă. În căutătura împietrită, se citeau întrebări: „Ce-ai făcut? Cum ai putut să faci asta?”.

I-am văzut capul mişcându-se, aplecându-se să se holbeze la ce-i ieşea din trup, la roşeaţa care se întindea din epicentrul rănii, precum nişte unde de şoc stacojii, conectând toate leziunile mai mici pe care şi le făcuse singur. Am îndrăznit şi eu să mă uit, şi-am văzut că degetele mi-erau încă încleştate pe mâner, corpul meu era în continuare legat de-al lui.

Mi-am retras mâna brusc, oroarea de cele petrecute împingându-mă un pas în spate.

Se mai auzi o bufnitură înfundată, Marcus căzând în genunchi.

O a treia îi însoţi gestul de-a apuca mânerul cuţitului şi a-i smulge lama din corp.

O a patra bufnitură marcă momentul în care scăpă arma şi se prăbuşi pe-o parte, pentru ca, într-un final, c-o ultimă bufnitură, să se trântească pe spate.

— Îmi pare rău, i-am zis. N-am vrut. Îmi pare rău.

M-am întors spre Serena. Trebuia s-o fac să înţeleagă că n-am vrut. Se împiedicase, căzuse în lama cuţitului. Eu nu-i făcusem nimic, nu fusese cu intenţie.

— N-am vrut. A fost un accident. N-am vrut. Îmi pare rău, îmi pare rău.

Ea nu reacţiona. Nu-mi confirmă că ştia că fusese un accident, nu-mi spuse că e totul OK, nici măcar nu părea să fi observat că sunt acolo. Pur şi simplu, continua să se holbeze la el.

— Îmi pare rău, i-am zis, din partea opusă a camerei. Îmi pare rău, n-am vrut.

S-a apropiat de mine, eu continuând să repet:

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.

— Poppy, Poppy, am auzit-o rostindu-mi numele. Uită-te la mine. Haide, Poppy, uită-te la mine.

Buza încă îi mai sângera, iar din nas i se scurgea o dâră roşie. Coada i se strâmbase, avea faţa udă şi părea scăpată dintr-o încăierare.

— Îmi pare rău, i-am repetat, întinzând mâinile spre ea. Îmi pare rău.

— Trebuie să plecăm, OK? zise şi-mi dădu cu blândeţe părul de pe frunte, fata răcorindu-mi-se imediat. OK? repetă c-o voce caldă şi binevoitoare.

Binevoitoare. Era amabilă. Mă salvase şi se purta frumos cu mine. Trebuia să fac tot ce-mi spunea. Mă îndemna să plecăm, aşa că asta trebuia să fac.

Am dat din cap că înţeleg. Înţelegeam că voi face orice mi-ar fi cerut, fiindcă se purta frumos cu mine.

— Bun, bun.

Un alt gest de bunăvoinţă a fost că şi-a pus braţul pe după umerii mei. Se purta minunat cu mine. Serena nu era aşa de rece pe cât o crezusem. Era încântătoare şi se purta minunat cu mine, în ciuda a ceea ce făcusem – accidentul de mai devreme.

— Haide, să mergem.

Mă conduse către uşă. Eu îmi mişcam picioarele, dar ea era cea care mă coordona, indicându-mi prin gesturi blânde încotro s-o iau.

Afară, am simţit pe faţă aerul rece şi tăios – un alt binevenit moment de răcorire. În ce lună suntem? De ce e aşa de frig? În ce zi suntem?

Voiam s-o întreb pe Serena, dar îmi dăduse drumul. Nu mă ţinea de umeri, o apropiere de care aveam nevoie ca de aer. Se îndepărtase puţin.

— Ce-o să facem acum? am întrebat-o, fiindcă aveam să fac întocmai cum îmi zicea ea.

Îi eram datoare. Îi datoram totul, aşa că nu trebuia decât să-mi spună, că aş fi făcut orice.

N-a zis nimic. Îşi mai pierduse din aerul încrezător pe care-l afişase mai devreme, în casă. Tremura, părea mică şi speriată; din ochi îi curgeau lacrimi.

— Serena, acum ce facem?

— Nu ştiu, Poppy. Nu ştiu decât că trebuia să ieşim de-acolo.

— Crezi… Crezi că e…?

— Da. Da, cred că e.

Întreg corpul îmi tresări violent, la gândul că eu eram de vină.

— Ce-o să facem acum? am întrebat.

— Nu ştiu.

— O să spui?

— Nu ştiu.

— Dar Poliţia?

— NU ŞTIU! urlă ea brusc. Nu ştiu nimic, încetează cu întrebările, pentru că nu ştiu.

Mi-am acoperit gura cu palmele, fiindcă începusem să respir scurt şi sacadat.

— O, Doamne, M…

Dintr-odată, Serena se aplecă, răsucindu-se către tufişul decorativ de lângă alee, şi începu să se zguduie. Corpul i se smucea violent, dar nu voma nimic, doar aer.

Se îndreptă apoi de spate şi-şi frecă buzele uscate cu dosul mânecii.

— Nu mai pot sta aici, zise cu voce tare. Nu, nu mai pot sta aici.

— Pot să vin cu tine?

Nu voiam să stau singură, iar ea era singura persoană care ar fi înţeles motivul.

— Pricepi ce s-a întâmplat? mă întrebă ea. Pricepi? De ce-aş vrea să vii cu mine? De ce-aş vrea să mă mai aflu în preajma ta?

— A fost un accident.

— Nu la asta mă refer. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă ţi-ai fi văzut de treaba ta. Ne era foarte bine până să apari tu.

— Dar nu e adevărat, Serena, nu e…

— Lasă-mă în pace. Atât, lasă-mă în pace.

O luă la fugă aşa de brusc, aşa de repede, că nici măcar n-am apucat s-o opresc, s-o implor să-mi dea voie să vin cu ea. De mine fugea, de locul în care ne aflam, din toate puterile, în urmă rămânând numai sunetul tălpilor încălţate cu tenişi, lovind în pietrele din pavaj.

Eu am apucat-o în direcţia opusă, către casă. Altundeva n-aveam unde să mă duc. Nu aveam prieteni, fiindcă… nu aveam – se îngrijise Marcus de asta. Trebuia să merg acasă, să le spun părinţilor, să-i previn în legătură cu pozele, să le cer iertare şi să-i rog să mă asculte, să mă iubească şi să mă aline.

Ştiam c-or să mă protejeze, că-mi vor purta de grijă. Am iuţit pasul, căci gândul că mă vor tine în braţe, mă vor săruta şi-mi vor spune că totul va fi OK devenea din ce în ce mai puternic, mai real în mintea mea. Trebuia neapărat să ajung acasă. Acolo voi fi în siguranţă, iubită şi apărată. Acasă. Picioarele mi se mişcau mai repede, tot mai repede, până m-am trezit că alergam, izbind asfaltul cu tălpile, gonind ca vântul, ca să ajung odată acasă, la adăpost.

Când am sosit, casa era cufundată în întuneric. Toată lumea se culcase devreme, iar eu rămăsesem singură. M-am oprit în faţa uşii de la intrare, în beznă, ascultând. Dacă auzeam un scârţâit dinspre dormitorul părinţilor, intram şi mă duceam direct la ei, să le spun. Nu voiam să-i trezesc special pentru asta. Ar fi fost mult prea dureros să se deştepte cu vestea că fiica lor şi-a ucis iubitul, despre care nici nu ştiau că există. Nu, nu le puteam face una ca asta.

Am aşteptat timp îndelungat, dar… nimic, nici măcar un zgomot cât de slab. „Dimineaţă”, m-am decis. „O să le spun de dimineaţă.”

Ajunsă în dormitor, mi-am smuls hainele şi le-am strâns într-o legătură. Erau pătate cu sânge. Deocamdată, trebuiau ascunse – nu voiam ca mama sau tata, ori mai rău, Bella sau Logan să intre în zori şi să dea peste ele. Am tras deoparte covorul de sub fereastră şi-am scos cele două scânduri slăbite, îndesând hainele în spaţiul unde ţineam toate lucrurile ce aveau legătură cu Marcus.

Încă şocată şi tremurând, mi-am îndepărtat mizeria şi sângele de pe faţă – picăturile pe care, mental, le simţisem împroşcându-mi obrajii – cu nişte cremă Pond’s. Nu puteam să fac baie fără să ridic în picioare toată casa, aşa că m-am curăţat cum m-am priceput mai bine, apoi m-am urcat în pat şi mi-am tras pătura peste cap. Eram în siguranţă acolo, nimeni n-avea să mă vadă sau să mă găsească. Nimeni n-avea să afle ce făcusem.

Dimineaţă, le voi spune părinţilor tot. Ei vor şti ce-i mai bine de făcut şi problema se va rezolva. Nu trebuia decât să rezist până dimineaţă şi să le mărturisesc.

Veniră şi zorile. M-am dus la ei, dar nu mi-am găsit cuvintele. Dimineţile veniră şi trecură, până ce se terminară, şi părinţii mei aflară totul de la inspectorul de poliţie Grace King, care i-a sunat de la secţia North West London.

Şi-aşa a început coşmarul numit „Fetele de îngheţată”.

Serena

— O să-ţi spun ceva ce n-am mai spus nimănui, niciodată. E motivul pentru care am o conştiinţă care nu-mi dă pace, e motivul pentru care mă simt veşnic cumplit de vinovată. Dar, după ce-o să auzi ce am de zis, aş vrea să încerci să nu mă judeci prea aspru. Aş vrea să înţelegi de ce am făcut ce-am făcut.

Evan şi cu mine ne-am mutat în grădina din spate. Am ales locul acesta fiindcă, aici, cuvintele pe care urma să i le spun, secretele mele aveau să se înalţe în aerul nopţii, risipindu-se la cea mai palidă adiere de vânt; nu vor rămâne prizoniere în casa noastră, prinse în cărămizile şi mortarul ei, trimiţându-şi ecourile îndepărtate către noi, repovestind, la cel mai mic prilej, ce făcusem.

Aici, afară, putem să vorbim, şi adevărul va fi eliberat. Stăteam întinşi pe iarbă, unul lângă celălalt, şi ne uitam la cerul înstelat. Acum, din pricina gravităţii cu care rostisem ultimele propoziţii, Evan s-a ridicat şi stă turceşte în faţa mea, aşteptându-mi confesiunea.

Mă ridic şi eu, aşezându-mă asemenea lui. Cu un gest blând, mă întind şi-i iau mâinile într-ale mele, împletindu-mi degetele cu ale lui. Vreau să ne atingem, să mă ţin de el cât timp îmi fac mărturisirea. Vreau să ştie că povestea asta s-a petrecut demult şi nu mai are nicio legătură cu prezentul. Cu mine, cea de acum.

Îmi simt buzele uscate şi arse când trec limba peste ele, încercând să le umezesc. Gâtul mi-e încordat şi strâns. Nu vreau să spun, dar trebuie. Trebuie să fiu sinceră.

— Cam la o oră după ce-am ajuns acasă, m-am sculat şi m-am îmbrăcat.

Chipul lui Evan nu trădează nimic, niciun indiciu despre ce gândeşte. Dar degetele lui le ţin pe-ale mele mai strâns, ceea ce-mi spune că-i e teamă de ce urmează.

— M-am furişat afară din casă. Strânsoarea degetelor lui devine şi mai puternică, mai hotărâtă.

— M-am plimbat o vreme – era târziu şi întuneric şi mi-era frică – dar de făcut, tot trebuia s-o fac. Vreau să înţelegi că nu am avut încotro. Indiferent ce-ar fi spus asta despre mine, trebuia s-o fac. Am continuat să merg, până ce-am ajuns la o distanţă apreciabilă de casă, după care am intrat într-o cabină telefonică şi-am sunat la Salvare. Le-am zis că era cineva rănit, le-am dat adresa, apoi am închis.

Ştiu că era o fiinţă infectă, că mă terorizase şi mă bătuse ani de zile, dar nu suportam gândul că era acolo, singur. Încă… încă-l mai iubeam. Iar ideea că avea să zacă acolo, singur, vreme de zile întregi era imposibil de suportat. Era şi aşa destul de rău, de trist, că nu ne vom mai vedea niciodată. Trebuia să mă asigur că era bine. Pe cât de

bine se putea.

Când Poliţia mi-a spus că murise mai târziu, înjunghiat în piept, mi-am dat seama că, dacă aş fi ieşit să sun mai devreme, poate c-ar mai fi fost încă în viaţă. Era vina mea. Eu îl lăsasem să moară. De-atunci, mă urăsc.

— Nu aveai cum să ştii, îmi zice Evan. N-aveai cum să ştii că Poppy se va întoarce şi-l va ucide.

— Nu, dar… Am vrut să se termine odată.

Mi-am acoperit faţa cu palmele, apăsându-mi pleoapele închise cu vârful degetelor, în încercarea de-a opri lacrimile, de-a opri potopul c-o umbreluţă de soare.

— Voiam să dispară. Voiam să înceteze. Să iasă din viaţa mea şi să mă lase în pace. Şi ştiam, în adâncul sufletului, ştiam că singura cale era să… Voiam pur şi simplu să nu-mi mai facă rău, aşa că mi-am dorit să dispară de pe faţa pământului. Din pricina asta mă simţeam cumplit de vinovată.

Clatin din cap, iar din vârful degetelor mele picură lacrimi.

— Nu doar o dată mi-am dorit să nu mai existe, fizic. Şi exact asta s-a întâmplat. Din pricina încleştării aceleia, din cauză că s-a împiedicat după ce mă lovise. Ea a putut să se întoarcă acolo şi să-l ucidă, tocmai pentru că el nu mai era capabil să se opună. Mi-am dorit să dispară de pe faţa pământului, şi-a dispărut.

— N-aveai de unde să ştii că va muri, Serena. Nu te poţi învinui pentru asta. În plus, ai chemat salvarea aceea, n-ai plecat pur şi simplu, abandonându-l.

— Dar a fost prea târziu.

— Ştiu, iubito, ştiu. Dar de ce n-ai spus nimănui c-ai chemat Salvarea?

— Pentru că, atunci când eu şi Poppy ne-am dus la Poliţie să povestim ce se întâmplase, să le spunem c-a fost un accident, n-au vrut să mă asculte. Trăgeau tot soiul de concluzii pripite, îmi repetau că eu îl omorâsem. Dacă le-aş fi zis că plecasem de acasă, atunci singura confirmare din partea părinţilor mei că venisem la ora la care afirmasem c-am venit, s-ar fi năruit. Iar dacă le spuneam părinţilor c-am ieşit, atunci ar fi fost obligaţi să mintă, ca să mă salveze. Le pricinuisem şi aşa destulă suferinţă.

Evan dădu din cap, în semn că înţelegea.

— Dar am vrut să mă întorc acolo, ştii? Am vrut să mă întorc şi să rămân lângă el, până soseau ajutoare. Voiam să-i stau alături, fiindcă, zăcând pe podea, îmi păruse atât de liniştit, de blând. Nu mai fusese aşa de atâta vreme. Voiam să-i fiu alături pentru ultima oară, pentru că redevenise *el însuşi*.

Întrebarea lui Evan veni pe neaşteptate:

— De ce îl iubeai?

— Eu…

— Nu de ce ai rămas cu el. De ce îl iubeai? Ce anume te-a făcut să te îndrăgosteşti de el?

— Nu-mi amintesc. Îmi amintesc că-l iubeam. Îmi amintesc de senzaţia oribilă, dureroasă pe care-o încercam de câte ori mă gândeam că e cu ea, nu cu mine, dar nu mai ţin minte ce simţeam pentru el. Nu găsesc ceva anume, despre care să pot afirma „Da, asta e". Înţelegi? N-aş fi în stare să afirm cu tărie c-a fost un om bun, pentru că nu cred asta. Nu-mi amintesc nici măcar un prilej în care să fi demonstrat bunătate. Ţin minte că era drăguţ, deşi până şi asta a devenit, cu trecerea vremii, o calitate rară. Mai ţin minte şi c-a fost extrem de mândru de rezultatele bune pe care le aveam la şcoală şi la examene. Îmi amintesc că, la început, m-am simţit în siguranţă alături de el, dar, ulterior, sentimentul s-a risipit.

Vezi tu, aici memoria mă lasă aproape complet. Nu ţin minte nimic din ce-ar putea să-l facă mai deosebit, mai demn de răbdarea cu care am îndurat tortura. Iată unul dintre cele mai importante aspecte care-au dispărut în golurile memoriei mele.

— Poate că nu despre goluri de memorie e vorba.

— Cum adică?

— Poate că nu-ţi aminteşti, fiindcă, în fapt, nici nu l-ai iubit, îmi explică el cu blândeţe.

— Dar l-am iubit, sunt sigură.

— Cred că ţi-ai petrecut anii ăştia încercând să te convingi pe tine însăţi, pentru că astfel s-ar fi explicat de ce ai rămas cu el, în condiţiile în care te bătea, te viola şi te ţinea în teroare.

Îmi feresc ochii, îndreptându-mi atenţia către iarba de sub noi, evitând să mă uit la soţul meu, la oglinda adevărului.

— Sez, te-a traumatizat ani de zile. Bănuiala mea este că-ţi era atât de teamă să nu le spună părinţilor şi surorilor tale, să nu-şi ducă ameninţarea de-a te ucide la bun sfârşit, încât ai descoperit că unicul mijloc de-a rezista era să te convingi pe tine însăţi că-l iubeşti. Şi, la început, poate chiar l-ai iubit. Erai adolescentă, el era prima ta dragoste, era probabil primul bărbat care se arătase cu adevărat interesat de tine. Ştia perfect ce făcea – bărbaţii mai în vârstă, care ies cu fete mai tinere, ştiu perfect ce fac. Ştiu ce fete să aleagă – dintre acelea care pot să ţină un secret şi care pot fi manipulate. El te-a ales pe tine, iar tu te-ai îndrăgostit – n-ai motive să te ruşinezi. Sunt convins că nu era la prima relaţie de genul ăsta. Nici faptul că te-ai minţit, spunându-ţi că-l iubeşti, ca să explici frica de a-l părăsi, nu e motiv de ruşine. Iubito, ai făcut ce-ai putut. Cred asta cu tărie. În final, ai găsit puterea de-a pleca. Multe, foarte multe femei – adulte – nu-l au.

Cuvintele lui Evan se caţără încet, încet pe mine, îmi invadează

pielea şi mi se cufundă în trup, ca o mulţime de stele lucitoare, aprinzându-mi sângele şi trimiţând valuri de căldură peste tot. *Poate că nu l-am iubit.*

— Eşti o persoană cu bun-simţ, de asta te simţi vinovată pentru fapta comisă de Poppy. Dar, Serena, acum a sosit clipa să-l uiţi. Uită-l şi continuă să-ţi trăieşti viaţa.

— L-am uitat deja. *Poate că nu l-am iubit.*

— Nu, nu-i adevărat. Încă-i mai permiţi să-ţi stăpânească viaţa. Încă-l mai aperi. Aproape c-ai sacrificat căsnicia noastră, în loc să-mi spui adevărul despre el. Trebuie să-l laşi în urmă, să-l uiţi. La fel trebuie să procedezi şi cu fiinţa care erai atunci, cea care i-a rămas alături.

— Dar cum? *Poate că nu l-am iubit.*

— Habar n-am, zise, ridicând din umeri. Trebuie să găseşti singură o cale, fiindcă, dacă ti-aş spune, ai face ca mine, cum aş vrea eu să procedezi. Nu, trebuie să faci ce simţi *tu* că e necesar.

— Poate că nu l-am iubit, îmi zic, vorbind cu mine însămi. Poate că nu l-am iubit.

Ceea ce înseamnă că e OK să-l urăsc pentru ce mi-a făcut.

E OK să nu-mi mai pară rău, în fiecare secundă a fiecărei zile, că nu mai e aici.

E OK să-mi doresc să-l uit.

E OK să hotărăsc să trăiesc în prezent, în loc să rămân prizoniera trecutului.

Poppy

Termin ultima ţigară din pachet, şi respir.

Inspir, expir, inspir, expir, trag aer în piept şi-l eliberez. Respir.

Nu l-am mai revăzut pe Marcus. Abia acum îmi dau seama de asta. A fost o parte atât de însemnată din viaţa mea, a fost *toată* viaţa mea, vreme de aproape doi ani, după care, brusc, a dispărut. Ultima imagine ce mi-a rămas în minte mi-l arată întins pe podea, cu o expresie de şoc şi agonie gravată pe chip.

Poate c-ar fi supravieţuit, dacă n-ar fi fost Serena. Poate c-ar fi supravieţuit şi-ar fi continuat sa mă bântuie. Fiindcă, acum, privind în urmă, realizez că nu mi-ar fi dat drumul în veci. Ar fi insistat, până m-ar fi readus sub deplinul lui control sau mi-ar fi distrus definitiv viaţa.

Nu voiam să moară, nu voiam să dispară pe calea asta. Dar oare mai exista alta? Oare şi Serena gândea la fel? Realizase şi ea că nu va reuşi niciodată să scape de el, că nu-i va da pace, pentru că nimic nu se termina până nu zicea el? De asta o făcuse?

La proces, afirmase că el îi spusese de mai multe ori c-o va ucide dacă îl părăseşte vreodată. Oare văzuse în situaţia aceea unica ei şansă, singura scăpare, un caz simplu de „eu sau el”, iar el pierduse?

Nu ştiu. Şi probabil că nici nu voi afla răspunsul, fiindcă mă apropii de finalul aventurii mele. Acum e şansa mea să părăsesc închisoarea pentru totdeauna, să-l las în urmă pe Marcus şi undele de şoc pe care le-a trimis, prin viaţa mea, către vieţile tuturor celor pe care-i cunosc. Când m-a lovit Marcus, au fost atinşi toţi. Trebuie să încetez să-mi trăiesc viaţa pentru el, în jurul lui, în preajma lui.

Trebuie să găsesc o cale de-a merge mai departe, de-a nu mai fi adolescenta naivă pe care-o ştia, de-a înceta să mă mai simt precum tânăra de optsprezece ani, care a intrat la închisoare, de-a mă desprinde de femeia matură, de treizeci şi opt de ani, şi furioasă, care a păşit în lumea de afară.

Dacă nu fac asta, mă voi epuiza, mă voi lăsa cuprinsă de oboseala de lume care a ucis-o pe Tina. Voi deveni încredinţată că singura ieşire, singura cale de-a mă elibera de jugul trecutului, este să-i repet gestul.

— Eşti bine, iubito? mă întreabă Alain, când mă strecor la loc, între aşternuturile răcoroase, şi mă trag mai lângă el, gata să profit de căldura corpului său.

— Da, o să fiu bine. Aş vrea să mă duci undeva. Trebuie să văd pe cineva.

— OK, mormăie el.

— Mulţumesc, îi răspund, sperând că ştie că nu mă refer doar la partea cu maşina.

Partea a opta

Serena

— Am sosit încărcată cu daruri: schiţe şi mostre de material, zice Medina, imediat ce deschid uşa.

În braţe cară blocul de schiţe A3 şi catalogul de materiale textile, în chip de dovadă.

— Iar eu aduc vin, prăjitură şi ciocolată, spune Faye, indicând spre coşul de picnic pe care-l duce în braţe şi care dă pe dinafară. Toate sunt pe post de mostră pentru lucrurile cu care aş dori să contribui la nuntă, dacă-mi este îngăduit.

Fără un cuvânt, deschid uşa mai larg, ca să le fac loc să intre şi le conduc spre bucătărie, unde mă opresc lângă aragaz, destinaţia mea originară înainte să aud sunând la uşă.

Vee e acasă la Zephie, iar Con e la prietenul lui, Mattie, şi e prima dată în viaţa mea de mamă, când nu mă gândesc obsesiv la ce li s-ar putea întâmpla în lipsa mea şi-a lui Evan. Sunt încredinţată că sunt în siguranţă, chiar departe de noi.

Am început să îl uit. *Pe el,* dar şi pe adolescenta Serena. Am început să las trecutul în urmă, deoarece e pentru prima oară, din clipa în care le-am ascuns părinţilor că un profesor îmi mângâiase obrazul, când simt că-mi controlez viaţa.

Evan e pe-afară, cu treburi. Probabil că e cu Max şi Teggie la un pahar de după-amiază, dar nu l-am întrebat unde se duce. Face cum îi place, când îi place. În ultimul timp, am descoperit că mi-e mult mai uşor să mă relaxez în privinţa asta. Evan este, în fond, un om extrem de onest.

Aştept s-o aud. Aştept, aştept şi tot aştept. Dar, nimic. Conştiinţa mea nu mai intervine să mă tachineze şi să mă insulte, să mă împungă şi să-mi amintească de ticăloşia mea. N-a dispărut complet, dar păleşte treptat. În cele mai intense momente, abia de se aude ca o şoaptă. Curând, se va preface într-un murmur şi apoi, sper că va amuţi.

Faye trânteşte coşul, care pare foarte greu şi incomod de dus, pe masa din bucătărie, iar Medina îşi trânteşte şi ea darurile alături, urmate de geantă şi de mobil. Faye îşi scoate ochelarii şi-i aşază în echilibru peste ciocolata din coş. Dacă şi-a dat jos ochelarii, e chestie serioasă.

— Deci, voi două vă imaginaţi că mă puteţi mitui c-o rochie de mireasă şi mâncare pentru nuntă? îmi întreb eu surorile.

Nu mai sunt în postura pe care-am ocupat-o ani de zile. Nu le mai sunt îndatorată. Aşa se întâmplă când spui adevărul. Nu mai trebuie să le accept darurile fără o vorbă; nu mai sunt obligată să accept nimic din ce-mi oferă – bun sau rău – fiindcă nu mai au puterea de a-mi distruge, cu intenţie sau fără, viaţa. Iar eu nu mă mai simt la fel de

vinovată pentru faptul că aproape le-am distrus vieţile. Le-am minţit pe când eram adolescentă, o tânără naivă, speriată şi încrezătoare că le ştie pe toate. Ele m-au minţit de-a lungul întregii lor vieţi adulte. S-au purtat cu mine aşa cum s-au purtat, nu pentru ce necazuri le-am pricinuit, ci fiindcă mă consideră o creatură josnică, o criminală. Ceea ce, în sine, e destul de rău. Şi niciuna n-a recunoscut asta vreodată… Iată ce mă doare cel mai tare. Au gândit asta tot timpul, dar nu mi-au spus-o în faţă. Noi trei ar trebui să fim foarte unite, foarte apropiate. Dar nu suntem. Motivul? M-au minţit la nesfârşit. M-au urât. S-au temut de mine. M-au etichetat drept ucigaşă. Şi toate astea, pe ascuns. Familiile, mai ales cele care au trecut prin ce-am trecut noi, n-ar trebui să aibă secrete.

— Am venit şi ca să ne cerem iertare, zice Medina.

— De mii de ori iertare, adaugă Faye.

— De ce? Nu-s eu ucigaşa? Voi ce motive aveţi să vă cereţi iertare?

Pe chipul amândurora se citeşte aceeaşi expresie ruşinată.

— Ne-a sunat Evan, zice Faye.

— A întrebat de ce-am crezut că eşti capabilă să pui capăt vieţii unui om.

— Şi-a spus că e mai degrabă curios, nu ne cerea să ne schimbăm opinia. Voia doar să ştie motivul.

— Iar când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că nu asta credeam. Serios, explică Medina.

Se anunţă o conversaţie *dintre acelea.* Una în care cele două încep şi-şi încheie reciproc propoziţiile, iar eu ajung atât de năucă, încât am impresia că discut c-o singură persoană. De fapt, dacă închid ochii, vocile fiindu-le aproape identice, e ca şi când aş avea într-adevăr un singur interlocutor. E incredibil cum, după mai bine de douăzeci de ani în care-au trăit separat, încă mai izbutesc să facă asta.

— Nici eu.

Sincronizându-se perfect, îşi trag câte un scaun şi se aşază. Eu rămân în picioare, lângă aragaz. Nu vreau să mă aşez cu ele, nu vreau să mă prefac că lucrurile s-ar fi rezolvat.

— Chestia e că eşti surioara mea, zice Faye. Surioara *noastră.* Şi trebuia să fi avut grijă de tine.

— Ceea ce nu s-a întâmplat.

— M-am simţit extrem de vinovată că n-am insistat să-l cunosc, atunci. Că te-am ajutat să ţii secretul faţă de mama şi tata.

— Iar eu, care-ţi dădeam sfaturi în privinţa machiajului şi cum să faci un băiat să te placă, te-am trimis direct în ghearele ticălosului ăluia.

— Amândouă ne-am simţit responsabile. Individul ăla te bătea, dar niciuna dintre noi n-a observat nimic.

— Mă pricepeam foarte bine să-mi ascund rănile, le spun simplu,

fiindcă aşa se procedează în situaţiile astea: te ascunzi.

— Ei bine, aici e buba, Serena, că înainte, nu te pricepuseşi. Ai ajuns extrem de secretoasă, ascunzând lucruri de noi, când tu nu fuseseşi niciodată aşa. Ar fi trebuit să observăm schimbarea, faptul că nu mai erai la fel de sinceră şi de relaxată.

— Dar n-am observat.

— Ţi-am acceptat poveştile despre cum te aleseseşi cu rănile acelea.

— Când am aflat adevărul, am vrut să-i plătesc individului cu aceeaşi monedă.

— Am vrut să-i fac rău. Am vrut să-l fac să sufere *îngrozitor*.

— Dar n-am putut. Niciuna dintre noi. Şi-am început să cred c-ai fi fost îndreptăţită să faci ce-ai făcut.

— Cumva, situaţia s-ar fi echilibrat. N-ai fi acceptat bătăile lui fără să ripostezi.

— Ideile astea s-au împletit în strategia cu ajutorul căreia am înfruntat situaţia – am crezut c-ai acţionat în legitimă apărare, ca să-l opreşti. Gândul ăsta mi-a creat impresia că nu stătuserăm cu mâinile în sân.

— Că te-am protejat atunci când ai avut nevoie de mine.

— Dar eram şi furioase pe tine, fiindcă ne-ai făcut să ne simţim aşa. Că ne-ai făcut să credem că o crimă ar fi fost răspunsul. Ceea ce e fals.

— Şi mai eram furioase pentru că ne-ai minţit. Pentru că ne-ai ascuns adevărul.

— O cale de-a înlătura mânia asta, dar şi vina de-a ne fi înfuriat pe tine, când era limpede că tu erai victima, a fost să credem că tu erai făptaşa.

— Şi, de-a lungul anilor, asta s-a transformat în realitate. Ideea că tu l-ai omorât. Când, de fapt, singura crimă pentru care te pedepseam era aceea de-a ne fi minţit. Atunci când Evan ne-a pus întrebarea, răspunsul meu instinctiv a fost: „Dar nu cred asta”.

— Asemenea. Amândouă ştim că n-ai putea să ucizi pe cineva, intenţionat. N-ai putea să comiţi o crimă.

Se opresc. Conversaţia la unison, purtată de două persoane, ia o pauză, timp în care se uită amândouă la mine.

— M-aţi crezut vinovată atâta timp, spun eu în cele din urmă. Voi, dar şi mama şi tata. În toţi anii ăştia.

— Nu, mama nu, mă contrazice Medina. Ea nu s-a îndoit o clipă de nevinovăţia ta. Nici măcar o clipă nu s-a îndoit de tine. A zis că ar înţelege motivele care te-ar împinge la aşa ceva, dar nu crede c-ai făcut-o.

Asta-mi mai îndulceşte amarul şi mă convinge că nu mi-am pierdut chiar toată familia, din pricina *lui*.

— Cel mai greu mi-este să ştiu că m-aţi considerat o mincinoasă, le spun eu. Mi-am imaginat că m-aţi crezut şi, chiar dacă n-ar fi fost aşa,

că mi-aţi fi spus asta în faţă, ca să mă pot apăra. În realitate, m-aţi urât, iar eu nici n-am bănuit.

Valul de emoţie îmi inundă obrajii, ochii, fiece terminaţie nervoasă din trup. Vreau să fiu puternică, fermă şi indignată. Vreau să le demonstrez că sunt în stare să exist şi fără aprobarea lor.

— În tot timpul ăsta, tot ce-aţi spus, certurile pe care le-aţi avut cu mine sau între voi, au fost numai şi numai din pricină că m-aţi crezut o… Asta mă doare. M-aţi urât pentru că vă minţisem, dar şi voi aţi făcut exact acelaşi lucru. Un timp chiar mai îndelungat.

— Nu te-am urât niciodată! strigă Medina, aproape dărâmând scaunul ca să ajungă la mine.

Cu toate că nu cedez îmbrăţişării ei, mă cuprinde şi mă strânge cât poate, lăsându-şi capul pe pieptul meu.

— Nu te-am urât niciodată.

Faye reacţionează mai lent şi din cauză că, de regulă, e mult mai rezervată. Dar ne cuprinde în braţe, pe mine şi pe Medina, şi-şi lipeşte tâmpla de umărul meu.

— Nici eu nu te-am urât, niciodată.

— Şi de-ai fi fost tu, tot nu te-am fi putut urî vreodată.

— Eşti sora noastră, nu te-am putea urî niciodată.

— A fost mai degrabă vorba despre noi şi sentimentele noastre. Nu la tine ne gândeam, de fapt.

Îmi şterg furioasă lacrimile. Ce mai femeie rănită şi indignată sunt şi eu! În clipa cea mare, când sunt chemată să ţin o diatribă pe tema loialităţii de familie, a unităţii şi a onestităţii mai presus de orice, eu mă pun pe bocit.

— Aş vrea să-mi spuneţi un lucru. Aţi crezut chestiile alea care s-au scris despre mine? În ziare? Aţi crezut, fie şi-un minut?

— Nu, răspund ele în cor.

Mint, fireşte. Până *şi eu* ajunsesem să cred mizeriile acelea, atât erau de convingătoare, de omniprezente. Ajunsesem încredinţată că eram o fetişcană sexy şi vicleană, care sedusese un profesor inocent şi, împreună cu iubita mea, l-am chinuit şi ne-am făcut mendrele cu el, săptămâni de-a rândul, luni şi chiar ani, până ce, într-o bună zi, ne-am vorbit să-l torturăm şi să-l ucidem.

— Iar minţiţi.

— Nu, nu minţim, sare Faye.

— Sez, dacă am fi crezut într-adevăr ce scriau ziarele, atunci cum am fi putut să ne supărăm pe tine că nu ne-ai spus de abuzurile la care te supunea individul acela?

— Fie te credeam o criminală calculată, fie o victimă nevinovată.

— Ar fi oximoronic să credem ambele variante.

— Ar fi ce?! Faye şi cu mine întrebăm simultan.

Mez îşi azvârle mâinile în aer, exasperată.

— Nu vă luaţi de mine. Suntem aici să ne împăcăm, nu să vă luaţi de felul în care folosesc eu cuvintele.

— Reale sau inventate, o completează Faye.

— V-am rugat să nu vă luaţi de mine, repetă Mez şi-şi îndreaptă iar atenţia asupra mea, învăluindu-mă în căldura şi moliciunea trupului său. Îmi cer iertare.

— Şi eu, spune Fez.

— Şi eu. Am vrut să vă spun, dar n-am putut. Mai întâi de toate, fiindcă am crezut că lucrurile se vor îndrepta. Apoi, fiindcă mi-era frică. Ştiam că mi-ar fi plătit-o, dacă suflam vreo vorbă cuiva. De multe, multe ori am crezut c-o să fie OK. În clipele acelea, se purta minunat cu mine, îmi spunea că mă iubeşte. Iar eu am crezut că pot să îndrept lucrurile, făcând tot ce-mi cerea, exact aşa cum îmi cerea. Dar m-am înşelat. Îmi cer iertare că v-am ascuns adevărul. Iertaţi-mă.

— Nu-ţi cere iertare, spune Medina.

— Să nu-ţi ceri iertare niciodată. Nu pentru asta. Nu pentru că erai prea speriată ca să-l părăseşti, continuă Faye.

— Niciuna dintre noi nu ştie ce-ar fi făcut în locul tău. Mai ales la vârsta aia.

— Niciuna dintre noi, se aude ecoul vocii lui Faye.

Întind braţele şi le trag pe amândouă mai aproape.

— O să fie totul bine, zice una dintre noi. O să fie totul OK.

— Ce-s chestiile astea? întreabă Evan, referindu-se la obiectele înşirate pe masă, în faţa mea.

Medina îşi lăsase aici catrafusele, urmând a reveni curând, ca să se apuce se treabă. Plănuieşte să lucreze toată noaptea, ca să termine până mâine, mai ales că, în ultima vreme, Adrian o ajută mai mult.

— Chestii pentru nuntă.

Evan se întoarce de la frigider, din care a confiscat laptele, golind ultimele picături din cutie. Mă prefac că nu observ. Apoi, ridică sticla de vin lăsată de Faye şi întreabă:

— Vin?

Cercetează cu atenţie eticheta şi ridică brusc din sprâncene, fluierând lung.

— Ştii cât costă o sticlă d-asta?

— Habar n-am, răspund eu.

— Prea-multe lire şi cincizeci de pence.

— Faye vrea să ne-o dăruiască la nuntă. Medina o să se sinucidă, practic, lucrând să termine rochia. Ba mai şi plăteşte materialul. Plus că-mi cumpără pantofi asortaţi.

— Aaa, vrăjitoarele din Ipswich s-au împăcat! Mă bucur.

— Mulţumită ţie.

— Păi, zău, ce-ar fi viaţa mea fără vrăjitoare? zice el, depunându-mi

un pupic pe vârful nasului. Mă bucur că s-au rezolvat lucrurile între voi. Nu-mi plăcea să vă văd atât de triste.

— Nu s-au rezolvat de tot. Douăzeci de ani de durere şi resentimente nu se spală c-o sticlă de vin, dar ajungem noi la o soluţie. Că doar de asta există familie, nu?

Îmi trec degetele peste cărţile şi revistele Medinei, dar şi peste dosarul gros pe care l-am început şi alcătuit de-a lungul vremii. E doldora de hârtii şi semne colorate, de tăieturi din ziare şi informaţii esenţiale.

— Ştii, m-am tot gândit la ceva, îi zic lui Evan.

— Dar ai „citit" străzile?

Dau ochii peste cap, exasperată, dar nu comentez.

— Mă gândeam că asta… reiau, sugerând apropiata nuntă, nu ne reprezintă, de fapt, nu? E prea extravagantă, prea strălucitoare, iar noi nu suntem aşa. Noi suntem mai degrabă…

— Retraşi şi modeşti.

— Da.

— Şi eu m-am gândit la asta. Dar mi-am zis că e dorinţa ta.

— Eu nu-mi doream decât cererea în căsătorie. Şi-am obţinut-o.

— Nu vrei să ne mai luăm o dată?

— Vreau şi nu vreau. Nu aşa – cred că ăsta e răspunsul potrivit. Iar cu banii am putea să facem o grămadă de lucruri.

— Mda, am putea.

— Am ştiut eu c-o să înţelegi remarca asta.

— Am o idee.

— Care?

— Rămâne secret, dar trebuie să ai încredere în mine. Anulăm tămbălăul şi punem în practică ideea mea. Ce zici?

— Zic că dacă vrei să folosim banii de nuntă să-ţi cumpărăm o maşină de lux, atunci o să dai de mare belea. De mare belea.

— Ai încredere în mine, scumpo. Ai încredere în mine.

— Ţin, totuşi, să subliniez cuvântul *mare,* din expresia „mare belea".

— Ai încredere în mine, repetă el, aruncându-mi zâmbetul acela ştrengăresc.

Tare-l mai iubesc pe omul ăsta. Şi mă mir cum de pot să uit uneori. Cum de uit să-mi amintesc că-l iubesc, prinsă în monotonia vieţii de zi cu zi. După cum iubesc şi familia pe care-am alcătuit-o împreună. Aproape că am uitat toate astea, aproape c-am permis sentimentului de culpă să-l îndepărteze de mine. Mă cutremur. *Pentru ultima dată,* îmi promit în gând.

— Uite, ţine! îi zic, săltând dosarul voluminos şi plasându-i-l în braţe.

— Ce-i asta?

— Nunta pe care trebuie s-o anulezi. Am încredere deplină că vei

proceda corect. Distracţie plăcută! Eu mă duc să-l iau pe Con.

Se holbează la dosar, iar pe chip i se aşterne o expresie de panică.

— Nu-i cinstit, să ştii! îmi strigă când mă duc să-mi caut cheile de la maşină.

— A, apropo, îi răspund, peste umăr. Sun-o pe Mez şi zi-i că nu mai am nevoie de rochia de mireasă.

— Frăţioaaare! Dar e sora ta!

— Iar tu, după cum se pare, eşti responsabilul cu anularea nunţii. E în fişa postului. Alături de: „decide cum vor fi folosiţi banii”.

— Tot nu-i cinstit! îmi strigă pe când deschid uşa principală. Nu e deloc cinstit!

„Te iubesc”, îi răspund eu în gând.

Serena

Ange iese din casă, tocmai când trec cu maşina prin dreptul ei. Observ că se mişcă puţin cam ţeapăn, stângaci, de parcă fiece pas i-ar provoca dureri. De parcă ar agoniza la cea mai mică denivelare.

Semnalizez şi trag pe dreapta. Cobor din maşină şi abia în ultima clipă îmi amintesc s-o încui, înainte de-a traversa în fugă. Dacă stau prea mult pe gânduri, o să renunţ. N-o să-i mai dau şansa de a-şi schimba viaţa. Poate că dacă m-ar fi ajutat şi pe mine cineva, *el* ar mai fi fost încă în viaţă. Iar eu n-aş mai fi trebuit să trăiesc cu povara vinei, în toţi aceşti ani. Poate c-aş fi izbutit să scap.

— Ange! îi strig, văzând că se îndreaptă către maşina ei mare şi elegantă.

Se opreşte locului şi se uită la mine – în ochi i se citeşte nedumerirea, iar pe chip, frica. Aruncă priviri împrejur. Îi e frică să nu fie văzută cu mine. Se teme de ce i s-ar putea întâmpla, dacă el ar prinde de veste c-a vorbit cu cineva.

— Ange, îi zic, oprindu-mă dinaintea ei.

Arată mai slabă, mai palidă, s-a machiat puternic, ca să ascundă vânătăile, părul îi e prea drept şi pieptănat prea mult către obraji, în încercarea de-a masca urmele de pe gât.

— Ştiu că ţi-e frică, îi spun.

— Frică? De ce?

Aproape că mă convinge că halucinez, că nu e constant pe muchie de cuţit, că nu caută mereu, febril, acel echilibru ce-l va menţine fericit şi mulţumit, împiedicându-l să explodeze.

— Ştiu că ţi-e frică şi te înţeleg. Am fost şi eu ca tine. Doar că eu nu aveam copii, care să se uite cum sunt bătută. Dar aş vrea să-ţi spun povestea mea. Sper ca ea să te determine să pleci, înainte ca lucrurile să se încheie, şi pentru tine, la fel de tragic.

— Chiar nu ştiu despre ce vorbeşti, zice Ange.

— Vezi tu, el a murit. A încercat să mă omoare şi, pentru c-am ripostat, a sfârşit mort. Îmi doresc să fi găsit puterea de-a pleca – de-a fugi, de fapt – de lângă el, înainte să se ajungă la asta. Dar n-am făcut-o. Şi, din acest motiv, el a murit. Unul dintre noi ar fi murit oricum. Mă ameninţase deseori c-o s-o facă şi, în seara aceea, cred că şi-ar fi pus ameninţarea în practică.

Ange încremeneşte. Nu mai încearcă să descopere ochii celor ce-ar putea spiona, care ar putea s-o pârască, ci se uită ţintă la mine. Ceva i-a atins o coardă sensibilă. Ceva i-a sunat atât de familiar, încât acum e convinsă că înţeleg. Că, la un moment dat, am trecut prin aceleaşi lucruri.

— Vrei să-ţi povestesc?

Ea înclină scurt şi ţeapăn din cap.

Trag aer în piept, îmbărbătată de ideea c-am mai spus povestea asta o dată. A doua oară o să fie mai uşor. A doua oară îmi va reaminti c-am scăpat definitiv de *el*. Nu-l mai protejez şi, în virtutea faptului că pot să-mi spun povestea unei străine, sunt convinsă c-am început să-l îngrop pentru totdeauna.

— Am crezut că-l iubesc. Şi-am crezut că din pricina mea era atât de furios. Numele lui… numele lui era Marcus…

Poppy

— Dintre toate cimitirele de pe lume asta, tocmai în ăsta a trebuit să ne întâlnim, îi spun.

I-aş recunoaşte conturul, silueta, oriunde. Şi, după ce m-am tot învârtit de colo-colo, în căutarea locului, a mormântului, am fost doar vag surprinsă s-o găsesc acolo. În definitiv, aici se încheie povestea asta. Povestea noastră.

La auzul vocii mele, trupul i se îndreptă şi se încordează. Când am ajuns lângă ea, i-am observat maxilarul încleştat şi ochii aţintiţi în duşmănie la peticul de pământ.

— Tot mă mai urmăreşti? mă întreabă.

— Nu, Serena, nu te mai urmăresc.

Şi nici n-am intenţia s-o mai urmăresc vreodată. Am ajuns la concluzia că, şi de-mi voi reabilita numele, şi de voi fi exonerată, se vor găsi mereu oameni care să creadă că sunt vinovată. Chiar dacă nu vinovată de crimă, măcar de faptul c-am participat la ea. Iar cele două fiinţe pentru care m-aş zbate, care mi-aş dori din suflet să mă considere nevinovată – mama şi tata – tot nu s-ar lăsa convinşi. Mă vor crede întotdeauna vinovată, pur şi simplu pentru că am fost acolo. Pentru că nu eram fetiţa perfectă din închipuirea lor. Medicamentul realităţii a fost greu de înghiţit, dar acum, că l-am dat pe gât, realizez că-mi stă în putere să pun capăt poveştii ăsteia. Să-i pun capăt, şi s-o iau de la capăt.

— Atunci, cum se face că eşti aici, în acelaşi timp cu mine?

— Poate pentru că am simţit aceeaşi nevoie să vin aici şi să-i îngrop definitiv fantoma, în exact acelaşi timp cu tine?

Trupul i se mai relaxează puţin când spune:

— Nu m-ar surprinde câtuşi de puţin.

— E straniu, nu găseşti? Felul în care facem aceleaşi lucruri, în acelaşi timp. Am rupt-o cu el în acelaşi timp, ne-am dus la Poliţie simultan. E limpede că, în fond, suntem foarte asemănătoare. E de mirare că nu ne-am împrietenit.

Întoarce capul spre mine, pe chip citindu-i-se neîncrederea.

— Nu ne-am împrietenit niciodată, fiindcă te culcai cu iubitul meu, îmi reaminteşte ea.

— A, da. Presupun că asta distruge orice şansă de-a se înfiripa o prietenie, nu?

— Oarecum.

Rămânem tăcute o vreme, uitându-ne la peticul de verdeaţă înconjurat de-un chenar de piatră. Iarba n-a mai fost tunsă de ceva timp, dar se vede că n-a fost complet neglijată. Bănuiesc că numai personalul cimitirului se ocupă de îngrijirea mormântului, nimeni

altcineva. Nu văd flori. Inscripţia e simplă:

Marcus Halnsley
Părinte devotat

Mă întreb dacă fiul lui vine vreodată la mormânt sau dacă încearcă să păstreze amintirea tatălui său, prin alte mijloace. De fapt, oare vine cineva la mormânt? De-a lungul anilor, am primit vreo şase scrisori de la nişte fete – ca mine, ca Serena – care-mi spuneau că ştiu ce fel de om fusese, că şi ele se îndrăgostiseră de el, de tinere, şi că le maltratase, exact ca pe noi. Reuşiseră să scape, ziceau ele, dar, dacă n-ar fi izbutit, probabil c-ar fi sfârşit prin a face ce făcusem eu.

Am aruncat acele scrisori, pentru că nu eu îl omorâsem. Acum, însă, că mi-am amintit, îmi pun întrebarea dacă nu cumva vreuna dintre ele a venit la cimitir, la mormântul lui, să-i îngroape definitiv umbra.

— Ţi-e dor de el? mă întreabă Serena.

Cum ar trebui să răspund la asta? Ce mă întreabă, de fapt?

— Vreau doar să ştiu dacă aşa e, adaugă, în replică la tăcerea mea. Mie mi-este, uneori. O chestie care mă sperie cumplit. Chiar şi acum, dacă văd sau aud ceva, îmi zic că trebuie să-i povestesc şi lui, dar mă trezesc şi mă cenzurez.

Marcus mă bântuie de ani de zile sau, mai degrabă, eu îmi trec în revistă toate greşelile, îmi revăd toate laturile întunecate, înfricoşătoare ale personalităţii mele, prin ochii lui, de ani de zile. Deci, nu mi-e dor de canalia de Marcus, căci n-a lipsit de lângă mine nicio zi. Dar mi-e oare dor de celălalt Marcus? Cel de care m-am îndrăgostit?

— Mi-a fost foarte dor de el, la început. După ce s-a întâmplat. Asta m-a speriat, fiindcă, în mintea mea, existau momente în care el nu mai era cum fusese, de fapt. În memorie îmi reveneau numai lucrurile bune. Cât de dulce putea să fie, micile cadouri pe care mi le cumpăra, bărcile de hârtie pe care le făcea, entuziasmul care-l cuprindea când mă ajuta să învăţ. De asta mi-era dor. După asta tânjeam.

— Cred că asta e partea cea mai neplăcută, zice Serena. Şi eu parcă-mi amintesc lucrurile astea, dar parcă totuşi nu. Da, mi-aduc aminte de cadouri, de ajutorul la învăţătură, dar e totul în ceaţă. Încă mai încerc să-mi dau seama de ce-a durat atât de mult să-l părăsesc.

— Pentru că altceva nu ştiai. Niciuna dintre noi nu ştia viaţa fără el.

— Da, presupun.

— De asta înţeleg, într-un fel, de ce-ai făcut-o. Te gândeai că nu ai altă opţiune. Când te afli într-o situaţie ca aceea, e greu să întrezăreşti o cale de scăpare. Chiar te înţeleg. Am fost şi eu în situaţia aia. La propriu.

Se întoarce spre mine cu tot corpul, înfruntându-mă direct.

— Poppy, o dată pentru totdeauna: nu am făcut-o eu. Gata, nu mai repet. Dacă nu mă crezi, treaba ta.

Gol de memorie. Asta e singura explicaţie. Doar ea, cu gura ei, mi-a spus că suferă uneori de amnezie, de pe vremea când era cu el şi avea nevoie de-o strategie de supravieţuire, aşa că o cred când afirmă că n-a fost ea. Pentru că într-adevăr nu-şi aminteşte. O faptă ca asta, hidoasă, dezgustătoare, mintea nu ar avea altă alternativă decât s-o şteargă din memoria de scurtă, dar şi din cea de lungă durată. Acesta e motivul pentru care pare aşa de convingătoare, pentru care crede cu tărie că e nevinovată – nu-şi aminteşte. Dar ea trebuie să fi fost. În caz contrar, înseamnă c-am fost eu.

— Soţul tău ştie că eşti aici?

— El m-a adus cu maşina.

Alain, prietenul meu, m-a adus şi el cu maşina, şi mă aşteaptă. Aşteaptă să mă ducă la următoarea destinaţie obligatorie.

— A, bun. Bun. Mă bucur. Pare de treabă. Un om tare drăguţ.

Întoarce iarăşi capul spre mine şi mă priveşte tăios.

— Stai departe de el.

— A, nu, n-am vrut să… zic repede, desfăcând braţele în semn că mă predau. S-a terminat, Serena. Toată povestea aia cu urmărirea, cu încercarea de-a pătrunde în viaţa ta, gata, s-a terminat. Îţi promit. O să-mi văd de viaţa mea de acum înainte, mai precis, de ce-a mai rămas din ea. Nu-ţi pot promite, însă, că n-o să te urăsc de la distanţă, dar n-o să mă mai apropii vreodată de tine. De fapt, dacă n-o să ne mai vedem niciodată, n-o să-mi pară rău.

— Sentimentul e reciproc, îmi răspunde ea.

E limpede că dr. Evan nu i-a povestit despre vizita mea, un lucru pentru care-i sunt recunoscătoare. Sunt etern recunoscătoare pentru că n-a aflat niciodată în ce hal, cât de obsedată ajunsesem.

Serena se ghemuieşte şi întinde mâna către literele simple şi netede, săpate în piatra cenuşie, îşi trece degetele peste ele, apreciind tactil fiece literă din nume şi descrierea de dedesubt. Apoi, îşi retrage lent mâna şi se ridică.

— La revedere, Domnule, şopteşte ea, de parcă şi-ar lua rămas-bun de la un profesor. Odihneşte-te în pace.

Se întoarce şi-mi zâmbeşte – e, probabil, primul zâmbet sincer pe care mi l-a adresat vreodată.

— Iar tu trăieşte-ţi viaţa în pace, Poppy, îmi spune peste umăr, după care pleacă – din cimitir şi din viaţa mea.

Serena

— Gata? mă întreabă Evan când mă urc în maşină.

— Da. E gata, în sfârşit.

— Unde-ai fost, mami? se interesează Conrad, de parcă nu m-ar mai fi întrebat deja, când Evan parcase mai jos de cimitir.

Uneori, am impresia că repetă întrebările, sperând să ne păcălească, să ne prindă în ofsaid.

— Ţi-a mai zis o dată, îi atrage atenţia Vee.

Nu-i place să stea în spate, dar când suntem într-o călătorie cu toată familia, nu prea mai are de ales. Iar călătoria asta e întreprinsă cu banii din fondul de nuntă.

— Un cunoscut de-al meu, din trecut, a murit şi m-am dus la mormântul lui să-mi iau rămas-bun.

— A, da, îşi aminteşte Con.

— Bun, deci e toată trupa gata de-o călătorie ca-n poveşti? ne întreabă Evan, singurul care ştie încotro mergem.

— Da! strigăm la unison.

Singurul indiciu pe care ni l-a dat a fost că aveam nevoie de haine pentru o vară fierbinte şi-o iarnă friguroasă – cu alte cuvinte, era cazul să ne luăm cât mai multe lucruri. Con, fireşte, îşi manifestă entuziasmul deschis şi spontan; Vee e ceva mai pricepută să-l ascundă, însă nu de mine. Şi eu sunt extrem de nerăbdătoare. Acum, că mi-am luat adio de la Marcus, Poppy şi trecutul meu, mă pot dedica trup şi suflet celor trei alături de care stau. Nu m-am dezbărat de obiceiul de-a ascunde cuţitele – le-am pitit chiar înainte să plecăm – şi tot nu pot să mănânc îngheţată, dar schimbările necesită timp.

— Bun, deci, unde mergem? îmi întreb eu soţul.

A, şi-mi mai dăduse un indiciu: să iau cu mine o rochie în care nu m-ar deranja să mă mărit.

— OK, o să vă placă la nebunie! zice, întorcându-se spre noi. Mergem să… luăm noua noastră maşină cu rulotă!

Anunţul e întâmpinat de-o tăcere deplină.

— Noua noastră *ce*? întreb eu.

— M-am gândit pe ce să cheltuiesc banii, ceva care să fie util pentru toată familia şi care să ne ofere posibilitatea de-a merge în vacanţe mai ieftine. Şi mi-a venit ideea să investesc într-o maşină cu rulotă.

— Mama, tata glumeşte? mă întreabă Vee cu disperare în glas, o disperare ce n-o poate egala pe-a mea, pun pariu.

— Da, Vee, tatăl tău glumeşte. Fiindcă mă ştie de-o viaţă şi ştie că n-aş folosi în veci o „toaletă ecologică” – mai ales una second-hand.

— O să fie o chestie fantastică! O să putem merge în vacanţe oricând vrem. N-o să ne mai facem griji cu rezervările la hotel, o să

dormim unde-o să poftim. O să „citim străzile” oricând dorim. O să fie grozav, vă promit!

— Frăţioare, exclamă Conrad, avem toaletă ecologică?

— Sigur, fiule, sigur că avem, zice Evan şi îşi freacă bucuros palmele, apoi se întinde după centura de siguranţă. Să pornim! Abia aştept să ajungem acolo.

— Şi, unde e „acolo”, mai precis?

— Ţara Galilor. Mă rog, Portmeirion. Unde e şi-o bisericuţă drăguţă, imediat lângă plajă. Ne putem căsători chiar mâine, dacă vrei.

— Deci, asta e alegerea: o maşină cu rulotă şi-o nuntă sau fără ambele?

— Exact.

— Portmeirion, sosim! zic şi mă întind după centura din dreptul meu.

— Of, mamă! se văicăreşte Vee.

— Mamă, în Ţara Galilor sunt gali? mă iscodeşte Conrad.

— Nu ştiu. De ce n-o întrebi pe deşteaptă de soră-ta? Pun pariu că ea ştie.

— Vee, în Tara Galilor sunt gali?

— Nu-ţi zic.

— Mami, zice că nu-mi zice.

— Probabil pentru că nu ştie.

— Ba ştiu.

— Ba ştie.

Întind mâna şi-l strâng pe Evan de genunchi, în vreme ce soţul meu ne poartă către viitor.

— Am făcut doi copii buni, îi şoptesc la ureche, de teamă să nu întrerup cearta din spate. N-aş vrea să fiu nicăieri altundeva.

Poppy

Deschid uşa chiar în secunda în care descui poarta şi vin în fugă spre mine, aruncându-se în braţele mele. Corpurile noastre se unesc la jumătatea aleii şi aproape că sunt aruncată la pământ.

Niciunul dintre noi nici măcar nu încearcă să vorbească. Ne ţinem în braţe strâns, vreme îndelungată.

Surioara mea iubită. Fratele meu scump.

Braţele nu-mi par destul de largi ca să-i cuprind şi să-i ţin pe cât de strâns mi-aş dori, cuvintele nu-mi par îndeajuns de adânci să exprime tot ce-i în inima mea. De douăzeci de ani nu-mi doresc altceva decât să-i îmbrăţişez, să le fiu aproape.

Acum e vremea pentru vindecare, a sosit momentul să mă concentrez asupra lucrurilor cu adevărat importante – nu *acel* trecut, ci *acest* prezent. Ei sunt aici, acum. Noi suntem aici, acum. Nu mai avem nevoie de nimeni şi nimic.

Bella îşi strecoară mâna într-a mea, iar Logan îşi pune braţul în jurul umerilor meu, şi împreună o pornim spre casă, atât de aproape unii de alţii, încât fiece pas e un pas în timp, un pas ce uneşte anii petrecuţi departe, strângând legăturile până ce devin invizibile, până ce ne putem preface că separarea nici n-a existat.

Marcus

În căutarea criminalului

Doi angajaţi ai Serviciului de Ambulanţă Londra au descoperit astăzi cadavrul profesorului Marcus Halnsley, în locuinţa acestuia din nordul oraşului. Victima decedase în urma unei lovituri de cuţit. Tată al unui copil, Halnsley, iubit şi respectat atât de profesorii, cât şi de elevii şcolilor unde a predat, pare să-şi fi cunoscut atacatorul, căci nu au fost găsite urme de intrare prin efracţie.

Poliţia face apel la eventualii martori, şi se doreşte mai ales interogarea a două tinere, care au fost văzute în preajma casei profesorului, în momentul atacului.

Daily News Chronicle, iunie 1988

Marcus

Iunie 1988

N-am crezut-o niciodată în stare de asta.

După ce ticăloasele alea două m-au lăsat sângerând, am ştiut că singura salvare era să ajung la telefon. Era în cealaltă parte a camerei, dar am ştiut că mă vor ţine puterile. În fond, era doar o zgaibă sub coaste. Arăta mai grav decât era. Dar n-aveam intenţia să le spun celor două chestia asta. Aveam de gând să le spun că fusesem în pragul morţii, ca să se simtă vinovate, aşa cum erau, de altfel.

Cine se credeau, să mă refuze pe mine? Pe mine! Voiam să le dau o lecţie să n-o uite în veci. Şi să le oblig pe fiecare să asiste la lecţia aplicată celeilalte.

Am reuşit să mă întorc pe burtă, chiar dacă mă durea ca dracu'. O durere ce nu se putea compara cu nimic. Aveam neapărată nevoie de-o salvare, înainte să pierd şi mai mult sânge. Am trântit palma pe covor, mi-am înfipt vârful degetelor în el şi-am început să mă târăsc. A funcţionat, am izbutit să mă mişc. Pe-o distanţă scurtă, dar m-am apropiat puţin de telefon. Curând vor sosi şi ajutoarele. Şi, odată ajuns la spital, voi putea să meditez în linişte, cu mintea limpede, ca să găsesc o pedeapsă potrivită.

Dintr-odată, am văzut-o stând în cadrul uşii şi uitându-se fix la mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama din expresia de pe chipul ei, dar nici prin cap nu mi-a trecut. Ea, tocmai ea?

— Marlene? Cum ai intrat?

Era clar că venise să-mi facă o vizită de „dă-mi pace, că altfel…", dar, în clipa aceea, nu mai conta. Era acolo şi putea să cheme ajutoare.

— Aaa, am gemut, ţinându-mă de coaste şi dorindu-mi ca durerea să dispară. Lasă, lasă, am gemut iarăşi. Mai bine cheamă o ambulanţă.

Nu s-a mişcat şi n-a scos o vorbă. Stătea ca o stană de piatră şi mă observa. Poate că, după ce văzuse atâta sânge, era în stare de şoc.

— Marlene! am urlat, încercând s-o trezesc la realitate. Telefonul. E lângă geam. Cheamă o ambulanţă. ACUM! MARLENE! ACUM!

A dat din cap, apoi vaca proastă se duse către canapea. Nu era de mirare că divorţasem de ea. Niciun ordin nu era în stare să respecte. Nu reuşisem nici să-i bag minţile în cap.

— Nu pe canapea. La geam. La geam!

Nu vedeam ce face, aşa că, urlând de durere, m-am întors pe spate, în vreme ce ea se apropia de mine. Într-o mână ţinea un cuţit, pe care l ridică apoi deasupra capului, apucându-l şi cu cealaltă mână.

— Ce faci? am întrebat-o, deşi era evident.

— Adio, Marcus.

— Marlene? Marlene?!

Nu mă puteam mişca. N-o puteam opri, pentru că nu eram în stare să mă mişc. Mă părăsiseră şi ultimele puteri. Odată, spusese exact aceleaşi lucruri despre mine. În cursul divorţului, printre minciunile sfruntate pe care le înşirase judecătorilor, ca aceştia să-i acorde custodia exclusivă pentru Jack, spusese Curţii şi că o *violasem*. Eu, soţul ei, o forţasem să mă accepte. Iar când avocatul meu a întrebat-o, pe bună dreptate, de ce nu mă oprise, răspunsul ei a fost: „Nu mă puteam mişca. Nu l-am putut opri, pentru că nu eram în stare să mă mise. Parcă mă părăsise şi ultimul strop de energie".

— Voi avea grijă ca Jack să-şi amintească de tine ca de-un om cumsecade, îmi zise. Nu ca de târâtura, bruta şi violatorul care eşti.

— Marlene?! Marl…

Urăsc faptul c-am murit cu lacrimi în ochi şi numele ei pe buze. Numele *ei*. Dintre toate fetele care m-au adorat de-a lungul vieţii, ea mi-a fost alături în clipa în care moartea ne-a despărţit.

Am văzut-o aplecându-se şi folosind batista din buzunar ca să şteargă amprentele de pe mâner. Să şteargă orice urmă care dovedea că fusese aici şi făcuse asta.

Dar treaba a fost cam de mântuială. Aşa cum i-am spus dintotdeauna, nu era îndeajuns de pricepută – ratase un loc. Locul pe care-l atinsese Poppy. Acum, când devenise inutil, privirea mea putea cuprinde trecutul, prezentul şi viitorul. Vedeam că Poppy va fi acuzată, Poppy va fi condamnată. Vedeam că Poppy va crede întotdeauna c-a fost Serena, iar Serena va crede întotdeauna c-a fost Poppy. Şi nimeni, nici măcar Poppy sau Serena, nu se va gândi s-o întrebe pe Marlene dacă ea m-a ucis.

Marlene ar fi recunoscut, dacă s-ar fi deranjat cineva s-o întrebe. Era atât de slabă, c-ar fi cedat imediat. Dar nimeni n-a întrebat, fiindcă toate dovezile sugerau că Poppy era făptaşa, iar Serena, complicea ei. Au întrebat-o numai unde fusese în noaptea crimei. Iar ea le-a răspuns. Le-a spus că venise să mă vadă şi să-mi ceară s-o las în pace, dar că nu-i deschisesem uşa. Ceea ce era adevărat. Le-a mai spus şi că, după aceea, s-a dus acasă. Cineva îşi amintea chiar că se întorsese la Birmingham cu trenul de 9. Eu eram deja mort, dar numai ea ştia asta.

Marlene şterse şi clanţa uşii, după care se asigură că nu călcase în vreo baltă de sânge. Îşi aminti până şi să şteargă amprentele de pe cheia de rezervă şi s-o pună la loc, sub preş. Cercetă atentă în jur, fiind incredibil de calmă pentru cineva care tocmai comisese o crimă. Poate că era adevărat ce spusese la tribunal. Poate că o distrusesem. Poate că viaţa alături de mine o transformase într-o persoană pe care n-o recunoştea. Eu, cel puţin, n-o recunoşteam, asta-i sigur. Nu s-a mai uitat la mine. Odată fapta săvârşită, odată ce se trăsese un pas înapoi, nu-şi mai admirase opera; nu s-a mai uitat la mine, ca un ultim rămas-

bun. Dar, era de înţeles. Dacă s-ar fi uitat, n-ar mai fi fost în stare să plece. Ar fi sunat Poliţia, ar fi mărturisit tot. În mintea ei, unicul motiv pentru care n-a mărturisit niciodată a fost că n-a vrut să-l părăsească pe Jack.

În anii ce aveau să vină, vedeam cum o lasă pe Poppy să fie condamnată. Mai întâi, s-a gândit că Poppy era nevinovată, iar ei vor descoperi adevărul. Iar după ce Poppy a fost condamnată, s-a gândit că Poppy nu era mamă, nu avea un copil care să depindă de ea, aşa că era mai puţin tragic decât dacă ar fi fost ea însăşi trimisă la închisoare. Viaţa lui Jack ar fi fost distrusă dacă băiatul afla că mama lui îi ucisese tatăl, şi nu l-ar mai fi putut vedea, în afara închisorii, decât ca adult.

Dar, sincer vorbind, a fost o laşă. S-a temut de închisoare, s-a temut să fie etichetată drept criminală şi, mai presus de orice, s-a temut că Jack o va urî pentru ce făcuse. Adică, vaca proastă comisese, fără să vrea, crima perfectă: omorâse pe cineva şi altcineva fusese arestat, judecat şi condamnat pentru crimă.

Până la urmă, m-am bucurat că a fost ea. Pentru că n-o să mai aibă odihnă. În fiece noapte, câte zile o să mai aibă, se va trezi scăldată în sudori reci de groază. Îşi va petrece restul vieţii uitându-se peste umăr, de frică să n-o descopere cineva. Va auzi mereu sunetul vocii mele, strigându-i pentru ultima dată numele, şi nu va uita niciodată cum a cedat carnea când a înfipt adânc cuţitul.

Marlene a crezut că în felul ăsta va scăpa de mine, dar, de fapt, efectul a fost exact unul opus. Prin fapta ei, s-a asigurat că o voi bântui până în mormânt.

Despre carte

A fi scriitor are şi părţi frumoase, şi părţi mai puţin plăcute. Un aspect care s-ar încadra în ambele categorii este prilejul de-a trăi vieţile altora. Am resimţit asta de nenumărate ori, în timp de scriam *Fetele de îngheţată*.

Mai întâi de toate, ar trebui să precizez că mi-a făcut o enormă plăcere să scriu această carte. S-a dovedit o întreprindere dificilă, solicitantă, care mi-a testat limitele scriitoriceşti, dar am savurat fiece cuvânt aşternut pe pagină şi am fost încântată de produsul final. Nici c-aş fi putut spera la o poveste mai frumoasă, ca fruct al unui efort asiduu. M-am dedicat trup şi suflet acestei poveşti.

Acum, să vă spun câte ceva despre roman.

Dacă l-aţi citit deja – şi nădăjduiesc că da, că nu aţi sărit direct la acest ultim act, care ar putea să strice farmecul lecturii – veţi fi observat că tema sa este violenţa domestică: fizică, emoţională şi psihologică, în egală măsură. Subiectul acesta ilustrează perfect ce-mi place la meseria de scriitor, dar şi chinurile prin care trec atunci când scriu.

Foarte adesea, în perioada în care m-am documentat pentru carte, ascultând poveştile oamenilor, am simţit că trec şi eu prin ce-au trecut ei, că am trăit ce-au trăit ei. Efectul asupra mea a fost unul major. Fiecare dintre cărţile pe care le-am scris m-a schimbat într-un fel sau altul, iar cea de faţă n-a fost o excepţie, ea întărindu-mi convingerile, deja ferme, asupra subiectului.

N-a fost poveste, citită sau ascultată, care să nu-mi trezească furia, care să nu mă înspăimânte, care să nu-mi sporească hotărârea. Furia mi-a trezit-o conştientizarea faptului că oamenii trec zilnic prin aşa ceva. Sunt maltrataţi de cei care, în teorie, ar trebui să le ofere dragoste şi grijă.

M-a cam speriat ce-am descoperit, fiindcă majoritatea suntem la numai câţiva paşi greşiţi de situaţia lui Poppy şi a Serenei. Nu e nevoie decât să credem de câteva ori pe cine nu trebuie; să acceptăm ca atare lucrurile rele pe care persoana, chipurile iubită, ni le strecoară, încet şi sistematic, în minte; să *nu* spunem nimic după ce-a ridicat prima dată mâna asupra noastră – atât, şi deja am aterizat în lumea celor două fete, prizonieri ai unui scenariu care (mai devreme sau mai târziu) ne va frânge vieţile.

Un alt rezultat al poveştilor pe care le-am citit sau le-am ascultat a

fost o hotărâre de neclintit. Am decis să mă folosesc de subiectul romanului *Fetele de îngheţată,* pentru a face lumină asupra unui aspect al vieţilor noastre, care se hrăneşte în (şi din) întuneric. Violenţa domestică este un fenomen atât de comun, cred eu, fiindcă nu vorbim suficient despre el. Ca să-l parafrazez pe oratorul şi politicianul irlandez John Philpot Curran, răul continuă să acţioneze nestingherit, atunci când oamenii nu spun şi nu fac nimic să-l împiedice.

Prin acest roman, mi-am dorit să-i luminez pe cei care n-au fost niciodată într-o astfel de situaţie, dar şi să ofer o imagine fidelă a ceea ce înseamnă să fii o „Poppy" sau o „Serena", în viaţa reală. Scopul a fost să-i invit pe toţi cei care citesc, într-o călătorie de explorare. Sper că mi-am atins scopul.

Şi mai am o speranţă – anume, că romanul acesta, asemenea altora scrise de mine, va da curaj celor care au nevoie de el, pentru a schimba lucrurile. Evadarea dintr-o relaţie violentă nu e niciodată o simplă chestiune de „a pleca, pur şi simplu". Dacă ar fi, atunci n-ar recurge la această soluţie toţi cei supuşi violenţei domestice? Nădăjduiesc că oamenii care au nevoie de curajul de-a pleca îşi vor da seama că *al doilea pas* pe calea evadării dintr-o relaţie violentă este să vorbească, să apeleze la rude şi prieteni, *să spună cuiva.* Primul pas este să înţelegi că nu e vina ta şi că meriţi ceva mai bun. Odată făcut acest prim pas, al doilea – ca şi al treilea etc., care te vor îndepărta de persoana care te maltratează – se va dovedi mult mai uşor.

Dacă nu sunteţi implicaţi într-o relaţie violentă, permiteţi-mi să vă îndemn, cu blândeţe, să deveniţi mai conştienţi de faptul că cineva la care ţineţi ar putea fi prins în aşa ceva. Atât, un blând îndemn şi un mic sfat: dacă bănuiţi că o persoană dragă vouă este în pericol, încercaţi să-i oferiţi sprijin, fără a o judeca, de îndată ce persoana se decide să vi-l ceară. Şi asta pentru că, dacă ştie că poate conta pe cineva, cineva care n-o va judeca şi nu-i va vorbi de sus, atunci paşii pe calea către libertate vor părea mai uşor de făcut.

Deci, despre asta e vorba în romanul *Fetele de îngheţată* – speranţă pentru viitor şi încredere în capacitatea noastră de-a schimba permanent lumea în bine.

Sper că v-a plăcut şi că v-a impresionat la fel de adânc.

Dorothy Koomson, 2010

Colecția

„Ne-a făcut inimile să bată mai tare, ne-a lăsat cu gura căscată și ne-a îndemnat să dăm pe nerăsuflate pagină cu pagină."

„*O carte de nelăsat din mînă* a ajuns o expresie banală, dar vă provocăm: încercați să vă dezlipiți de acest roman!"

„Un roman fascinant, care te pune pe gînduri și-ți merge la suflet."

EDITURA POLIROM

www.polirom.ro